

KATHLEEN GLASGOW
LIZ LAWSON

Apart

Kathleen Glasgow

Elizabeth Lawson

Agathele

Traducere din engleză de

Iris Manuela Anghel

Storia Books

2023

**Autor: Kathleen Glasgow and
Elizabeth Lawson**

Titlul original: The Agathas

Copyright © 2022

© Storia Books, 2023, pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Glasgow, Kathleen

Agathele; traducere din engleză de Iris Manuela Anghel,

București, Storia Books, 2023

ISBN 978-630-6525-10-2

ISBN 978-630-6525-15-7

Storia Books respectă legea dreptului de autor pentru că apreciază și încurajează munca scriitorului. Prin cumpărarea ediției autorizate a cărții susții în continuare drepturile de autor. Îți mulțumim că nu scanezi, încarci sau distribui cartea, în orice format. Ai dreptul să preiei citate scurte, dar pentru publicarea unui fragment este necesar acordul scris din partea editorului.

Pentru a fi la curent cu noutățile și ofertele noastre, abonează-te la newsletterul Storia Books (www.storiabooks.ro) și urmărește-ne pe Facebook (@storiabooks) și pe Instagram (@storia.books).

DESPRE AUTOARE

Kathleen Glasgow

Kathleen Glasgow locuiește în Tucson, Arizona, și este licențiată în Arte Frumoase la Universitatea din Minnesota. O fată din bucăți este primul său roman pentru adulții tineri și a devenit bestseller New York Times. În plus, a primit titlul de cea mai bună carte pentru adulții tineri din partea New York Public Library, Texas Library Association și Barnes and Noble.

Liz Lawson

Liz Lawson trăiește în Washington, DC, împreună cu familia ei. Poți afla mai multe despre ea de pe platformele de social-media @LzLwsn și de pe site-ul ei lizlawsonauthor.com.

Pentru cei mai buni prieteni și detectivilor adolescenți de pretutindeni!

Agatha Christie

Alias Dame Agatha Mary Clarissa Christie, Lady Mallowan, DBE¹ (născută Miller; 15 septembrie 1890 – 12 ianuarie 1976)

Scriitoare britanică, renumită pentru 66 de romane polițiste și 14 colecții de nuvele.

Cea mai vândută autoare din toate timpurile.

Și o scorpie.

Capitolul 1

ALICE OGILVIE

31 OCTOMBRIE 07:50

¹ Dame of the British Empire, ordin cavaleresc în Regatul Unit, tradus aproximativ prin Dame Comandant în Ordinul Imperiului Britanic (n. t.)

„Blondele astea, sir, sunt vinovate pentru o mulțime de neazuri.”²

AGATHA CHRISTIE, MUNCILE LUI HERCULE

ALICE OGILVIE E NEBUNĂ.

Cuvintele sunt scrise cu litere mari pe ușa dulapului meu, cu un marker negru și gros, ca nu cumva să le ratezi. Le văd din capătul holului în timp ce mă apropii, înțepătoare ca un ac înfipt în ochi. Halal întâmpinare în prima mea zi de școală după arestul la domiciliu! Dar nu mă miră.

Rebecca Kennedy chicotește din capătul opus al holului, de unde mă privește împreună cu Helen Park și Brooke Donovan. Fostele mele prietene. Fostele mele cele mai bune prietene.

Mă întreb dacă nu cumva e opera vreuneia dintre ele. Nu Brooke; n-ar face niciodată așa ceva, dar pe Kennedy o văd în stare. E exact stilul ei. Simt o strângere de inimă, dar mă întreb în gând: Ce-ar face oare Agatha Christie acum? Le-ar lăsa s-o rănească? Ar da bir cu fugiții? Asta a făcut când a descoperit că primul ei soț o înșela? Nici vorbă! A mers mai departe cu fruntea sus și a devenit o autoare de bestselleruri de talie internațională.

Mă răsucesc pe călcâie și mă uit urât la ele. Lui Kennedy îi piere rânjetul de pe buze.

² Traducere de Monica Nechiti, editura RAO, București, 2008 (n. t.).

— Pot să vă ajut cu ceva? le întreb, pe un ton cât mai plictisit cu putință.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să știe că-mi pasă.

Așa cum era de așteptat, Park se sprijină de dulapuri, prefăcându-se că nu e implicată, cu chipul ascuns de șuvițele lungi și strălucitoare ale părului ei negru și drept. Nu știe să țină piept confruntărilor. Kennedy își dă ochii peste cap. Iar lui Brooke... ei bine, îi tremură buzele date cu ruj roșu ca și cum eu sunt cea vinovată.

— Alice, spune Brooke încet, gata parcă să abordeze anumite lucruri pe care - sinceră să fiu - aș prefera să nu le abordeze niciodată.

Mă forțez să-i întâlnesc privirea și abia atunci observ cu ce e îmbrăcată. Mă uit de jur împrejur, la ceilalți colegi de pe hol, iar ținutele lor îmi confirmă că da - toată lumea e costumată. Toată lumea, în afară de mine.

Și asta pentru că astăzi e Halloween. Grozav! Revenirea mea la viața socială de la Castle Cove High e deja un dezastru.

Brooke, Kennedy și Park poartă costume însângerate de majorete. Ce original! Toate trei sunt îmbrăcate în fuste scurte, plisate, alb-albastre, cu părul perfect coafat și hainele murdare de sânge, dar nu și fețele. Doar nu era să-și strice machiajul ca să fie în ton cu costumele!

Eu, pe de altă parte, arăt complet aiurea. Sunt singura persoană de pe hol - poate din toată școala - care nu poartă costum.

Și, de parcă aș fi avut nevoie să mi se amintească încă o dată că vin de pe altă planetă, universul pare hotărât să facă acest lucru explicit. Îmi pun o mască lipsită de expresie, îmi arunc părul peste umeri și deschui ușa dulapului. Știu că toată lumea mă privește. Așteaptă să vadă ce am de gând să fac. Dacă o să reacționez.

Dar nu o fac.

Și asta pentru că nu-mi pasă.

Mă lupt să n-adorm la a treia oră, de matematică, în clipa în care ușa clasei se deschide și un boboc își bagă capul înăuntru, înroșindu-se la față ca racul când toate privirile se întorc simultan spre el.

—Ăăă, bâiguie el, cu glas frânt. Îmi cer scuze. Am un bilet...

Se îndreaptă în grabă spre domnișoara Hollister și i-l întinde, dar ea nu reușește să-l apuce, iar biletul scapă printre degetele băiatului și zboară pe jos. Se face stacojiu la față când se aruncă să-l prindă înainte să aterizeze pe linoleum.

— Îmi cer scuze. Uitați-l! murmură el și îl îndeasă în mâna profesoarei, apoi iese în fugă din clasă.

Ce spectacol! Măcar a pus capăt bâzâitului nesfârșit al domnișoarei Hollister despre calcule algebrice.

Desface biletul și-l citește, apoi își ațintește ochii asupra mea.

— Alice! mă strigă, cu vocea ei nazală, jucându-se cu degetele pe colierul scump de la gât.

Mă crispez toată. Nici n-au trecut bine trei ore și am dat deja de dracu'? Dumnezeule mare, dar nici la toaletă n-am apucat să mă duc!

— Trebuie să te prezinți în biroul domnișoarei Westmacott. Mi se întoarce stomacul pe dos. N-am dat de dracu'. E mult,

mult mai rău de atât.

Trebuie să mă prezint în biroul consilierii școlare.

Bat ușor la ușă, sperând în zadar ca doamna Westmacott să nu fie acolo. Dar aud aproape imediat un glas plin de entuziasm:

— Da?

N-am avut niciodată „plăcerea” să mă aflu în biroul ei, dar am auzit destule zvonuri. Când deschid ușa, îmi dau seama că toate sunt adevărate. Chiar are numele scris cu litere imense, strălucitoare și aurii pe peretele din spatele biroului. Chiar există un panou numit Panoul Sentimentelor. Și colțul despre care vorbește toată lumea? Cel cu fotoliile-puf destinate sesiunilor „terapeutice” cu elevii?

Și ăsta-i o chestie reală.

Nu-i de mirare că Brooke nu și-a dorit ca tatăl ei să se căsătorească cu cucoana asta.

— Bună! strigă ea. Intră!

Îmi face semn să-i trec pragul, iar eu mă supun, în principal pentru că n-am încotro.

— Ne așezăm acolo? mă întreabă, arătându-mi fotoliile-puf. O, nu!

— Mă dor... genunchii, mint, căci nici prin cap nu-mi trece să stau într-un fotoliu-puf. Prefer scaunul, adaug și mă așez pe el până să apuce să protesteze.

După un scurt moment de șovăială, alunecă cu grație pe scaunul de la birou, împreunându-și mâinile și aplecându-se în față.

— Ne bucurăm că te-ai întors, Alice.

Poartă o tunică cu tot felul de modele ciudate, lipite de jur împrejurul gâtului, și-și ține părul castaniu dat pe spate cu o bentiță. Nu cu una la modă – să ne înțelegem! –, ci cu una din alea groase pe care le-am văzut în fotografii cu oameni din anii 1990.

— Știm că lucrurile au fost... destul de dificile în ultimele luni, continuă ea, cu o expresie de simpatie pe chip.

Simt cum mi se întoarce stomacul pe dos. Știu ce urmează.

— Ne-am gândit cu toții că ar fi bine să stăm puțin de vorbă. Își ridică întrebător sprâncenele, dar știu prea bine că nu e

o întrebare. Știu că n-am de ales.

— Putem doar să stăm la taclale, să discutăm despre cum merg lucrurile. Despre cum mai e pe la școală. Chestii de genul ăsta, îmi spune zâmbind.

— Aha, îi răspund, căci numai asta îmi vine în minte. Îmi ignoră lipsa de entuziasm și continuă:

— Pentru început, hai să vorbim despre Brooke și Steve! Despre faptul că sunt împreună. Cum faci față situației? Nu ți-a fost ușor, evident...

lisuse, chiar abordează subiectul ăsta? E prima persoană care i-a menționat direct pe cei doi de când s-a întâmplat totul. Brooke mi-a fost cea mai bună prietenă încă de la naștere, așa că am știut mereu că nu-i îngerul perfect, cum vrea să pară (două cuvinte: Cole Fielding). Și apreciam asta; trebuie să condimentezi puțin lucrurile ca să le menții interesante. Dar nu m-am așteptat niciodată să-mi sufle iubitul chiar de sub nas.

Am început să mă întâlnesc cu Steve când eram în anul doi de liceu, iar el, cu un an mai mare decât mine, a devenit starul echipei de baschet a liceului. Până atunci n-a fost prea vizibil, petrecea foarte mult timp la antrenamente, iar mama lui avea două slujbe ca să și le poată permite, dar până la urmă se pare că a meritat, pentru că într-o zi am auzit niște fete vorbind despre el la toaletă, despre cât de ciudat era că un băiat despre care nu auzise nimeni până atunci căra toată echipa-n spate, și

am știut că trebuie să fie al meu. Am început să ne întâlnim câteva săptămâni mai târziu. I-am oferit popularitate. O viață socială. Acces în lumea mea. Și cum m-a răsplătit? M-a părăsit.

Așadar, în iunie, după ce mi-a spus că vrea să ne despărțim pentru că sunt prea autoritară (urât din partea lui!), am plecat cu mama în Egipt ca să vizităm platourile unui film la care lucra. Tata era și el plecat din oraș, cu munca, cum e mai tot timpul, și, cum primul nepotel al Brendei se pregătea să vină pe lume, s-a dus la San Diego pentru acest eveniment, așa că fie mergeam cu mama, fie rămâneam singură acasă. M-am gândit că ar putea fi o distragere binevenită, că poate Steve îmi va duce dorul și distanța mă va ajuta să găsesc o cale de împăcare. Pe de altă parte, dacă e să fiu complet sinceră, și de obicei nu sunt când e vorba de sentimente, am sperat că poate eu și mama o să ne simțim bine împreună.

Ei bine, spre surpriza nimănui, a fost încă o călătorie din aceea în care mama a muncit 24 de ore pe zi, iar eu am stat singură într-o cameră de hotel. Slavă Domnului pentru roomservice-ul impecabil și romanele Agathe Christie pe care le-am găsit la recepție!

Să spunem doar că, dacă eu și mama nu ne-am consolidat deloc legătura, Brooke și Steve cu siguranță asta au făcut.

Mă înfior și acum când îmi aduc aminte cum Brooke a venit la mine acasă și mi-a spus printre lacrimi că n-a vrut niciodată să se întâmple asta – n-a vrut niciodată să se îndrăgostească de Steve. În timpul relației noastre, el și Brooke s-au înțeles mereu foarte bine – lucru pe care, în prostia mea, l-am crezut bun, dar e clar că n-a fost deloc așa.

— Am putea să nu vorbim despre asta?

Vocea îmi tremură. Strâng tare din buze. Păstrează-ți cumpătul, Ogilvie!

— Desigur, îmi răspunde Westmacott, cu o privire duioasă. Ce-ar fi să vorbim despre perioada cât ai făcut școala acasă? Cum a fost? Ce-ai făcut în aceste câteva luni cât ai fost... ăăă...

—În arest la domiciliu? închei eu în locul ei.

—Da.

—A fost bine, îi răspund, încrucișându-mi brațele pe piept.

—Cred că te-ai simțit puțin cam singură.

—A fost bine, repet.

Dumnezeule, de ce insistă pe subiectul ăsta?

— Părinții mi-au luat un cal, adaug, fără alt motiv decât s-o reduc câteva clipe la tăcere. De ziua mea, acum câteva luni. Cu puțin înainte...

Las cuvintele suspendate în aer.

— Un cal! Fantastic! exclamă ea și se luminează toată. Ce rasă?

Nu e deloc fantastic. Dar asta fac părinții mei - îmi cumpără ceva, ceva ce nu suport, doar pentru că e scump.

—Ăăă... maro? îi răspund, dând din umeri.

—Îl ții la Grajdurile Frontoanelor Verzi?

Încuviințez din cap. Un nume de-a dreptul caraghios pentru un loc care adăpostește ființe de-a dreptul monstruoase. Deși se pare că părinții mei nu știu asta, urăsc caii încă din vacanța de vară de după clasa a patra, când mama, convinsă că echitația se va dovedi benefică pentru imaginea ei, m-a înscris la cursuri de călărie. Am acceptat să le urmez doar pentru că îi aminteau, temporar, de existența mea. N-a fost așa rău... până când a fost...

În ultima zi de echitație, făceam o paradă cu caii în momentul în care Marinda Kelly a căzut din șa și și-a rupt șoldul și picioarele. Dacă nici asta nu-i traumă! A venit salvarea. După nebunia aia, am jurat să păstrez mereu o distanță de cel puțin nouă metri față de orice cal. Un jurământ de care părinții mei în mod clar nu-și mai aminteau.

— Ador locul ăla! Și eu îl țin pe Oliver acolo! exclamă Westmacott, de parcă ne-ar uni vreo dragoste pentru cai.

Firește că adoră caii. Firește!

— Grozav!

Oliver. Ce nume e ăsta pentru un cal? Dar îmi păstrez gândurile pentru mine. Numai asta-mi mai lipsește acum – să fiu suspendată de la școală chiar din prima zi în care m-am întors. Afișez un zâmbet.

Turuie despre caii ei preferați și despre programul de echitație, dar măcar nu-mi mai pune întrebări personale.

Sună în sfârșit clopoțelul, anunțând sfârșitul orei și șansa mea de a scăpa. Mă ridic să plec, dar mă oprește.

— Așteaptă, așteaptă! îmi spune, apoi își lovește fruntea cu mâna. Am uitat să-ți spun unul dintre motivele pentru care te-am chemat aici! Cum ai pierdut primele luni de școală, ți-am stabilit niște ore de meditații. Bine, părinții tăi au stabilit asta, adaugă, după o scurtă șovăială. Eu sunt doar intermediarul.

Meditații?

—Mă descurc, protestez eu. N-am nevoie de...

—Alice! mă întrerupe ea, ridicând o sprânceană pe sub ramele groase ale ochelarilor. Eforturile depuse acasă la învățătură... să spunem că lasă de dorit. Singura materie la care ai obținut note bune e franceza. Ia-o nu ca pe o sugestie, ci ca pe o cerință.

Zâmbetul îi piere de pe buze și tonul mult prea jovial devine ceva mai tăios. Simt fiori pe șira spinării.

— Bine?

Clipesc și dau din cap.

— Minunat!

Pocnește din palme și adoptă același ton strident de vesel, de parcă n-ar fi mârâit la mine ceva mai devreme.

—O să faci meditații cu Iris Adams.

—Cu cine?

—Cu Iris Adams. N-o cunoști?

Dau din umeri. Sunt mulți elevi la școală. De unde să-i cunosc pe toți?

Westmacott ridică din sprâncene.

— Vă cunoașteți de la grădiniță, îmi spune, de parcă asta mi-ar înprospăta memoria.

Clatin din cap.

Se uită pe foaia de hârtie din mână.

— Păi, ai aici toate informațiile. O să treacă astăzi pe la tine după ore. Am stabilit cu toții așa pentru că...

— Minunat! o întrerup eu și îi iau hârtia din mână. Mulțumesc!

Îi zăresc pe chip o umbră de iritare înainte ca zâmbetul să-i reapară pe buze.

—Bine. Perfect. Încă ceva, Alice!

—Da?

—Când viața îți oferă lămâi, poți face o limonada! O aprob ridicând degetele mari.

Mor de nerăbdare.

Capitolul 2

IRIS ADAMS

31 OCTOMBRIE 11:45

AI MULTE DE CÂȘTIGAT dacă ești invizibil.

Adică nu să devii realmente invizibil, așa cum dispar personajele în filme. Mă refer la genul de persoană pe care oamenii pur și simplu nu o văd, pentru că acest gen de persoană (cel pe care ei cred că o întruchipezi) nu-i interesează. Și, pentru că oamenii nu te văd, ești liber să le ascuți discuțiile, să le observi comportamentul și să le înveți obiceiurile. Toate aceste lucruri sunt esențiale în lupta pentru supraviețuire, mai ales într-un liceu.

De exemplu, astăzi, la ora de biologie, am reușit să-i distrag atenția lui Kennedy – prenume: Rebecca, dar toți cei din rândul Elitelor de la Castle Cove High se referă unii la alții pe numele de familie, un obicei ciudat și detestabil, după părerea mea, care-i face să semene cu niște agenți de bursă cu mințile rătăcite de băutură – de la un comportament tipic de fată rea, furnizându-i niște informații adunate în timp ce mă îmbrăcam pentru ora de educație fizică.

Lui Kennedy nu-i place deloc că-i partenera mea de laborator, chiar dacă o trag după mine ca să obțină un zece. În fiecare zi de laborator se uită la mine și oftează, răsucindu-și gâtul de parcă i-aș fi tăiat carotida, apoi spune: „Iar flanelă?” Dacă aș vrea să aud critici legate de hainele mele, aș sta la prânz cu Scorpiile cu ac. Își concep singure ținutele, lucru admirabil, dar discuțiile cu ele sunt

plictisitoare. Și, dintre toți oamenii, Kennedy nu e în măsură să-mi critice hainele, cu atât mai puțin astăzi, când e îmbrăcată ca un fel de majoretă moartă. E Halloween, dar nici chiar așa.

De obicei, toate astea trec pe lângă mine. Reușesc destul de bine să ignor comentariile celor din jur, dar nu și astăzi, când m-am confruntat toată ziua cu întoarcerea dureroasă a lui Alice Ogilvie și cu ce urma să însemne asta pentru mine.

Îmi pare rău, Ogilvie, cum îi spun Elitele.

Kennedy se pregătea să se lege de părul meu când m-am hotărât s-o întrerup, secționând abdomenul broaștei de disecat, lucru care a făcut-o să pălească.

—Rebecca, i-am spus, am auzit despre Cole. Îmi pare rău! Trebuie să fi fost o adevărată lovitură pentru tine.

—Spune-mi Kennedy! mi-a răspuns, făcându-și aer cu mâna. Și despre ce vorbești?

Mi-am luat o expresie de simpatie, cu buzele ușor țuguiate, bărbia în piept și capul aplecat într-o parte.

—O, nu, îmi pare atât de rău! Am crezut că știi.

—Ce naiba! a spus ea. Despre ce naiba vorbești, Eileen?

—Iris, i-am reamintit pe un ton ferm.

Desprind cu grijă pielea broaștei ca să-i arăt interiorul spongios și strălucitor. Interiorul lucrurilor e mult diferit de exterior. Dar majoritatea oamenilor nu-și bat capul să descopere asta.

— Se duce cu Madison – vreau să spun cu Fletcher – la balul regatelor³. N-ar fi trebuit să mergă cu tine?

E ca și cum ai avea de-a face cu niște copii mici, pe bune. Trebuie să le distragi atenția de la un lucru pe care nu vrei să-l facă. Le oferi o ciocolată sau un joc viu colorat pe telefon și ai evitat criza. Știam că informația n-o să-i pice bine lui Kennedy; Elitele adoră balul anual al regatelor de la Clubul de iahting. Au ocazia să-și cumpere rochii obscen de scumpe și să o facă pe capetele încoronate în timp ce dau pe gât sticle de băutură care costă atât de mult, încât ar putea plăti taxele de colegiu pe un an întreg.

I-am dat bisturiul lui Kennedy și m-am rezemat de spătarul scaunului.

M-am bucurat s-o văd pe Kennedy anihilând sărmana broască. Bine că era deja moartă!

La prânz, îmi ocup locul obișnuit din capătul cantinei, alături de Spike și de restul Exclușilor. Aici ne e locul rezervat. La cantina din Castle Cove High, delimitările sociale sunt foarte stricte. Exclușii stau în spate, la mesele din fund. Punkiștii, în dreapta, lângă ușile de la ieșire, în cazul în care vreunul mai athletic din Elită se hotărăște să se ia de ei; au nevoie de o ieșire de urgență. În stânga stau Scorpiile cu ac, în ținute lejere de cânepă, cu cocuri ciufulite, prinse cu agrafe vintage. Partea din față le aparține premianților, cu iPad-urile pe masă și ochelarii plini de pete. Dansatorii stau alături, aproape de centru, strălucitori și aroganți. Mesele din stânga sunt ocupate de

³ Regata este o probă în competițiile de iahting, care are mai multe etape în cadrul aceluiași program (n. t.).

sportivii din Elite, plini de energie, cu un limbaj colorat și tricouri cu numele echipelor din care fac parte, având fiecare în față câte două tăvi cu mâncare. Iar în centru, chiar în centru, dat fiind că ne învârtim cu toții în jurul acelor minți sclipitoare, se află cei mai importanți membri ai Elitelor. Fastuoși și îngâmfați, debordând de vitalitate și de bani, trădează prin toți porii viața ușoară pe care o duc. Centrul e locul ideal pentru ei, căci astfel, indiferent ce fac, sunt înconjurați de public, dornic (sau nu) să-i vadă.

Exclușii sunt prietenii mei de la Castle Cove High și am fost împinși unii în brațele celorlalți de când ne știm, în mare parte de nevoie. Pentru că – și pregătiți-vă pentru asta! – suntem săraci.

Mama lucrează într-un bar. Lucrurile ar sta cu totul altfel dacă ar deține barul – cu atât mai mult dacă ar fi unul drăguț –, dar nu e așa. La Moon Landing, ea e cea care servește băuturile, îți șterge lacrimile și îți usucă bancnotele umede și mototolite la ventilator, pentru că avem nevoie de banii ăia. În Castle Cove, ești fie servit, fie servitorul. Tatăl lui Spike e unul dintre îngrijitorii de la liceu. Vrei ca vila ta de la malul mării să strălucească de curățenie? Așa își plătesc chiriile cinci dintre părinții Exclușilor.

Da, unii o duc de azi pe mâine, alții se descurcă foarte bine, dar, în comparație cu toți ceilalți din acest oraș plăcut de pe coastă și din liceu, noi ne aflăm la baza ierarhiei.

Spike și ceilalți Excluși sunt prinși într-o discuție legată de cine va fi următorul Dungeon Master⁴. Îmi scot sandviciul.

⁴ Cel care organizează jocul și stabilește detaliile în Dungeons & Dragons.

În capătul mesei, Cole Fielding moțăie, cu capul încadrat de păr blond și răvășit rezemat pe brațe. Chiar și când doarme, e îngrozitor de atrăgător.

Zora îmi surprinde privirea și chicotește.

— Îți plac băieții îmbrăcați în piele, Iris? mă întreabă ea. Cole Fielding nu aparține niciunui grup. Dacă nu le pui la

socoteală pe unele fete din Elite. Și-l pasează de la una la alta ca pe o bomboană. E renumit pentru anumite talente speciale.

— Ha! îi răspund. Dar nu, mulțumesc.

Nu că nu m-aș gândi la el. Mai ales când mă duc la Seaside Skate și îmi dă rolele peste teighea, spunându-mi: „Bună, Iris” pe un ton tăgănat și cu un zâmbet pe buze. De vină e felul în care îmi rostește numele – Aaaaaiiii-rissss –, ca și cum îi place cum sună.

Clatin din cap. Mă ghidez după politica strictă „Vezi-ți de treaba ta!”, pentru că am învățat că idilele înseamnă tragedii.

Dar puțină fantezie nu strică nimănui, deși ar fi mai ușor să-l ignor pe Cole dacă ar fi un ticălos.

Simt un freamăt în aer în clipa în care toate capetele se întorc spre ușa cantinei.

Știți scenele alea din filme când se așterne brusc o tăcere mormântală?

Asta se întâmplă acum.

Până și Excluzii își ridică privirile.

Și-a făcut apariția cea mai renumită reprezentantă a Elitelor.

Alice Ogilvie, însăși fata dispărută de la Castle Cove.

Sincer acum, înțeleg. Nu poți... să dispari pur și simplu. Adică poți și se întâmplă de multe ori ca fetele să dispară în circumstanțe întunecate și cumplite, orchestrate de bărbați cu mintea rătăcită.

Dar nu poți... să te evapori pur și simplu.

Și apoi... să te întorci.

Nu cunosc toată povestea, doar frânturi, iar unele cred că au de-a face cu o inimă frântă și gelozii meschine, dar știu că autoritățile din Castle Cove au irosit o mulțime de timp și bani încercând s-o găsească pe Alice și că prietenii ei, care-și spun numai pe numele de familie, s-au adunat și au aprins lumânări când ar fi putut să stea pe TikTok sau ce-or face ei în timpul liber. Și acum sunt foarte supărați.

Alice Ogilvie stă încremenită în fața cantinei.

În mod normal, s-ar așeza fără să ezite lângă Henderson, Kennedy, Park și Donovan, dar ei s-au izolat parcă într-un soi de cochilie și refuză s-o privească.

Ai tinde să crezi că Alice va merge cu fruntea sus și se va așeza oriunde, dar n-o face. Doar rămâne acolo, nemișcată.

Îi tremură buzele.

— Măi să fie! murmură Spike. E cam trist.

Pentru o clipă, mie îmi pare rău pentru Alice Ogilvie.

Durerea de a ști că nimeni nu te vrea.

Se aude un foșnet de la masa Elitelor. Brooke Donovan, practic echivalentul uman al vatei de zahăr, se ridică în picioare și îi face semn cu mâna lui Alice. Kennedy o trage înapoi pe locul ei.

Dar Alice Ogilvie, căreia îi tremurau buzele doar cu câteva clipe în urmă, o țintuiește pe Donovan cu privirea și-și ridică încet degetul mijlociu, apoi se întoarce și iese cu pași mari din cantină.

Simt deodată o bruscă admirație pentru Alice Ogilvie. Practic tocmai a trimis drăgălășenia la dracu’.

După ore am întâlnire cu Westmacott. Mulți îi detestă biroul, dar nu și eu.

Nu mă deranjează decorul ei strălucitor, fotoliile-puf și posterele cu mesaje motivaționale agățate pe pereți. Sincer acum, la ce să te aștepți din partea unei consiliere școlare? La afișe cu Thanos? Să fim serioși!

În plus, are mereu ceva de ronțăit – batoane de cereale, bomboane gumate cu fructe, pufuleți, chipsuri din varză kale, tot ce vrei. Mi-a spus odată că ține toate astea pentru că multe dintre eleve nu vor să fie văzute mâncând la liceu (ăsta e un alt subiect pe care nu vrem să-l abordăm) și știe că, atunci când vin să stea de vorbă cu ea, sunt lihnite. Dacă închide ușa în urma lor, vor mânca.

Când intru, îmi aruncă o pungă cu bomboane gumate cu căpșuni, pe care o desfac imediat, pentru că nu sunt proastă să refuz o gustare gratuită și am de parcurs un drum lung cu bicicleta până acasă la Alice Ogilvie.

Doamna Westmacott îmi împinge dosarul pe birou.

— Iată-l! Ce norocoasă ești!

Privesc cu lăcomie dosarul albastru. Nu-i un dosar albastru oarecare, ci unul care valorează trei mii de dolari. Trei mii de dolari care mă vor apropia cu încă un pas de obiectivul meu – să plec, împreună cu mama, din Castle Cove, cât mai departe de Creatură. Pentru totdeauna.

Îmi fac curaj. N-o să mă gândesc acum la Creatură. În acest moment, am o misiune de îndeplinit.

— Nu cred că a avut parte de o primire prea călduroasă în prima ei zi de școală, îi spun eu, băgând dosarul în rucsac. Toți cei din gașcă i-au întors spatele.

Doamna Westmacott dă din cap.

— Alice și-a făcut-o cu mâna ei. Acum trebuie să suporte consecințele, pentru o perioadă.

Ochii îi zăbovesc pe o cutie din colțul camerei. Deasupra se află o pereche de adidași imenși, niște DVD-uri cu serialul LOST: Naufragiații și o colecție îngrijorător de uriașă de suvenire cu Michael Jordan.

Își întoarce ochii spre mine, apoi și-i ațintește pe birou. Opa! Consiliera mea e cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Știm cu toții că a avut o relație cu antrenorul Donovan

anul trecut. Cum să ne scape asta? Stătea mereu mult prea aproape de el în timpul întrunirilor școlare și era, fără îndoială, cea mai vocală persoană pe durata meciurilor.

Nu vreau să fiu insensibilă, dar nu-mi surâde ideea de a-mi consilia consiliera. Închid iute fermoarul rucsacului și mi-l arunc peste umeri.

Westmacott ia un șervețel dintr-o cutie de pe birou și se uită, în sfârșit, la mine.

—Alergiile își cam fac de cap, scuză-mă!

—Ar cam trebui să plec, îi răspund, șovăitoare. Își ațintește ochii înlăcrimați într-ai mei.

—Cum merg lucrurile acasă? mă întreabă direct.

Îmi strâng degetele în jurul curelelor rucsacului. Îmi caută punctul slab. Deși e drăguță în general, Westmacott își bagă uneori nasul unde nu-i fierbe oala. Împinge lucrurile mult prea departe ca să afle informații. Trebuie să fii mereu vigilent.

În august a avut loc... un incident. N-ar fi trebuit să afle nimeni de la școală, pentru că eram încă în vacanță, dar am dat peste Westmacott la farmacie în timp ce mama îmi lua rețeta cu analgezice. Mi-am dat seama că n-a înghițit scuza că am căzut cu rolele la Seaside Skate.

Doamna Westmacott a vrut să-mi deseneze fețe nostime pe ghips, dar n-am lăsat-o.

Schimb subiectul.

—Așadar o să-i dau meditații doar până la sfârșitul semestrului, corect? Și o să fiu plătită chiar dacă nu obține zece? O să-mi primesc banii chiar dacă pică examenele?

—Corect. Părinții ei au fost de acord. E mai deșteaptă decât crezi. Am sentimentul că Alice are nevoie de cineva care să aibă încredere în ea. Asta e cheia.

—Doamnă Westmacott, îi răspund, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu pot să fiu terapeutul ei. Îi dau meditații și atât.

—Poate că o să te ducă la echitație, Iris. Poate că o să vă împrieteniți. Lumea e plină de lucruri improbabile, adaugă zâmbind. N-ar fi ceva atât de cumplit – să ai o prietenă.

—O! îi răspund, dând să plec. Ar fi, dacă prietena respectivă e Alice Ogilvie.

Până ajung la capătul aleii de cărămidă a lui Alice Ogilvie, stomacul îmi chiorăie de foame. Îmi pare rău că n-am luat mai multe gustări de la Westmacott.

Casa mă domină cu imensitatea ei. Nu mă miră că e cât un mamut; asta e standardul în Castle Cove, unde oamenii au piscine interioare, cinematografe și săli de bowling. Numai iahturile de la Clubul de lahting sunt niște conace plutitoare. Dacă ceva nu e revoltător de mare, n-are ce căuta în Castle Cove. Clubul de lahting a fost în renovare de anul trecut; reinaugurarea va avea loc la balul regatelor de anul ăsta. E un eveniment de amploare în oraș. Dacă Steve nu i-ar fi dat papucii lui Alice, probabil că acum și-ar pregăti ținuta pentru bal.

Îmi las bicicleta în fața ușilor duble de la intrare, când acestea se deschid și în prag se ivește o femeie cu o expresie caldă, îmbrăcată într-un pulover maro și niște pantaloni gri.

— Trebuie să fii Iris, îmi spune, zâmbind. Intră! Alice e sus. Nu asta mi-a fost intenția, dar nici nu intru bine că rămân

fără suflare. N-am pus niciodată piciorul într-o astfel de casă, le-am văzut doar de afară. E cât un hangar de avioane. Tavanele sunt înalte de cel puțin 4 metri și jumătate, iar un perete, format doar din ferestre înalte, dă spre marea frumoasă și liniștită.

Și eu stau tot lângă ocean, dar la marginea orașului, într-un apartament cu două camere, împreună cu mama. Plaja, în mare parte stâncoasă, scăldată în valurile înspumate ale oceanului, se află în apropiere, dar nu avem un perete din sticlă prin care s-o admirăm. Avem doar o singură fereastră și niște trepte putrezite de lemn care duc spre plajă.

Pentru o clipă, mă las cuprinsă de un crâmpei de dorință, lucru ce nu-mi stă în fire, căci provoacă suferință. Îmi iubesc mama și viața alături de ea, dar uneori... mi-aș dori să am o fereastră frumoasă, cu vedere spre mare. Mi-aș dori să ies din casă și să simt nisipul printre degetele de la picioare, în loc să umblu încălțată pe stâncile zgrunțuroase de pe porțiunea noastră de plajă. Uneori am senzația că navighez de-o viață printre stânci abrupte și aș vrea doar să simt din când în când atingerea fină a nisipului.

— E frumos, nu-i așa? spune femeia.

— Da, îi răspund, revenind cu picioarele pe pământ. Fără doar și poate. Sunteți mama lui Alice?

Sper să nu-mi audă chiorăitul mațelor. Femeia izbucnește în râs.

— O, nu, nu! Sunt Brenda. Am grijă de Alice.

— Dar Alice are 17 ani, îi răspund. Îmi zâmbeste.

— Chiar și Alice, la 17 ani, are nevoie de ceva care să-i poarte de grijă.

Își scoate mobilul, tastează ceva pe ecran și-l duce la ureche. Aud un telefon care sună undeva prin casă.

—A venit prietena ta, spune Brenda la telefon.

—MEDITATOAREA! țipă Alice Ogilvie de undeva de la etajul al doilea.

Brenda îmi arată o scară albă și șerpuitoare.

— A cincea ușă pe dreapta.

De obicei nu mă simt atât de mică, dar acum, în casa lui Alice, mă simt la fel de mică precum broasca de la ora de biologie de mai devreme.

Știți cum e când intri în casa cuiva și vezi pe pereți fotografii cu copii drăgălași? Cu fețele murdare de tort, la o zi aniversară, jucându-se în nisip cu găletușe și lopățele de plastic, sau la școală, râzând cu gura până la urechi, cu strungăreața la vedere?

Fotografiile frumoase în rame scumpe cu Alice, înșirate pe pereții scării, nu sunt deloc așa. Chiar și surprinsă la o vârstă fragedă, poate la 3 sau 4 ani, Alice poartă rochii elegante, din satin, are părul perfect aranjat și stă pe perne de catifea. Și nu e nici măcar o poză cu Alice alături de părinții ei. Doar Alice, singură.

De fapt, toată casa pare stranie și însingurată, lucru care mă face să regret că trebuie să ne întâlnim aici, dar e mai bine decât la mine acasă. N-o vreau pe Alice Ogilvie acolo.

Număr ușile de la al doilea etaj. Șapte cu totul. Bat la a cincea.

— Intră odată! strigă Alice.

Deschid ușa. Alice stă întinsă în patul imens.

— Ticăloșii! murmură, aruncând telefonul lângă ea pe pat. Se rostogolește, ținându-mă cu privirea. Îmi dau seama

că habar nu are cine sunt, chiar dacă am fost colege la cel puțin două materii pe an, încă din gimnaziu.

Și-a înlocuit ținuta ciudată pe care a purtat-o azi la școală o monstruozitate cu fustă scurtă, mai potrivită pentru o premieră cinematografică decât pentru matematică - cu niște pantaloni de yoga și un tricou.

—Bine ai venit în iadul meu! îmi spune, pe un ton amar. Cu cât te plătesc părinții mei?

—Întreabă-i personal, îi răspund. Îmi iau banii indiferent dacă promovezi sau nu, doar ca să știi.

—Atunci ai o misiune ușoară, îmi spune, oftând. Ia un loc pe undeva ca să ne apucăm de treabă! Sunt destul de ocupată.

Alice stă întinsă în pat, complet nemișcată. Nu pare să aibă ceva de făcut, nici acum, nici mai târziu.

Mă îndrept spre canapeaua de lângă pat și dau la o parte cu piciorul un teanc de cărți broșate. Mă așez și îmi desfăc rucsacul. Ea oftează din nou.

—Hai odată, întreabă-mă!

—Poftim?

—Întreabă-mă! Doar asta vrei. Ca restul lumii.

—Ce să te întreb?

Mă hotărâsc să fac pe proasta. Firește că vreau să știu pe unde a umblat. Dar am totodată senzația că Alice seamănă cu o pisică: când vrei tu să te joci, nu vrea ea. Preferă să se joace numai când are ea chef, mai ales când știe că te deranjează.

— Ce s-a întâmplat. Unde am fost. Ce-am făcut. Arzi să afli, Irene.

Alice are niște ochi foarte frumoși, albaștri ca gheața, și un păr blond incredibil de bogat și de mătăsos. Genul de păr care înseamnă vizite săptămânale la un stilist, la genul de salon unde ți se oferă apă cu lămâie, prosoape calde pe față și tot tacâmul.

—Iris, îi răspund. Mă cheamă Iris.

—Nu contează.

—Ba contează, pentru că așa mă cheamă. Ți-ar plăcea să-ți spun Abigail?

—Touche, îmi răspunde, cu un zâmbet afectat pe buze. Hai, întreabă-mă!

— Nu e treaba mea, îi spun.

Da, mor să aflu. Am văzut, firește, destule seriale polițiste ca să-mi dau seama că nu a fost vătămată în niciun fel; altfel, ar fi ajuns la spital. Știrea ar fi fost pe prima pagină a ziarului Cove Gazette sau pe canalul KWB. Dar nu s-a întâmplat nimic din toate astea. De fapt, nu s-a întâmplat absolut nimic. Nici urmă de vreun articol în ziar. Totul despre Alice Ogilvie pur și simplu... a încetat să mai existe. A fost dusă acasă și acolo a rămas, până astăzi. Bănuiesc că, indiferent pe unde a umblat, n-a fost singură.

Alice mă scrutează într-un fel ușor tulburător. Mă uit în jos și scot dosarul albastru cu teme pentru acasă, însă îmi atrage atenția una dintre cărțile broșate de pe podea. O iau și citesc titlul.

Moarte pe Nil. Agatha Christie.

Are paginile ponosite, colțurile îndoite și multe fraze subliniate.

— Îmi plac misterele, spune Alice. Faptul că afli ce s-a întâmplat cu adevărat abia la final. Trebuie să pui singur lucrurile cap la cap în timp ce citești.

Clipește, apoi se răsucește pe o parte.

— Interesant, îi răspund. Că-ți place să citești astfel de cărți și că ai devenit, cumva, subiectul celui mai mare mister din Castle Cove. Neelucidat încă.

Dă dintr-un umăr. Oftez. Mă simt obosită și avem treabă.

— Cu ce vrei să începem, Alice? Cu literatura sau cu istoria?

—Oricum nu-i ceea ce cred oamenii, îmi spune, cu glas înăbușit.

—Nu știi ce cred oamenii, îi răspund încet. Poate ai fugit. Poate ai fost răpită de liderul vreunei secte sinistre și ai reușit să fugi înainte să bei poțiuni halucinogene. Poate ai avut amnezie temporară. Cine știe? Personal, eu cred că ai plecat ca să-i dai cuiva o lecție.

Se răsucesce pe spate și se ridică în capul oaselor.

—Și de ce crezi asta? mă întreabă pe un ton rece.

—Unu, îi răspund, ridicând câte un deget pe rând, ai avut parte de o despărțire urâtă, corect? Iar cea mai bună prietenă a ta e acum cu fostul tău iubit, nu? Asta sigur doare. Doi la număr, la știri s-a spus că s-a găsit o vază spartă la tine acasă. Dar nu s-au descoperit și alte amprente în afară de ale tale, ale părinților tăi și ale menajerei. Poate ai spart-o chiar tu? Ca să-i îndrumi pe toți pe o pistă greșită?

—Ampretele bonei, intervine Alice. Menajera e Bibi.

—În fine, îi răspund. Ceea ce vreau eu să spun – și nu te judec – este că, dacă ai dispărut de una singură, bravo ție!

Când lucrurile devin nasoale pentru tine, cel mai bine e să pleci.

—Asta ai face și tu?

Are același ton rece, dar și un licăr în ochi, de parcă i-am stârnit... interesul.

— Toată lumea are dreptul să abandoneze corabia, îi zic, cu glas domol, scoțând din dosarul cu teme pentru acasă rezumatul lecției de mitologie greacă de la ora de literatură. De fapt, poate ai zburat prea aproape de soare, Alice, precum Icar.

Își înclină capul într-o parte.

—Precum cine și ce?

Asta e tema pentru acasă. Povestea lui Icar. El și tatăl lui își confecționează câte două perechi de aripi ca să evadeze, dar pentru că aripile erau făcute din ceară și pene, tatăl lui l-a sfătuit să nu se apropie prea mult de soare, deoarece avea să topească repede ceara și să-i ardă aripile. Icar nu l-a ascultat însă, căci era încăpățânat și mândru, iar profeția tatălui său s-a adeverit și Icar s-a înecat. Ai avut și tu șansa ta, Alice, dar totul s-a prăbușit.

Alice îmi cântărește spusele.

— la te uită la tine, cum o faci pe micuța detectivă! Dar nu cred că știi de fapt prea multe.

O să plângă? Pentru că nu m-am înhămat la așa ceva. După cum i-am spus și lui Westmacott, n-am de gând să joc rolul terapeutului.

Dar nu plânge. Pufăie ușor, apoi mă întreabă:

— Ce trebuie să mai știu despre individul ăsta înaripat?

În drum spre ușa de la intrare, Brenda îmi oferă o caserolă Tupperware plină cu paste.

— Pentru tine. S-a întunecat deja. O să ți se facă foame când ajungi acasă.

Îmi vine brusc să plâng când iau caserola de plastic din mâinile acestei femei cumsecade, care a auzit, fără îndoială, cum îmi chiorăia stomacul în casa mult prea mare și însingurată.

Uneori uit că oamenii pot fi cumsecade. Că nu trebuie să-i rogi. Că fac lucrurile de la sine.

—Vă mulțumesc! îi spun.

—O! exclamă Brenda. Hai să facem schimb de numere de telefon! Pentru orice eventualitate? Am numerele tuturor prietenilor lui Alice. L-aș vrea și pe al tău.

Clipesc, nedumerită.

— Dar îi dau doar meditații. N-o să ieșim nicăieri împreună și nici n-o să facem ceva împreună.

Își flutură telefonul prin fața mea.

— Vreau doar să fiu cu ochii pe ea. Cred că bănuiești motivul.

Las rucsacul pe podea și desfac fermoarul, apoi bag caserola înăuntru. Îmi scot telefonul din buzunar și îi spun Brendei numărul. Îmi scrie imediat un mesaj.

Bună, noua prietenă a lui Alice!

Caserola mi se lovește de spate tot drumul spre casă, în timp ce vântul aspru al mării îmi biciuiește fața. Am mâinile reci. Colindătorii au ieșit pe străzi cu fețe de pernă trase peste capete, găleți și măști. Mama obișnuia să plece de la muncă mai devreme, ca să ieșim împreună. Mi-e dor de vremurile alea, de mâna ei în a mea. Când eram numai noi două.

Simt o durere scurtă la încheietură când manevrez ghidonul bicicletei. Chiar dacă am scos ghipsul și îmi fac exercițiile zilnice de recuperare, mă mai doare uneori, amintindu-mi de Creatură.

Am un nod în stomac.

După părerea mea, indiferent unde s-a dus și ce a determinat-o să-și ia zborul, cu aripi sau nu, Alice a făcut o singură greșală fatală.

S-a întors.

TELEFONUL LUI R. KENNEDY GRUP DE CHAT

15:22

Rebecca Kennedy: Să nu mă omorâți! Mi-a scris tata acum o secundă și mi-a spus că DJ Porcini nu poate să cânte la petrecerea de diseară... Helen Park: OMG! PE BUNE?

RK: Da, știu, îmi pare rău. Se pare că i s-a propus în ultimul moment un concert la Ibiza... Uf! Îmi pare rău. E de kkt

RK: Dar știți CINE vine?

RK: Vreo băăăăăănuială?

HP: Steve?

RK: Poftim?

HP: Vine Steve?

RK: ... Ăăă, firește. Nu-i așa, BD? Brooke Donovan: Da. Venim. RK: OK, vă spun eu. COLE. HP: Kennedy! Jenant

RK: De ce? Doar nu-i proprietatea lui Donovan!

Ashley Henderson: Fugi de-aci!

BD: Vii și tu, Henderson?

AH: Pffff, nu, o să fiu în LA. Tata are o premieră

RK: bineeeeeeee, mulțam pentru info

BD: Kennedy

AH: E OK știu că e doar gelozică

RK: Nici vorbă

HP: Mai știți pe cineva care poate să facă pe DJ-ul? Feral Bunny cumva? Întreabă-l pe taică-tu, Kennedy RK: Susține că nu

RK: Brookie, pare rău pentru ce-am zis de Cole. M-am gândit că o să fii OK de vreme ce ești cu Steve acum. BD: Nu-mi pasă

RK: Bun. nu poți să-i revendici pe TOȚI băieții de la școală, lol

HP: Poate vine DJ UnderCeej? Mama ta l-a cunoscut pe când era cu Trevor Pennington, nu-i așa, Brookie? BD: Ce vrei să spui cu asta, Kennedy? RK: LOL, nimic. Ziceam și eu, nu trebuie să te superi, pt că-l ai pe steve acum. Nu poți să-i ai pe toți, brookie, lol BD: ȘTIU asta, kennedy

HP: Va trebui să ascultăm muzică pe Bluetooth? O să fie un dezastru.

RK: OMG, PARK! Las-o baltă! Tata m-a asigurat că Frank Sea o să vină la balul regatelor, k? AH: Frank Sea cântă la premieră! HP: PE BUNE?

RK: Măcar acel chef al tău o să ne pregătească cocktailurile lui speciale, nu? HP: Cred că da

RK: După vreo câteva pahare nici n-o să-ți mai dai sm cine cântă

HP: Uf, bine

Capitolul 3

ALICE

31 OCTOMBRIE 20:50

„Și de ce n-aș urî-o? Mi-a făcut cel mai mare rău posibil.”⁵

AGATHA CHRISTIE, OGLINDA SPARTĂ

CÂND IRIS ȘI-A FĂCUT APARIȚIA în camera mea, am recunoscut-o imediat și – nu-mi place s-o mărturisesc – m-am simțit prost că nu mi-am bătut niciodată capul să aflu cum o cheamă. Adică, na, dacă ar fi să-mi petrec timpul aflând numele tuturor elevilor de la școală, n-aș avea timp să mai fac mare lucru în rest, dar... Presupun că aș fi putut să mă străduiesc ceva mai mult.

Nu arăta chiar atât de rău pe cât mă așteptam. Avea un păr destul de fain – cam ciufulit și rebel, genul acela de proaspătsculat-din-somn care nu le iese multora, dar ei îi stă bine. Și, ciudat, nu purta o ținută demodată – avea elementele-cheie, hainele de flanelă și bascheții Chucks, dar îi lipsea acel ceva care să lege totul la un loc. Aș putea s-o ajut la capitolul ăsta. Am apreciat faptul că n-a făcut paradă cu inteligența ei, ca mulți dintre colegii de la Castle Cove High. Știu că nu sunt proastă; doar că școala nu m-a interesat niciodată prea tare.

⁵ Traducere de Ionela Chirilă, editura RAO, București, 2010 (n. t.).

Acum, c-a plecat, în cameră s-a așternut tăcerea. O tăcere mult prea adâncă. Nu mă gândesc decât că e seara de Halloween și toți vechii mei prieteni sunt la petrecerea anuală de la Castelul Levy, pe când eu stau singură aici.

Sunt convinsă că și Brooke e acolo, elegantă și strălucitoare, colindând holurile castelului împreună cu Steve, în timp ce îi amintește că a aparținut cândva familiei sale, iar bunica ei a locuit acolo pe vremuri. Îi văd mergând cu capetele aplecate unul spre altul, râzând și ținându-se de mână, de parcă nu au nicio grijă pe lume. De parcă au uitat că se cunosc numai datorită mie. De parcă eu nici măcar nu exist.

Imaginile mi se derulează neîncetat prin minte. Îmi iau iPad-ul și mă uit la ceva ales la întâmplare pe Netflix, dar nici măcar asta nu-mi distrage atenția. Nu mă gândesc decât la petrecere, la Steve și la Brooke, la tot ce s-a întâmplat astăvară și la cât de nedrept e totul...

Nu mai suport. Se distrează cu toții la petrecere, în timp ce eu stau singură aici. Merit să fiu acolo la fel de mult ca oricare dintre ei. Brooke mi-a furat iubitul și tot eu sunt personajul negativ?

Sar din pat, deschid larg șifonierul și-mi trag niște haine pe mine.

Odată îmbrăcată, cobor pe furiș la parter. Brenda e în camera ei, așa că reușesc să ies din casă și să mă urc în mașină – un alt cadou făcut de părinții mei sub imperiul vinovăției – fără să mai dau explicații. În depărtare, valurile mânioase, stârnite de vânt, lovesc stâncile de la baza casei. Aș spune că în seara asta e ceva în aer, ceva

însăpăimântător, dar nu sunt genul care să creadă în astfel de lucruri.

Dau muzica la maximum, înăbușindu-mi gândurile amețitoare, și ies de pe alee pe Autostrada 1.

Drumul e aglomerat în seara asta. Șerpuiește de-a lungul stâncilor, între ocean și dealuri, străjuit doar de câteva case la vest de autostradă. Centrul orașului e la est, ridicat la poalele dealurilor.

Trec de aleea din fața casei lui Park, aflată pe partea stâncoasă, la fel ca a mea, dar împrejmuită de garduri înalte. Tatăl ei e om de afaceri internațional - ce-o fi însemnând și asta și e superparanoic în toate privințele. Kennedy și Donovan locuiesc la câteva minute distanță, în direcția opusă față de cea spre care mă îndrept; casele lor sunt în cartierele din zona deluroasă, în partea de est a autostrăzii. Dacă aș conduce mai departe, aș ajunge în centrul orașului, unde se află liceul și toate restaurantele deschise de toți ratații de la Top Chef. Cei de succes își deschid, evident, localurile de-a lungul coastei din LA.

Dar, până în centru, ajung la destinație - castelul. Poziționat în partea de vest a autostrăzii, pe o suprafață de patru hectare, este cea mai întinsă parcelă de pământ de pe partea stâncoasă a autostrăzii. A fost construit de străbunicul lui Brooke cu vreo 80 de ani în urmă, ca reședință pentru familia lui.

Se înalță pe partea cu oceanul a Autostrăzii 1, având o terasă imensă, cu piscină exterioară și o priveliște de vis spre Oceanul Pacific. Publicul are acces doar în anumite camere din castel, dar, datorită petrecerilor organizate de-a lungul anilor, l-am văzut pe tot - și e realmente

impresionant. Ca, de pildă, vitraliile înalte, piscina interioară, frumos decorată cu fântâni arteziene în formă de sirene, sau dormitoarele al căror număr l-am pierdut de mult.

În trecut, străbunicul lui Brooke organiza în weekenduri petreceri elaborate, unde invita oameni din industria de divertisment din LA. Numeroase staruri de cinema s-au perindat pe aici și cel puțin una dintre ele a murit în circumstanțe misterioase.

Se înalță în aceste locuri cu mult înainte de înființarea orașului Castle Cove și toate proprietățile de pe partea stâncoasă a drumului i-au aparținut cândva – din ce am aflat de la Kennedy, deținea la un moment dat patruzeci de hectare. Se spune că străbunica lui Brooke a avut și o grădină zoologică, populată cu lame, tigri și tot tacâmul.

De-a lungul anilor, dezvoltatorii imobiliari au cumpărat o mare parte din pământ și au ridicat case imense ca a mea și cea a lui Park. Bănuiesc că acest lucru a adus foarte mulți bani în oraș, transformând Castle Cove într-o zonă rezidențială, nu doar într-o destinație turistică. Recent, și-au îndreptat atenția spre renovarea Clubului de lahting. Cred că și tatăl lui Kennedy a fost implicat în această afacere, pentru că în urmă cu câteva luni s-a plâns o săptămână întreagă de faptul că și-a anulat vacanța de vară din Barcelona, fiind nevoit să rămână în oraș pentru lucrările de renovare a clubului.

Ies de pe autostradă și intru în parcare a castelului, apoi opresc mașina lângă cea a lui Park, un Porche Cayenne verde, pe care părinții i l-au cumpărat pentru simplul motiv că există și o iubesc.

Când mă dau jos, aud voci zgomotoase în depărtare și un hohot de râs. Al lui Brooke. Îmi provoacă fiori și o strângere de inimă și, pentru o clipă, mă gândesc să mă urc înapoi în mașină și să plec. Să plec cum am făcut acum trei luni.

În noaptea aia, astă-vară, după ce m-am întors din Egipt și Brooke a venit să-mi spună ce s-a întâmplat între ea și Steve... am simțit că inima mi-a stat în loc. Că am suferit un scurtcircuit cerebral. Nu m-am putut gândi decât la reacția Agathe Christie după ce și-a dat seama că soțul ei o înșela. La faptul că a dispărut unsprezece zile și jumătate și că jumătate din populația Angliei era convinsă că el o omorâse. Cât de tare ar fi să fac și eu la fel? Sincer, nu voiam ca Steve să fie arestat, dar îmi surâdea ideea ca oamenii să mă caute. Să-și facă griji pentru mine. Să se gândească la mine.

Prin urmare, m-am urcat în mașină și am pornit la drum. Mi-am lăsat telefonul acasă împreună cu vaza pe care o răsturnasem din greșală în foaier în drum spre ieșire... de aici a apărut povestea că am fost răpită, iar Steve a trebuit să se prezinte la secție pentru interogatoriu, în timp ce oamenii din oraș au organizat operațiuni de căutare...

Oricum, când m-am întors, cinci zile mai târziu, toți erau ai naibii de supărați. Atât de tare încât, după negocieri între părinții mei și autoritățile din oraș, s-a ajuns la concluzia că arestul la domiciliu era o pedeapsă corespunzătoare pentru ce am făcut.

Alte râsete străpung tăcerea nopții. Am început să organizăm petreceri la castel acum trei ani, pe când eram boboci de liceu, mulțumită legăturilor lui Brooke. În primul an au participat numai elevi de la școala noastră, dar

vestea s-a răspândit cu repeziciune și acum vin și din orașele învecinate. Tatăl lui Kennedy, care e impresar muzical în LA, își aduce clienții să cânte la petrecerile noastre. Toată lumea își alege ținute cât mai elaborate cu putință. Evenimentele au căpătat amploare.

Când cotesc spre intrarea castelului, unde amenajăm de obicei petrecerea, aud muzică, dar nu văd niciun DJ. Asta înseamnă că tatăl lui Kennedy n-a găsit niciun client disponibil. Sunt sigură că Park a făcut o criză de nervi.

Probabil că sunt cel puțin vreo două sute de oameni aici, răspândiți peste tot, care râd, vorbesc și țipă. Toată lumea se distrează de minune fără mine.

Puțin mai încolo pe peluză, pe o terasă întinsă de piatră, dincolo de intrarea din spate în castel, e amenajat un bar, unde se află un barman costumat în pinguin. În fața tejghelei îl zăresc pe Cole Fielding, care stă de vorbă cu Kennedy, încă îmbrăcată ca o majoretă moartă. Are părul blond prins în creștetul capului într-un coc răvășit, însă sunt convinsă că a petrecut mai bine de o oră până i-a ieșit perfect, și își ține o mână cu o manichiură îngrijită pe brațul lui Cole.

Până și Cole e aici? Aici e mâna lui Kennedy. Vrea de ani întregi să fie cu el. Mă întreb dacă Brooke a fost de acord cu asta.

Pe peluza cu vedere spre mare, cineva – probabil administratorul familiei lui Kennedy – a aprins un foc de tabără și a pus de jur împrejur perne, pături din imitație de blană și alte accesorii de lux. Îi văd imediat pe Park, pe Donovan și pe Steve. Stau întinși pe o pernă imensă. Brooke stă practic peste Steve, iar Park se află, ca de

obicei, stânjenitor de aproape de cei doi. Nu cunoaște granițele intimității. Amândouă încă poartă aceleași costume de majorete pătate de sânge, iar Steve are doar o mască verde pusă pe creștetul capului, peste părul des și castaniu. Nu i-a plăcut niciodată să se costumeze, lucru care mă scotea din sărite când eram împreună.

Inima începe să-mi bată tot mai tare în timp ce privesc scena. Iar Kennedy alege exact acest moment ca să-mi observe prezența.

— O, Doamne! Căh! exclamă ea.

Muzica se oprește brusc cu un sunet ascuțit și toată lumea se întoarce spre mine, ținându-mă cu privirea. Merde!⁶ Nu-i chiar intrarea în scenă pe care mi-am imaginat-o. În mintea mea, lucrurile s-au desfășurat cam așa: îmi fac apariția, Brooke mă vede și izbucnește în lacrimi, mistuită de vinovăție, iar toți ceilalți își cer iertare pentru cât de bătărași au fost. Chiar dacă ne-am întâlnit la școală mai devreme și nu s-a întâmplat nimic din toate astea, am crezut cumva că se va întâmpla acum. Pe cuvântul meu, uneori nu știu ce-i în capul meu!

În schimb, o voce îmi strigă încontinuu în minte fugi fugi fugi fugi fugi. Dar nu pot să plec acum. Cât de jalnic ar fi asta? Îmi strâng pumnii și îmi reamintesc că sunt la fel de îndreptățită să fiu aici ca toți ceilalți.

Îmi continui drumul pe peluză spre focul de tabără.

Când mă vede apropiindu-mă, Steve începe să se ridice în picioare, iar Brooke alunecă din poala lui, ceea ce îmi dă un mic sentiment de satisfacție. Se uită la el, apoi se ridică

⁶ Rahat! (lb. fr.)

fără tragere de inimă, aranjându-și fusta scurtă și plisată și țintuindu-mă cu o privire mânioasă.

Însă cel care spulberă primul tăcerea e Steve.

—Ce cauți aici, Alice? mă întreabă încet. Mă opresc în fața lor.

—Eu doar...

Las cuvintele suspendate în aer, iar inima mi-a luat-o la galop.

Brooke vrea să se bage între noi, dar Steve o oprește, ridicând o mână.

— Mă ocup eu, îi spune, apoi mi se adresează: Hai cu mine! Mă apucă de cot și mă conduce prin mulțimea care s-a

strâns în jur. Îmi las capul în pământ, încercând să evit orice contact vizual.

Suntem cât pe ce să cotim pe lângă castel, când o voce din spate ne face să ne oprim pe loc. Brooke.

— Unde vă duceți? Pare supărată.

Ne întoarcem amândoi spre ea, iar Steve îi răspunde:

— Brookie, lasă-mă o clipă, bine? Îi pică fața.

— Ai de gând să dispari în întuneric? Cu ea? se smiorcăie Brooke, râzând amar.

Pentru o clipă, un sentiment cu totul străin pune stăpânire pe mine – ceva înrudit cu vinovăția, dar apoi Kennedy își face apariția în spatele lui Brooke.

— Ești sigur că e o idee bună, Steve? Întreabă ea. Doar știi ce a făcut astă-vară.

— *Doamne, Kennedy! ripostează Brooke, apoi se întoarce spre mine și spre Steve, cu colțurile gurii în jos. Ce cauți aici, Alice? N-ai făcut destul rău? De ce nu poți să ne lași pur și simplu în pace?*

Glumește, fără doar și poate! Doar nu face pe victima?

—Eu v-am făcut rău? Dar tu ești cea care mi-a furat iubitul...

—Nu ți l-am furat, mă întrerupe. Iisuse, Alice! Ce-ți mai place să dramatizezi! Ai plecat în Egipt. Și erați despărțiți. Apoi ai dispărut – de ce-ai făcut asta? Ne-ai speriat de moarte...

— Gata! strigă Steve, punând capăt discuției noastre. Acum vocea nu-i mai este joasă. Sau împăciuitoare. Pare

furios.

Brooke se face roșie la față. Își spune, probabil, ce-mi spun și eu – nu l-am auzit niciodată pe Steve vorbind cuiva în felul ăsta. Astă-vară, după ce-am revenit fără vreo explicație, toată lumea era extrem supărată pe mine, dar Steve m-a ignorat pur și simplu – de fapt, aceasta e cea mai lungă discuție pe care am purtat-o de când mi-a dat papucii. Pur și simplu nu e genul care se enervează.

Trage adânc aer în piept, apoi se întoarce spre Brooke.

— O conduc pe Alice la mașină. E întuneric și e Halloween. Cine știe ce perversi or mai umbla pe aici. Trebuie s-o însoțesc, Brooke.

Ea își încrucișează brațele pe piept.

— Fie! Dar întoarce-te repede, bine?

Are vocea încordată, dar reușește să schițeze un zâmbet. Simt un nod în stomac. Dumnezeule mare, sunt ca două boabe de mazăre în aceeași păstaie. O umbră de regret mi se strecoară în suflet, dar o zdrobesc înainte să pună stăpânire pe mine.

— Bine.

Îi zâmbeste și se duce la ea. Se apleacă s-o sărute pe obraz și deodată sunt invizibilă.

Până ajungem în parcare, Steve mă târăște practic de braț. De fiecare dată când am încercat să mă opresc și să-i spun ceva, mi-a aruncat o privire și m-a obligat să merg mai departe. Acum, în lumina felinarelor, îi văd pentru prima oară chipul limpede și nu pare deloc fericit.

Ne oprim la câțiva pași depărtare de mașina mea și îmi eliberează brațul.

—De ce-ai venit aici, Alice? mă întreabă din nou.

—Eu...

Ce cauți aici? Fanteziile în care colegii mei își cer iertare îmi par acum ridicole. Furia mi se stinge. M-am săturat. M-

am săturat să-mi țin capul sus. M-am săturat de toate astea.

— O să plec.

E evident că, indiferent ce voiam, nu voi găsi aici. Expresia lui Steve se împlânzește – firește, căci e vorba de Steve, un tip drăguț, chiar și cu mine.

— Alice, te simți bine?

Îmi pune mâna pe braț, cu blândețe de această dată. Își ține chipul aproape de al meu și mă privește cu tandrețe.

Cuvintele lui îmi străpung inima, iar căldura mâinii sale pe brațul meu devine aproape copleșitoare. Mi-e dor de el, dar mi-e și mai dor de viața mea. De prietenii mei. De... Brooke. Îmi vine să plâng, chiar dacă nu plâng de obicei. Trag cu greu aer în piept.

— Steve!

O voce șuieră în întuneric. Vocea lui Brooke Donovan, mai exact. Care se pare că a venit după noi, împreună cu Kennedy și cu Park. Kennedy înregistrează scena cu telefonul, în timp ce Park țopăie de colo-colo în spatele lor, încântată.

Steve își desprinde mâna de pe brațul meu. Îmi încleștez maxilarul.

— Alice, e timpul să pleci, zice Brooke.

Deschid gura să-i răspund, dar nu mai am nimic de spus. Îmi adun toate puterile rămase și, fără să mai arunc vreo privire în urmă, mă urc în mașină și pornesc la drum.

Capitolul 4

IRIS

31 OCTOMBRIE 21:20

PASTELE PE CARE – BONA? menajera? îngrijitoarea? lui Alice – mi le-a dat au fost calde și asezonate cu brânză, roșii uscate, broccoli și nuci picante. Spăl caserola Tupperware goală în chiuvetă și o las să se usuce în suportul de vase.

Casa lui Alice mirosea bine. A flori proaspete și mâncare gătită într-un loc ascuns vederii, aromele plutind prin camera enormă din față.

Apartamentul nostru miroase a gunoi care trebuie aruncat. A rufe spălate, pe care n-am apucat încă să le ducem în subsolul întunecat, unde va trebui să scoatem rufe altora din spălător, stătute și deja pe jumătate uscate pentru că au fost lăsate prea mult acolo.

Becul din tavan pâlpâie și se stinge, apoi se aprinde din nou. Proprietarul ne tot promite că o să-l repare.

Deschid geamul de deasupra chiuvetei ca să las briza oceanului, rece și sărată, să pătrundă înăuntru. Poate că o să-mi înghețe lacrimile din ochi.

Când ești mic, oamenii îți spun ce viață frumoasă o să ai într-o bună zi. Că o să ajungi ce-ți dorești atât timp cât o să muncești din greu, ești bun și nu te dai niciodată bătut.

Dar fac toate astea și sunt tot o fată singură, într-un apartament mizerabil de la malul mării, cu instalația electrică defectă.

Mă întorc la masa din bucătărie și deschid iPad-ul. Am două teme de făcut pentru mâine și de învățat pentru un test la analiză matematică. Corect? Nu ăsta ar trebui să fie biletul meu spre o altă viață? Obținerea unei burse universitare? Sunt în penultimul an de liceu. Numai de asta ar trebui să-mi pese.

Aud pași în fața ușii. Știu că e cineva care locuiește în clădire, pentru că el nu se poate întoarce aici. Nu are voie s-o facă.

Totuși.

Încep să tremur. Nu te gândești la el! Nu o face!

Dar e prea târziu. Îmi simt mâinile pe piept, împingându-mă. Încercasem să-i despart după ce se năpustise asupra ei. Aud trosnetul încheieturii când cad pe linoleum.

Bătrânul de la apartamentul C11 bate la ușă. Ce se petrece acolo?

Creatura mă privește de sus, cu fața roșie, apoi se duce cu pași împleticiți la ușă și trece pe lângă bătrân.

Firește că ne-a sunat câteva zile mai târziu, plângând și cerându-și iertare, așa cum face mereu. Mama și-a schimbat numărul de telefon. Iar.

Apartamentul, becul care pâlpâie. Aerul devine tot mai înăbușitor, mă apasă și mă fac din ce în ce mai mică, apoi sunt redusă la nimic și totul din interiorul meu dispare.

Îmi iau jacheta, telefonul, cheile și căștile și fug din propria casă.

Trag adânc aer în piept în timp ce străbat Autostrada 1, ștergându-mă pe față în aerul rece, pe când inima îmi bate cu putere în piept.

Inspiră, expiră, inspiră, expiră!

Mă opresc când ajung la punctul de belvedere. Îmi place să stau aici, să mă uit în jos la valuri și să le aud cum se lovesc de baza stâncilor. Există ceva fascinant în felul în care apa capătă forma unor unde sinuoase, înspumate, și apoi se retrage din nou.

Nu mă gândesc la nimic înspăimântător. Mă bucur doar de atmosfera liniștită, atâta tot.

Când observ că stau prea aproape de margine, fac un pas înapoi. Trebuie să fii atent. În fiecare an are loc câte un referendum sau ceva asemănător pentru ridicarea unui parapet, dar inițiativa nu se concretizează niciodată. În schimb, locul e presărat cu indicatoare înfățișând figurine în cădere și e înconjurat de un strat de pietriș, de alte semne pe care scrie Atenție pe unde mergeți! și de un gard rupt.

O să duc dorul mării când eu și mama vom pleca în cele din urmă de aici. Nu știu unde ne vom duce, dar trebuie să fie undeva cât mai departe de locul ăsta. Undeva unde el să nu ne mai deranjeze vreodată.

Îmi pun iar căștile în urechi, mă întorc și mă uit cu atenție în stânga și în dreapta înainte să traversez autostrada. Drumul are numeroase curbe în zona asta și cine știe ce vitezoman o mai circula în noaptea de Halloween. Trebuie să merg pe lângă liziera pădurii dacă vreau să fiu în siguranță.

Aud un claxon și tresar, cu inima bătându-mi năvalnic în piept.

O mașină argintie zboară pe lângă mine, îndreptându-se spre sud. Alice Ogilvie conduce în halul ăsta? Am văzut doar unduirile unui păr blond, dar părea mașina ei.

Unde s-o fi ducând? Prietenii ei o urăsc. Și ar cam trebui să citească despre Icar. Asta e! Nu e vina mea dacă nu învață, îmi spun în gând. Mă bucur că îmi iau banii, indiferent ce note obține.

După vreo cincisprezece minute de mers, aud ritmurile răsunătoare ale unei bas de undeva din vârful dealului. Și zăresc un foc de tabără pe pajiștea castelului, în jurul căruia se clatină numeroase siluete în culori strălucitoare.

Firește! Castelul Levy. Petrecerea de Halloween pe care Elitele o organizează în fiecare an. La care vin până și copii din orașele învecinate, aranjați și dornici să se îmbete.

Îmi continui drumul, aplecându-mă ușor ca să nu mă vadă, când două siluete își fac apariția din luminișul de dinaintea

mea. Se împing una pe alta. Minunat! Acum trebuie să evit și o ceartă. Îmi țin căștile în urechi și mă ascund în spatele unui copac ca să aștept sfârșitul conflictului, când îi recunosc pe cei implicați – Steve Anderson, cu o mască verde trasă pe creștetul capului, și Brooke Donovan, într-o fustă scurtă. Mai mult ca sigur că a înghețat.

Au încetat să se mai îmbrâncească. Steve pare... nu cum e de obicei, genul vesel și drăguț. Sinceră să fiu, probabil că e cel mai drăguț dintre membrii Elitelor.

Dar acum nu zâmbește. Pare mai degrabă supărat. Și puțin... amețit? Parcă se clatină dintr-o parte în alta. Nu credeam că Steve obișnuiește să bea. Duce o viață disciplinată datorită baschetului.

Brooke plânge și are părul dat peste față. A fost mereu o tipă de gașcă, deși nici măcar nu trebuie să fie. E practic cea mai renumită și mai bogată fată din oraș. Vreau să spun că s-au scris cărți întregi despre istoria familiei sale, care se pare că include niște morți misterioase pe mare, o avere făcută, pierdută și refăcută și o luptă infamă pentru custodie, în care i-a fost implicată bunica, povești care au ținut primele pagini ale ziarelor din întreaga lume. Asta înseamnă că Brooke ar putea să fie scorpia principală a orașului, dar nu-i deloc așa.

Îmi vine în minte mașina argintie de mai devreme și îmi pică fisa. Da, Alice era, fără îndoială! Dar de ce ar veni aici după cele întâmplate? Știam, de la Spike și Zora, că Steve îi dăduse papucii astă-vară lui Alice ca să fie cu Brooke. Apoi, când Alice a dispărut, Zora a emis ipoteza că, poate, Steve îi făcuse ceva, una aparent împărtășită și de poliție, căci a fost chemat la secție și interogat. S-a format o

echipă de căutare, s-a emis o Alertă Amber⁷, s-au luat toate măsurile necesare și apoi... Alice a reapărut în curtea casei ei, complet nevătămată, fără vreo zgârietură.

Steve o apucă pe Brooke de umeri, făcându-mă să tresar. Mă crispez și îmi scot căștile din urechi.

Mă ascund și mai bine printre copaci când Brooke se răsuțește cu putere, eliberându-se din mâinile lui.

—Știam eu! strigă ea. Știam că o să te întorci la ea. Toată lumea mă părăsește mereu.

—Nu te părăsesc, liniștește-te! strigă și Steve, apucând-o de braț.

Fac un pas înainte și mă opresc. Unde sunt prietenii ei?

—Dă-mi drumul! Lasă-mă-n pace, acum! țipă Brooke.

—N-am de gând să te las să fugi de mine, îi răspunde Steve.

Deodată, o armată de Elite, cu pahare roșii de plastic în mâini, coboară treptele lungi de la castel spre parcare. Își țin cu toții telefoanele în aer, filmându-i pe Brooke și pe Steve, dar nici măcar unul dintre ei nu intervine ca să pună capăt conflictului.

Brooke îl îmbrânțește pe Steve, iar el se împleticește înapoi.

⁷ Mesaj de alertă emis pentru a cere ajutor publicului în găsirea copiilor răpiți.

Apoi o îmbrâncește la rândul lui, iar ea se împiedică și cade.

— Hei, omule, calmează-te!

E Cole Fielding. Pare că vrea să intervină, dar Nelson și Gerber, coechipierii lui Steve din echipa de baschet, îl țin pe loc.

— Brookie! strigă Kennedy, care aleargă spre ea și o ajută să se ridice în picioare.

— Ce dracu' te-a apucat? strigă și Park, lovindu-l pe Steve peste braț.

Brooke își aranjează fusta. Apoi se întoarce și o ia la fugă. Spre mine.

Steve încearcă s-o urmeze, dar Park îl împiedică, punându-i mâinile pe piept.

— Brooke! strigă el. Nu poți să-mi faci asta, Brooke!

Mă retrag și mai mult printre copaci, ca să mă ascund de prietenii ei. Știu că nu s-ar bucura să vadă că sunt aici.

Brooke trece în fugă pe lângă mine, cu obrajii brăzdați de lacrimi, cu telefonul într-o mână și chipul răvășit. Așa arăta mama după o ceartă cu Creatura când eram mică. Disperată și pierdută în lumea ei.

Din instinct, încremenesc. E înspăimântător să văd că Brooke seamănă atât de mult cu mama cea de altădată.

Abia după ce trece pe lângă mine ies dintre copaci. Prietenii ei stau încă în parcare. Kennedy strigă pe un ton șovăitor:

— Brookie! Hai, vino înapoi!

Apoi ridică din umeri și se întoarce. Park îl ia pe Steve de braț și-l trage după ea. Bănuiesc că Brooke e pentru ei doar o pacoste amețită de alcool, ceea ce nu mi se pare că aduce a prietenie.

Dacă prietenii ei n-au de gând s-o ajute, o s-o fac eu. Pornesc pe urmele ei. O fată n-ar trebui lăsată să fugă singură în întuneric.

Dar, când ajung la prima cotitură, nu văd pe nimeni aud doar valurile care se lovesc de baza stâncilor. Străbat Autostrada 1 șio strig pe nume, dar nu primesc niciun răspuns.

Brooke Donovan a dispărut fără urmă.

Capitolul 5

ALICE

1 NOIEMBRIE 07:52

„Nu există mare calmă. Întotdeauna, absolut întotdeauna, e în mișcare.”⁸

⁸ Traducere de Simina Sprințeroiu și Lidia Grădinaru, editura Excelsior-Multi Press, București, 1999 (n. t.).

AGATHA CHRISTIE, RĂUL SUB SOARE

SUNT OBOSITĂ ÎN DIMINEAȚA ASTA. După ce am plecat de la petrecere, am condus un timp spre sud, încercând să-mi alung toate gândurile din minte. Când am ajuns acasă, mi-a luat o veșnicie să adorm și, când am reușit în cele din urmă, am avut tot felul de vise ciudate cu valuri care se loveau de stânci și cu Brooke care plângea în nenorocitul ăla de castel.

Sunt cât pe ce să ajung la dulapul de pe hol când o mână împodobită cu inele de firmă mă apucă de braț. Mă smucesc înapoi, uimită, și ripostez:

— Lasă-mă-n pace!

Kennedy ridică mâinile în aer, cu rânjetu-i caracteristic pe buze.

— Scuze! Iisuse, Ogilvie! Nu mi-am dat seama că ești atât de agitată.

Îmi dau ochii peste cap.

— În fine. Ce vrei, Rebecca?

Îi rostesc prenumele pe un ton disprețuitor. Știu că urăște asta. Și, așa cum m-am așteptat, pentru o clipă se face roșie la față. Bun!

— Ei bine, Alice, îmi răspunde, de parcă și eu îmi urăsc prenumele, lucru deloc adevărat, apropo. Datorită ție,

Brooke și Steve s-au certat rău de tot aseară, după ce ai plecat. Dar sunt convinsă că ai aflat. Bine lucrat!

Mă uit urât la ea. Am dormit doar patru ore azi-noapte și chiar n-am energia necesară pentru Kennedy și figurile ei.

— Și cum e asta vina mea? Face o grimasă.

— Pfff, dar cum nu e vina ta? Ai venit pe nepusă masă la petrecere. Să știi că Brooke a fost extrem de supărată. Iar după ceartă, a plecat. Nici măcar n-a mai dormit la mine așa cum stabiliserăm.

Îmi încleștez maxilarul și dau încet aerul afară din plămâni. Ce bucurie s-o înfrunt pe Kennedy cu noaptea-n cap!

— În primul rând, îi răspund, eu nu am niciun cuvânt de spus în relația dintre Steve și Brooke. Îi privește dacă se ceartă. Și-n al doilea rând, de ce nu vorbești cu Brooke, dacă ești atât de preocupată de soarta ei?

Flutur o mână înspre elevii de pe hol.

— Apropo, unde e? De ce n-o scoți pe ea din sărite în locul meu?

Pe chipul lui Kennedy apare o umbră întunecată.

— N-am văzut-o încă. I-am scris de câteva ori de dimineață, dar nu mi-a răspuns. Bănuiesc că nu i-a trecut supărarea după ce a avut de-a face cu tine aseară.

Îmi dau ochii peste cap.

— Mersi că m-ai pus la curent!

Îmi arunc geanta înapoi pe umăr și mă pregătesc să ies din această situație mai mult decât fermecătoare.

— Ne vedem..., încep, dar Kennedy mă întrerupe.

— Domnule antrenor! strigă ea.

Când mă întorc, îl văd pe antrenorul Donovan venind spre noi. Îi face semn cu mâna și se oprește în fața noastră.

— Da, Rebecca? îi răspunde.

Pare epuizat, cu cearcăne adânci sub ochi și chipul lipsit de zâmbetul familiar înnăscut. Aș zice că nimeni n-a dormit bine azi-noapte.

— N-ar trebui să fiți deja la oră?

—Unde e Brooke? îl întreabă brusc mereu-fermecătoarea Kennedy.

—Brooke? repetă el, privindu-ne când pe una, când pe cealaltă.

—Da, spune ea. Unde e? O caut de azi-dimineață. El se încruntă.

—N-ați venit împreună? Doar a dormit la tine.

—Nu.

O urmă de iritare apare pe chipul lui Kennedy, dar știe că nu e cazul să fie nepoliticoasă cu un profesor – mai ales cu antrenorul.

—N-a stat peste noapte la mine. N-a dormit acasă? Antrenorul își mijește ochii.

—Nu. A dormit la tine. Kennedy oftează.

—Nu. A dormit la...

—Dumnezeule! îi întrerup eu. A dormit la tine?

Îi adresez întrebarea mai întâi lui Kennedy, care clatină din cap.

— Acasă? Îl întreb apoi pe antrenor.

— Nu, îmi răspunde. S-a dus la petrecerea de la castel și mi-a spus că o să doarmă la Rebecca.

Se așterne o tăcere scurtă, amândoi probabil uluiți de faptul că Brooke nu a dormit la celălalt acasă.

— În regulă. Și atunci unde e Brooke? Îi întreb, mutându-mi privirea de la unul la altul.

Antrenorul își scoate telefonul, tastează de câteva ori și apoi îl duce la ureche.

— O sun.

După câteva momente, închide.

— Nu răspunde, zice, oftând. Aș vrea să spun că nu-i stă în fire să facă asta, dar...

Lasă cuvintele suspendate în aer, cu o privire pierdută întipărită brusc pe chip.

— Sunt sigur că o să apară în curând. Probabil că e cu Steve. Mă duc la oră acum, dar, dacă o vedeți sau primiți vreo veste de la ea, vă rog să-i spuneți să mă caute!

Eu și Kennedy îl privim îndepărtându-se, apoi mă întorc spre ea.

— Ce dracu' se întâmplă? Kennedy își țuguie buzele.

— Nu că ar fi treaba ta, Alice, dar antrenorul și Brooke nu s-au înțeles prea bine în ultimul timp. Stă o groază la mine și la Park sau, uneori, cu Steve la Insley Arms ori în altă parte.

— Nu s-au înțeles prea bine?

Brooke și antrenorul au fost mereu apropiați, însă știu că le-a fost greu după moartea mamei lui Brooke: atunci au început să apară neînțelegeri între ei, dar le-am pus mereu pe seama durerii.

— De ce?

Kennedy ridică din umeri.

— Cine știe? Probleme cu banii, cred. În fine. Știi, pun pariu că are dreptate. Probabil că Brooke și Steve s-au găsit unul pe altul după petrecere și s-au împăcat.

Mă străfulgeră cu ochii, așteptându-mi reacția, dar, cum nu schițez niciun gest, pe chip i se așterne dezamăgirea.

— Oricum, trebuie să ajung la oră.

Se îndepărtează câțiva pași, apoi se oprește.

— Steve, o aud murmurând.

— Poftim? îndrug, confuză pentru o clipă înainte să mă întorc.

Și îl văd pe Steve, stând în dreptul dulapului său. Singur.

E complet răvășit. Părul îi stă în toate direcțiile, iar pantalonii sunt pătați și rupti la un genunchi. Poartă doar un singur adidas și e murdar de noroi pe față. Stă agățat de ușa dulapului de parcă l-ar susține. Mă uit la Kennedy și ochii îi fug spre mine. Știu că ne întrebăm același lucru.

Ce-a pățit? Nu l-am văzut niciodată în halul ăsta – chiar și după meciurile de baschet, își aranjează ținuta. Nu iese niciodată în public transpirat și murdar ca unii dintre coechipierii săi.

Kennedy se îndreaptă spre el, iar eu o urmez.

— Steve! strigă ea.

Se întoarce spre noi, tresărind. Când mă apropii, îmi dau seama că miroase ca o ghenă de gunoi și a încălțări vechi. Kennedy strâmbă din nas. Simte și ea duhoarea. Ce a fost în capul lui de-a venit la școală așa?

— Ce e? întreabă el.

După expresia sa obosită, pare că a depus un efort covârșitor ca să rostească două cuvinte. Dacă nu l-aș cunoaște, aș spune că e mahmur sau poate chiar în continuare beat, dar Steve nu bea de obicei prea mult, mai ales că se apropie sezonul de baschet.

— În primul rând, spune ea, ținându-se de nas, puți ca un tomberon. Trebuie să te duci acasă.

El clatină din cap.

— M-am trezit în pădure. Am un examen. O să mă spăl în baie.

Tipic din partea unui tip conștiincios ca Steve. Să vină la un examen pe care probabil îl va pica – pare că n-a închis un ochi toată noaptea.

Kennedy clatină la rândul ei din cap.

— Bine. Dar mai important de atât – unde e Brooke? Ai găsit-o după ce ai plecat de la petrecere?

O expresie ciudată apare pe chipul lui Steve.

— Brooke?

— Știi tu, prietena ta? Îl ia Kennedy peste picior, apoi mă privește și rânjește. Scuze, Alice!

Nu se poate abține.

— Ce vrei să spui cu..., începe el, însă se oprește brusc. Stai puțin! Nu e aici?

Simt o strângere de inimă. Kennedy pare să-și piardă răbdarea.

— Nu. Nu e cu tine? Ar fi trebuit să doarmă la mine, dar n-a mai venit, iar antrenorul Donovan a spus că nici acasă n-a dormit.

Pentru prima oară în dimineața asta, pare îngrijorată.

—Ultima oară când am văzut-o a fost după cearta voastră de aseară, când a fugit.

—Poftim?

Ultima fărâmbă de culoare pierde de pe chipul lui Steve. Acum i-am captat atenția.

—N-am văzut-o nici eu de atunci. Unde e?

—Asta-i problema, îi răspunde Kennedy. Nimeni nu pare să știe.

Auzindu-i spusele, Steve ridică un deget și zice:

— Îmi vine să vărs.

Și o ia la fugă pe lângă noi, direct spre toaleta băieților, lăsându-ne pe amândouă singure acolo. Ne uităm una la alta, cu ochii mari cât cepele, și un fior de spaimă îmi străbate șira spinării.

Brooke n-a apărut nici până la sfârșitul celei de-a treia ore, dar toată lumea știe acum ce s-a întâmplat aseară. Holul zumzăie de zvonuri despre Brooke și Steve... dar și despre mine.

Sunt într-o cabină de toaletă când aud două fete vorbind de cealaltă parte a ușii despre cum Steve a venit beat de dimineață la școală și a fost trimis acasă, dar s-a dus în schimb la Brooke și a bătut la ușă până când vecinii au chemat autoritățile. Se pare că polițiștii l-au dus la secție, acuzându-l de tulburarea ordinii publice, însă acum e

acasă. Unde sper că doarme profund și uită de orice o fi pățit. E ciudat; nu-i stă în fire lui Steve să bea atât de mult, mai ales în timpul antrenamentelor de baschet de dinaintea sezonului.

— Am auzit că domnul Carpenter l-a întrebat pe antrenorul Donovan dacă Brooke e teafără – a răspuns că da... poate și-a luat tălpășița pentru o noapte, continuă una dintre fete. Pun pariu că s-a luat după Ogilvie.

Poftim!? Ce fel de bârfe aberante sunt astea? De ce spune antrenorul că Brooke e bine-mersi? Nu-și face griji pentru ea? Și cum adică s-a luat după Ogilvie? E un nou termen la modă acum? Uf, școala asta!

Trag apa la toaletă și deschid ușa cabinei.

— O, bună! le salut eu, mieroasă.

Sarah Keller se face albă la față, iar prietena ei rămâne cu gura căscată.

— V-aș fi recunoscătoare dacă v-ați ține gura în privința acestui subiect. Nu știți nimic despre Brooke, despre Steve sau despre mine.

Le zâmbesc cu generozitate, arătându-mi toți dinții.

— Și nu mă interesează ce spune antrenorul. Brooke nu s-ar lua niciodată după Ogilvie, le informez, schițând ghilimelele de rigoare. Ați înțeles? Vă rog să vă vedeți de treburile voastre! Nu e frumos să răspândiți zvonuri.

Dau amândouă din cap, cu ochii mari.

Mă întorc pe călcâie și ies din baie cu capul sus, dar un presentiment foarte neplăcut mi se cuibărește în suflet. Ce părinte nu intră imediat în panică atunci când copilul nu-i vine acasă? De ce antrenorul nu face nimic? N-are niciun sens.

Ceva nu e în regulă în toată povestea asta.

Până sună clopoțelul, abia mai reușesc să mă concentrez. Plec amețită de la ultima oră și sunt atât de adâncită în gânduri, încercând să dezleg misterul, încât aproape că mă lovesc de ușa deschisă a unui dulap.

Am auzit expresia s-a luat după Ogilvie de nenumărate ori astăzi și jumătate din școală, inclusiv antrenorul, pare să fi acceptat varianta că Brooke a fugit de acasă pentru câteva zile, de parcă așa fac majoritatea adolescentelor. De parcă așa-i normal.

Nu cred că ar fi procedat la fel ca mine, dar ce am descoperit astă-vară e că oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par. Ce-i drept, Kennedy a spus că Brooke avea probleme cu antrenorul. Poate că ea chiar a fugit.

Totuși, în timp ce mă pregătesc să ies din clădire, îl văd pe antrenor. Stă de vorbă pe hol cu o altă profesoară și pare... normal. De parcă n-ar avea nici măcar o grijă pe lume, de parcă nu i-ar fi dispărut fata.

Mă îndrept spre el și rămân pe loc până când pune capăt discuției, iar profesoara își ia, stânjenită, rămas-bun.

Nu pierd timpul cu formule de întâmpinare.

— Ați primit vreo veste de la ea? îl întreb pe antrenor.

O expresie de iritare îi traversează scurt chipul. Încearcă s-o ascundă în spatele celui mai fals zâmbet pe care l-am văzut vreodată, dar e doar o încercare lamentabilă.

— Bună, Alice.

Face o pauză, de parcă se așteaptă să-i răspund cu vreo altă amabilitate stupidă, ca și când asta ar conta acum.

Și, brusc, mă cuprinde furia. Spumeg practic de furie. Am senzația că nimeni n-o caută pe Brooke din cauza mea și poate că o parte din mânie este, de fapt, rușine, prea bine, dar la dracu' cu toate astea!

— De ce nu vă faceți griji pentru ea? îl întreb eu. Nu-mi pasă dacă sunt nepoliticoasă. Chiar nu-mi pasă. Trage adânc aer în piept, de parcă încearcă să rămână

calm.

— Sunt îngrijorat, Alice, dar, cum ți-am spus și mai devreme, nu e prima oară când Brooke face asta în ultimul timp. Ca să nu mai vorbesc de...

Își mijește ochii.

— Tu ar trebui să știi mai bine decât oricine că, uneori, oamenii au nevoie de o pauză. Să-și limpezească gândurile sau ceva de genu'. O să-i spun să ia legătura cu tine imediat cum se întoarce acasă; sunt convins că-ți va aprecia îngrijorarea. Acum du-te acasă și încearcă să te liniștești! Ne vedem mâine, bine?

Se întoarce și împinge ușile duble, ieșind în soarele amiezii și lăsându-mă să spumeg.

Nu-mi vine să cred că tratează totul cu atâta dezinvoltură. Poate că Brooke m-a rănit, dar mi-a fost cea mai bună prietenă. Și m-am săturat de nepăsarea tuturor în ceea ce privește siguranța ei.

Și știu exact ce o să fac. Îmi scot telefonul din geantă, intru în agendă și parcurg lista de contacte până când găsesc persoana pe care o caut. Pe Lilian Levy.

Bunica lui Brooke.

Mi-ai spus să-ți scriu dacă Brooke va avea vreodată neazuri, tastez eu. Știi ceva de ea? N-a venit acasă aseară. Sunt îngrijorată. SOS.

O clipă mai târziu, telefonul începe să sune.

Capitolul 6

ALICE

2 NOIEMBRIE

08:05

„— De ce să-ți faci sânge rău privind partea neplăcută a lucrurilor? — ... Pentru că, uneori, e necesar.”⁹

⁹ Traducere de Doina Topor și Lidia Grădinaru, editura Excelsior-Multi Press, București, 1996 (n. t.).

AGATHA CHRISTIE, CHIPAROSUL TRIST

AGATHA CHRISTIE AR FI MÂNDRĂ de mine pentru că am încredere în instinctele mele. Din moment ce Brooke n-a apărut încă, Lilian Levy a venit val vârtej de la New York, iar lucrurile se pun în sfârșit în mișcare.

Începând cu adunarea din dimineața asta, ținută înaintea orelor, la care toată lumea trebuie să participe.

Mă strecur în amfiteatru, unde găsesc un loc în spate. În partea din față a sălii îl zăresc pe antrenor, cu o expresie morocănoasă pe chip; o femeie mai în vârstă și elegantă, rezemată într-un baston, îi ține prelegeri. Lilian Levy.

Zâmbesc. Antrenorul seamănă cu un băiețel certat de mama lui sau, în acest caz, de soacra lui. Pe vremea când eram prietenă cu Brooke, mă duceam cu ea în fiecare an în partea de nord a New Yorkului ca să vizităm casa de vacanță a familiei mamei sale din munții Adirondack. Lilian este o forță de temut și știu că nu l-a avut niciodată la suflet pe antrenor.

În timp ce colegii mei încep să umple sala, îmi ațintesc ochii în telefon, ca să evit orice contact vizual. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să aud alte comentarii legate de povestea de astă-vară. Toată lumea din oraș trebuie să învețe să meargă mai departe.

Draga de Lilian Levy! Știam că mă pot baza pe ea.

Când se așterne tăcerea în sală, îmi ridic privirea. Steve, Park, Kennedy, Henderson și ceilalți stau cu toții în primul rând, pe cealaltă parte a culoarului față de mine, cu expresii îngrijorate pe chipuri. Steve pare că a plâns.

Lilian Levy își croiește drum spre scenă, urmată de directoarea Brown și de doamna Westmacott. Se sfătuiesc câteva clipe, apoi Brown se apropie de microfon.

— Sal¹⁰...

Microfonul scoate un pârâit strident și ea face un pas înapoi.

— Exact acolo unde e Brooke! strigă un idiot din față și câțiva oameni pufnesc în râs.

Brown îi străfulgeră cu privirea înainte să continue:

— Vă salut pe toți! Ne-am adunat astăzi aici pentru că Brooke Donovan a dispărut. Ultima oară a fost văzută în jurul orei 22 în noaptea de Halloween, plecând de la castel și îndreptându-se spre sud pe Autostrada 1. Îi voi da acum cuvântul bunicii ei – și ne-o arată cu mâna pe Lilian Levy –, dar, dacă există vreo persoană în sală care deține informații referitoare la locul unde se află Brooke Donovan, o rugăm să ne informeze.

Se retrage din fața microfonului și se așază lângă Westmacott, iar Lilian îi ia locul.

N-am mai văzut-o de un an și, chiar dacă acum se sprijină într-un baston, arată la fel de impecabil ca de obicei,

¹⁰ Joc intraductibil de cuvinte bazat pe asemănarea fonetică dintre Hello (Salut) și Hell (Iad) (n. t.).

îmbrăcată cu un sacou din tweed de la Chanel și pantaloni bine croiți, cu un machiaj subtil și rafinat. Și poartă, ca întotdeauna, ochelarii cu ramă roșie, o carte de vizită pentru ea, cei la care am râvnit mereu și eu, și Brooke.

— Bună dimineața tuturor! După cum ați aflat deja, nepoata mea, Brooke Donovan – vocea îi tremură ușor și își drege glasul înainte să continue –, a dispărut de Halloween. În noaptea aceea a participat la petrecerea de la Castelul Levy, dar n-a mai ajuns acasă. Mi s-a spus că purta un costum de majoretă. O fustă scurtă și o bustieră. E posibil să fi băut. Am înțeles că soțul răposatei mele fiice – Lilian își strânge buzele de dezgust – a bănuț inițial că Brooke a fugit de acasă, dar în acest moment cred că putem fi cu toții de acord că nu este cazul. Dacă există vreo persoană care deține informații referitoare la locul unde se află, continuă ea, o rog să anunțe autoritățile. Ofer o recompensă substanțială oricui ne ajută s-o găsim. Primele 72 de ore sunt vitale în cazurile de dispariție. Avem de-a face cu o situație extrem de serioasă.

Pentru o clipă, îl privește amenințător pe antrenor, apoi se retrage lângă directoarea Brown, iar Westmacott face un pas înainte.

Își drege glasul la microfon, palidă la față.

— Salutare tuturor! Așa cum a spus și doamna Levy, dacă vreunul dintre voi știe unde ar putea fi Brooke, îl rugăm să ne informeze. Și dacă simțiți nevoia să stați de vorbă cu cineva, vă stau la dispoziție. Mulțumesc!

Și, cu asta, adunarea ia sfârșit.

Capitolul 7

IRIS

2 NOIEMBRIE 12:06

SUNT LA CANTINĂ, încercând să-mi fac tema la algebră, când simt o ușoară agitație în jur meu.

Îmi ridic ochii și mă trezesc că văd uniforme albastre și priviri tăioase, mai mulți polițiști scrutând marea de elevi, însoțiți de directoare.

Îl înghiontesc pe Spike cu cotul.

—Ce-i cu ăștia?

—Trăiești în peșteră, Iris? Se pare că fata aia bogată, Brooke, a dispărut, îmi răspunde el, încruntat.

Zora ronțăie un morcov.

—N-ai fost la adunarea de dimineață, Iris?

—Ăăă... nu, mă bâlbâi, privind cum polițiștii se plimbă prin sală. Chiulesc la astea.

Am preferat să mă ascund în cel mai îndepărtat colț din bibliotecă și să citesc pe podea. Am încheiat o înțelegere cu doamna Henley: pot să mă pitesc acolo atât timp cât o ajut să așeze cărțile pe rafturi. Auzisem însă niște zvonuri că Brooke n-a fost ieri la școală, dar nu le-am acordat prea multă atenție. Face parte din Elite. Și Elitele chiulesc tot

timpul. În plus, am avut alte lucruri pe cap, ca de pildă cum să-ți schimbi identitatea.

Simt cum mi se face pielea de găină.

Spike își ronțăie chipsurile cu sare și oțet, adâncit în gânduri.

— A fost la petrecerea de Halloween de la castel. Dar nu s-a mai întors acasă.

Nu s-a mai întors acasă. Simt cum sângele îmi îngheață în vene în timp ce scena din seara de Halloween mi se derulează în minte. Când am pornit după ea, dispăruse. Se făcuse târziu și era foarte întuneric, așa că m-am dus acasă.

Îmi mușc buza.

— Nu s-a dus deloc acasă? Sau în altă parte?

Probabil m-am gândit că prietenii ei o vor găsi după petrecere sau că ea îi scrisese cuiva. Nu m-am gândit că... Ce-am făcut?

Zora scoate o foaie de hârtie din rucsac și o împinge pe masă spre mine.

— Uite! Cincizeci de miare cui o găsește. Ni le-au împărțit astăzi la adunare. A venit bunica lui Brooke și ne-a ținut un mic discurs.

Mă uit la pliant, dar vederea mi se încețoșează de spaimă. Imaginea lui Brooke imprimată pe hârtie, încântător de frumoasă, îmi joacă prin fața ochilor.

Am văzut-o, am alergat după ea. Dar a dispărut. Așa că m-am dus acasă. Unde am ajuns în jurul orei 22:15. Acum e vremea prânzului, iar polițiștii sunt aici, în cantină. De când nu mai știe nimeni nimic de ea? Dimineața, în drum spre clasă, l-am văzut pe antrenor. Arăta ca de obicei: ușor morocănos, ținând strâns în mâini cataloagele claselor sale și un clipboard.

Dacă i-a dispărut fata, ce mai caută la școală?

Mirosul chipsurilor lui Spike îmi provoacă brusc greață. Împățuresc pliantul și-l bag în rucsac.

Privesc cum polițiștii se plimbă printre mese împreună cu directoarea, care arată înspre anumiți elevi. Aceștia se ridică, încet, unul câte unul, în picioare.

Kennedy, Park, Henderson. Steve Anderson, care arată, apropo, ca dracu'. Umflat la față și adus de umeri.

Park începe să plângă. Îmi dau seama după felul în care-și coboară umerii și-și lasă părul lung să-i acopere fața. Membrii Elitelor par de obicei plictisiți, dar acum sunt toți puțin agitați. Până și Kennedy, care se mândrește cu faptul că rămâne calmă în toate situațiile, își ronțăie nervoasă o unghie dată cu o oă roz-deschis. Steve arată ca o căprioară surprinsă de farurile unei mașini.

Brooke a luat-o la fugă și apoi a dispărut.

În cantină se așterne tăcerea în timp ce urmărim cum membrii Elitelor își iau lucrurile și pornesc după polițiști, îndrumați afară din cantină.

— Pun pariu că e vorba de o răpire în stil clasic, urmată de răscumpărare, murmură Zora, dându-și după ureche o suviță de păr de un portocaliu aprins. Până la urmă, familia ei e putred de bogată. Bunica aia e doldora de bani.

Brooke a fugit pe lângă mine.

Am alergat după ea și am strigat-o pe nume, dar... nimic. Și apoi... pur și simplu m-am dus acasă. De ce nu s-au dus prietenii ei s-o caute?

Abia mai respir.

—Sunt convins că unul dintre ei e vinovatul, spune Neil, arătându-ne cu mâna ușa cantinei prin care Elitele tocmai au ieșit.

—Cine, fetele alea? Nici vorbă! răspunde Spike. N-ar fi în stare să omoare pe nimeni. Doar nu vor să-și rupă vreo unghie. Sunt destui perversi în Castle Cove. Ați uitat de Remy Jackson? N-au găsit niciodată făptașul.

—Multe cazuri au rămas neelucidate. Vă mai aduceți aminte de Mona Moody? Starul de cinema care a murit la Castelul Levy în anii 1930? intervine Zora, pe un ton grav. Atât de multe mistere în frumosul nostru orașel de coastă!

Am senzația că un nor imens și întunecat e gata să mă înghită.

Cu vreo zece ani în urmă, Remy Jackson a fost găsită într-un tomberon, înfășurată în saci de gunoi și legată cu bandă adezivă. Avea 14 ani. Cazul n-a fost niciodată rezolvat. A fost închis în cele din urmă.

Scenele din noaptea aia mi se derulează neconținut prin minte. O revăd pe Brooke certându-se cu Steve, care nu părea Steve, fugind apoi pe lângă mine, ca, în final, când am ajuns la curba din autostradă, să văd doar drumul pustiu.

— Iris? mă strigă Spike, înghiontindu-mă în braț. Hei, Adams, te simți bine?

Cu mâini tremurânde, îmi scot telefonul din buzunarul de la spate și îi scriu mamei.

Mama, s-a întâmplat ceva rău. Am nevoie de tine.

Mă ridic și îmi îndes în rucsac iPad-ul și pachetul de prânz.

— Probabil că doar o imită pe Ogilvie, cugetă Zora. Disparația e noul trend al Elitelor.

— Iris, spune Spike, încet, unde te duci?

— Eu sunt, îi spun. Cred că eu sunt... ultima care a văzut-o. Și mă îndepărtez iute. Îl aud pe Spike strigându-mă, Iris!

Hei, Iris!, dar nu mă întorc.

Cuvintele Zorei îmi răsună în minte: poate că Brooke, fata dulce ca vata de zahăr, a plecat undeva de capul ei după o ceartă cu iubitul, dar dacă nu s-a întâmplat așa? Dacă sunt ultima persoană care a văzut-o înainte să dispară?

Numele detectivului e Thompson și pare iritat de prezența mea, ceea mi se pare puțin inacceptabil de vreme ce o fată a dispărut. Camera în care ne aflăm arată exact ca acelea din filme: o masă lungă, de proastă calitate, un panou de sticlă pe un perete, prin care nu se vede nimic. Oare cine ne privește de cealaltă parte? Poate că n-ar fi trebuit să vin aici. Ce știu eu, la urma urmei? Iar individului ăstaia nici nu pare să-i pese.

—Așadar, spune pe un ton morocănos, te plimbai pe Autostrada 1 când ai văzut o altercație în luminiș? La petrecerea de la castel. Între domnișoara Donovan și prietenul ei, corect?

—Da, cum v-am spus și la telefon. S-au îmbrâncit unul pe altul. Apoi ea a fugit.

—Ai descrie conflictul ca fiind violent?

—Ei bine, au fost îmbrânceli. Și țipete, îi răspund. Notează ceva în agendă.

—De ce umblai singură la o oră atât de târzie?

—Nu..., dar de ce-i asta important? îl întreb. Îmi place să mă plimb. Mă plimbam.

Camera video de lângă noi scoate un huruit.

—Ești prietenă cu domnișoara Donovan?

—Nu, nu chiar, îi răspund.

—La ce oră ai estima că a fugit pe lângă tine?

—Nu știu. Pe la 21:30, 21:45? Nu m-am uitat la ceasul de pe telefon.

—Ți s-a părut că domnișoara Donovan era supărată la școală? Ți-a atras poate ceva atenția?

—Nu știu. Adică, după cum v-am spus, nu eram prietene. Uneori, părea tristă. Poate pentru că mama ei a murit, dar asta s-a întâmplat cu ceva timp în urmă.

Mă fâțâi pe scaun. Nu eram prietene, dar îmi plăcea ce știam despre ea. Nu cred că o ceartă cu iubitul e un motiv suficient de întemeiat ca să fugi pentru mai mult de câteva ore, dar mai pune la socoteală și câteva pahare de alcool, niște îmbrânceli și crâmpie de suferință și, ei bine, toate astea ar putea crea o poveste cu totul diferită. Dar, pe de altă parte...

— De ce a venit tatăl ei la școală? îl întreb, căci gândul încă nu-mi dă pace. Vreau să spun, dumneavoastră n-ați sta acasă sau nu v-ați căuta copilul dacă ar fi dispărut? Și cum rămâne cu iubitul ei? L-ați interogat? Doar s-au certat.

Mă simt puțin vinovată că îl arunc pe Steve în față, dar am văzut destule filme unde făptașul e întotdeauna prietenul victimei, oricât de drăguț ar părea la început.

Thompson își ridică privirea din notițele sale și o ațintește asupra mea.

— Cred că e treaba noastră să ne facem griji în privința asta, nu a ta, domnișoară Adams. Nu te teme, avem totul sub control!

Nu-mi place indiferența din ochii lui. Îmi aduce aminte de ziua în care au venit polițiștii la noi acasă, după incidentul cu Creatura. De felul în care s-au uitat la mine și la mama, de parcă era vina noastră. De parcă eram o pacoste. De parcă mințeam. De parcă nu voiau să fie deranjați.

— Chiar așa? Am fost cu mama pe Autostrada 1 și nu era nimeni în zonă. Acolo am văzut-o. N-ar trebui să fiți pe teren? Știți voi, să o căutați?

Detectivul Thompson își încleștează maxilarul.

— Știi, domnișoară Adams, și eu am fost adolescent cândva, dar nu mă vezi dându-ți sfaturi despre cum să-ți petreci anii adolescenței. Așa că, doar pentru că ai văzut niște seriale polițiste la televizor, să n-ai impresia că știi cum să-mi faci treaba, bine? Ca să fiu sincer, suport destule prelegeri din partea bunicii fetei.

A, da! Lilian Levy. Discursul de la adunarea pe care am ratat-o. Banii de răscumpărare. Bănuiesc că lui Thompson pur și simplu nu-i place să asculte ce spun femeile.

Detectivul bagă în gură niște gumă de mestecat.

— Să ne întoarcem la oile noastre, domnișoară Adams. Așadar domnișoara Donovan s-a certat cu iubitul ei, apoi a fugit pe lângă tine, iar tu te-ai luat după ea, dar a dispărut? Puf și s-a evaporat?

Tonul cu care rostește puf mă scoate din sărite. La fel și faptul că nu mi-a răspuns cu adevărat la întrebarea referitoare la căutări. De parcă nici n-ar lua în serios toată povestea asta.

— După părerea dumneavoastră, toate fetele care dispar fac puf? Îl întreb, cu iritare în glas.

Thompson lasă creionul jos.

— O să fiu cât se poate de direct, domnișoară Adams. Mă bucur că ai venit. În momentul de față, discutăm cu câțiva dintre prietenii lui Brooke. Urmărim mai multe piste. Și stăm de vorbă cu invitații de la petrecere. Dar trebuie să luăm în calcul și posibilitatea ca domnișoara Donovan să fi plecat pur și simplu de bunăvoie. O adolescentă se ceartă cu iubitul ei, poate puțin amețită, și se hotărăște să-i dea o lecție. Să atragă puțină atenție. Așa s-a întâmplat și astă-vară, nu? Și am înțeles că domnișoara Donovan era prietenă cu fata care a dispărut în vară. Credem că o imită. Știi cum sunt fetele.

Îl scrutez cu privirea.

— Cum sunt fetele? Suntem atât de copleșite de emoții încât ne hotărâm să dispărem ca să ne supărăm iubiții sau ceva de genul ăsta?

Detectivul îmi privește mâinile încleștate pe masă. Am încheieturile albe.

Și apoi zâmbește. De parcă mânia mea e cât se poate de amuzantă.

— Te simți bine, domnișoară Adams? Te preocupă ceva? Ți-am verificat antecedentele. Ai avut niște necazuri în vară, la tine acasă.

Vorbesc încet, încercând să rămân calmă.

— Nu cred că are vreo legătură cu povestea asta. Dă din umeri.

— Poate că necazurile te urmăresc la tot pasul. Pari mult prea supărată pentru cineva care n-o cunoaște pe fata dispărută.

— Sunt supărată pentru că am senzația că nu luați problema în serios. Nu toate fetele sunt la fel. Dacă, să zicem, a căzut de pe stânci? A fost la o petrecere. Poate că era beată. O căutați măcar?

— După cum am spus deja, stăm de vorbă cu prietenii și cu familia ei. Verificăm și zona. Să ne întoarcem acum la întâmplările din seara cu pricina. Ce au făcut prietenii ei când au văzut-o fugind?

Revăd scenele din noaptea de Halloween.

— Nu s-au dus după ea, răspund. Dar, ca să fiu sinceră, sunt îngrozitori, așa că nu sunt complet surprinsă.

— Dar tu te-ai dus după ea. Așadar, conform datelor certe pe care le avem până acum, ești ultima persoană care a văzut-o. Tu ce ai făcut după ce ai realizat că a dispărut?

— M-am...

De ce-mi tremură vocea? Mă privește atât de stăruitor, încât mă neliniștește.

— M-am dus acasă. Mi-am terminat temele, le-am încărcat pe platformă și m-am culcat.

Detectivul Thompson lasă creionul jos și se scobește sub o unghie.

— N-ai sunat la poliție? Să raportezi prezența unei fete tulburate pe stradă? Nu te-ai dus la petrecere ca să le spui prietenilor ei că n-ai putut să o găsești? Te-ai dus... pur și simplu acasă? Poate că nici tu n-ai luat lucrurile în serios.

Simt o strângere de inimă. N-ar fi trebuit niciodată să vin aici. E evident că tipului ăsta nu-i pasă nici cât negru sub unghie.

Camera video bâzâie. Thompson îi arde una și zgomotul se oprește.

— Îți mulțumesc că ai venit, domnișoară Adams, spune el, în cele din urmă. Acum știm cu aproximație când și unde a fost văzută ultima dată domnișoara Donovan. Ne-ai fost de mare ajutor. Dacă mai avem nevoie de ceva, te vom contacta.

Se ridică în picioare.

—Asta-i tot? îl întreb uimită.

—Asta-i tot, îmi răspunde.

Îmi întinde mâna, de parcă ar trebui să ni le strângem sau așa ceva, dar n-o accept.

Îmi iau rucsacul și mă ridic în picioare, apoi traversez camera spre ușă.

În prag, îmi întorc privirea.

— E adevărat că o fată a dispărut astă-vară și s-a dovedit că nu s-a întâmplat nimic, îi spun, dar poate că situația e diferită de această dată. Nu suntem toate la fel.

Capitolul 8

IRIS

2 NOIEMBRIE 15:15

MAMA PORNEȘTE MOTORUL și așteaptă, cum facem de obicei, ca zgomotul strident să se uniformizeze, apoi plecăm din parcare Departamentului de Poliție.

—Ai făcut ce trebuia, îmi spune ea. Biata fată! Poate o fi stând la vreun prieten, atâta tot. Sper să nu fie vorba de ceva mai grav sau de vreo farsă precum cea jucată de fata aia Ogilvie astă-vară. O meditezi, nu-i așa?

—O cheamă Alice și, da, o meditez, dar de ce crede toată lumea că Brooke doar o imită? Încă nu s-a întors acasă. Și dacă se ascunde la vreunul dintre prietenii ei, atunci au jucat un teatru de toată frumusețea azi la școală, dându-se cu toții de ceasul morții când a venit poliția la cantină.

Stai ce stai la un prieten, dar te mai și întorci acasă după câteva ore sau, cel mult, o zi. La un moment dat, Zora s-a certat cu mama ei și a rămas la Spike aproape două zile. Dar mama ei a știut unde era. Alice Ogilvie a dispărut cinci zile cinci zile lungi în care nimeni n-a știut ce s-a ales de ea și-n care mașina i-a fost găsită praf într-un oraș complet diferit. Atunci n-a fost vorba de „stat la prietenii”. Atunci a fost vorba de o dispariție îndeajuns de lungă, încât situația să devină înspăimântătoare.

Dar Brooke nu stârnește valuri aiurea. Nu cred, cel puțin Steve chiar părea furios, iar ea, speriată când a fugit. Oare Steve chiar poate reprezenta o amenințare? Și, din nou, ce

căuta antrenorul la școală dacă fiica lui nu s-a întors acasă?

În timp ce străbătem Autostrada 1, trecem pe lângă două sau poate trei mașini și niște polițiști în uniforme albastre, care cercetează liziera pădurii și punctul de belvedere. N-ar trebui să fie zeci de mașini de poliție în zonă, care s-o caute peste tot pe Brooke? N-ar trebui ca locurile să fie securizate cu bandă galbenă, de atenționare, și să văd oameni în costume albe și cu mănuși speciale scotocind împrejurimile, tot tacâmul? Și unde sunt bărcile? Poate a căzut de pe stânca unde se află punctul de belvedere. Se mai întâmplă. Gardul e șubred și era întuneric, iar ea era agitată, poate chiar beată.

Gândul mă înfioară. Simt cum mama mă privește cu atenție, dar îmi țin ochii ațintiți asupra oceanului, pe geam. Cerul se schimbă deasupra apei, împânzit de nori negri de furtună.

— Cred că vreau doar să sper că se ascunde undeva, Iris, îmi spune mama cu o voce nesigură. Căci alternativa e...

Atmosfera dintre noi devine apăsătoare. Mă crispez.

Fetele dispărute apar brusc. În albiile râurilor. Pe marginea drumurilor. Sau legate fedeleș, în tomberoane, ca Remy Jackson.

— Așa e, îi răspund domol.

MESAJE PE TELEFON ÎNTRE R. KENNEDY ȘI H. PARK

2 NOIEMBRIE 15:16

Rebecca Kennedy: Ce te-au întrebat

Helen Park: Cine a fost la petrecere

HP: Ce s-a întâmplat între Brooke și Steve

HP: Dacă am vreo veste de la ea

RK: Mda, și pe mine tot asta

HP: Și ai primit?

RK: Nu, tu? HP: Nu

HP: M-au întrebat și despre Alice. Despre povestea de
astă-vară. Cum a plecat RK: Și pe mine. RK: Ce le-ai spus?

HP: Doar că nu cred că Brooke ar face la fel

RK: Mda, dar ai fi crezut-o vreodată pe Alice în stare de
așa ceva?

HP: Sincer, mda.

RK: OK ai dreptate

RK: Pun pariu că Brooke o imită. Doar știi că au fost mereu
în competiție

HP: Nush poate

RK: Te-au întrebat și de mine?

HP: Adică?

RK: Gen unde am fost în seara aia RK: Unde am plecat după RK: Chestii d-astea HP: Puțin parcă RK: Ce le-ai spus?

HP: Că ai fost la petrecere și apoi te-ai dus acasă RK: Asta-i tot ce le-ai spus?

HP: Da. Evident că nu le-am spus despre filmulețul video, dacă la asta te referi

RK: OK bun

HP: Tu ce le-ai spus?

RK: Referitor la unde am fost?

HP: Nu despre mine

RK: Ce să le spun despre tine?

HP: Nush unde am fost în seara aia la petrecere și altele
RK: Dar nu-i nimic de spus, nu? Doar ai stat cu brooke și cu steve ca de obicei nu?

HP: Mda

RK: De ce te porți aiurea

HP: Nu mă port aiurea

RK: Ah ok Park, mă rog tb să plec

Capitolul 9

ALICE

2 NOIEMBRIE 15:20

„Eu nu stau la discuții contradictorii cu oameni
încăpățânați acționez în pofida lor.”¹¹

AGATHA CHRISTIE, MISTERUL TRENULUI ALBASTRU

DUPĂ ADUNARE, am crezut că lucrurile se vor schimba și oamenii vor începe să ia problema în serios, dar se pare că dragii mei colegi nu-s la fel de intimidați de Lilian Levy ca polițiștii din Castle Cove. Chiar și după ce și-au făcut apariția la prânz și i-au luat pe câțiva dintre vechii mei prieteni la secție, sintagma a se lua după Ogilvie se aude în continuare pe holuri, ca și cum colegii mei bătuți în cap cred în continuare că totul e doar o glumă.

Directoarea Brown mă prinde când dau să ies din clădire, anunțându-mă că trebuie să mă prezint la secția de poliție. Ținând cont de ce s-a petrecut la prânz, această turnură a evenimentelor nu mă ia deloc prin surprindere.

Un minut mai târziu, opresc mașina în parcare a secției. E doar la câteva străzi distanță de liceu, dar cerul a căpătat o nuanță amenințătoare gri-închis și vântul se intensifică. Pentru că locuim direct pe coastă, avem parte de furtuni violente, care izbucnesc pe neașteptate. Nu e deloc plăcut să te trezești prins în toiul stihiiilor dezlănțuite.

¹¹ Traducere de Monica Nechiti, editura RAO, București, 2010 (n. t.).

Secția se află în centrul orașului, înconjurată de palmieri înalți care sunt destul de siguri că nu-s specifici zonei. Știu doar că tatăl lui Kennedy, care este șeful Comisiei de Planificare din Castle Cove, îi importă și îi replantează de fiecare dată când se usucă. Pare un efort cam mare pentru niște copaci, dacă mă-ntrebi pe mine.

Cobor din mașină, cu capul sus, de parcă inima nu mi-ar bate frenetic în piept. Ultima oară când am pus piciorul aici a fost imediat după incidentul de astă-vară, iar amintirile amenință acum să iasă la iveală.

Când detectivul Thompson apare din spatele clădirii și mă vede, se strâmbă. Nu suntem chiar cei mai buni prieteni. L-am plasat pe lista persoanelor cel mai puțin preferate cu care am avut de-a face după ce m-am întors, lucru care chiar spune ceva. Erau mulți candidați pe listă.

— Alice, îmi spune, întotdeauna e o plăcere să te văd! E interesant cât de des ajungi în secția mea. Urmează-mă!

Îmi dau ochii peste cap și el îmi ține deschisă ușa, permițându-mi să intru după ghișeu. Îl urmez în capătul clădirii, unde intrăm într-o sală mică de interogatoriu, desprinsă parcă direct din serialul Lege și ordine: Brigada specială. E la fel ca ultima oară când am fost aici. Urâtă.

În toate cărțile Agathe Christie, interogatoriile martorilor și ale suspectilor se desfășoară într-o manieră mult mai elegantă, în saloane fastuoase și la bordul vapoarelor de lux. Data viitoare când voi mai fi implicată într-un mister, aș prefera un loc mult mai interesant decât Castle Cove.

Thompson mă ia imediat în primire.

— Alice, sunt convins că știi de ce te afli aici. Ni s-a spus că ai fost la petrecerea de la castel în noaptea de Halloween în care Brooke Donovan a dispărut. Corect?

— Da, îi răspund. Detectivul scrie ceva în agendă.

— Câțiva martori ne-au informat că ai avut o altercație cu Brooke în seara aia.

—Altercație e un termen mult prea dur, dar, da, ne-am certat. Însă trebuie să vă spun că...

— De ce v-ați certat? mă întrerupe.

Șovăi. Roșeața îmi urcă pe gât, dar încerc să-mi mențin tonul neutru.

—Nu s-a bucurat să mă vadă. Thompson ridică o sprânceană.

—Serios? De ce?

—Nu eram chiar bine venită acolo.

—Mmm...

Mai scrie ceva în agendă.

—Deci te duci neinvitată la petrecere. Te cerți cu Brooke. Era și Steve Anderson acolo? Dacă îmi amintesc bine discuția pe care am avut-o la începutul anului, ați fost împreună, corect? Și acum este cu domnișoara Donovan?

—Da, dar...

—S-a implicat și Steve în această altercație?

—Puțin. Dar...

—Îți mai amintești dacă era furios când ai plecat?

Ezit, încercând să găsesc cea mai bună cale de a-i replica.

—Te rog să răspunzi la întrebare, Alice! Încerc să stabilesc starea de spirit a lui Steve Anderson în momentul în care ai plecat de la petrecere. Te mai întreb o dată: era furios?

—Da, era supărat, dar...

— Și când ai plecat de la petrecere? mă întrerupe din nou. Doamne, omul ăsta e îngrozitor de frustrant! Hercule

Poirot nu și-a tratat niciodată interviueații în halul ăsta și era atât de îngâmfat, încât nici măcar Agatha Christie nu putea să-l sufere. Și ea l-a creat. Îmi țuguie buzele.

— Cred că pe la 21:45. Toți ceilalți au rămas acolo.

—Te-ai dus direct acasă? Sau ai mai zăbovit?

—Cum adică?

Se încruntă, ridicând din umeri.

— Uneori, oamenii mai zăbovesc. Știi tu, după o ceartă. Vor să aibă ultimul cuvânt. Să taie firu-n patru. Ai mai rămas pe acolo? Poate ca să vorbești din nou cu Brooke? Să vă certați iar, de data asta fără martori?

Rămân cu gura căscată.

— Poftim? De ce mă întrebați asta?

Știu prea bine de ce o face – nu sunt proastă –, dar vreau să mi-o spună în față. Ei cred că eu am fost implicată. Sunt unul dintre suspecti.

— Te rog, doar răspunde la întrebare!

Sunt tentată să ripostez, dar trag adânc aer în piept ca să-mi păstrez cumpătul. După povestea de astă-vară, am aflat pe pielea mea ce înseamnă să te iei în gură cu un polițist.

—Nu! N-am rămas acolo. M-am dus acasă. Acasă la mine. Thompson face o pauză, cântărindu-mi răspunsul.

—Te-a văzut cineva? Acasă?

Brenda dormea când m-am întors și, evident, nici măcar unul dintre părinții mei nu era acolo. Clatin din cap.

—Nu.

—Interesant.

Mai notează ceva, apoi se uită din nou la mine.

— Mi se pare ciudată situația. Ai dispărut în urmă cu câteva luni, apoi ai apărut ca prin minune, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, iar acum avem de rezolvat cazul unei alte fete care nu e de găsit. Și erai prietenă cu Brooke. I-ai spus cumva ce ai făcut când ai plecat? I-ai oferit niște ponturi despre cum să fugă?

Mă zbârlesc. Așa carevasăzică! Iată de ce sunt aici!

— Încercați să sugerați că Brooke doar a fugit. Ca mine? Dă din umeri.

—Trebuie să recunoști că e o coincidență stranie.

—Uneori se mai întâmplă și coincidențe, nu? Știu că ai stat de vorbă cu Steve, cu Kennedy, cu Park și cu toți ceilalți. Au primit vreo veste de la ea? A primit cineva vreo veste de la ea în ultimele două zile?

—Nu, Alice, dar asta nu înseamnă...

—N-ar face așa ceva. Vă asigur de asta! De ce nu...

—Alice, te rog! mă întrerupe. Cine conduce interviul? Tu sau eu?

Îmi ignoră privirea cruntă, iar scaunul scârțâie când se ridică în picioare.

— Îți mulțumesc pentru cooperare. Deocamdată, nu mai avem nevoie de altceva.

Îmi face semn să mă ridic de pe scaun.

Rămân pe loc. O să spun ce am venit să spun, chiar dacă e literalmente ultimul lucru pe care îl fac. Miss Marple n-ar accepta prostiile astea și nici eu n-am de gând să mă las mai prejos. Miss Marple e un personaj din cărțile Agathe Christie, o femeie mai în vârstă, extrem de șmecheră, care nu este detectiv și nici nu lucrează în poliție sau ceva de genul, motiv pentru care foarte mulți oameni o ignoră. Dar asta n-o împiedică niciodată să caute în continuare adevărul; e foarte inteligentă și înțelege de ce acționează oamenii într-un anume fel.

— Brooke n-ar face niciodată așa ceva! îi spun, aruncându-i cea mai pătrunzătoare privire din arsenal. N-a fugit! Adevărul e că la început și eu am crezut că poate s-a luat

după mine. E evident că mă cam imita în ultimul timp. Dar, după cum ați spus și dumneavoastră, nimeni nu mai știe nimic de ea. Nu vi se pare nici măcar puțin ciudat?

Are tupeul să-și dea ochii peste cap. Ce bătăran!

—Îți apreciez foarte mult contribuția, Alice, dar avem situația sub control.

—Dar nu...

Ignoră faptul că încerc să spun ceva și vorbește peste mine.

— Nu că-ți datorez vreo explicație, dar noi conducem operațiunile de căutare. Din păcate, începe furtuna, așa că va trebui să o amânăm pe cea de mare anvergură până mâine-dimineață. Încercăm să folosim cât mai bine cu putință resursele noastre extrem de limitate, pentru ca povestea de astă-vară să nu se mai repete. După cum sunt sigur că-ți amintești, căutările nu s-au soldat cu succes, nu-i așa? Prea mult timp și bani iroșiți. Știi asta mai bine decât oricine.

Clatin cu vehemență din cap.

—Trebuie să mă ascultați! De data asta, lucrurile stau cu totul altfel. Ea nu-i ca mine. E ceva putred în toată povestea asta. Brooke ar fi luat legătura cu cineva până acum, dacă ar fi teafără și nevătămată. V-aș sugera să regândiți modul în care conduceți ancheta.

—Serios, Alice? spune Thompson, sarcastic. Și cum ne-ai sugera tu să căutăm o fată dispărută?

—Păi, în primul rând, îi răspund, i-aș lua în considerare caracterul. Brooke nu i-ar face niciodată pe cei din jur să se îngrijoreze atât de tare din pricina ei, continui, ridicând un deget. Chiar dacă e supărată pe antrenor, l-ar fi sunat pe unul dintre prietenii ei. Faptul că nimeni n-a primit nicio veste de la ea înseamnă că are necazuri. Iar asta înseamnă că ar trebui să scotociți chiar acum prin tot orașul.

Fornăie. Chiar fornăie, de parcă ar fi calul meu sau ceva de genul.

— Chiar așa, Alice? Dar tu te-ai obosit astă-vară să suni pe cineva și să anunți că ești bine-mersi? Am auzit destul, mulțumesc. E timpul să pleci. Știu că ești tânără, dar, într-o bună zi, o să descoperi că oamenii te pot lua prin surprindere, adaugă, de parcă n-aș ști deja asta.

De parcă n-aș fi expertă în subiectul ăsta.

— Așa o fi, domnule ofițer, spun cu glas mios. Dar toți cei care știu câte ceva despre dezlegarea misterele știu, de asemenea, că înțelegerea psihologiei și a caracterului uman reprezintă cheia rezolvării unei crime.

Capitolul 10

IRIS

2 NOIEMBRIE 16:10

MĂ STRIGĂ CINEVA.

— Alice!

Mă uit prin cameră. E întuneric aici. Draperiile sunt trase la ferestre. E o atmosferă cu adevărat deprimantă, de parcă persoana dinăuntru a suferit o mare indignare și se ascunde.

— Ce-i?

O voce înăbușită se aude printre păturile roz și purpurii de pe patul imens.

— Ăăă... cred că e timpul pentru meditații, îi răspund, croindu-mi drum prin cameră spre canapea, atentă să nu calc pe hainele sau cărțile împrăștiate pe podea. Atena și Arachne nu așteaptă pe nimeni.

Iau o carte de pe jos, broșată și ponosită, intitulată Cei cinci purceluși.

Ceva se mișcă sub maldărul de pături.

— Cine-s astea?

— Două afurisite care se războiesc în lumea artei, iar una dintre ele ajunge să fie transformată într-un păianjen.

— Interesant.

Încerc un mod de abordare ceva mai blând.

— Știu că Brooke a fost prietena ta și toate cele. Probabil că ești supărată.

— A încetat să-mi mai fie prietenă în clipa în care s-a cuplat cu iubitul meu, dar da. Sunt supărată. Din multe

motive. Pentru că am fost chemată și interogată la secția de poliție, pentru că mă acuză că aș avea o legătură cu dispariția lui Brooke... Da, tot tacâmul.

Întorc cu degetul mare paginile cărții. Pare interesantă. În general, prefer thrillererele, ceva mai palpitant. Agatha Christie pare o scriitoare demodată și mult prea tihnită, dar poate că mă înșel.

— Am fost și eu..., îi spun, șovăitoare. La secție.

Alice se ivește de sub pături, cu chipul contorsionat și părul răvășit.

— De ce naiba? Ce treabă ai tu cu povestea asta? Nici măcar nu sunteți prietene. Nu ești prietenă cu nimeni, nu-i așa?

Își aranjează cu grijă șuvițele rebele.

Îi ignor comentariul despre prieteni, căci sunt convinsă că, dacă aș fi fost în locul lui Brooke Donovan, Spike, Zora sau unul dintre Excluși ar fi venit după mine sau m-ar fi căutat. Nici unul dintre prietenii lui Brooke n-a făcut asta. Se pare că nici Steve și nici tatăl ei.

Aș vrea să nu fi spus nimic, dar e prea târziu acum.

— Pentru că am fost acolo, de-aia! Nu la petrecere, ci în apropiere. Mă plimbam prin împrejurimi.

M-am hotărât să nu-i pomenesc faptul că a fost cât pe ce să dea cu mașina peste mine, de vreme ce nici nu m-a observat sau nici nu-i pasă.

Alice mă privește curioasă, cu ochi strălucitori și pătrunzători. Mă neliniștește, așa că încep să mă bâlbâi.

— Am văzut cearta. Dintre Brooke și Steve. S-au îmbrâncit reciproc. Apoi ea a luat-o la fugă și a trecut pe lângă mine. Știi prima curbă a drumului? M-am dus după ea, pentru că niciuna dintre Elite n-a făcut-o, dar a dispărut până am ajuns acolo. Nu-mi dau seama unde a plecat. Unde e, Alice?

— „Elite”? întreabă ea. Ce-i ăsta, un fel de cod? Mă fac roșie la față.

— Ăăă... așa vă spune toată lumea. Ție și celor ca tine. Elitele. Pentru că, ei bine, faceți legea în școală.

— Cam urât din partea voastră. Doar nu v-am izolat.

— Nu? Crezi că ne-am autoporeclit Exclușii? Alice îmi ignoră întrebarea și-și ridică bărbia.

— Frumos din partea ta. Că te-ai dus după ea. Nu-mi vine să cred că nimeni altcineva n-a făcut-o, spune ea, apoi continuă după o scurtă ezitare. Sau poate chiar ar trebui s-o cred. Nici tatăl ei nu e convins că a pățit ceva. Eu am fost cea care a sunat-o pe bunica ei.

Răsucește printre degete marginea păturii.

—Tu ai sunat-o? întreb eu.

—Da! Era clar că antrenorul n-avea de gând s-o facă.

—Alice, murmur eu, șovăitoare.

—Ce e? mă întreabă ușor supărată, trăgându-se de pielițele din jurul unghiilor.

Trag adânc aer în piept, căci ce o să spun e destul de înspăimântător, ca să fiu sinceră. Iar dacă îl rostesc cu glas tare, gândul o să devină mult mai real.

— Alice, chiar crezi că Brooke a fugit pur și simplu, ca tine? N-ar putea fi altceva la mijloc... sau altcineva de vină? Ceva de genu' ăsta?

Alice se crispează.

—Sunt absolut convinsă că n-a fugit. Nu-i făcută pentru asta, crede-mă! Îi place prea mult confortul. Dar cealaltă variantă... nu poate fi adevărată. E imposibil.

—Ba e posibil, îi răspund încet. Ce părere ai despre Steve? Iubitul...

—Nu! îmi spune cu glas ferm, ținându-mă cu o privire aspră.

Se poate și să fi căzut de pe stânci, continui la fel de încet. Am văzut câțiva polițiști prin zonă când am plecat de la secție, dar nici urmă de vreo barcă. Nu cercetează coasta? Alice nu se uită la mine. Stă complet nemișcată.

— Nu vreau să mă gândesc la asta, îmi răspunde, în cele din urmă. Știu doar că poliția dă vina pe mine, ca și când Brooke m-ar imita.

Îmi scot agenda din rucsac și iau un pix.

—Bun, hai s-o luăm pas cu pas!

—Poftim? spune Alice.

—Hai să notăm toate lucrurile certe pe care le știm și toate ipotezele! Prietena ta a dispărut. Nu crezi că a fugit. Poate că, analizând toate posibilitățile, vei reuși să-ți amintești ceva anume. Unde ar fi putut să se ducă.

Alice închide ochii și oftează.

— M-am dus la petrecere. Brooke a înnebunit când m-a văzut. Ne-am certat. Steve m-a condus la mașină. Brooke a venit după noi. Am plecat. M-am întors acasă, unde am făcut o baie și am citit o carte. A doua zi de dimineață, m-am dus la școală și Kennedy mi-a relatat cearta dintre Steve și Brooke, de parcă ar fi avut loc din cauza mea. Kennedy poate fi atât

de...

—Concentrează-te! îi spun pe un ton blând.

—Uf! Kennedy mi-a zis că Brooke ar fi trebuit să petreacă noaptea la ea acasă, dar n-a mai venit. A crezut că s-a întors acasă, iar antrenorul a crezut că e la Kennedy.

Notez informația în agendă.

—Kennedy n-ar putea s-o acopere pe Brooke? Poate că e într-adevăr la ea acasă și se relaxează într-o cameră de recreere.

—Cameră de recreere? Da' ce, suntem în anii 1970?

— Dar ar minți pentru Brooke? Alice se gândește la asta.

— Da și nu. Adică cine nu minte din când în când ca să-și ajute un prieten? Dar părea realmente îngrijorată când antrenorul i-a zis că nici el nu știe unde este. De ce ar juca teatru dacă n-ar fi adevărat?

— Oamenii mint, punctez eu.

—Kennedy nu știe să mintă. Se vede totul pe fața ei imediat, îmi răspunde încruntată. Apoi ne-am gândit că poate a găsit-o Steve după petrecere. Mi-a trecut o clipă prin minte că poate s-a dus la vreun hotel – îi plăcea să stea la Insley Arms, apropo, se ducea mereu cu Cole acolo...

—Stai puțin! Brooke avea o relație cu Cole? o întreb, încercând să păstrez un ton indiferent.

Dar chipul mă trădează.

— Iris Adams! gângurește Alice. Ți place de Cole Fielding? Măi să fie!

— la mai taci! ripostez. Să ne întoarcem la ale noastre!

— Dar pe urmă ne-am întâlnit cu Steve, care arăta ca dracu'. Își pierduse un adidas, era murdar din cap până în picioare și părea cât se poate de uimit să afle că Brooke a dispărut.

Îmi ridic privirea din notițe și o văd pe Alice adâncită în gânduri.

— Altceva mă frământă. Tu n-ai fi îngrijorată dacă fiica ta n-ar mai fi fost văzută de la o petrecere care a avut loc cu o noapte în urmă? N-ai chema imediat poliția? Asta a făcut Brenda când am dispărut. Antrenorul și-a văzut de

treburile lui și a venit să-și țină orele de dimineață. De-aia i-am dat mesaj lui Lilian.

Îmi recitesc notițele. Antrenorul – comportament suspect? Steve – se ceartă cu Brooke, susține că nu știe unde e. Kennedy pretinde că Brooke n-a mai venit la ea acasă.

— Sunt destul de sigură că Lilian a fost cea care a sunat la poliție, continuă Alice.

Bat darabana cu degetul pe pagina agendei.

—Dacă am văzut-o pe Brooke în jurul orei 22, asta înseamnă că au trecut cel puțin unsprezece ore până și-a dat seama cineva că a dispărut. Ipoteză vorbind.

—Și? Întreabă Alice, nerăbdătoare.

—Ei bine, îi răspund încet, s-ar fi putut întâmpla foarte multe lucruri în acest răstimp. Unu: fuge pe Autostrada 1 și se ascunde, poate, un timp în pădure? Sau se duce la punctul de belvedere și cade de acolo.

Alice se înfioară.

—Nu poți să ignori varianta asta.

—Continuă! zice Alice.

—Doi: a venit cineva după ea. Prietena mea, Zora, crede că e vorba despre o răpire în scop de răscumpărare, dar are tendința să exagereze.

Alice îmi ia agenda din mână.

—O să notez asta, pentru că... cine știe? Ce naiba, doar e moștenitoarea unui imperiu!

—Trei: Brooke a scris cuiva să vină s-o ia și se ascunde undeva. Sau a chemat un Uber și te imită și a plecat într-un alt oraș, lucru care mă face să mă întreb...

Alice pocnește din degete.

— Unde e telefonul ei? Nimeni n-a pomenit nimic de vreun telefon. Nu-l pot localiza sau ceva de genul? N-ar renunța niciodată la telefon fără luptă. Dar te contrazic în privința plecării din oraș. N-a folosit în viața ei mijloace de transport în comun și îi place confortul. Crede-mă, o cunosc foarte bine! Și-ar face bagajele înainte să fugă. Eu? Am plecat cu hainele de pe mine.

Îmi recuperez agenda.

—Patru: e cea mai înspăimântătoare variantă, dar trebuie s-o luăm în calcul. Cineva i-a făcut rău.

—O, asta chiar sună de rău augur, Iris! ripostează Alice. Mii de mulțumiri!

— Nu poți să ignori varianta asta, îi răspund, cercetându-mi din nou notițele. Fie a fugit, fie a avut un accident, fie cineva i-a făcut rău. Au fost o groază de oameni la petrecere; cine știe cine o fi trecut pe Autostrada 1 și a văzut-o? Și cine știe când vom afla ce s-a întâmplat, din moment ce nimeni nu pare să-și bată capul ca să afle adevărul?

Alice se ridică iute din pat și începe să se plimbe prin cameră.

— Îți vine să crezi că poliția întrerupe azi căutările? Din cauza furtunii, mi-a spus detectivul. O ploicică îi împiedică să caute o fată dispărută?!

Mă ia durerea de cap când mă gândesc la incompetența Departamentului de Poliție din Castle Cove și la temele de care nici nu ne-am apucat încă. Închid agenda și o las jos.

— Cred că trebuie să ne apucăm de treabă, îi spun, scoțându-mi iPad-ul din rucsac.

Câteva hârtii îmi zboară pe podea și, când mă aplec să le adun, ochii îmi cad pe pliantul cu „Dispărută” pe care mi l-a dat Zora la cantină.

Scrutez fotografia lui Brooke, făcută în al doilea an de liceu, cu chipul încadrat de părul ei lung, castaniu și strălucitor și ochii de un albastru intens. Stă ghemuită în scorbura unui copac, perfectă și frumoasă. M-ați văzut? scrie pe pliant. Am dispărut de pe 31 octombrie, la ora 22, pe Autostrada 1 sau în apropiere, în dreptul ieșirii de la castel, posibil la punctul de belvedere. Brooke Donovan, 1,68 înălțime, 48 de kilograme, păr castaniu, ochi albaștri.

E atât de trist să vezi o fată cunoscută, fie și doar din vedere, redusă la o fotografie imprimată pe o foaie de hârtie și la un strigăt de ajutor.

În partea de jos a pliantului scrie: 50 000 de dolari recompensă pentru informații legate de locul unde se află Brooke Donovan.

— Apropo, e mâna lui Lilian, spune Alice, făcând un semn spre pliant. Antrenorul are venituri modeste. Când s-a însurat cu Victoria, a trebuit să semneze un acord

prenupțial sau ceva asemănător. Presupun că există un mandatar care se ocupă de cheltuielile de trai ale lui Brooke și de întreținerea casei. Antrenorul primește un stipendiu lunar, dar acesta se va încheia când Brooke va împlini 18 ani în decembrie. Vorbea despre asta uneori. După moartea mamei sale.

Pun pliantul înapoi în rucsac, atentă să nu se mototolească. Ce bine o fi pentru Brooke, Alice și pentru celelalte fete ca ele să... aibă bani!

50 000 de dolari!

În minte mi se strecoară anumite gânduri referitoare la ce ar însemna banii de răscumpărare pentru mine și la cum aş putea să-i obțin, dar sunt puțin rușinată de ele. O fată a dispărut. De asta ar trebui să-mi pese, nu de notițele din agendă despre Steve, antrenor și Kennedy. Dar 50 000 de dolari ne-ar ajuta pe mine și pe mama să plecăm din Castle Cove, cât mai departe de Creatură.

În fine.

Îmi ațintesc ochii în iPad

— Ai prefera să trecem la istorie? Devlin a vorbit despre perioada monarhiei. Îi place să dea teme ușoare. Trebuie doar să alegi patru dintre soțiile regelui Henric al VIII-lea al Angliei, să le citești biografiile și să faci un rezumat. Asta-i

tot.

— Iris! mă strigă Alice, cu un glas deodată tăios, și îmi ridic privirea. De ce stăm aici?

— Pentru că avem teme de făcut?

— Prietena mea a dispărut. Poliția trenează ancheta, iar acum au anulat căutările de pe stânci, ultimul loc unde a fost văzută, speriați de o ploică? Țin la Brooke. Adică nu-mi place de ea, dar tot o iubesc, dacă are sens. Și sunt îngrijorată. Și vreau să fac ceva, nu doar să stau cu mâinile în sân și să citesc despre o brută dezgustătoare care și-a decapitat nevestele.

— Nu le-a decapitat pe toate...

— Iris! spune Alice, oftând, apoi mă ia de mână și mă ridică în picioare. Nu pot să stau de pomană. Și îmi dau seama că situația nu te lasă indiferentă nici pe tine, doar ai luat notițe. Te preocupă.

— Ce anume? o întreb, suspicioasă, eliberându-mi brațul din mâna ei. Mă preocupă temele, de asta să fii sigură. Și să nu pic...

— Te preocupă dispariția lui Brooke. Și m-am plictisit, așa că hai să mergem! îmi spune, cu ochi strălucitori.

— *Unde să mergem?*

— Pe stânci. La castel. Să verificăm ultimul loc în care credem că a fost Brooke. Să investigăm. Dacă poliția n-are de gând să facă nimic, ce ne împiedică pe noi să acționăm? Crezi că Miss Marple și-ar bate capul cu nevestele lui Henric? Mă îndoiesc.

Își pune deja pantofii și se duce să-și ia o haină.

— Dar asta înseamnă perturbarea dovezilor. Alice mă privește cu un licăr în ochi.

— Iris Adams, mi-am imaginat că ești exact genul care n-ar ezita să perturbe lucrurile. Sau m-am înșelat?

Mă uit la iPad, cu gândul la temeile noastre. Brooke Donovan a dispărut și toată lumea crede că e doar o farsă pusă la cale de o adolescentă prostuță.

Alice are dreptate. O să aruncăm doar o privire în jur. Probabil că nu se va întâmpla nimic. Nu vom găsi nimic. Mai bine investigăm decât să citim despre un rege îngrozitor care a obținut ce a vrut ucigându-și soțiile.

Capitolul 11

ALICE

2 NOIEMBRIE 16:54

„Intuiția e ca și cum ai citi un cuvânt, fără să-l iei literă cu literă.”¹²

AGATHA CHRISTIE, CRIMĂ LA VICARIAT

DOUĂZECI DE MINUTE MAI TÂRZIU, când ajungem în parcare goală a castelului, ploaia cade cu furie pe parbrizul mașinii mele. În orice altă împrejurare, aș sugera să mergem acasă și să bem o cană de ceai fierbinte în loc să umblăm aiurea pe vremea asta, dar au trecut două zile

¹² Traducere de Cezar Octavian Tabarcea, editura RAO, București, 2007 (n. t.).

și nimeni nu știe nimic de Brooke. Absolut nimeni. Și trebuie să facem ceva, acum.

Dacă Lilian n-ar fi venit de urgență în oraș, poliția ar fi demarat oare căutările? În prima zi, antrenorul a susținut cu tărie că a fugit; de ce nu i s-a părut ciudat faptul că n-a luat legătura cu nimeni? Ce părinte nu-și caută imediat copilul dispărut? Știu că dispariția mea de astă-vară le-a lăsat tuturor un gust amar, dar mai știu și că eu și Brooke nu suntem la fel.

Parchez mașina, apoi iau din consola centrală lanterna mare și grea adusă de acasă. Se va întuneca peste vreo oră și cine știe cât vor dura căutările. Nu știm cât a mers Brooke în seara aceea.

Iris ia de pe bancheta din spate umbrelele luate de acasă.

— Gata? mă întreabă, întinzându-mi una.

Încuviințez din cap și ies din mașină în ploaia rece, încercând să-mi dau seama ce să facem și încotro s-o luăm mai întâi. Ce ar face Agatha Christie? Încerc să gândesc ca regina. Doar nu investighez dispariții de fete în fiecare zi. Mai ales dacă le cunosc.

— Am văzut-o fugind în partea aia, rupe Iris tăcerea de cealaltă parte a mașinii.

Ocolește mașina prin față, ținând umbrela cât mai bine cu putință ca să se ferească de ploaie, și îmi arată drumul.

— S-a certat cu Steve aici, continuă, indicându-mi zona din preajma aleii principale care duce spre castel, apoi Brooke a luat-o la fugă. S-a îndreptat spre curba autostrăzii.

Acum, dacă stau să mă gândesc bine, bănuiesc că a intrat în pădure. Până la urmă, cine ar fugi încontinuu pe marginea drumului? Aș evita autostrada ca să mă liniștesc puțin în timp ce...

Telefonul începe să-i sune, întrerupându-i explicațiile.

— Stai puțin! îmi spune, scoțându-și mobilul din buzunarul de la spate.

Dau să protestez, revoltată că cel care o sună e mai important decât ancheta noastră, dar începe deja să vorbească.

— Poftim? Nu, Spike, nu sunt... sunt plecată. Cu cine? Cu... Mă privește și coboară glasul.

— Cu Alice, spune apoi și face o pauză. Da, Ogilvie. Știi că o meditez – a vrut să mergem la castel ca s-o căutăm pe... da. Pe ploaia asta. Exact. Da. Ce? Nu, Spike, să nu... Alo? Alo?

O clipă mai târziu, lasă telefonul în jos.

—Vreun prieten? o întreb, ridicând dintr-o sprânceană.

—O, era doar Spike, îmi răspunde, de parcă numele ar trebui să-mi spună ceva.

—Spike? repet eu.

—Da. Prietenul meu. Spike. E cu câțiva dintre prietenii noștri. Fac cu toții parte din clubul de criminalistică și sunt fascinați de astfel de lucruri, mai ales Neil. Vin aici. Ca să ne ajute.

— Să ne ajute?

Ce-i drept, nu știu exact ce fac, dar nici n-am nevoie să apară alții pe aici ca să strice tot înainte ca măcar să fi început.

— Da, răspunde Iris, oftând. Când lui Spike îi intră ceva în cap, nu-i mai iese. Însă chiar cred că ne-ar prinde bine ajutorul lor acum. La urma urmei, nici eu nu știu ce fac. Tu știi?

Îmi strâng buzele și dau din umeri.

—Poate că știu.

—Pe de altă parte, adaugă Iris, șovăitoare, nu că aș crede asta..., dar, dacă chiar vom găsi ceva important, nu m-ar deranja să mai avem pe cineva alături.

Se înfioară și își freacă brațul cu mâna liberă.

— Sunt ultima persoană care a văzut-o, murmură, în timp ce vântul aprig îi înăbușă cuvintele. Ar fi trebuit să fac mai mult. Să alerg mai repede, să rămân prin preajmă. Să chem poliția pe loc.

Își mușcă buza de jos și se face roșie la față. O să plângă? Nu sunt bună la șters lacrimi. Mama mi-a spus cu ani în urmă că plânsul face o persoană neatrăgătoare, motiv pentru care am încetat să mai plâng vreodată.

O bat cu stângăcie pe umăr.

— Gata, gata!

Mă privește cu un zâmbet timid pe buze.

— Am auzit bine? Tocmai mi-ai spus „gata, gata”? E rândul meu să mă fac roșie la față.

— Îmi pare rău, am..., încep eu, dar las cuvintele suspendate în aer, căci o mașină intră cu un scrâșnet în parcare și mă întrerupe.

Trece printr-o baltă mare și ne stropește pe amândouă înainte să se oprească.

— Ce dracu’?

— Am ajuns aici în timp-record, spune un tip, coborând de pe locul șoferului și ridicând pumnul victorios.

E scund, îndesat și are una dintre acele bărbi neîngrijite și penibile care par să le placă băieților de liceu. Suflă în mâini. E foarte frig aici, vântul bate tot mai puternic dinspre ocean, iar ploaia se întetește.

— Te-a ajutat și faptul că eram deja în mașină, dar fie ca tine, Neil! murmură o fată în timp ce dă la o parte scaunul șoferului ca să iasă din vehiculul cu două uși.

Are părul scurt și portocaliu, tuns bob, și ochii conturați strident cu un creion dermatograf negru. Ținându-și o mână deasupra capului, un gest de-a dreptul inutil, se îndreaptă iute spre portbagajul mașinii și deschide capota.

—Bine că aveam astea la noi! spune ea, scoțând o geantă mică și neagră, de voiaj, și câteva umbrele.

—Ce e în geanta aia? o întreb pe Iris, dar îmi răspunde al treilea membru din trio, ieșind pe ușa din dreapta.

E înalt și deșirat, cu părul ondulat și castaniu până la umeri, și poartă o geacă militară verde, mult prea largă, care pare să-l înghită cu totul.

— E trusa noastră cu echipamente de la clubul de criminalistică. Bună, Iris!

Îi face cu mâna și schițează un zâmbet timid. Recunosc acel zâmbet. E cel pe care îl vedeam pe chipul lui Steve de fiecare dată când Brooke se afla prin preajmă în săptămânile de dinainte de a pune capăt relației noastre. Atunci nu mi-am dat seama ce se ascundea în spatele lui, dar acum știu prea bine ce înseamnă. Cineva e îndrăgostit. Interesant!

— Bună, Spike! îi răspunde Iris, trecând pe lângă mine ca să-și întâmpine prietenii.

Îi recunosc pentru că stau la masa din fundul cantinei, locul ciudaților; e posibil ca anul trecut eu și Spikeîndrăgostitul să fi fost colegi la ora de geometrie, dar nu sunt sută la sută sigură. Pe atunci, atenția mi-era cu totul absorbită de Steve și făceam tot ce-mi stătea în putință ca să ne întâlnim după fiecare oră, obligându-l astfel să mă conducă la următoarea.

— Așadar, spune primul băiat, trecându-și o mână prin părul ud și ȝopăind de pe un picior pe altul, încântat. De unde începem? Refacem traseul lui Brooke din seara aia, corect? O să fie puțin mai greu din cauza ploii, dar ai spus că ai văzut-o, Iris. Poți să ne arăți drumul? Chiar dacă urmele de pași s-au șters, tot s-ar putea să mai găsim...

— Scuzați-mă! intervin eu, cu buzele ȝuguiate.

Știu că au venit, chipurile, să ne ajute, dar cine sunt la urma urmei?

— Eu sunt Alice, le spun, atingându-mi pieptul cu mâna. Voi?

Se opresc cu toții pe loc și mă ațintesc cu privirea.

— Știm cine ești, Alice, răspunde băiatul-care-o-iubeștepe-Iris, cu o expresie amuzată pe chip. Toată lumea știe cine ești.

În trecut, replica asta mi-ar fi provocat un mic fior de plăcere, însă acum mă încearcă un sentiment complet diferit.

— Minunat! Bine. Dar voi cine sunteți?

Teoretic, știu cine e el, pentru că Iris l-a salutat, dar aș aprecia o introducere formală, dacă nu cer prea mult.

— Spike, îmi răspunde.

El e cel care a sunat-o pe Iris și a insistat să vină aici. Are sens acum.

—Iar ei sunt Zora și Neil. Amândoi îmi fac cu mâna.

—Apreciez! Acum ne putem apuca de treabă.

—Grozav! spune Neil.

Fără să mai stea vreo clipă pe gânduri, ia geanta de pe umărul Zorei, iar ea îl străfulgeră cu o privire mânioasă, pe care el fie n-o observă, fie o ignoră. O trânteste pe capota mașinii sale și începe să scoată tot felul de lucruri din ea:

pungi ziplock¹³, mănuși de plastic și o chestie mică și rotundă.

—Aia e o busolă? întreb.

—Da, îmi răspunde pe un ton grav. S-ar putea să ne rătăcim în pădure. Siguranța înainte de toate, adaugă, punând lucrurile înapoi în geantă.

Deschid gura ca să spun că ne putem folosi busolele de pe telefoane dacă va fi nevoie, dar Iris îmi dă de înțeles din priviri s-o las baltă, așa că nu mai zic nimic. În fine. Aduceți o busolă, nici că-mi pasă! Mă uit la ceasul de pe telefon.

—Putem să ne grăbim, vă rog? Plouă din ce în ce mai tare și se va întuneca în curând, le spun, înfiorată. Iris a văzut-o pe Brooke fugind de acolo – le arăt intrarea spre domeniul castelului, unde s-a ținut petrecerea de Halloween – și luând-o într-acolo, continui, cu brațul îndreptat spre Autostrada 1 și pădurea de vizavi. Corect, Iris?

—Da.

Acum, după sosirea prietenilor ei, Iris pare ușor diferită. Mai relaxată. Ochii îi strălucesc de încântare.

—Bun. Ce ziceți, n-ar fi mai bine să ne despărțim?

—Să ne despărțim? repetă Neil, parcă jignit de propunerea mea. Nu, nu, nici vorbă! Rămânem împreună. Se lasă întunericul și vremea asta... În plus, mai sunt și pume prin zonă. Unde-s doi puterea crește, Iris. Să nu mai zic că

¹³ Pungi transparente cu sistem de resigare (n. t.).

ucigașul ar putea da târcoale pe aici. Le place să revină la locul crimei și să re trăiască momentul.

La auzul cuvântului ucigaș, o spaimă cumplită mi se cuibărește în suflet. Cu puțin timp în urmă, împreună cu Iris, am luat în calcul și varianta asta. Singura rămasă dacă n-a fugit sau n-a fost răpită. Chiar și așa, e cu totul altceva s-o aud rostită cu glas tare.

— Nu e moartă! îi răspunde Iris, cu glas nesigur. N-aș putea spune dacă-și crede propriile cuvinte. El ridică din umeri.

— Ești sigură? Au trecut două zile. Aproape 48 de ore. Și am citit puțin mai devreme astăzi că, în 88,5 la sută din cazuri, copiii răpiți își pierd viața în primele 24 de ore...

Mă crispez. Iris se apropie de mine și îmi pune o mână caldă pe braț. Îmi pare rău, îmi șoptește, aproape imperceptibil. Îi fac semn cu mâna s-o lase baltă. Știu mai bine decât oricine că nu-ți poți controla prietenii. Neil străbate parcare spre locul unde Iris a văzut-o pe Brooke dispărând.

Ajunși acolo, urcăm panta alunecoasă de pe marginea autostrăzii și ne îndreptăm spre pădurea de sequoia de pe deal. Copacii sunt atât de înalți încât acoperă cerul. După câțiva metri, coronamentul ne ferește aproape complet de ploaie, dar aerul devine tot mai rece. Mă înfior. Brooke trebuie să fi fost cumplit de supărată ca să alerge până aici. Știe că noaptea nu mai vezi nici la doi pași.

Neil și Iris, care sunt în fruntea grupului, se opresc brusc când el alunecă pe o fâșie de pământ și se agață de trunchiul celui mai apropiat copac.

— Nu știu unde s-a dus de aici, spune Iris, frustrată. Sincer, ar fi putut s-o ia în orice direcție.

Neil ne arată cu mâna drumul din față, unde panta devine mai abruptă, mai stâncoasă și mai îngustă.

— Dacă n-avea la ea echipament de alpinism, mă îndoiesc că a luat-o pe acolo. Tind să cred că a rămas pe marginea drumului, îndreptându-se probabil în direcția spre care ai văzut că a luat-o. În bătaia farurilor de mașini.

Iris încuviințează din cap și, după o clipă, fac și eu la fel. De acord, se pricepe la astfel de lucruri. Poate că implicarea prietenilor lui Iris în anchetă nu e o idee chiar atât de rea.

Auzim niște mormăieli în spate când Zora și Spike, codașii grupului, ne ajung din urmă. Ea își pune mâna liberă pe genunchi și trage adânc aer în piept.

—N-am realizat că activitățile din seara asta implică exerciții de cardio.

—Zora, pufnește Spike, urma să ne dăm cu rolele. Acolo exerciții cardio.

—Hai, fii serios! îi spune ea, oftând. Știi doar că merg mai mult ca să casc gura. Și să admir priveliștea, adaugă, făcându-i cu ochiul lui Iris, care se înroșește la față.

Priveliștea? Și-mi pică fisa – se referă la Cole Fielding. Lucrează acolo de când îl știu. Când au fost împreună,

Brooke mă obliga să mergem să ne dăm cu rolele ca să se întâlnească cu el.

Dumnezeule mare, dar chiar toată lumea din oraș e îndrăgostită de puștiul ăsta? Săracul Spike!

Neil le ignoră. Ajung iute să realizez că în niciun caz nu se află aici ca să vorbească vrute și nevrute. Scotocește prin geanta de voiaj, pe care o ține petrecută peste piept, și scoate mănușile de latex și pungile ziplock.

—Puneți-vă toți mănuși! ne spune el, dându-ne fiecare câte o pereche. Nu vrem să contaminăm scena crimei, cel puțin nu mai mult decât a făcut-o deja ploaia, adaugă și se întoarce apoi spre mine. Înainte de a ne apuca de treabă, poți să ne spui ceva legat de seara aia, Alice? Știu că te-ai certat destul de rău cu Donovan la petrecerea de Halloween și ai amenințat-o că...

—Poftim? îl întrerup, arcuindu-mi o sprânceană. Ce-am făcut?

Asta se zvonește acum? Iisuse, nu-i de mirare că poliția m-a chemat ieri la secție.

Neil are decența să pară stânjenit.

— O, scuze, n-am vrut să sune așa... Spike se bagă între noi.

— Cred că Neil - îl înghiontește în braț - vrea să te întrebe dacă îți amintești ceva din discuția cu Brooke care ne-ar putea fi de folos. Ar fi bine să știm.

Clatin din cap.

—Nu. Era doar supărată. Pe mine... și pe Steve.

—După părerea mea, murmură Zora în spatele meu, cu glas sumbru, făptașul e întotdeauna un apropiat al victimei. Un părinte... sau iubitul.

Mă întorc spre ea.

— Și de unde știi tu asta? o provoc, ridicând dintr-o sprânceană. Ți-ai dat diploma în psihologie și medicină legală?

Cine se crede fata asta? Ea dă din umeri.

— În fine. Oricum, ați văzut ce sumă oferă bunica ei drept recompensă? Un mărunțiș frumușel.

Mă strâmb. Nu prea îmi place de ea.

—Bun, spune Neil, distrăgându-mi atenția, hai să ne împrăștiem pe o rază de vreo 400 de metri sau pe acolo. Nu vă îndepărtați prea mult! Iar tu, Spike, pentru că ai cea mai bună încălțăminte pentru o vreme ca asta, poți s-o iei pe cărarea care duce în inima pădurii, care e foarte alunecoasă...

—O, mulțumesc! murmură Spike.

—Urmezi tu, Zora, apoi venim eu și Iris, continuă, dând din cap spre ea. Și-n final, tu, Ogilvie.

Strâng din buze când îmi spune pe numele de familie, dar nu comentez. În timp ce îmi croiesc încet drum spre autostradă, o aud pe Zora interesându-se cum ne dăm seama dacă acoperim suprafața de 400 de metri, o întrebare cât se poate de pertinentă. Neil, care își asumă

cu încredere rolul de lider, o sfătuiește să meargă până ne va striga tuturor să ne oprim.

E ciudat să cauți ceva când nici nu știi ce anume speri să găsești. Încerc să văd lucrurile prin ochii lui Poirot. Prin ai lui Miss Marple. Sau prin ai genialei Agatha Christie. Evident că nu totul reprezintă un indiciu. Ca ambalajul argintiu de gumă de mestecat pe care îl zăresc îngropat într-o grămăjoară de frunze. Îl iau și îl bag în buzunar, pentru orice eventualitate, dar mă îndoiesc că astfel de lucruri ne vor ajuta în vreun fel. Mai mult ne vor distra atenția; trebuie să ne concentrăm asupra celor cu adevărat importante, care ne-ar putea duce la ea. Cum ar fi, nu știu, o armă sau urme de pași? Ori poate dâre lăsate de o mașină ce a demarat în trombă? Niște semne că cineva a răpit-o.

În timp ce ne continuăm drumul, mă uit de jur împrejur prin pădure. Abia îi disting silueta lui Iris, care merge înaintea mea, cu capul plecat, cercetând locurile. Mergem de vreo câteva minute bune când zăresc o fâșie mică dintr-un material ud, pe jumătate ascunsă sub piciorul de beton al unei bănci. Mă aplec și o iau – o steluță din denim –, apoi o bag în buzunar lângă ambalajul de gumă.

— Gata, opriți-vă cu toții! strigă Neil câteva minute mai târziu. Îndreptați-vă spre poalele dealului! Alice, rămâi unde ești!

Îi aștept, înfășurându-mi strâns pe corp geaca subțire. Nu m-am îmbrăcat adecvat pentru ploaia asta. Lumina zilei dispare dincolo de stânci și se face tot mai frig.

— Ați găsit ceva demn de interes? ne întreabă Neil când ne adunăm cu toții.

Cu gândul la lucrurile îndesate în buzunar, mă pregătesc să le aduc în discuție când Iris îmi ia vorba din gură.

—Am văzut niște gunoaie, dar..., spune ea, dând din umeri. Neil își dă ochii peste cap.

—Grozav, Iris, dar mă refeream la ceva real. Ca un articol de îmbrăcăminte care știți că i-a aparținut lui Brooke. Niște urme de pași încă neșterse de ploaie. Semne că a avut loc o înfruntare. Ceva care ar putea să ne ghideze mai departe.

Evident, puterea de lider i se urcă la cap lui Neil. O,
Doamne!

Iris se înroșește.

—Scuze, Neil. Am... De unde să știm ce să căutăm? Și cum arată niște semne care arată ca a avut loc o înfruntare într-o pădure? Nu e deloc ușor.

Și-a mai pierdut din entuziasmul de mai devreme. Neil își încleștează maxilarul.

—O să procedăm la fel și pe cealaltă parte a drumului, bine? Poate că a traversat – e mai dificil de mers pe panta înclinată a dealului decât pe stânci. Iar noaptea e mai ușor să vedem împrejurimile de sus.

Lucrurile devin tot mai frustrante, pantalonii îmi sunt uzi learcă, iar ploaia începe să ne biciuie de cum ieșim de sub coronament, dar a fost ideea mea și vreau s-o ajut pe Brooke, așa că nu pot să dau înapoi. Probabil mi-am imaginat că vom găsi ceva important, dar se pare că m-

am înșelat. Iris a spus că a văzut astăzi în zonă câțiva polițiști, așa că e posibil să nu mai fie nimic de găsit.

Traversăm încă o dată autostrada și ajungem la punctul de belvedere, un luminiș larg cu bănci răspândite pretutindeni, unde turiștilor le place să oprească în drum spre oraș. Din acest punct e ușor să admiri oceanul. Locul e împrejmuit cu un gard rupt pe alocuri. Consiliul de administrație din Castle Cove a cam dat chix în întreținerea locurilor.

Rămân în urmă. Am fost aici de mii de ori, dar acum simt cum mi se face pielea de găină, și nu doar pentru că sunt udă leoarcă și mi-e frig. Aș vrea să fiu acasă, cuibărită în pat, făcând bășcălie de meditațiile lui Iris și de Henric al VIII-lea, cu nevestele lui cu tot.

—Ar fi putut să alunece și să cadă, rupe Zora tăcerea. Nu-i imposibil.

—Nu știu, spune Neil. A crescut aici – știe că nu trebuie să se apropie de margine.

—Dar era beată, murmură Spike. Nu? Așa am auzit. Poate că a luat-o amețeala sau așa ceva. Și a leșinat.

Iris ridică din umeri.

— Nu mi s-a părut chiar atât de beată când am văzut-o fugind. Dar poate că eram mult prea departe.

Spike se așază în patru labe, chiar pe marginea stâncii. Un fior îmi străbate trupul din cap până în picioare.

—Hei! strig eu. Ai grijă! E alunecoasă. Ce cauți, la urma urmei?

—Nu știu, bombăne Spike. Niște fire de păr prinse în fisuri?

Iris se întoarce spre mine. Cred că vrea să vadă dacă mă simt bine. Îmi îndrept umerii și dau ușor din cap.

— Dar, dacă de vină e iubitul ei, nu cred că o găsim aici. Ar fi aruncat-o în altă parte, spune Zora cu nonșalanță. Sau poate că e încă în viață, închisă în vreun beci, ceva. Nu e neverosimil.

Irisuse, fata asta chiar nu se poate abține!

—N-ai vrea, te rog, să nu mai faci speculații? Îi spun, cu o voce mai furioasă decât am intenționat, dar pe bune?!

—Scuze, îmi răspunde ea. Dar făptașul e aproape întotdeauna o persoană pe care victima o cunoștea foarte bine.

Iris pășește în fața Zorei.

— Nu știm încă ce s-a întâmplat – sau dacă s-a întâmplat ceva, spune ea. Hai să mergem mai departe!

Realizez deodată că mă apără în fața prietenei sale. Când a mai făcut-o vreodată cineva? Poate niciodată.

Pornim din nou la drum, dar Neil rămâne în urmă, privind valurile de pe stâncile de la belvedere. Face o poză cu telefonul.

—Hai, vii? strigă Spike.

—Mda! strigă Neil, băgându-și telefonul în buzunar. Vin imediat.

Străbaterem câțiva metri pe cărare când o dubă se oprește cu un scrâșnet pe autostradă, chiar în fața noastră. Pe o parte scrie KWB. Postul local de știri. Minunat! Extraordinar! Fantastic! Exact asta ne mai lipsea acum. Reporteri.

Ușa mașinii glisează în lături și apare o femeie cu o umbrelă deasupra capului, cu un păr roșcat și ondulat. Ne face cu mâna.

— Salut, copii!

Ne oprim toți pe loc.

—Nu, la dracu'! murmură Spike în barbă.

—Copii! spune femeia din nou, ieșind din mașină.

În spatele ei se ivește un bărbat cu o înfățișare răvășită, care încearcă să echilibreze cu o mână o cameră imensă, prevăzută cu o umbreluță deasupra.

— Ce căutați aici? Știți că vă aflați în apropiere de locul unde Brooke Donovan, fata dispărută, a fost văzută ultima dată? O cunoașteți? Sunteți colegi cu ea la CCHS?

Ochii îi cad asupra mea și expresia de pe chip i se schimbă deodată.

— O! exclamă ea. Pe tine te cunosc. Ești Alice Ogilvie. Simt o strângere de inimă. Și eu o cunosc. E Tessa Hopkins

de la postul local de știri. După dispariția mea de astă-vară, a sunat de nenumărate ori acasă, încercând să obțină un interviu cu mine. Abia după ce Brenda a trimis-o

la dracu' a încetat, în cele din urmă, să mai sune, dar nu acceptă prea ușor un refuz.

— Alice, ai o clipă?

Îi face semn cameramanului, care își pune echipamentul pe umăr, scăpând umbrela pe jos. Ar face bine să spere că aparatura e impermeabilă.

— Poți să-mi spui dacă tu și Brooke Donovan ați plănit asta împreună? Mai întâi, dispari tu în vară, apoi dispere și ea câteva luni mai târziu. Ca să îi ții pe toți pe jar?

Îmi suflă în față acum și mă bombardează cu toate întrebările astea stupide, cum o fac cu toții, de parcă e vina mea.

Nici măcar nu încerc să mă stăpânesc. Îi smulg microfonul din mână și i-l arunc pe autostradă, apoi îi flutur amenințător lanterna grea pe care o am cu mine.

— Dacă nu ne lași în pace, o să le cer părinților mei să te dea în judecată pentru hărțuire! o avertizez.

Operatorul lasă camera jos și fluieră.

—Nu cred că poți să faci cu adevărat asta, Alice, răspunde Tessa Hopkins, ștergându-și o picătură de ploaie de pe față. Libertatea presei.

—Stai să vezi! ripostez, spumegând de furie.

Fac un pas spre ea, iar Tessa face un pas foarte mic înapoi.

— Ia-ți tălpășița, doamna de la știri! strigă Spike.

O expresie de iritare apare pe chipul Tessei. Sunt convinsă că nu e obișnuită să fie luată peste picior de un grup de adolescenți, dar această adolescentă s-a săturat până peste cap de toată tărașenia asta. După câteva clipe, scoate din buzunarul jachetei niște cărți de vizită.

— În regulă. Dacă vreți să stăm de vorbă, spune ea, știți unde să mă găsiți.

Zora trece pe lângă mine și îi smulge cărțile de vizită din mână.

Îi privim pe amândoi cum o iau pe autostradă ca să recupereze microfonul.

Ceva mai jos, pe marginea stâncilor, vântul a devenit mai violent, iar ploaia ne biciuiește fără milă fețele, pe când cerul se întunecă tot mai tare. Neil se tot oprește în spatele nostru, cu telefonul în mână, tastând fără încetare.

—Neil, îi spune Zora, exasperată, fii atent!

—Dar sunt, îi răspunde el. Chiar foarte atent. Verific graficul mării...

Lasă cuvintele suspendate în aer când se uită dincolo de stânci.

— Hei!

Vocea îi tremură. Ne strângem în jurul lui.

— Priviți într-acolo! ne spune, îndreptând un deget în jos, spre mare.

Lângă mine, Zora scoate un sunet înăbușit. Mă uit și eu.

Și văd un cadavru pe stâncile abrupte.

Un cadavru cu fața în jos, într-o geacă neagră de piele; părul lung și castaniu flutură împrejur, purtat de valuri ca algele de mare; de sub fusta scurtă și plisată, de majoretă, i se ivesc picioarele goale și vineții. În bătaia ploii nemiloase.

Timpul se oprește în loc.

Brooke.

—Vedeți? Chiar dacă a căzut de pe stâncile de la punctul de belvedere, marea și curenții ar muta cadavru, șoptește Neil. Valurile stârnite de nave l-ar purta la rândul lor dintr-o parte în alta, odată cu toate lucrurile din adânc. Probabil că a rămas blocat într-un smârc sau ceva de genul. Dacă s-ar fi deplasat, nu l-am fi găsit în larg. L-am fi găsit...

—Aici. Sfinte Sisoe! exclamă Spike, scoțându-și telefonul din buzunar. Trebuie să chemăm poliția.

Și-n acel moment se întâmplă două lucruri.

Zora vomită în boschete, iar eu, fără să mă gândesc, îi iau mâna lui Iris într-a mea, tremurând ca varga printre hohote tăcute de plâns.

O voce cunoscută și șuierătoare spulberă tăcerea apăsătoare.

— La dracu'!

Când mă întorc, o văd pe Tessa Hopkins în spatele nostru, cu mâna la gură.

KWB, CANAL 10

2 NOIEMBRIE 18:02

• **BREAKING NEWS** •

Prezentator Ben Perez: Bună seara! Sunt Ben Perez de la KWB cu Știrile de la 18. În această seară vă aducem informații de ultimă oră despre povestea care ține de două zile primele pagini ale ziarelor din centrul Californiei - povestea lui Brooke Donovan, liceana dispărută, în vârstă de 17 ani, fiica Victoriei Donovan din familia Levy, cea care deține concernul Levy Cosmetics și care anul trecut s-a aflat pe locul 122 pe lista Cei mai bogați miliardari ai lumii întocmită de revista Forbes. Ni s-a spus că familia se folosește de influența sa politică pentru a face presiuni asupra autorităților locale în rezolvarea acestui caz.

Prezentator Valerie Metz: Mulțumesc, Ben! Brooke Donovan a dispărut în seara de Halloween acum două zile. A fost dată dispărută de bunica ei, Lilian Levy, deținătoarea concernului Levy Cosmetics, deși inițial s-a bănuț că a fugit de acasă.

Ben Perez: Așa e, Valerie! Sursele noastre susțin că autoritățile au motive să creadă că au găsit cadavrul lui Brooke Donovan. Tessa Hopkins se află chiar acum la fața locului. Tessa, ești acolo?

Reporter Tessa Hopkins: Mulțumesc, Ben! Deși poliția a căutat-o pe Brooke Donovan în Castle Cove în ultimele 48 de ore, autoritățile au amânat derularea celei mai extinse misiuni de cercetare pentru mâine-dimineață, din cauza ploii. Dar, în această seară, câțiva adolescenți din partea locului au descoperit un cadavru în apă, la baza stâncilor din spatele meu. Să fie oare vorba de Brooke Donovan? Nu știm încă, de vreme ce se așteaptă identificarea cadavrului de către familie, dar, dacă este într-adevăr domnișoara Donovan, se vor ridica numeroase întrebări care vor necesita răspunsuri. Cum a ajuns în apă? A fost un accident? Sau un act criminal? Rămâneți aproape!

Ben Perez: Îmi cer scuze că intervin, dar sursele noastre tocmai m-au informat că poliția a arestat deja un suspect - încercăm să obținem chiar acum mai multe informații despre acest subiect și vom reveni cu amănunte.

Capitolul 12

ALICE

2 NOIEMBRIE

20:00

„Cred că oamenii tind mai degrabă să-i omoare pe cei pe care îi iubesc decât pe cei pe care îi urăsc.

Probabil din cauză că numai cei pe care îi iubești pot să-ți facă viața mizerabilă.”¹⁴

AGATHA CHRISTIE, CASA STRÂMBĂ

DE CÂND NE AFLAM PE STÂNCI, ceva mai devreme, mâinile îmi tremură încontinuu. Nu știu când m-am despărțit de Iris – știu doar că la un moment dat mă ținea de mână, ca apoi să dispară pe neașteptate. M-am întors acasă de ceva vreme. Brenda mi-a pregătit baia și, în tot acest răstimp, mâinile au continuat să-mi tremure. Și după baie. Și acum încă îmi tremură.

Totul din cauza proastei de Brooke Donovan. Care a murit.

Un geamăt și un suspin spulberă tăcerea din cameră și întorc capul – chiar întorc capul – ca să văd de unde vine zgomotul înainte să realizez că, firește, eu sunt cea care l-a scos. Din propria gură.

Brenda ridică privirea din celălalt capăt al camerei, unde citește o carte într-un fotoliu mic pe care îl am încă din gimnaziu.

¹⁴ Traducere făcută de Lingua Connexion, editura RAO, București, 2013 (n. t.).

— Te simți bine, Alice? mă întreabă ea cu glas duios.

Încuviințez din cap, clipind de mai multe ori. E fotoliul pe care obișnuia să stea Brooke când venea la mine, pe vremuri, sub pretextul că ne făceam temele împreună, dar în realitate ca să-mi țină companie când mă simțeam singură. N-am vorbit niciodată despre asta, dar știu că e adevărat. Am preferat mereu să mă duc la ea acasă, pentru că mama ei mă primea cu brațele deschise.

Mă întreb ce atmosferă o fi acum în acea casă. Trei au devenit doi și acum din doi a mai rămas...

Tai firul gândurilor înainte să ajung la capăt și mă răsucesc pe o parte, strângând telefonul în mâini. Iris îmi scrie fără încetare ca să vadă ce fac, dar nu i-am răspuns. Nu știu ce să-i spun.

Mă uit fără țintă pe TikTok, dar nu mă ajută; dau numai peste filmulețe comemorative pentru Brooke și peste comentarii legate de Steve. Se pare că cineva a văzut că a fost adus la secția de poliție ceva mai devreme și zvonurile prind aripi. Dacă mai pui la socoteală și cearta din noaptea de Halloween, a devenit deja principalul suspect în ochii colegilor mei.

Îmi aduc aminte cum arăta ieri-dimineață la școală, ciudat și neîngrijit, cu zgârieturi pe față. Încălțat doar cu un adidas. Încerc să-mi imaginez scena din seara aia: Steve, mânios, se ceartă cu Brooke. Apoi, după petrecere, se duce după ea. Se ceartă din nou. Se apropie tot mai mult de marginea stâncilor până când...

Telefonul bâzâie, anunțându-mă că am primit un mesaj de la un număr pe care nu-l recunosc. Probabil spam. Când îl deschid, văd că are doar două propoziții, dar nu e spam.

L-au adus pe Steve pentru interogatoriu. Nu-i a bună.

Pulsul mi-o ia razna. Cine ești? scriu eu.

Un prieten

Un prieten?? ce prieten? Kennedy, tu ești? Crezi că e momentul să te ții de farse? Nu știu dacă ai aflat, dar eu am avut o NOAPTE CUMPLIT DE PROASTĂ.

Nu sunt kennedy

Începe să mă scoată din sărite. După cum am spus deja, am avut o noapte oribilă și n-am chef de jocuri acum.

ATUNCI CINE EȘTI?

Alice, sunt un prieten, bine? Îți promit.

De unde știi cum mă cheamă?? știi cine sunt? Da. Ești Alice Ogilvie. Știu că ai fost îngrijorată pentru prietena ta. Pentru că nimeni n-o căuta. Știu că ești inteligentă și încăpățânată și că vrei să afli ce-a pățit cu adevărat.

N-ai putea fi mai specific în legătură cu cine ești?

Ne cunoaștem? Cum te cheamă? Nu pot să-ți spun. nu încă. E suficient să știi că vreau să te ajut. Dar n-ai voie să pomenesci nimănui despre mine

Să mă ajuți?? Cum? Pot obține lucruri. informații. Știu cum sunt polițiștii din orașul ăsta.

Încep să scriu un mesaj, apoi îl șterg – vreau să știu mai multe... vreau să știu totul, dar e evident că, oricine ar fi, n-o să-mi spună.

Bine, atunci ce poți să-mi spui Tot ce trebuie să știi acum e că steve se află la secție și polițiștii îi fac zile fripte

Mă strâmb la telefon. Sincer, chiar nu-mi zice nimic nou. Oamenii au tot scris despre asta pe rețelele de socializare.

Nu mai primesc niciun mesaj și, o clipă, cred că interlocutorul meu a dispărut. Dar apoi:

Ok. Uite ceva nou! L-au arestat oficial.

Stai ce? arestat?

Mă ridic iute în capul oaselor, cu inima bătându-mi năvalnic.

— Alice? spune Brenda, cu îngrijorare în glas.

— Sunt bine, îi răspund, încercând să-mi ascund teama din voce.

Mă așez din nou pe pernă și tastez furioasă. HEEEEI??

Tb să plec, scuze. Te contactez în curând.

Îi mai las câteva mesaje, cerându-i alte informații, dar nu mai primesc niciun răspuns. Cum e posibil să-mi arunce o bombă ca asta și pe urmă să dispară? Inima îmi bubuie în piept. Trebuie să fie o greșeală, nu-i așa? E imposibil ca poliștii să aibă suficiente dovezi cât să-l aresteze pe Steve. Îmi trec rapid prin fața ochilor frânturi de imagini: ploaia, trupul plutind pe apă, Brooke...

Brenda se ridică de pe fotoliu și abia atunci îmi dau seama că scâncesc. Vine la mine și îmi pune o mână rece pe frunte. A făcut-o de atâtea ori – când am fost bolnavă, în noaptea în care mi-a venit ciclul prima oară, după cearta pe care am avut-o cu Steve în al doilea an, după balul din primăvară, când mi-a spus că s-a săturat să fie tratat doar ca o piesă de recuzită –, dar în seara asta gestul ei îmi pare cu totul diferit.

Atingerea mâinii ei descătușează ceva înlăuntrul meu, ceva adânc ferecat de multă, multă vreme și, în loc să-i spun noapte bună, izbucnesc deodată în plâns.

Apoi, pentru că așa e Brenda, tot ce face e să încuviințeze din cap și să se așeze pe pat lângă mine, luându-mă în brațe.

MESAJE ÎNTRE R. KENNEDY ȘI H. PARK

3 NOIEMBRIE 13:20

HP: Nu pot nici să procesez acum. Am mate, dar ne dau drumul. Ne vedem la Groapă!

RK: Nu poate fi adevărat. Și URĂSC baia aia, dar ok.

HP: Am auzit că Steve e încă la secție. De ce-l mai țin?

RK: Poate pentru că el e făptașul

RK: Nu prea m-ar mira, sincer. Nu l-am văzut NICIODATĂ așa ca de Hween

RK: Își pierduse complet controlul

RK: Park?

HP: Crezi că i-au făcut test anti-drog? RK: Test anti-drog?!

HP: Nu cntz

RK: Mmm ok unde ești am ajuns deja la Groapă

RK: Crezi că era DROGAT?

HP: Ce? nu. tocmai ai zis că se purta ciudat RK: Păi am zis adevărul

RK: Pun pariu că ne vor chema din nou pe toți la secție RK:
Să vorbim sau mai știi eu ce despre unde am fost RK: Nu
le arăt filmulețul HP: Ha ha

RK: Ha ha?? ce-i cu tine

HP: Nimic... sunt doar puțin... stai că ajung imediat

RK: Ce e

HP: Brooke

HP: A murit. A MURIT. Nu asta trebuia să se întâmple HP:
La dracu'

RK: Sunt aici. E ok. Sunt aici. HP: Nu pot să fac față RK:
Sunt chiar aici HP: Sunt speriată RK: E ok, sunt aici HP: Nu
știi ce să fac

RK: Nu, adică SUNT CHIAR AICI. ÎN BAIE. LÂNGĂ TINE.
IISUSE, HELEN, LASĂ DRACU' TELEFONUL ĂLA!

Capitolul 13

IRIS

3 NOIEMBRIE 17:32

POATE CĂ AVEM O INIMĂ DE PIATRĂ. Sau poate că e o
dovadă de egoism sau cruzime să faci asta după moartea
unei fete.

Dar asta facem când nu știm ce altceva să facem. Ne dăm cu rolele.

Ne-am dat cu rolele când Zora s-a despărțit de fata din Carmel. Când mama lui Neil a primit diagnosticul. Ne-am dat cu rolele cât a făcut chimioterapie. Dar și atunci când boala a intrat în remisie.

Și acum ne dăm din nou cu rolele. Dăm roată ringului de la Seaside Skate, cu pereții scăldați în lumini pâlpâitoare, roz, purpurii și portocalii, unde răsună o muzică disco veche.

Anunțurile au fost făcute prin interfonul de la școală. Că trupul de la baza stâncilor îi aparține lui Brooke Donovan. Că doamna Westmacott ne stă la dispoziție dacă simțim nevoia să vorbim cu cineva. Că azi nu se țin ore.

Apoi am aflat, dar nu prin interfon, ci prin mesaje, zvonuri și șoapte, că Steve Anderson a fost arestat pentru uciderea lui Brooke Donovan.

I-am scris de trei ori lui Alice, propunându-i să anulăm meditațiile din moment ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Brooke. Prietena ei. Dar nu mi-a răspuns. I-am spus că mă găsește la ring dacă vrea să stăm de vorbă.

Sinceră să fiu, sunt puțin îngrijorată pentru Alice. Nu că aș cunoaște-o prea bine, dar circulă tot felul de zvonuri prin liceu. Că, de vreme ce n-a venit la școală, poate că... a fost și ea implicată în vreun fel. Am văzut destule seriale polițiste ca să știu că de obicei făptașul chiar e iubitul victimei, dar din când în când se dovedește că i-a sărit în ajutor o prietenă. Nu că aș crede că Alice ar putea fi acea prietenă, însă... oamenii vorbesc despre ea de luni întregi și zvonurile încep să-și spună cuvântul.

lată-ne așadar dându-ne cu rolele pe patinoar, o mișcare nesfârșită, liniștitoare.

Spike trece în viteză pe lângă mine, încetinește, mă înconjoară. E mult mai bun decât mine, chiar dacă venim amândoi aici de când eram mici.

—Steve Anderson, spune el simplu.

—Posibil, îi răspund, cu o privire sumbră. Dă din umeri.

— Părea un tip drăguț, dar cât de bine poți cunoaște pe cineva, Iris?

Și se îndepărtează în viteză.

Mă gândesc că ar trebui să-mi verific telefonul lăsat în vestiar, dar apoi o văd lângă perete, făcându-mi frenetic cu mâna.

Și nu e acea Alice Ogilvie pe care o cunosc.

Nu e aceeași Alice Ogilvie cu care mă tot intersectez de la grădiniță. Acea Alice îngâmfată, cu mentalitate de ce-ofi-ofi, cu părul perfect coafat și ținute la fel de perfecte. Impenetrabilă.

Alice înaintea căreia mă opresc poartă niște pantaloni de trening și un pulover murdar din tricot, iar părul, de obicei impecabil aranjat, e strâns la spate... cu un elastic.

— Dumnezeu! spune, privind ringul. N-am mai fost aici de când Brooke era cu Cole și mă căra după ea pe post de paravan.

Ochii îmi săgetează spre Cole Fielding, de obicei jovial și drăguț, care oferă cu o privire sumbră rolele din spatele tejghelei. Era prea șocat ca să încerce măcar să flirteze cu mine când mi le-a dat, lucru extrem de dezamăgitor.

— Alice, îi spun, îmi pare atât de rău! Pentru...

— Trec printr-o fază, zice cu glas domol. Țsta-i cuvântul care mi se învâрте întruna prin minte. Nu-i ciudat? O fază.

— Alice, se numește durere. Durere. Vorbește cu mine! Ochii îi înoată pentru o clipă în lacrimi.

— Ai auzit, nu? Despre Steve? Firește că da. Toată lumea a aflat. Dar ai auzit și celelalte zvonuri? Primesc tot felul de mesaje. Gen, Hei, Alice, tu ai făcut-o? L-ai ajutat pe Steve?

— Oamenii sunt de rahat, Alice.

O mângâi pe mână. Mă lasă un timp, apoi și-o retrage.

— Oricum, n-am închis un ochi toată noaptea, încă de când am aflat că l-au arestat pe Steve...

Își acoperă gura cu mâna. O privesc stăruitor.

— Stai puțin! Cum de-ai aflat aseară, când abia astăzi s-a anunțat arestarea lui?

Alice își ia mâna de la gură.

— Nu mă întreba! E mai bine să nu știi.

Păstrez tăcerea, cu chipul impasibil, ca să nu-și da seama ce-mi trece prin minte. Pe cine cunoaște Alice care să

dețină asemenea informații? Și cum de cunoaște persoane care dețin asemenea informații?

Mă hotărâsc doar să încuviințez din cap. O să-i dau eu de capăt în cele din urmă.

Alice clipește.

— Oricum, de cum am aflat, m-am gândit toată noaptea la...

Zora se apropie cu viteză și mă apucă de braț, trăgându-mă spre mijlocul ringului.

—Hei, Alice, hai și tu! spune ea. Ia-ți niște role! O să te ajute să-ți limpezești gândurile.

—Iris! strigă Alice, încruntată.

—Hei, stăteam de vorbă! îi spun Zorei. Știu că nu-ți place de ea, dar încearcă să poarte o conversație cu mine. I-a murit prietena.

Zora oftează.

— În regulă. Dar indiferent ce o să-ți spună, nu te implica, bine? Doar știi ce se zvonește. Sunt șanse foarte mari să fie complice la crimă.

Mă privește cu subînțeles.

Îmi eliberez brațul din strânsoarea ei.

— Dacă ea e complice, atunci eu ce rol am în toată treaba asta? Sunt probabil ultima persoană care a văzut-o pe Brooke în viață, nu? Poate că eu am făcut-o.

Mă opresc din nou în fața lui Alice.

— Fata aia e atât de prost-crescută, spune ea, apoi își râcăie nervoasă oja de pe unghii și trage adânc aer în piept. Uite ce e! Cred că... toată povestea asta s-a întâmplat din vina mea. Are sens? Dacă nu m-aș fi încăpățânat să mă duc la petrecere și dacă Steve și Brooke nu s-ar fi certat, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut. Iar Brooke ar fi fost acum în viață.

Simt un junghi în piept. Ia toată vina asupra ei și îmi pare deodată nespus de rău pentru Alice Ogilvie.

—Nu, Alice! Dacă a fost Steve, atunci totul cade asupra lui. Și eu mă supăr tot timpul pe o mulțime de oameni, dar înseamnă asta că am omo...

—Ai spus dacă.

—Așa, și?

—Deci nu crezi că el a făcut-o.

N-am spus asta. Dar cred că până la proba contrarie nimic nu e bătut în cuie. Iar eu n-am auzit nimic de vreo probă concretă. Și cred că nici tu. În plus, n-ai văzut serialul ăla de pe Netflix, cel în care poliția îl obligă practic pe puștiul suspect de crimă să mărturisească tot? Că el a ucis-o pe fată? Cine știe ce s-a întâmplat la secție. Am văzut serialul cu fosta mea dăda...

—Ador crimele. Adică nu în sensul propriu al cuvântului, ci poveștile polițiste. Am citit mult în vara asta. Romane de Agatha Christie. Mistere. Îmi plac enigmele.

—Am observat.

Nu știi unde vrea să ajungă.

—Și am tot încercat să descâlcesc povestea asta. Dar n-are sens. Ce dovezi ar putea avea împotriva lui Steve?

—Continuă.

—Vreau să spun... l-au chestionat măcar pe antrenor? Căci mie încă mi-e greu să înțeleg de ce n-a luat la rând toate hotelurile și companiile aeriene sau n-a scotocit toate aleile dosnice în căutarea lui Brooke. Nu spun că ar trebui să-i facă zile fripte, dar, dacă aș investiga eu crima, mi s-ar părea suspect faptul că n-a sunat la poliție ca să anunțe dispariția fiicei sale. A făcut-o bunica ei, și asta numai după ce am anunțat-o eu.

Alice își răsucește pe degete o şuviță de păr, adâncită în gânduri.

—Pur și simplu simt în adâncul sufletului că ceva nu e în regulă în povestea asta.

—Știu că l-ai iubit pe Steve, îi răspund, cu blândețe, dar e foarte posibil ca el s-o fi făcut. Oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par.

—Cât urăsc raționamentul ăsta! spune Alice. Îl înțeleg. Dar îl urăsc.

Ridic din umeri.

— Chiar și așa, tot vreau să fac niște săpături, continuă ea. Să procedăm ca ieri, să luăm notițe și să investigăm. Dacă Steve a făcut-o, vreau să văd dovezi concrete și atunci o să cred. Dar dacă... nu a fost el? Iar Brooke merită ca cineva să descopere ce i s-a întâmplat cu adevărat.

Spike trece pe lângă mine și mă trage de cămașă. Îl ignor.

— Și dacă vreau să aflu ce a pățit Brooke Donovan, spune Alice, am nevoie să fii partenera mea în asta. Știi foarte bine că oamenii ca Thompson nu ne cred în stare să-i dăm de capăt. La fel cum nimeni n-a crezut că Agatha Christie ar putea să scrie o poveste polițistă imposibil de elucidat. Femeile sunt mereu subestimate. Și m-am săturat până peste cap de asta.

Mă privește cu nerăbdare.

— Lasă-mă să mă gândesc puțin! îi răspund.

Mă îndepărtez în viteză de ea, cu gândurile răvășite. Să dovedim? Ce anume să dovedim? Și să-i fiu parteneră?

Alice Ogilvie e o fată care, în nesăbuința ei, a făcut greșeala să fugă și să se întoarcă, o fată care distruge totul în calea ei, oriunde se duce, iar acum i-a murit prietena și vrea ca eu să... să ce, mai exact? Să joc rolul Veronicăi Mars și să rezolv deodată o crimă care pare să fie deja aproape complet rezolvată? A fost găsit cadavrul unei fete; iar iubitul ei a fost arestat.

Sunt o persoană care preferă să treacă neobservată. Îmi place globul de sticlă în care trăiesc, unde e liniște și sunt în siguranță, iar când se sparge, cum se întâmplă la apariția Creaturii, tot iadul se dezlănțuie și am nevoie de

mult timp ca să-mi revin. Mă duc la școală, învăț și mă dau cu rolele. E suficient. E plictisitor și monoton, dar e tot ce am.

Trec pe lângă Zora și Neil, care fandează prin alunecare la unison.

Dar ceva nu-mi dă pace. Azi-noapte, m-am gândit și eu mult la Brooke, la imaginea trupului ei în apă, cu părul prins între stânci și cu picioarele goale și umflate. La faptul că o fată a murit în felul ăsta, rece și singură.

Sper că Steve cunoaște un avocat bun. O să aibă nevoie de unul, fără doar și poate.

Ceva mă frământă când trec pe lângă Alice. Mă urmărește cu privirea și așteaptă un răspuns.

Alice a spus că antrenorul și-a văzut ca de obicei de program după ce a aflat că Brooke nu s-a întors acasă și n-a venit la școală. Sigur, poate că a făcut ceva ca s-o găsească și nu știm noi, dar să nu uităm că nu el a sunat-o pe bunica lui Brooke, ci Alice. Ceva e putred în toată povestea asta.

Ca să nu mai vorbesc de... Kennedy. Brooke ar fi trebuit să petreacă noaptea acasă la Kennedy, dar... dacă totuși s-a dus la ea? Poliția a stat de vorbă cu Elitele, dar dacă interogatoriile n-au fost conduse temeinic?

Posibilitățile sunt nenumărate. Înșelătoare. Ca să nu mai pun la socoteală și elementul-surpriză extrem de interesant sursa misterioasă a lui Alice.

Trec prin fața ei. Ține în mâini pliantul cu imaginea lui Brooke în așa fel încât să văd ceea ce vrea să văd, singurul motiv pentru care i-aș accepta propunerea, și asta pentru că ea are bani, după cum singură a spus-o, iar eu n-am.

50 000 de dolari.

Știu unde vreau să plec. Am salvat locul pe laptop. Whispering Pines, sus, în nord. Bine ascuns. Departe de Castle Cove și de oameni ca Alice Ogilvie, care-și trăiesc viața de parcă ar trăi într-un glob de aur.

De parcă nu li s-ar putea întâmpla nimic rău.

Dar nu-i adevărat. Pentru că lui Alice Ogilvie i s-a întâmplat ceva rău.

Îi văd asta pe chip, când mă opresc încet în fața ei. Văd asta în disperarea și în rugămințile care i se citesc în ochi. În suferința provocată de moartea lui Brooke, pe care probabil nu o va recunoaște niciodată, dar nu-i nimic, căci nu trebuie să-i obligi pe oameni să-și dezvăluie vulnerabilitatea. Uneori, trebuie să-i lași să fie mânioși, impulsivi, răi și încăpățânați.

Mai ales dacă vrei, poate, să elucidezi o crimă.

—Bine, îi spun, luându-i pliantul din mână, apoi îl împățuresc și îl bag în buzunar. Accept.

—Excelent! exclamă Alice. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să vorbim cu Steve. Trebuie să-l văd în carne și oase și să-l întreb dacă mi-a omorât cea mai bună prietenă.

Capitolul 14

ALICE

5 NOIEMBRIE 09:42

„Fiecare criminal este posibil vechiul prieten al cuiva.”¹⁵

AGATHA CRISTIE, MISTERIOASA AFACERE DE LA STYLES

BRENDA INTRĂ CU SEDANUL ei de lux, un Lincoln Town Car, în parcare de la închisoarea districtuală Manzanita.

— Nu sunt sigură că e o idee bună, Alice, repetă ea. Suntem la sud-est de Castle Cove, sus pe deal, lângă un

orășel numit Blossom. Închisoarea a fost inițial în centrul orașului, lângă secția de poliție, dar Comisia de Planificare a hotărât cu vreo zece ani în urmă s-o mute aici, pentru că îi cam nemulțumea pe localnici. Schimbarea a provocat numeroase proteste în orașele învecinate. A fost o vară agitată; a fost, de asemenea, vara în care Remy Jackson a fost ucisă.

— E vorba de Steve. Doar îl cunoști pe Steve.

Purtăm discuția asta încă de când eu și Iris am rugat-o să ne însoțească la închisoare ca tutore legal. Joi seară, după

¹⁵ Traducere de Doina Topor, editura Excelsior-Multi Press, București, 1994 (n.t.).

ce am hotărât că primul și următorul pas este să vorbim față în față cu Steve, am citit pe site-ul închisorii că, din moment ce suntem minore, nu putem pur și simplu să dăm buzna înăuntru și să-l vizităm. Trebuia să așteptăm punerea sub acuzare și pronunțarea sentinței și abia apoi puteam să-l vedem.

Regulile sunt atât de frustrante! Nu-mi place să fiu tratată ca un copil, dar când am sunat la închisoare ca să protestez, interlocutorul meu nu s-a arătat deloc impresionat de argumentele mele.

— O să ne descurcăm. Trebuie doar să ne însoțești, să semnezi ce e de semnat și apoi poți să joci Candy Crush.

Brenda oftează în timp ce murmură O, Alice!, dar parchează mașina într-un loc aflat câteva rânduri mai în spate de clădirea scundă, de beton, a închisorii. Sincer, te gândești că măcar ar încerca s-o facă cât de cât plăcută ochiului pentru cei de dinăuntru. Cum se așteaptă cineva să reabilitezi oameni într-o clădire atât de urâtă?

Coborâm toate trei din mașină. Iris a fost tăcută aproape tot drumul, poate pentru că a ascultat ciondăneala dintre mine și Brenda.

Intrăm în clădire, ne înregistrăm la funcționara din spatele geamului antiglonț și ne așezăm pe niște scaune. Câteva minute mai târziu, ușile grele care duc spre zona de vizitare se deschid cu un bâzâit și suntem invitate într-o sală cu mese rotunde și scaune înșurubate în podea. Abia în clipa în care apare Steve, într-o salopetă portocalie și cu o expresie istovită pe chip, realizez ce se întâmplă.

Steve e la închisoare! Cum dracu'?

Știam asta, evident, dar văzându-l în fața mea, într-o salopetă portocalie, cu o privire obosită, am senzația că primesc o lovitură în stomac. Arată ca un... arată ca un criminal. Îmi simt gura uscată. Tot ce voiam să-l întreb îmi zboară complet din minte când ia un loc de cealaltă parte a mesei.

— Alice, spune el.

Pare să nu mai fi dormit de zile întregi.

— Iris Adams? se miră, apoi o observă pe Brenda. Brenda? Ce d...?

Clatină din cap.

— Nu știu ce căutați toate trei aici, dar nu prea am chef de vizite la ora asta.

Înghit în sec și încerc să-mi păstrez cumpătul. N-ar ajuta pe nimeni să mi-l pierd, ca să nu mai spun cât de stânjenitor m-aș simți. Dar s-o luăm cu începutul!

— Steve, zic eu. Am venit să te întreb ceva. Mi-ai ucis prietena?

Rămâne cu gura căscată. Lângă mine, Brenda se crispează. Îmi aruncă o privire de parcă m-ar întreba Alice, ce dracu'faci?, dar o ignor. De asta am venit aici.

Steve își apasă mâinile peste ochi. Pare că va claca în orice clipă.

— Poți vorbi cu noi, spune Iris, cu o voce blândă. Cred că ești atât de speriat! Povestește-ne ce s-a întâmplat. Poate te putem ajuta.

Își trece mâna prin păr, mijindu-și ochii în depărtare, de parcă s-ar gândi dacă să rămână sau să plece. Tace o perioadă atât de lungă, încât îmi pierd răbdarea. Și încep să bat câmpii.

—Steve, ai venit la școală în dimineața aia complet dat peste cap și nu pot să înțeleg ce s-a întâmplat; nu obișnuiai să bei în timpul sezonului sportiv. De ce...

—Alice, mă întrerupe el. Oprește-te, te rog! Mă aflu aici de două zile și n-aș putea spune că paznicii sunt prea amabili...

Abia rostește următoarele cuvinte.

—Nu știu ce mi se va întâmpla.

—Poate dacă ne povestești ce-ți amintești, vom reuși să punem împreună lucrurile cap la cap, spune Iris. Vrem să auzim și versiunea ta.

—Îți mulțumesc, Iris, îi răspunde, schițând un zâmbet vag.

Îmi mușc buza de jos ca să-mi ascund încântarea de pe chip. Tactica polițistul-bun-polițistul-rău propusă de Iris pare să dea într-adevăr roade.

Steve pufăie și apoi începe să vorbească.

—Uite care-i treaba. Nu știu ce s-a întâmplat.

—Ce vrei să.... încep eu, dar Iris mă lovește cu piciorul pe sub masă și închid gura.

—Deci am aflat... de Brooke, continuă Steve, și jur că-n clipa următoare m-am trezit cu polițiștii la ușă, spunându-mi să-i însoțesc la secție. N-am știut ce să fac, așa că m-am dus cu ei. Au început să mă întrebe despre noaptea aia, dar nu-mi puteam aminti nimic din ce s-a întâmplat după plecarea ta, Alice. Îmi amintesc doar că am vorbit cu tine – până atunci, băusem doar o jumătate de pahar, eram treaz..., apoi ne-am întors la petrecere și... parcă mi s-a rupt filmul. Complet. Mi s-a spus că eu și Brooke ne-am...

Vocea i se frânge.

— ... Certat? Iar ea a fugit. Dar nu-mi amintesc nimic din toate astea. Știu doar că m-am trezit în pădure și mă simțeam de parcă m-ar fi lovit un camion. Am realizat că aveam de dat un test, dar mai întâi trebuia să bag ceva în stomac, așa că m-am oprit la Gogoșăria lui Dotty.

Clatină din cap de frustrare.

—Toată lumea mă întreabă ce s-a întâmplat – ce-am făcut –, dar nu-mi aduc aminte.

—Poate că ai băut mai mult decât crezi? spune Iris cu glas domol.

—Nu!

Cuvântul țâșnește ca o săgeată din gura lui Steve, Iris se retrage, tresărind vizibil, iar Brenda își pune o mână peste ale ei. Unul dintre paznicii de la intrare face un pas spre noi.

— Steve! murmur eu.

Strânge din dinți și trage adânc aer în piept înainte să răspundă:

— Scuze, Iris! Scuze. Doar că... totul e atât de frustrant! Nu fac nimic altceva decât să derulez în minte noaptea aia, încercând să umplu golurile, dar parcă-i beznă totală.

Își trece mâinile peste față.

—Ai un avocat, Steve? Întreabă pe un ton îngrijorat Iris, care își joacă bine rolul.

—Da, murmură el, cu fața ascunsă în mâini. Mi-au dat o avocată din oficiu. Ricky și nu mai știu cum. Randall? Ceva de genu'. E drăguță, dar...

Oftează din rărunchi, apoi se uită la noi.

— Oricum nu mai contează nimic din toate astea. E prea târziu. Uitați-vă și voi unde-am ajuns! adaugă și arată spre sală. Sunt terminat.

Îmi las mâna pe masă, între noi. Sinceră să fiu, după cum i-am spus și lui Iris, dacă e vinovat, e vinovat. Dacă asta vom descoperi, așa să fie! Dar am fost acolo în seara aia și l-am văzut pe Steve. Și era treaz când l-am văzut eu, însă Iris a zis că părea beat când a asistat la ceartă. N-are sens, iar eu vreau ca lucrurile să aibă sens.

— Asta trebuie să aflăm. De ce nu-ți poți aminti. Își pune capul în mâini.

— Alice, las-o baltă! Se ocupă avocata mea, bine? N-ai ce să faci.

Strâng din buze. Doar pentru că nu sunt avocată nu înseamnă că nu pot să-l ajut.

— Steve, știu că n-am prea vorbit în ultimele luni, dar vreau să știi că mai nou sunt o expertă când vine vorba de rezolvat mistere; am citit multe romane de Agatha Christie și...

Oftează adânc și mă întrerupe.

—Asta e viața reală, Alice. Viața mea. Nu vreo carte idioată.

Se întoarce cu spatele la noi, apoi îi face semn cu mâna unuia dintre paznicii de lângă uși, care se îndreaptă imediat spre noi.

— Trebuie să plec. Știu că vrei să mă ajuți, dar, te rog, nu începe să faci din asta o chestie în stilul Alice.

Când ajungem pe hol, o apuc pe Iris de braț. Are o expresie încântată pe chip și un licăr în ochi.

— Alice...

— Trebuie să aflăm de ce nu-și mai amintește nimic, o întrerup eu, deși susține că a băut doar o juma' de pahar.

— Alice..., spune Iris, dar continui să vorbesc.

— Când l-am văzut în noaptea aia, părea destul de OK. Cum de a ajuns beat criță în doar treizeci de minute?

Iris dă vehement din cap.

— Da, ai dreptate. Dar, Alice... ascultă-mă o clipă! Un zâmbet larg îi apare pe chip.

— O cunosc pe avocată. Ricky Randall. O cunosc. A fost bona mea.

Inima îmi bate mai tare.

—O, Doamne! E minunat! O cunoști pe Ricky? Trebuie să vorbim cu ea! Știi unde ar putea fi acum?

—Cum să nu! Îmi răspunde zâmbind.

—Prea bine atunci, îi spun, împingând ușile închisorii și ieșind în bătaia soarelui. Hai s-o găsim!

Capitolul 15

IRIS

5 NOIEMBRIE 12:30

ALICE OGILVIE MĂ PRIVEȘTE peste masa separeului din spatele barului Moon Landing în timp ce se joacă cu paiul roșu din paharul cu apă minerală.

Cum am ajuns, Brenda s-a dus direct la bar, convinsă că urma să ne facem o parte din teme înainte ca eu să-mi încep tura și să spăl vase în spate. Ce-i drept, cu asta mă ocup în după-amiezile de sâmbătă, în timp ce mama servește clienții. Ne-am scos caietele și creioanele, însă numai ca să păstrăm aparențele. Brenda bea ceai, cu ochii în telefon.

— Aia e? Întreabă Alice. Aia de acolo?

Se uită la Ricky Randall, care bea tacticos în capătul îndepărtat al barului. Pe tejgheaua din fața ei se află o grămadă de hârtii și o servietă plină de Dumnezeu-știe-ce. Tastează cu furie pe un laptop și-și înlătură câteva șuvițe rebele de pe față.

— Da, ea e, îi răspund.

Sunt obișnuită ca oamenii s-o subestimeze pe Ricky. De fapt, sunt destul de sigură că se folosește de asta în avantajul ei.

— Pantalonii de trening și cămașa din flanelă nu-mi inspiră prea multă încredere, spune Alice. Și... nu ți se pare că e puțin amețită?

Ricky Randall râgâie.

—Pe bune?! exclamă Alice.

—Toți avocații buni sunt oarecum dezordonați și nemulțumiți, Alice. În plus, e în avantajul nostru că o cunoaștem pe avocata lui Steve. Ne poate oferi informații despre desfășurarea cazului și... ponturi ca să ajungem la miezul acestui lucru pe care se pare că încercăm să-l rezolvăm. Nu strică să ai parte de puțin ajutor.

—Ne descurcăm și singure, răspunde Alice. Suntem candidatele perfecte pentru asta, Iris. Nu vezi? Nimeni nu ne va băga în seamă. Cui i-ar trece prin cap că punem ceva la cale? Suntem doar niște adolescente prostuțe, nu?

Sinceră să fiu, cuvintele ei mă dor. Într-adevăr, avem de-a face cu atitudinea asta în fiecare zi. La școală, pe stradă,

peste tot. Profesori care preferă să le ceară ajutorul băieților și care ne critică ținutele și machiajul. Bărbați care mă urmăresc din priviri când vreau să cumpăr o amărâtă de cafea de la Gogoșăria lui Dotty. Polițistul ăla de la secția de poliție, Thompson.

— la te uită! Studiezi din greu chiar și sâmbăta dupăamiază, Iris!

Ricky Randall stă în dreptul separeului, privindu-ne pe mine și pe Alice cu ochii puțin înceteșoși. Îi întinde mâna lui Alice.

— Ricky Randall, avocată. Noi două avem o cunoștință comună, nu-i așa?

Alice se încruntă înainte să-i strângă mâna.

—Alice Ogilvie, îi răspunde pe un ton înțepat. Și da, cred că da.

—Pot să iau loc? Întreabă Ricky.

Fără să mai aștepte un răspuns, se strecoară lângă mine și mă împinge în perete. Miroase a gin cu ghimbir, băutura ei preferată, și a sandviciul cu ouă pe care probabil că tocmai l-a mâncat la bar.

Ridic din umeri spre Alice, care mă întreabă din priviri: Pe bune? „Ricky Randall dansează după propriul tobar, indiferent cât de beat e acesta”, spune mereu mama.

Ricky ia una dintre cărțile mele de pe masă. Cu sânge rece.

—Interesantă alegere.

—Am un eseu de făcut, îi răspund. Și știi că îmi plac poveștile despre crime adevărate.

Dă din cap, învârtind o clipă paiul roșu din pahar.

— Cred că trebuie să punem cărțile pe masă, nu-i așa, fetelor?

Eu și Alice ne uităm una la alta.

—În primul rând, da, îl reprezint pe fostul tău prieten, Alice Ogilvie, acuzat de uciderea fostei tale prietene. Și știu deja câte ceva despre tine de astă-vară. Crede-mă, faptul că actualul meu client a fost considerat, chiar și pentru scurt timp, posibil suspect în cazul dispariției tale n-o să-l ajute la proces.

—Proces? Dar cine a spus ceva de vreun proces? Întreabă Alice.

—Alice, spun eu, probabil că o să pledeze nevinovat. Procurorul trebuie să-i dovedească vinovăția. Va avea loc un proces. Și...

Las cuvintele suspendate în aer, deoarece continuarea nu e deloc plăcută și nu știu dacă Alice s-a gândit și la varianta asta.

— Veți fi chemate amândouă ca martore, încheie Ricky în locul meu. Iris - pentru că a fost martora disputei și a văzut-o pe Brooke fugind și poate astfel s-o plaseze aproape de locul faptei. Iar tu, Alice, pentru că ești fosta iubită și fosta prietenă, care a stârnit în mod deliberat o ceartă cu victima în noaptea petrecerii, ai mințit în trecut

poliția și, îmi pare rău s-o spun, nu ai un alibi concret pentru noaptea crimei.

Alice se îmbujorează.

— Sunt nevinovată! De câte ori trebuie să mă repet? Nu-mi vine să cred că toată lumea dă vina pe mine!

Ricky zâmbește.

—Nu dă bine nici faptul că tocmai ți-ai vizitat fostul iubit în închisoare. În calitate de avocat bun, aș putea să susțin că ai făcut asta ca să te asiguri că nu va aduce în discuție rolul pe care l-ai jucat în comiterea crimei.

—O, Doamne! strigă Alice. De unde știi că am fost la închisoare?

—Sunt avocata lui. Știu lucruri.

—Am terminat! spune Alice, băgându-și telefonul în geantă. Pe bune, Iris?! Cu asta vrei tu să colaborez?

Ricky Randall izbucnește în râs.

— Potolește-te, puștoaico! Nu mi-aș face treaba cum trebuie dacă n-aș lua în calcul toate perspectivele, așa-i? Am o vagă bănuială că două adolescente care vizitează un suspect în închisoare mai urmăresc și altceva decât să se asigure că are bani în contul de deținut. Așa că spuneți tot! De ce ați fost acolo? Și ce vreți de la mine? Pentru că știu că vreți ceva.

Alice spumegă încă de furie. Mă întorc spre Ricky.

— Alice ține la Steve, dar ține și mai mult la Brooke. Și credem că ar putea exista și alte persoane care ar fi putut să... o ucidă.

Ricky lasă deoparte exemplarul meu din Cu sânge rece.

— Oh, serios?

— Poliția a mai interogat și pe altcineva? o întreabă Alice. Îmi scot agenda și creionul. Ricky le scrutează cu atenție.

— Fată deșteaptă! murmură ea. Să iei mereu notițe! E important să ții evidența lucrurilor.

Apoi o privește pe Alice.

— Pot să vă spun câte ceva, dar nu tot. Polițiștii au stat de vorbă cu mulți dintre cei prezenți la petrecere, dar cu atât de multă lume, e imposibil să afli exact cine a fost sau nu acolo.

Au discutat cu prietenii lui Brooke. L-au luat la întrebări pe tatăl ei. Însă nu le-a atras nimic atenția.

Alice îmi aruncă o privire. Încuviințez din cap, un fel de a-i spune: Dă-i drumul!

—Mi se pare îngrijorător faptul că Matt Donovan n-a anunțat poliția în clipa în care a realizat că fiica lui nu s-a întors acasă, domnișoară Randall. Dispăruse de zece ore când antrenorul a venit la școală, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, ca apoi să trateze totul cu superficialitate și să susțină că probabil a fugit de acasă..., spune Alice.

—Și Alice e cea care sunat-o pe bunica ei, intervin eu. Pe Lilian Levy. Nu antrenorul Donovan.

—Nu mai spune! exclamă Ricky, rezemându-se de speteaza canapelei și încrucișându-și brațele pe piept. Da, e într-adevăr un motiv de îngrijorare. Dar, pe de altă parte, copiii chiar mai fug de acasă. Uneori nu doar o singură dată. Se mai întâmplă să aibă probleme în familie și să rămână la prietenii lor, lucru pe care îl făcea și Brooke, care petrecea des nopțile la colega aia a ei cu gura mare, îmi scapă numele...

—Rebecca Kennedy, răspundem eu și Alice la unison.

—Aia, da. Abia aștept să stau de vorbă cu ea, spune Ricky.

—Că tot veni vorba de Kennedy, intervin eu, Brooke ar fi trebuit să petreacă noaptea la ea acasă, dar n-a mai ajuns, iar Kennedy nu l-a sunat pe antrenor dimineața imediat să-i spună asta. E o simplă teorie, dar...

—Exagerezi puțin, Iris, răspunde Ricky. Nu-i o teorie rea, dar e cam trasă de păr.

—Ascultați-mă! intervine Alice. O cunosc pe Brooke de-o viață. Mi-a fost prietenă până mi-a furat iubitul. Acum a murit, iar el e arestat pentru crimă. Ceva e putred în toată povestea asta. Poate că sună aiurea, dar de ce tocmai Steve? Ce dovezi au de fapt împotriva lui?

Ricky oftează.

—Au găsit un adidas roșu în pădurea din apropierea Autostrăzii 1, peste drum de punctul de belvedere, unde se presupune că s-ar fi dus Brooke. Au descoperit și urme de adidași lângă gardul de pe stânci. De asemenea, nu știe să spună ce a făcut cel puțin șase ore în noaptea aia. Nici măcar nu știe de ce nu-și poate aminti...

—Nu bea de obicei, spune Alice. Susține că n-a băut mai mult de o juma' de bere, așa că de ce nu-și mai aduce aminte nimic?

Ricky dă din umeri.

— Greu de spus. Poliția nu le-a făcut analize toxicologice tuturor celor interogați. Anderson a fost dus la poliție imediat după anunțarea dispariției lui Brooke; era momentul propice să fie testat iubitul care s-a certat cu victima doar cu câteva ore înainte ca ea să dispară, dar nu s-a întâmplat asta. După cum ai aflat-o pe pielea ta, Alice, poliția din Castle Cove nu se prea pricepe să rezolve cazuri de dispariție.

Îmi ridic privirea din notițe.

— Așa e! Cearta! Trebuie să existe înregistrări video. Mulți v-au filmat pe tine și pe Brooke, Alice, apoi au surprins pe camere și cearta dintre Steve și Brooke.

Lui Alice îi pică fața.

—Autoritățile le au deja. Filmulețe și declarații ale celor de la petrecere care atestă faptul că un tânăr foarte mare și puternic bruschează o fată mult mai mică decât el. Sunt dovezi care nu vor da bine în fața juraților, asta-i clar. Au mai găsit în pădure și firele lui de păr, alături de cele ale victimei.

—Dar nimic..., șovăi, căutând cuvântul potrivit. Concret? Cum ar fi... arma crimei sau ceva de genu'?

—Păi, cu dovezile pe care le dețin în acest moment pot pune bazele unui caz solid, asta-i clar, răspunde Ricky. Dar

deocamdată nu există vreo armă a crimei. Și nici nu știm exact cum a murit, doar că a căzut de pe stânci. Evident, poliția crede că Steve e făptașul, dar ce anume i-a provocat căderea lui Brooke? A împins-o el? A lovit-o și ea a căzut? S-au îmbrâncit și ea a alunecat? S-au certat în pădure și el a dus-o cu forța pe cealaltă parte a Autostrăzii 1...

—Gata! spune Alice. Mă doare capu’.

—Îți prezint toate variantele, Alice. Lucrurile sunt foarte grave. Așteptăm atât raportul medico-legal, cât și analizele toxicologice ale lui Brooke, ca să ne dăm seama cum și în ce fel a murit, deoarece aceste informații vor determina acuzațiile oficiale împotriva lui Steve la audierile preliminare.

Notez în agendă raport medico-legal, analize toxicologice, audieri, modul în care s-a produs moartea.

—Cât durează până sunt gata rapoartele? întreb eu.

—Depinde, răspunde Ricky. Poate câteva zile sau câteva săptămâni. Bănuiesc că vom avea un raport preliminar în câteva zile.

Alice trage adânc aer în piept.

— Zi-mi direct, dacă se ajunge la proces și Steve e găsit vinovat, ce... ce pedeapsă riscă să primească?

Ricky o privește ferm pe Alice.

— Așa cum am spus deja, depinde ce probe mai au împotriva lui. S-ar putea să primească patru ani de închisoare dacă procurorul încadrează fapta la omucidere

involuntară, adică un accident care ar fi putut fi evitat. Dacă pot dovedi că el a făcut-o, dar n-a încercat să ceară ajutor, fapta ar putea fi considerată o crimă de gradul doi, caz în care ar putea să primească cincisprezece ani de închisoare. Mai e și varianta în care...

Ezită.

— Care anume? întreb, iar mâna îmi amorțește de la viteza cu care mi-am luat notițe.

Ricky își râcăie oja neagră de pe unghii.

— Dacă se dovedește că Steve a dus-o pe stânci cu scopul precis de a o uide, fapta poate fi încadrată la omor calificat, adică o crimă de gradul unu. Aici lucrurile sunt ceva mai neclare, pentru că trebuie să ai dovezi solide, ceea ce e mai greu. Dar, dacă în urma raportului medico-legal se dovedește că a suferit leziuni suplimentare înainte să cadă de pe stânci, dacă a fost abuzată sau rănită în vreun fel ori există dovezi care atestă un conflict fizic... atunci vorbim între 25 de ani și închisoare pe viață.

Fața lui Alice devine cadaverică.

— Îmi pare rău! spune Ricky. Eu îți prezint toate ipotezele. E datoria mea să găsesc suficiente probe prin care să-i dovedesc nevinovăția lui Anderson. Trebuie să-i fac pe jurați să aibă îndoieli. Un băiat sărac se trezește într-o relație cu moștenitoarea unui imperiu financiar, nu face față presiunii, ei se ceartă, ea fuge, iar el își pierde cunoștința în pădure. Când se trezește, află că ea a murit, iar poliția îl acuză de uciderea ei.

—Păi, exact asta susține și el, spun eu.

—Întocmai. Și asta-i problema. Ricky se întoarce spre Alice.

—Îmi pare rău de prietena ta, Brooke, dar trebuie să te întreb ceva. Puștiul ăsta, Anderson, e într-adevăr atât de maleabil ca o figurină de plastilină? Se pliază practic după orice. Seamănă cu un pai flexibil. Da, doamnă. Așa e, doamnă. Mă mir că ați rezistat atât timp împreună. Aș fi zis că ai nevoie de ceva mai... antrenant.

—S-a purtat frumos cu mine, răspunde Alice, cu glas tăios. Și oricum nu te privește.

—Mă privește, domnișoară Oglivie, pentru că, dacă vreau să dovedesc nevinovăția clientului meu sau să-i obțin o pedeapsă mai ușoară, trebuie să arunc vina asupra altcuiva. Asupra ta, de exemplu. O să-l prezint pe Steve ca pe un băiat drăguț, de proveniență modestă, care s-a îndrăgostit de o fată bogată, adică de tine, în caz că nu te-ai prins, și a făcut câteva alegeri proaste.

—Bine, spune Alice. Nu-mi pasă. N-am nicio legătură cu toată povestea asta. Mi se pare doar că poliția face o treabă de mântuială și că a deschis ancheta numai pentru că a venit Lilian Levy în oraș, iar acum îl transformă pe Steve în țap ispășitor.

—Ofițerii i-au găsit adidasul în pădure, îi reamintesc eu.

—Ei bine, îmi răspunde ea, atunci asta e misiunea noastră. Să aflăm cum a ajuns acolo. Și să acționăm la fel ca tine, adaugă, arătând cu degetul spre Ricky. Să creăm o îndoială rezonabilă. Să punem bazele unui caz prin care să demonstrăm că altcineva e de vină, nu Steve.

Ricky se uită la Alice, apoi din nou la mine.

— Țineți-mă la curent, fetelor, dar nu uitați că lucrez pentru Steve, nu pentru voi. Iar avocații nu-și întreabă clienții dacă sunt sau nu vinovați. Încercăm doar să le oferim cel mai bun târg cu putință. Dar vreau să vă rog ceva.

Dă paharul pe gât, se ridică în picioare și ne privește de sus.

— Indiferent ce aveți de gând să faceți, încercați să rămâneți în viață. Cei care-și bagă nasul unde nu le fierbe oala sfârșesc adesea morți. Iar Castle Cove nu mai are nevoie de alte fete moarte, ați înțeles?

Se întoarce la bar, își ia servieta, îi spune la revedere mamei și iese din Moon Landing.

—E o mare figură, spune Alice. N-o să murim.

—Alice, îi spun, dacă vrei cu adevărat să ne băgăm în povestea asta, vreau să fiu sigură c-o faci din motivele corecte. Nu pentru că ești încă îndrăgostită de Steve, bine? Și nici pentru că ai impresia că așa o să-ți speli păcatele.

—Să-mi spăl păcatele? repetă ea, mijind ochii.

—Știi la ce mă refer - fata rea face un lucru bun, rezolvă misterul morții prietenei sale, apoi toți cei din oraș o consideră o eroină. Ceva de genu'.

O privesc cu atenție. Am propriile motive să mă implic și, da, sunt bani la mijloc, dar o fată chiar a murit și mi se pare corect ca adevăratul vinovat să plătească.

Alice clatină vehement din cap.

— Doamne, nici gând! N-ai auzit ce a spus? Îl reprezintă pe Steve, dar treaba ei este și să facă să pară că eu am avut ceva de-a face cu moartea lui Brooke și, serios acum, Iris, nu am să accept să fiu acuzată pe nedrept! Eram în cadă, cu o carte în mână. Nu m-am păruit cu fosta mea cea mai bună prietenă și nici n-am aruncat-o de pe stâncă. Of, îmi scrie Brenda! spune apoi, cu ochii în telefon. Vrea să știe de ce nu învățăm și cu cine am stat de vorbă.

O privesc stând la bar.

— Spune-i că Ricky a fost bona mea. Și treci la învățat, pentru că, serios, am nevoie să fiu plătită pentru că-ți îmbunătățesc notele, chiar dacă o să... stai, ce o să facem mai exact?

Alice cade pe gânduri și-și deschide ostentativ caietele, de ochii Brendei.

— O să alcătuim o listă cu posibili suspecti. O să facem pe detectivii ca să punem lucrurile în mișcare. Și un panou cu datele crimei. Și, sinceră să fiu, cu tot ce suntem pe cale să facem și cunoștințele mele vaste în materie de crime mulțumită Agathe Christie, ar trebui să primim niște nenorocite de puncte în plus, nu?

Oftez adânc. Probabil că suntem la un pas să tragem pe noi niște trenciuri, să fumăm țigări Lucky Strike și să dăm târcoale prin oraș, notând totul într-un carnețel negru.

Ceea ce, de fapt, chiar nu sună atât de rău, ca să fiu sinceră.

PAGINA DE INSTAGRAM A LUI STEVE033 COMENTARII LA ULTIMA FOTOGRAFIE POSTATĂ

(O poză cu Steve și Brooke care zâmbesc, cu fețele lipite. În spatele lor se văd plaja și cerul însořit. Un cuplu perfect într-o zi perfectă.)

CELE MAI APRECIATE COMENTARII: TheRealRKennedy:
Steve, nu-mi vine să cred că ai făcut asta. Brooke a fost
CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ A MEA!! Sper să arzi în iad.
CCFan: CRIMINALULE

STeveAndersonFan: Hei ești atât de sexy lasă-mi un msj în
prv

Snub952: nu-mi vine să cred cum ești în poza asta cu ea.
Te gândeai încă de pe atunci s-o omori

JonasBros99: CRIMINALULE

ItsmarkP23: Steve dece ai făcut-o dk ești prea sexy ca să
omori pe cnv

Fishybanana: CRIMINALULE

AngelBlossom2: E evident că nu-l aprecia. Steve, scrie-mi
în privat

TheRealRKennedy: EȘTI BOLNAVĂ

AngelBlossom2: A da ce-ar fi să mi-o spui în față????
Biebs4Pres: CRIMINALULE SĂ PUTREZEȘTI ÎN IAD
Dono99: Brooke ai fost un înger un înger pur ai fost prea bună

pentru lumea asta. Acum ești într-un loc mai bun alături de mama ta

Will_772263: Frățioare nu-mi vine să cred că spun toate chestile astea despre tine! Trebuie să fie numai aiureli, nu?

JeffersonKingCNN: Ești prieten cu acuzatul? Dacă da, aș vrea să stăm de vorbă. Te rog să mă contactezi la adresa: Jefferson.King@CNN.com

Will_772263: Ew vezi-ți de treabă, hienă Ahendo: Am fost prieten cu Steve. Te contactez în curând.

Will_772263: Henderson vezi-ți de ale tale

Capitolul 16

ALICE

5 NOIEMBRIE 20:02

„De acum înainte, e datoria noastră să suspectăm pe fiecare dintre noi. Paza bună trece primejdia rea. Evitați orice risc și fiți cu ochii-n patru! Asta-i tot.”*

AGATHA CHRISTIE, ZECE NEGRI MITITEI

CÂND IRIS AJUNGE LA MINE ACASĂ după ce-și termină tura la bar, o conduc în camera căreia mama îi zice seră. Înainte mi se părea un nume pompos și jenant, dar, de

când am descoperit romanele lui Christie, mi se pare chiar grozav (să nu le spuneți părinților mei!). În multe dintre cărțile Agathe Christie acțiunea are loc în conace englezești vechi, iar unele dintre romanele ei conțin scene care se desfășoară în sere.

Am amenajat deja camera. Pe măsuța de cafea din marmură tronează un teanc de agende cu spirală alături de o pungă plină cu șnururi și cartonașe. În lateral se află panoul mare pe roți folosit pentru teme în timpul arestului la domiciliu.

Acum a devenit panoul cu datele crimei.

Iris se îndreaptă spre masa cu materialele de recuzită și, după ce le trece în revistă, ridică privirea spre mine.

—Bine lucrat, Ogilvie!

—Mersi!

Mă îmbujorez ușor și mă întorc cu fața spre panou, ca să nu mă vadă. Nu prea sunt obișnuită să primesc complimente din partea familiei și a prietenilor.

—M-am gândit că ne-ar putea ajuta să sintetizăm lucrurile. Poirot vorbește mereu despre importanța ordinii și a metodei în investigații și cred că asta e o modalitate bună de organizare.

—Poirot? repetă ea, clipind.

—Hercule Poirot, principalul anchetator al Agathe Christie. E, cum ar veni, un detectiv de renume mondial, care elucidează o mulțime de mistere aproape-imposibil-de-rezolvat. Susține mereu că se bazează pe ordine, metodă

și „acele mici celule cenușii” ca să-și dea seama cine e vinovat.

—Celule cenușii? Întreabă Iris. Adică... te referi la creier?

—Da! Îi răspund, dând din cap. Deci se folosește mereu de rațiune, logică și psihologie ca să rezolve cazurile. Țasta-i unul dintre motivele pentru care trebuie să facem asta singure, deoarece e evident că polițiștii nu folosesc niciunul dintre aceste lucruri în anchetă.

Iris ia un teanc de cartonașe și le lovește ușor de masă, adâncită în gânduri.

— E perfect. Mă gândeam că ne-ar prinde bine și un dosar. Cu toate informațiile pe care le avem. Am început deja să-mi iau notițe la bar. Și adăugăm și tot ce știe sursa ta, oricine ar fi.

Îmi aruncă o privire. Îi zâmbesc și mimez că trag fermoarul de la gură. N-am de gând să-i mărturisesc că nici eu nu știu cine e.

—Și declarațiile martorilor – apropo, Alice, ăștia sunt prietenii tăi.

—Foștii prieteni, murmur eu.

Iris își dă ochii peste cap.

— Foștii. În fine.

Ia un cartonaș și mâzgălește ceva pe el, apoi ocolește masa și îl înfinge în mijlocul panoului. BROOKE DONOVAN. Ridic dintr-o sprânceană.

— Putem face un cerc în jurul numelui ei, îmi explică. Ca să stabilim legăturile dintre ea și suspecti. Și să descoperim ce motive ar fi putut să aibă.

—Da, bine, îi răspund, dând din cap. Are sens.

—Așadar, în primul rând, invitații de la petrecere.

Iris ia un alt cartonaș, iar de această dată scrie Steve Anderson.

Deschid gura să spun ceva, dar continuă până să apuc să rostesc vreun cuvânt:

—Alice, a fost arestat pentru crimă. Firește că e suspect. Mă gândesc la asta.

—În regulă. Mai departe.

—Mersi.

Pe același cartonaș, sub numele lui Steve, scrie Motiv: e întotdeauna iubitul/gelozie/ceartă/amnezie. Dovezi: un adidas care-ar putea să-i aparțină a fost găsit în pădure în apropiere de locul unde a dispărut Brooke, șuvițe de păr, 10 ore fără alibi.

Ia un șnur și se îndreaptă spre panou, cu cartonașul în mână. Îl înfige în partea de sus, apoi folosește șnurul pentru a conecta numele lui Brooke de cartonașul lui Steve. Luând din nou pixul și un alt cartonaș, scrie Helen Park.

— Hmm! spun eu, îngândurată. Ar putea fi. Park și Kennedy sunt cele mai bune prietene de la naștere, dar după povestea de astă-vară - îi ignor privirea lui Iris -

Kennedy și Donovan au devenit mult mai apropiate. Poate că Park s-a săturat de competiție.

Fac o pauză și iau în considerare teoria.

— A fost mereu ciudat de geloasă pe Brooke.

Iris scrie Motiv: gelozie. Dovezi: ?? și înfige cartonașul lângă cel cu numele lui Steve.

— Bănuiesc că următoarea trebuie să fie Kennedy, nu? Întreb, apoi cad pe gânduri.

Cu toate defectele ei, Kennedy i-a fost mereu o prietenă loială lui Brooke – nu că aş spune-o vreodată cu glas tare.

—A băut – și toată lumea știe că nu ține la băutură, spun. În seara aia, Brooke trebuia să doarmă la ea acasă, dar Kennedy pretinde că a observat abia dimineață că nu era acolo. Cum e posibil? Și se enervează repede.

— Nu-i un motiv prea bun, Alice, spune Iris, încruntată. Dar scrie Motiv: se enervează repede; unde s-a dus Kennedy

după petrecere, de ce n-a sunat la poliție când a observat absența lui Brooke? Dovezi: ??

—Bun. Cine urmează?

—Ashley Henderson? Clatin din cap.

—Chiar dacă va fi votată Cea Mai Predispusă Să Ucidă Pe Cineva în albumul școlii, n-ar fi putut s-o ucidă. A fost în LA.

—Ești sigură? Ar fi putut să mintă. Poate că a spus că pleacă... și a rămas în secret în oraș și apoi...

—Nup, scuze, Adams, o întrerup eu. Sigur a fost în LA. A postat cam patru milioane de Insta storyuri din călătorie; toate pozele astea cu Titi VanBaale, care e vedeta filmului, deci n-ar fi putut fi ea...

Mă opresc când îmi dau seama că mă privește ciudat.

— Ce e?

Șovăie, apoi clatină ușor din cap.

—Tocmai mi-ai spus Adams? Așa am făcut?

—Ăăă...

Nu știu ce să spun.

— Poate.

Mă privește cu o expresie uimită.

— Nimic. Doar... las-o baltă! spune apoi, luând un alt cartonaș. Bun, o eliminăm pe Henderson. Deci am terminat cu suspiecții din Elite?

—Cred că da, îi răspund, dând din umeri.

—O, stai puțin!

Scrive ceva pe un cartonaș și îl înfinge în panou, fără să se uite la mine.

Când îl citesc, simt cum obrazii îmi iau foc. Alice Ogilvie.

— Asta e din cauza celor spuse de Ricky la bar?

Mă ridic în picioare și mă duc să iau cartonașul, cu gândul de a-l mototoli și de a-l arunca la gunoi, unde îi e locul, dar Iris mi se așază în cale.

— Nu eu sunt făptașul, Iris!

—Termină, Alice! îmi spune cu glas tăios. Încremenesc.

—la un loc!

Îmi arată un scaun și mă supun, iar ea se așază pe vine în fața mea.

—Da, din cauza celor spuse de Ricky. Ai auzit ce a zis; o să fii chemată să depui mărturie, dacă și când se va ajunge la proces. Ai fost acolo în noaptea aia. Și ne-am dus să-l vizităm pe suspectul principal în închisoare. Dacă va fi cazul, Ricky le-ar putea sugera juraților că ai fost cumva implicată și...

—N-am fost implicată!

Dumnezeule mare, când vor înceta să dea toți vina pe mine?

— Știu asta, îmi răspunde Iris cu o voce blândă. Și tu știi asta. Dar trebuie să ținem cont de toate aspectele. Nu vrem să fim luate prin surprindere.

Pufăi.

—Fie! Dar, după părerea mea, există aproximativ un miliard de oameni care ar trebui investigați mai întâi. De

exemplu, oricine de pe lista noastră. Și nici nu am pus încă toate Elitele... Iisuse Hristoase, de ce le spun așa? Mai sunt și alții care...

—Alice, mă întrerupe Iris, am înțeles și cred că ai înțeles și tu. Trebuie s-o facem. Bine? Hai, sus pe panou cu tine!

Se întoarce la panou și scrie sub numele meu Motiv: iubită abandonată, tendință spre dispariție. Dovezi: ?? Îmi încleștez maxilarul.

— Bine.

Mă ridic în picioare și iau un cartonaș și un pix.

—Pe următorul îl fac eu. Cinci: Fostul... partener al lui Brooke. Cole Fielding. Așa cum am spus deja, astă-primăvară... a fost ceva între ei. Discreție maximă, dar Cole voia mai mult. Adevărul e că nimeni nu știe despre asta, în afară de mine, de Kennedy și de Park. Kennedy a fost mereu geloasă, pentru că e obsedată practic de el de ani buni... Stai puțin! Țsta n-ar putea fi un motiv pentru Kennedy?

—Ba da, răspunde Iris, dând din cap. Dar care ar fi motivul lui Cole? Dacă ținea atât de mult la Brooke și așa mai departe...

Ridic din umeri și scriu ceva pe cartonașul cu numele lui.

—O inimă frântă.

—A, da, corect! Nu există un motiv mai puternic decât ăsta.

Îi dau cartonașul lui Iris, iar ea îl înfige pe panou, apoi ia altul și scrie un nume pe el.

—Cred că ăsta ar putea fi ultimul... Antrenorul Donovan.

—În sfârșit! Îi răspund. Iris încuviințează din cap.

— Mi-ai spus că totul e pe numele lui Brooke. Bani îi pot împinge pe oameni să facă lucruri nebunești, adaugă ea.

— Nu zău! Îi răspund, dând și eu din cap. După spusele lui Kennedy, antrenorul și Brooke nu prea se mai înțelegeau. Ea petrecea nopțile în altă parte. Iar el n-a părut deloc îngrijorat în ziua dispariției. Toate astea... ridică niște semne de întrebare.

Îi iau cartonașul din mână și scriu Motiv: probleme acasă. Bani. Apoi îl înfig pe panou și mă întorc la Iris. Șovăie.

— S-ar putea să nu-ți placă varianta asta, Alice.

Își mușcă buza și scrie un singur cuvânt pe cartonaș, apoi mi-l arată. Accident. Strâng din dinți.

— În niciun caz! Brooke cunoștea locurile.

Îmi e greu să accept că totul ar putea fi o simplă... greșeală. Moartea celei mai bune prietene nu poate fi doar un simplu accident. Trebuie să fie mai mult de-atât. Trebuie.

Iris mă studiază îndelung.

—Era beată. Și era întuneric. Se mai întâmplă ca oamenii să alunece de pe stânci. Știi asta. Iar dacă raportul

medico-legal atestă faptul că rănilor sunt compatibile cu o cădere accidentală...

—Stai puțin! o întrerup, ridicând mâinile în aer. Cum ar putea să determine asta?

—Prin legile fizicii? zice Iris. Dacă a fost împinsă, cel mai probabil a fost împinsă spre mare, nu? Și n-ar avea, să zicem, o mulțime de zgârieturi și răni pe care le-ar fi căpătat după ce s-a rostogolit efectiv pe panta abruptă? Dar, dacă ar fi împins-o cineva la fel de puternic ca Steve, ar fi căzut direct la baza stâncilor, iar rănilor i-ar fi fost provocate de impactul prăbușirii pe rocile și în apa de dedesubt, urmând ca apoi să fi fost luată de curenți.

Mi se învârte capul.

— Poate ar fi trebuit să fiu mai atentă la orele de fizică.

— Poate, îmi răspunde Iris, înclinându-și capul într-o parte.

Îi iau cartonașul din mână și mă îndrept spre panou. Îl înfig și atașez un șnur între el și cel din mijloc, apoi mă întorc spre Iris.

—Gata! Cred că am terminat. Are o expresie ciudată pe chip.

—Tocmai mi-am amintit, îmi spune ea. Ceva ce am uitat. Scrie ceva pe un alt cartonaș și-l ridică astfel încât să-l pot citi.

Autor necunoscut.

— Autor necunoscut? spun eu, încruntată.

— Da, îmi răspunde, dând din cap. M-am tot gândit... Am luat în considerare toate faptele evidente, tot ceea ce se află direct în fața noastră, pentru că așa vrem să funcționeze lucrurile. Iubitul e vinovat. Sau tatăl ei. Sau prietenele ei geloase au făcut-o. Dar... dacă e altceva la mijloc? Ceva ce ne scapă acum? Altceva – sau altcineva? Gândește-te la Remy Jackson și la cel... care a ucis-o. Încă umblă liber pe străzi.

Expresia de pe fața ei îmi stârnește fiori pe șira spinării.

— Sau – ezită, apoi cuvintele năvălesc deodată – dacă e vorba de o persoană complet nouă? Cineva la care nici măcar nu ne-am gândit până acum? Au fost foarte mulți oameni la petrecere. Sunt mulți care s-ar putea... să nu o fi avut la suflet pe Brooke. Sau să fi avut ceva împotriva familiei sale. Prin urmare, așa apare și cartonașul cu Autor necunoscut.

Mă înfior, deși port un pulover peste pijama, iar centrala e dată la maximum în casă.

Iris se duce la panou și înfinge cartonașul, apoi se întoarce la mine. Tăcem amândouă în timp ce examinăm schema.

Nu reușesc să-mi dezlipesc ochii de pe ultimul cartonaș.

Autor necunoscut.

Pentru prima oară, mi-e puțin teamă de ce am putea descoperi și de ce ni s-ar putea întâmpla când o vom face.

Capitolul 17

IRIS

5 NOIEMBRIE

21:32

FACEM CE FAC DETECTIVII – supraveghem. Prima oprire e casa lui Brooke, ca să-l spionăm pe antrenorul Donovan. De acord, ar fi mai bine dacă ne-am afla într-o mașină mai puțin bătătoare la ochi decât un Mercedes SUV argintiu, dar numai atât s-a putut.

În plus, e plictisitor. Și puțin sinistru să stăm în mașină, pe strada liniștită, supraveghind casa lui Brooke, cu ferestre ca niște ochi întunecați.

Ne uităm după... ceva. Dar totul pare încremenit într-o tăcere mormântală. Casa e acoperită de viță-de-vie și se află în partea de nord a străzii. Spre deosebire de cele din jur, are și suprafețe mari de gazon în lateral și în față. Creasta dealului pe care e plasată îi oferă o priveliște superbă asupra oceanului.

— Mama lui Brooke a construit casa pentru ele două când Brooke era doar un bebeluș, spune Alice încet. Câțiva ani mai târziu, s-a mutat și antrenorul. Pare o poveste de dragoste perfectă – exilată de familia ei bogată, o mamă singură se întoarce în orașul natal și-și întâlnește marea dragoste, care nu doar că o ia de soție, dar îi adoptă și fetița.

Are dreptate. Majoritatea mamelor singure s-ar considera norocoase dacă ar primi o mână de ajutor. Îmi scot

telefonul și încep să caut pe Google Matt Donovan, Matthew Donovan, antrenorul Donovan, liceul Castle Cove.

—Nu e acasă, spune Alice, în cele din urmă. Nu e nicio lumină aprinsă.

—Nu ți se pare suspect? o întreb eu. Adică, dacă fata mea... înțelegi tu... n-ar trebui să stau acasă? Să organizez înmormântarea? Să dau telefoane? Să fac ceva? Orice.

—Absolut, îmi răspunde Alice, notând ceva în dosarul nostru. Ce-ai găsit pe Google?

Las telefonul jos.

— Nimic. Matt Donovan, bla bla bla, antrenorul a zis, a făcut, bla bla. Totuși, nu înțeleg un lucru – de ce s-a căsătorit mama lui Brooke cu el? La urma urmei, e un nimeni. Familia Levy e putred de bogată. De ce s-a măritat mama lui Brooke cu el?

Alice clatină din cap.

— Victoria era altfel. Nu cred că mai voia să facă parte din lumea aia. Nu îi plăcea stilul de viață al familiei. Nu era genul ei. Da, era elegantă, dar prefera lucrurile simple. Să facă prăjituri.

Face o pauză, apoi continuă:

— Ceea ce vreau să spun e că părinții mei mi-au angajat un instructor de modelling la vârsta de 7 ani, ca să avem fotografiile de familie mai reușite, iar Brooke ieșea cu afurisitele alea de cercetașe ca să identifice ciuperci și să împletească coronițe din flori.

— Îmi aduc aminte, spun încet. Era în trupa mea. Alice îmi aruncă o privire rapidă.

— Victoria l-a iubit pe antrenor. Locuia într-o vilă imensă, dar ducea o viață modestă. Știu că pare ciudat, dar ăsta-i adevărul. Singurul lucru pe care l-a acceptat, la insistențele lui Lilian, a fost s-o lase pe Brooke să participe anul trecut la balul debutantelor. Lilian locuiește în Manhattan. Iar balurile debutantelor încă reprezintă un eveniment de amploare în cercurile lor. Antrenorul nu s-a dus. Lilian nu îl are la suflet.

— Chiar așa, cursuri de modelling? o tachinez eu. Ridică din umeri.

— N-au fost rele. Aș fi fost campioană la împletirea coronițelor de flori, dar măcar așa m-am ales cu o ținută perfectă.

Pare deodată adâncită în gânduri.

Apoi revine la ale noastre, scrie ceva în dosar și citește cu voce tare.

— *Supravegherea casei antrenorului D. se încheie la ora 21:45. Nici măcar o lumină aprinsă, așa că unde e suspectul? Un comportament ciudat pentru o persoană în doliu.*

Închide dosarul cu hotărâre și pornește motorul.

— Următoarea oprire! spune cu glas ferm.

Gogoșăria lui Dotty e înghesuită între Taffy Queen și Shells Galore pe Seaside Drive. Ne aflăm în partea de vest din

centrul oraşului, lângă promenadă, unde sunt toate magazinele turistice.

Aici a venit Steve după ce s-a trezit confuz în pădure. Ca să-şi ia o gogoaşă şi un latte înainte să se ducă la şcoală. Alice parchează maşina şi se întoarce spre mine.

—Conform protocolului detectivilor, avem nevoie de cafea în timpul misiunilor de supraveghere. Aşa procedează cei mai buni dintre ei. În al doilea rând, Steve a trecut pe aici după ce s-a trezit în pădure. Şi cred că asta dovedeşte că e nevinovat, pentru că, sincer, cine comite o crimă şi apoi se duce să-şi ia o gogoaşă?

—Ei bine, îi răspund, am văzut odată un serial cu un individ care şi-a ciomăgit mama în bucătărie până a lăsat-o lată şi pe urmă şi-a pregătit nişte friptură înăbuşită cu piure de cartofi, aşa că orice e posibil.

—Iris, spune Alice pe un ton obosit, pari o persoană atât de drăguţă, dar ai mintea plină de lucruri îngrozitoare.

—Lumea e plină de lucruri îngrozitoare, îi răspund înainte să cobor din maşină.

De îndată ce deschid uşa cafenelei, ne învăluie aromele de zahăr şi cafea proaspăt măcinată. Mă îndrept spre casă şi mă pregătesc să-mi scot portofelul, dar Alice mă opreşte.

— Fac eu cinste, îmi spune ea.

Dotty aranjează într-o cutie nişte jeleuri pudrate cu zahăr. E o femeie trasă la faţă şi adusă de umeri, care frecventează Moon Landing. Îşi ridică privirea.

— Doar comenzi la pachet, fetelor, închid în zece minute, ne spune ea cu glas răgușit. Sper că nu vreți ceva prea complicat.

— Doar o cafea, îi răspund eu. Alice își lipește degetul de bărbie.

— Mmm, poate o cafea mocha cu gheață și migdale și o gheară de urs?¹⁶ Scuzați-mă, dar nu sunteți...

Dotty îi aruncă o privire în timp ce pune gheara de urs într-o pungă.

—Poftim?

—Da, știu că sunt o pacoste, dar nu sunteți... cea care l-a văzut pe Steve Anderson în dimineața aceea? Știți la ce mă refer.

Dotty șovăie, uitându-se când la mine, când la Alice.

— De unde știi?

Alice se apleacă spre ea, conspirativ.

—O cunosc pe sora lui. Îmi pare rău, dar e așa o gură spartă!

—Cine, Dusty? Spune-i că-mi datorează zece dolari pentru berile pe care i le-am luat la Moon Landing! Și, da, a fost aici. Îl cunoașteți, fetelor? Mare păcat. Biata fată!

Îmi oferă o ceașcă și mă întorc ca să pompez cafeaua din espresso.

¹⁶ Produs de patiserie umplut cu pastă de migdale sau cu stafide (n. t.).

— Arăta în ultimul hal? o întreb cu grijă, căci nu vreau să-i stârnesc suspiciuni. Am auzit că era mort de beat în seara aia. Adică, evident, suficient de beat cât să... ei bine...

Dotty pune niște gheață într-o ceașcă de plastic.

—După părerea mea...

—O, nu, o întrerupe Alice, vă rog să n-o umpleți cu gheață! Vreau doar pe jumătate, ca să intre mai multă cafea. Și doar două degete de sirop de migdale, vă rog!

Dotty o privește încruntată.

— După părerea dumneavoastră..., o îndemn eu să reia firul, cu glas domol.

Iau o înghițitură de cafea. Știu de la mama că Dotty poate să vorbească ore în șir.

—Nu era așa de rău. Știu cum stă treaba cu bețivii, credeți-mă pe cuvânt, și nu mirosea atât de cumplit cum ar trebui să duhnești după un chef, nu era cum spun știrile. Am încercat să le zic asta și polițiștilor, dar ăștia n-ascultă niciodată. Dormea în mașină când am ajuns aici, apoi a intrat în cafenea și s-a dus la baie. Am crezut că o să-și verse mațele. A luat o prăjitură cu scorțișoară și un latte. Părea destul de confuz.

—Cum adică părea confuz? întreabă Alice.

Ia cafeaua mocha cu migdale din mâna lui Dotty și o scutură ușor.

— Nu știa cât e ceasul, tot bolborosea că și-a pierdut telefonul. Nu-și mai amintea cum mă cheamă și vine aici

tot timpul. Părea mai degrabă că s-a lovit la cap sau așa ceva, nicidecum mahmur.

La închisoare, Steve ne-a spus că băuse doar o jumătate de bere. Era cam împleticit când l-am văzut certându-se cu Brooke, dar suficient de lucid cât să țipe la ea și s-o îmbrâncească. Cât de beat ar fi putut să fie ca să nu-și mai amintească absolut nimic, deși se presupune că ar fi băut doar un pahar? Și cum e posibil să nu-și mai aducă aminte că poate și-a împins iubita de pe stânci? Ceva nu e în regulă în toată povestea asta, pentru că, după cum spune mama, când oamenii de la bar sunt atât de beți încât adorm, adorm de tot. Dotty ne face nota de plată. Alice îi dă o bancnotă de 20.

—E păcat, murmură Dotty. Îi cunosc familia. Sunt oameni modești. Cred că i-a terminat povestea asta. Nu obținuse o bursă ca să joace baschet?

—Ba da, răspunde Alice. A muncit din greu ca s-o obțină. Mama lui a avut două slujbe pentru a economisi suficient cât să-l trimită la antrenamente și să aibă tot ce are nevoie.

Dotty clatină din cap.

—La asta m-am și gândit când i-am găsit adidasul în baie. Că poate are nevoie de el. Părea scump, doar nu vrei să pierzi...

—Scuzați-mă! o întrerup eu. Ați spus...

—Că i-am găsit adidasul. În baie. Părea că o să-și scuipe plămânii, așa că m-am dus să fac curățenie, dar nici vorbă de așa ceva. Era curat lună, dar își uitase adidasul acolo.

N-aveai cum să nu-l vezi. Mari mai sunt picioarele jucătorilor de baschet, nu? N-am dreptate? L-am dat polițiștilor când au venit aici ceva mai târziu în ziua aia, în ideea că poate i-l vor da înapoi.

—O clipă! spune Alice. Așadar, când a venit aici, purta ambii adidași?

—Ce-am spus adineaori? răspunde Dotty, exasperată. Dacă i-am găsit adidasul și a fost primul și singurul meu client, logic că era al lui, nu? A intrat încălțat cu amândoi. Cui i-ar scăpa asta? Roșii ca sângele.

Eu și Alice ne uităm una la alta. Cei de la poliție au spus că i-au găsit adidasul în pădure.

Dar îi purta pe amândoi când a ajuns aici. Și apoi... i l-au luat?

— Dotty, spun eu, încercând să-mi păstrez tonul calm, aveți cumva înregistrările video?

—Nu știu la ce v-ar trebui alea, îmi răspunde, strângând din buze. Dar ce puneți la cale, fetelor?

—O, nimic, nimic! spune Alice, cu o voce lină și duioasă. Prietena mea e băgăcioasă. Poate chiar mai băgăcioasă decât mine.

Dotty se încruntă.

— Oricum nu mai contează. Am dat înregistrările poliției, dacă asta vreți să știți. Au spus că sunt probe. Și acum camera nu mai merge.

lau restul din mâna lui Dotty și îl pun în borcanul pentru bacșiș.

— Ne-ați fost de mare ajutor. Vă mulțumim!

De îndată ce ajung în mașină, îmi scot telefonul și dau să o sun pe Ricky Randall. Alice mă vede și ridică o mână.

—Ia! îmi spune și-mi aruncă un obiect în poală. Folosește-l pe ăsta! M-am gândit că ar fi mai bine să nu fim detectate.

—E un telefon cu cartelă preplătită? o întreb eu.

—Da, zice, sorbind din cafea. Am luat câteva azi dupăamiază, când am cumpărat materialele pentru anchetă.

—Mă simt ca într-o investigație oficială, îi spun eu. Ca un detectiv adevărat. Dacă aș avea probleme cu băutura și o căsnicie ratată, tabloul ar fi complet.

Scriu numărul lui Ricky, apoi tastez: Eu sunt

Care eu?

— Folosește un nume de cod! spune Alice, privind ecranul.

Eu. Numele meu este Cu Sânge Rece. O, Doamne! E o cartelă preplătită? O să dați de dracu', fetelor.

Dotty de la Gogoșăria lui Dotty ne-a spus că Steve purta ambii adidași când a venit la cafenea, dar pe unul l-a lăsat

în baie. Ea l-a predat poliției. Dar tu ne-ai spus că El susține că l-au găsit în pădure. Nu mai spune!

Cum a ajuns adidasul în pădure dacă îi purta pe amândoi când a venit la cafea? Îi scriu.

Asta-i ciudat. N-am la dosar interviul oficial purtat de poliție cu Dotty Schumacher. Interesant.

Ne-a mai spus că i-au luat și înregistrările video din seara aia

Care ar dovedi faptul că era încălțat cu ambii adidași când a ajuns aici...

Nu se pomenește nicăieri în dosar de vreo înregistrare video.

Trebuie să fac niște săpături.

Aveți grijă! Vorbim mai târziu. Bravo, Cu Sânge Rece!

Îi citesc lui Alice mesajele scrise de Ricky. Alice lasă cafeaua în suportul pentru căni.

—Deci poliția a luat adidasul și ce-a făcut cu el? L-a plasat la locul crimei?

—Cred că termenul corect pe care ar trebui să-l folosim e înscenare. Oare poliția i-a înscenat totul lui Steve Anderson? E realmente năucitor.

Abia mai reușesc să gândesc clar. Inima îmi bate năvalnic în piept. Și vorbesc mult prea repede. Alice îmi aruncă o privire uluită.

— *Năucitor? Cafeaua ți s-a urcat la cap, Adams. Cred că mai putem face ceva în seara asta, căci se pare că tu n-o să dormi.*

Oricât m-ar enerva să recunosc asta, Castle Cove e un oraș frumos. Mai ales noaptea, când străbați Autostrada 1, cu marea liniștită și întunecată pe o parte, vegheată de luna la fel de strălucitoare ca o nestemată. Bărcile cu vele și iahturile cel se leagănă în port creează o atmosferă magică.

Singurul lucru care o spulberă este moartea lui Brooke.

Alice parchează mașina. Arată spre o casă bătătoare la ochi, luminată ca un pom de Crăciun, de unde muzica răsună strident.

— E casa lui Gerber. Unul dintre prietenii nerozi ai lui Steve, îmi spune ea. Aici se adună toți sâmbătă seara.

Îmi bâzâie telefonul, cel real, nu cel cu cartela preplătită. Mama.

Ești bine?

Da, îi răspund. Cu Alice. La meditații. Bine. Te iubesc.

Alice mă privește cum strecur telefonul în buzunarul hainei.

—Cred că e frumos, spune ea, încet. Că mama ta își face griji pentru tine.

—Părinții tăi te lasă să stai până târziu în oraș? o întreb cu blândețe. N-ar trebui să le scrii un mesaj?

—Nu-i interesează, îmi răspunde, dând din umeri. Abia dacă mai trec pe acasă. Muncesc mult, așa că-s mereu plecați. Mama lucrează în industria cinematografică, iar tata... face ceva complicat cu banii, ceva ce implică multe călătorii prin toată lumea. Dar nu-i mare lucru. Adică o am pe Brenda. Mi-a instalat un program de urmărire pe telefon, după povestea de astă-vară. Îți poți imagina așa ceva? Aș putea să-l dezinstalez, dar măcar cuiva îi pasă unde sunt, nu?

Se uită pe fereastră. Mă hotărâsc să nu mai insist. Alice își drege glasul.

—Bun, deci probabil că toți cei din Elite sunt aici. Kennedy, Park. Pun pariu că până și Cole. Toți cei de pe lista noastră.

Îmi desfac centura de siguranță.

—Bine, hai să punem niște întrebări! Alice cascadează ochii mari cât cepele.

—O, nu, nu intru acolo! Ai uitat ce s-a întâmplat ultima oară când m-am dus neinvitată la o petrecere? Nu, mulțumesc.

—Ei bine, doar n-o să stăm toată noaptea în mașină, așteptând să plece unul câte unul, Alice! Care-i planul?

Își scoate telefonul cu cartelă preplătită.

— O să-i fac să vină singuri la mine. În plus, nu vreau să știe ce facem. Hai să începem cu Park! E veriga slabă.

Îmi zâmbeste, cu un licăr în ochi, apoi începe să scrie ceva pe telefonul cu cartelă preplătită. Mă uit peste umărul ei ca să citesc mesajul.

Știu totul despre tine

—O, Doamne! murmur eu. Pe bune?

—Am văzut asta într-un film, îmi spune Alice. În plus, Poirot spune tot felul de minciuni în cărți ca să smulgă adevărul de la oameni.

Ecranul telefonului se luminează.

Cine dracu' ești

Știu ce-ai făcut știu despre Brooke Pe bune, nu-i amuzant
leși afară chiar acum, singură, sau chem poliția

Nu

Alice mormăie în barbă.

Îi spun totul tatălui tău.

— E speriată de moarte de el, murmură ea. Conduce totul cu o mână de fier.

Așteptăm. Peste câteva minute, Park apare din spatele casei, într-o rochie roșie și un palton gri, cu poșeta pe umăr și telefonul în mână, uitându-se în jur. Pare îngrozită.

Alice îmi face semn să mă las cât pot de jos în scaun, până când abia mai vedem peste bord. Park rămâne pe peluză, nesigură. Sper să nu recunoască mașina lui Alice dacă o observă.

Te-am urmărit. Am văzut ce-ai făcut.

Park își duce o mână la gură, cu ochii ațintiți în telefon. Te macină pe dinăuntru?

—O, Doamne! murmur eu. E un pic cam... urât.

—Și ei s-au purtat urât cu mine, șoptește Alice.

N-am vrut să se întâmple asta. Te rog! Trebuie să mă crezi. A fost un accident.

Lângă mine, Alice face ochii mari.

— Ei, drăcie! îngaimă ea.

Stai, Park a omorât-o pe Brooke? N-are sens. Și totul ar fi mult prea simplu. În plus, polițiștii au interogat-o. Acum, pe peluză, pare o fetiță speriată, care aruncă priviri în toate părțile, întrebându-se cine o urmărește și cu cine stă de vorbă.

Dar ce a făcut mai exact?

Ea a fost singura dintre Elite care a izbucnit în plâns în ziua aceea la cantină, când poliția a venit să-i ia la întrebări, dar... ar fi cedat imediat în camera aia de interogatoriu, dacă o astfel de farsă tip Scream o sperie atât de tare.

— Alice, nu cred că...

Mă întrerupe, ridicând mâna.

Ce rochie frumoasă ai! Și Brooke avea una asemănătoare. Ai fost mereu geloasă pe ea, nu-i așa? Ai vrut să fii ca Brooke?

Park se răsucesc de jur împrejur și face câțiva pași, uitându-se peste tot. Începe să plângă.

Am vrut doar ca ea să-și piardă cunoștința, atâta tot, n-am vrut ca el s-o bea, te rog

Un icnet îmi scapă printre buze. Alice mă privește cu un zâmbet neîncrezător pe față.

Avea lumea la picioare te rog, oricine ești, lasă-mă-n pace, te rog, n-am vrut să moară nimeni

Park se prăbușește în genunchi pe peluză, cu capul în pământ.

Îl iubesc

—Stai puțin! exclam eu, uluită. Park... a pus ceva în băutura lui Brooke?

—Iar Steve a băut-o, șoptește Alice. De-aia se purta atât de ciudat. A și băut, e adevărat, dar orice i-a pus Park lui Brooke... l-a dat oare și mai rău peste cap? Nu-i de mirare că nu-și mai aduce aminte nimic.

Îi iau telefonul din mână și scriu: Ai drogat-o pe Brooke Donovan, Helen Park.

Te rog fac tot ce vrei i-am pus doar niște Ambien¹⁷

Ce fată rea ești, Helen Park, o să stăm cu ochii pe tine

Ușa de la intrare a casei se deschide și Kennedy iese afară.

— Park! strigă ea. Parkie, ce dracu' faci? Vomiți?

Park se ridică amețită în picioare, ștergându-se pe genunchi și pe față. Își bagă telefonul în geantă și se îndreaptă împleticit spre Kennedy. Dispar amândouă în casă.

Cu grijă, încă pe jumătate lăsată pe scaun, Alice pornește motorul și ne îndepărtăm încet. Odată ajunse pe autostradă, ne ridicăm, uluite, și ne holbăm una la alta.

¹⁷ Sedativ utilizat în tratamentul insomniilor (n. t.).

—Helen Park a încercat s-o drogheze pe Brooke Donovan ca să pună mâna pe Steve Anderson, spune Alice, clătinând din cap.

—Dar apoi Brooke Donovan a fugit și a dispărut, iar mai târziu a fost găsită moartă în apă, îi răspund.

—Și Steve Anderson a fost arestat pentru uciderea ei, deși se pare că rățacea pe tărâmul viselor, continuă Alice, chicotind. N-aș fi crezut în veci că Park ar fi putut s-o drogheze pe Brooke.

Cam pe la jumătatea drumului spre apartamentul meu, telefonul cu cartelă preplătită al lui Alice începe să lumineze.

Te rog nu-i spune nimic tatei te rog te rog te rog

Ridic telefonul în așa fel încât Alice să citească mesajul.

—Asta meriți, Parkie, spune ea, cu o voce dură și mulțumită. Pentru că te-ai pus cu mine.

Mai târziu, în camera mea, îi scriu lui Ricky Randall. De pe telefonul meu obișnuit, nu de pe cel cu cartelă preplătită, pentru că l-am lăsat în rucsac și sunt prea obosită ca să mă ridic din pat și să-l iau.

Helen Park a pus somnifere în băutura lui Steve Anderson la petrecere. Ambien. Nu știu de ce nu dormi, Iris. Ai avut o zi lungă.

Le-a pus în băutura lui Brooke, dar a băut-o Steve. N-a fost beat. Doar o combinație neferi-

»

cită de Ambien cu alcool. Hmm! Și cum ai obținut informația asta?

ii

i

I-am jucat o farsă lui Helen și a recunoscut totul prin mesaje.

Îmi plac metodele voastre. Nu cred că vor fi acceptate la proces, dar pot să o chem la un interviu. Stai o clipă!

Ce-i

Ai spus Helen Park? Mda

O, nu! N-o s-o lase în veci taică-su să-mi calce pragul biroului fără un avocat în costum scump pe urme. Știai că a avut un conflict cu Denny de la Burger Hut pentru un meniu care nu i-a plăcut? A spus că burgerul n-a fost bine pregătit și i l-a aruncat în față. Am fost avocata lui Denny. Am câștigat procesul, da' tipu' e iute la mânie.

Asta a spus și Alice. Că Helen se teme foarte tare

de el. Iar tu ai biroul în mașină. Sunt mereu în mișcare pentru clientela mea.

Și dacă tot a venit vorba de tați. Nici să nu îndrăznești!

Iris.

Nu l-am mai văzut de la incidentul din august.

Bine.

Trebuie să mă culc acum Trimite-mi mesajele cu Helen Park! O să văd ce pot să fac. Și, Iris?

Mda

Ai grijă. Cu toate astea. Și cu Ogilvie aia.

Pare de treabă. E-n regulă. Noapte bună, Iris.

Noapte bună, Ricky.

PANOUL CRIMEI

Steve Anderson

Helen Park Rebecca Kennedy Alice Ogilvie Cole Fielding
Antrenorul Donovan Accident Autor necunoscut

HOME PAGE HEAVY.COM

6 NOIEMBRIE

BROOKE DONOVAN, MOȘTENITOAREA UNUI IMPERIU FINANCIAR AMERICAN: CINCI LUCRURI PE CARE TREBUIE SĂ LE ȘTIȚI

Vestea morții lui Brooke Donovan a făcut înconjurul lumii în seara de 2 noiembrie. Donovan, moștenitoarea concernului Levy Cosmetics, a fost descoperită de colegii de clasă, care i-au văzut cadavrul la baza stâncilor de la marginea orașului Castle Cove. Iată cinci lucruri pe care ar trebui să le știți despre Donovan și familia Levy:

1. Brooke Donovan a locuit în Castle Cove, California, încă de la vârsta de cinci ani, când mama ei, moștenitoarea concernului Victoria Levy, s-a căsătorit cu antrenorul de baschet Matthew Donovan, spre marea dezamăgire a lui Lilian Levy, mama Victoriei, fondatoarea companiei multinaționale de produse cosmetice Levy Cosmetics. Brooke a fost adoptată în mod oficial de Matthew Donovan la vârsta de opt ani, când i-a preluat și numele de familie. Lilian Levy a crescut la Castelul Levy din Castle Cove. Dar, când Levy avea 15 ani, tatăl ei, proprietarul unui lanț hotelier, a ajuns la închisoare pentru delapidare și și-a pierdut averea.

2. Castelul Levy face acum parte din patrimoniul orașului și este deschis pentru turiști și diverse evenimente. Am aflat că, în seara morții sale, Brooke a fost la o petrecere organizată acolo.

3. După ce tatăl ei a ajuns la închisoare, Lilian Levy s-a mutat împreună cu mama ei la New York, alături de restul familiei. În scurt timp, a început să lucreze în mica prăvălie

a unui vecin farmacist, creând parfumuri și produse cosmetice. A devenit evident că avea fler pentru afaceri și, până să împlinească 21 de ani, vindea deja propriile produse farmaciilor locale. Levy Cosmetics este acum o corporație cotate la bursă, cu un profit anual de peste 15 miliarde de dolari.

4. Victoria Donovan (născută Levy) a murit acum doi ani, în urma unui atac de cord subit, în timp ce era în remisie după cancer de sân. După moartea ei, Brooke a locuit în continuare cu tatăl său în Castle Cove, deși membrii familiei mamei sale au încercat să-l forțeze s-o trimită înapoi în Manhattan, ca să poată locui cu Lilian.

5. Oglindind viața amoroasă a mamei sale, Brooke Donovan avea, în momentul morții, o relație cu un jucător de baschet pe nume Steve Anderson.

6. Nu e prima dată când familia Levy este implicată într-o tragedie urmată de un scandal. Prima l-a avut în prim-plan pe tatăl lui Lilian, alături de pierderea averii. A urmat apoi căsătoria rapidă a Victoriei, nașterea lui Brooke și divorțul de tatăl fetei, prințul Juan Sebastian, văr de-al treilea cu regele Spaniei, care și-a părăsit soția și copilul la scurt timp după venirea pe lume a lui Brooke. Câțiva ani mai târziu, sora mai mică a Victoriei, Francine Levy, a dispărut de pe un vas de croazieră în timpul unei călătorii prin Mediterana, iar trupul nu i-a fost găsit niciodată. Moartea lui Brooke Donovan e cea mai recentă tragedie dintr-un șir lung de drame îndurate de familie, printre care și moartea starului de cinema Mona Moody în împrejurări misterioase, survenită la Castelul Levy în anii 1940. Se spune că membrii familiei Levy ar fi blestemați.

Capitolul 18

IRIS

7 NOIEMBRIE 8:43

E NEBUNIE LA ȘCOALĂ.

Peste tot vezi numai care de transmisie de la știri, în timp ce poliția încearcă să țină reporterii la distanță, în spatele unui cordon. Disperați, profesorii se străduiesc să-i convingă pe elevi să intre în clădire, împiedicându-i să răspundă la întrebările jurnaliștilor. O zăresc pe Tessa Hopkins de la KWB, care a reușit cumva să se strecoare dincolo de cordon și o ascultă cu mare atenție pe impecabil-machiata-și-aranjata Kennedy. Mă furișez pe lângă un grup de elevi. Nu vreau sub nicio formă ca Tessa să mă zărească.

Alice stă lângă ușa deschisă a dulapului ei, scotocind printre hârtii mototolite și sticlute de oje.

— Ești pregătită? o întreb cu glas aspru.

S-a împotrivit ieri planului meu, dar trebuie dus la capăt.

—Merde, Iris! Fă-o tu! Aveți o oră împreună. E ultima persoană cu care vreau să vorbesc.

—Nu, eu fac cealaltă chestie. Așa ne-am înțeles. Tu te ocupi de Kennedy. Te-ai descurcat de minune cu Park, dar faza cu telefonul cu cartela preplătită nu o să meargă și a

doua oară. Trebuie să ai o discuție față în față cu Kennedy și trebuie să o înregistrăm. Pentru orice eventualitate.

Alice zâmbește cu un licăr malițios în ochi.

— I-am scris din nou lui Park. Nu mă pot abține! E foarte amuzant.

— Alice!

— Bine, bine. Dar Kennedy mă urăște. Habar nu ai cum e să vorbești cu cineva care te urăște în halul ăla.

Mă gândesc la ce a spus. Kennedy pare genul care se hrănește din slăbiciunile altora. Îi dau muniție, ceva de care să se lege. Alice ar putea folosi asta în avantajul ei.

—Varsă câteva lacrimi! îi spun eu. Mă privește printre gene.

—Vrei să plâng în fața ticăloasei ăleia? Eu nu plâng, Iris!

— Hai, fă-o! Spune-i că-ți pare rău pentru cum te-ai purtat! Că te simți singură fără ea și acum, după dispariția lui Brooke și arestarea lui Steve, ești... ești... un dezastru.

— Vrei să par vulnerabilă, îmi spune sec.

— E singura cale, îi răspund cu blândețe. Gândește-te că e o leoaică flămândă, iar tu ești doar o bucată fragedă de carne, gata de devorat! O facem pentru o cauză nobilă, corect? Pentru Brooke? Și ai grijă ca Park să nu fie prin preajmă! Ar putea deveni suspicioasă după faza cu telefonul.

Își suflă o șuviță de păr de pe față, dar pare nesigură. Sincer, nici eu n-aș vrea să vorbesc cu cineva care s-a purtat urât cu mine. De fapt, mi-ar face silă.

Deodată, îmi amintesc ce mi-a spus Westmacott în biroul ei. Despre Alice.

— Alice! spun eu încet. Am încredere în tine. Poți s-o faci. Clipește de câteva ori.

Și spun singurul lucru care-mi trece prin minte ca s-o conving.

— „A petrecut o viață observând răul, închipuindu-și răul, bănuind răul și purtând lupte crâncene împotriva răului.” E portretul tău, Alice. Du-te și luptă-te cu răul!

Un zâmbet timid îi apare pe chip.

—Iris, ai citit cărțile cu Miss Marple? E o replică din La hotelul Bertram, nu-i așa?

—Dumnezeule, nu! Tu te ocupi cu asta, nu eu. Ți-am răsfoit ieri unul dintre romane.

—Interesant, îmi răspunde. Bine. O s-o fac. Dar n-o să-mi placă.

O bătaie câștigată.

Îl găsesc pe tatăl lui Spike, îngrijitorul-șef de la Castle Cove High, în biroul logistic. A fost mereu un tip de treabă. M-am dus de câteva ori acasă la Spike, în rarele nopți de weekend în care încerc să-i fac pe plac mamei și să am o viață socială, și, în timp ce toți ceilalți se strâng în colțul

sufrageriei lui Spike, jucând o altă rundă de D&D, eu stau de obicei cu domnul Flick la televizor și ne uităm împreună la cursele de cai, în timp ce el îmi povestește despre complexitatea pariurilor ecvestre.

— Bună, Iris! N-ar trebui să fii la ore? mă întreabă, uitându-se la ceasul de la mână, cu o curea cu modele colorate.

Spike mi-a povestit odată că tatăl lui obișnuia să străbată țara în lung și-n lat cu un autobuz școlar vechi, vânzând suvenire făcute de mână la concerte. Spike poartă chiar numele unuia dintre albumele preferate ale tatălui său.

— E-n regulă. Am fost învoită, îi răspund.

E o minciună, dar n-are de unde să știe asta. Sunt o elevă de nota 10+. De ce aș minți?

Când nu ieși în evidență, te bucuri de anumite avantaje când investighezi o crimă.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Da, puteți, îi răspund. E vorba despre antrenorul Donovan. O să lipsească un timp...

Domnul Flick încuviințează trist din cap.

— Da, cumplită poveste! Sincer să fiu, chiar m-a șocat ce a făcut băiatul ăla, Anderson. Părea unul dintre ăia buni, știi ce zic?

— Da, și pe mine m-a șocat.

Aștept o perioadă adecvată înainte să continui.

—Știți, am vrea să facem un soi de altar în memoria lui Brooke. Cu poza ei în centru, flori și lumânări, dar cum nu vrem să-l deranjăm pe antrenor acasă, ne-am gândit că poate are vreo fotografie la el în birou.

—Nu puteți s-o luați de pe Instagram sau de pe ce aplicații mai folosiți voi, tinerii, în zilele astea?

—Ha, ha! Ei bine, vedeți dumneavoastră, pozele de genul acela nu sunt, ăăă, tocmai potrivite în acest caz și vrem ceva drăguț.

Încuviințează din cap.

— M-am prins, îmi răspunde și lasă clipboardul jos. Vino cu mine!

Îl urmez pe hol, apoi pe scara din aripa L.

Realizez deodată că domnul Flick n-o să mă lase singură în biroul antrenorului, ca să scotocesc după dumnezeu-știe-ce. Poate că eu și Alice ar fi trebuit să stabilim exact ce anume căutăm. Nu-i ușor să fii detectiv!

Trebuie să-l fac pe Flick să iasă din birou măcar pentru câteva minute.

Îmi scot telefonul.

Spike, scriu eu, trimite-i un mesaj tatălui tău! Acum!

Ce naiba, Iris, sunt cu formația acum!

Fă-o și nu mai pune întrebări! Spune-i că ai nevoie de el sau ceva de genul și că vrei să vă întâlniți undeva. Nu trebuie să stea lângă biroul antrenorului.

Nu pot să-mi las pur și simplu formația de izbeliște!

FĂ-O ODATA O SĂ-TI EXPLIC MAI TÂRZIU Dacă pui ceva la cale cu Ogilvie legat de Brooke, vreau să mă implicați și pe mine!

Domnul Flick descuie ușa de la biroul antrenorului.

— Gata! Uite una drăguță, chiar acolo! Îmi spune, arătând spre perete.

E o fotografie cu Brooke, frumoasă ca întotdeauna, îmbrăcată într-o rochie de seară care pare extrem de scumpă, într-o sală de bal somptuoasă, cu candelabre de vis.

— A fost la evenimentul ăla al ei... cum îi spuneți voi? murmură domnul Flick, cu o voce aproape îndepărtată. Unde merg fetele cu bani? La un mare bal sau ceva pe acolo.

Brooke poartă niște mănuși lungi și albe, asortate cu rochia-i splendidă, albă ca zăpada.

— La balul debutantelor, îi răspund încet. Un soi de petrecere care marchează intrarea în societate.

Averea lui Brooke impunea respectarea unui anumit standard și a istoriei familiei, iar printre astfel de obligații se numărau și balurile pentru fetele frumoase. Apoi mai

era balul anual al regatelor de la Clubul de lahting. Chestii de genul ăsta.

— O, stai puțin, că-mi scrie Spike! spune domnul Flick. Poți să mă aștepți aici? Trebuie să încui după ce pleci. Mă întorc imediat.

— Nicio problemă.

Și pleacă, firește. Pentru că sunt Iris Adams. Și prin urmare n-o să fac ceva ilegal.

Dar exact asta fac de cum îi aud pașii îndepărtându-se pe hol.

Pun fotografia înrămată în rucsac, pentru că nu vreau să fiu prinsă cu minciuna, apoi mă apropiu de biroului antrenorului. Sertarele nu sunt încuiate. Ce-i drept, habar n-am ce caut. Știu doar că... trebuie să caut ceva. Recunosc, mi-e puțin teamă. Inima îmi bate frenetic în piept. Mai și miroase urât aici. Arunc o privire în jur. Într-un colț e o cutie cu adidași. Rafturile sunt ticsite cu fotografii ale echipelor de baschet, premii și trofee.

În sertare găsesc doar pixuri, post-it-uri, gumă de mestecat, o pereche de șosete și dosarele elevilor. Care... îmi fac rău de tot cu ochiul, dar nu pentru asta am venit aici.

Trântesc din greșeală un sertar, iar monitorul de pe birou se trezește la viață, un chenar mic cerându-mi parola.

Hmmm!

Din câte știu despre antrenor, nu-i un tâmpit, dar mă îndoiesc că-i vreun geniu. Dacă și-a pus o parolă, atunci sigur a ales una ușor de reținut.

Tastez CrystalCoveCougars.

Nu, îmi spune chenarul, care se mișcă pe ecran.

Doar n-o fi pus ceva legat de Brooke – ar fi mult prea simplu, nu-i așa?

Telefonul începe să bâzâie.

TATA A PLECAT AM ÎNCERCAT

AR FI BINE SĂ-MI SPUI CE SE PETRECE

La naiba!

Și atunci îl văd, ca o fraieră ce sunt, ivindu-se la baza monitorului, pe jumătate ascuns sub o cutie deschisă de pepsi fără zahăr.

Un post-it pe care scrie CCHSHOOPS333.

Castle Cove High School și hoops de la baschet.

Bingo! Tastez parola și contul lui de e-mail apare imediat pe ecran. Probabil că a uitat să se delogheze ultima oară când a fost aici.

Aud un fluierat pe hol și un zăngănit de chei. Domnul Flick.

Trec repede prin e-mailuri, dar nu știu ce anume trebuie să caut, așa că fac o poză cu telefonul și bag parola în buzunar.

Mă aflu din nou în fața biroului când domnul Flick apare în prag.

—Gata? mă întreabă el.

—Da, îi spun. Am luat fotografia de la balul debutantelor. O aduc mâine înapoi, bine?

—Dar nu mai târziu, în regulă? îmi spune, fluturându-și mâna prin față. Doamne, ce pute aici!

—Probabil din cauza adidașilor, îi răspund. Nu mi-am imaginat că cineva ar putea avea atâția.

Se uită la încălțăminte din colț.

— Nu, nu-s ai lui. Sunt cei rămași de la membrii echipei. Rich Colson de la Foot Locker le oferă reduceri jucătorilor de baschet, iar băieții cresc atât de repede, încât schimbă adidași ca pe ciorapi. Antrenorul îi strânge pe cei rămași mici și îi donează societății de binefacere de pe strada Bristol. Îi tot spun să scape de ei pentru că put, continuă domnul Flick, dar știi cum e antrenorul. Îi e capu' numai la victorii și la femei, adaugă, râzând.

Adidași. Sunt o grămadă în cutie. Arunc o privire pe furiș. Majoritatea sunt Nike. Roșii. Potrivit lui Dotty, Steve purta niște adidași roșii. Încerc să procesez informația când îmi reamintesc ultimele cuvinte ale domnului Flick.

— „La victorii și la femei?”, spun eu. Se face roșu la față.

— O, vai! Ar fi trebuit să-mi țin gura. Nu-i frumos din partea mea.

Mă poștește cu mâna să ies din birou.

— Dar, domnule Flick, între noi fie vorba, puteți să-mi spuneți la ce v-ați referit? Adică știu că antrenorul a fost într-o relație cu doamna Westmacott, dar...

— O, povestea aia s-a terminat când a început școala. La câte lacrimi vărsa, îi schimbam cutiile de șervețele din birou și de câte patru ori pe săptămână.

Afișez un zâmbet șiret.

Domnul Flick schițează și el un zâmbet în colțul gurii.

— Ei bine, Iris, între noi fie vorba, individul ăsta e un armăsar.

— „Un armăsar”?, repet eu, inocentă.

Tatăl vitreg al lui Brooke Donovan, un părinte devotat și un antrenor de baschet atât de îndrăgit, e un armăsar? Așa a fost mereu? Sau numai după moartea mamei lui Brooke? E evident că antrenorul Donovan nu-i tocmai cine pare a fi.

— A devenit un afemeiat de curând, domnule Flick? Sau așa a fost și înainte de moartea mamei lui Brooke?

Gândurile mi se învâlmășesc. Aș vrea să fi luat dosarul cu mine, ca să notez anumite lucruri, pentru că mă gândesc la ce a spus Alice legat de conturile lui Brooke și de certurile cu antrenorul. Și acum încep să mă întreb de ce un tip însurat cu o femeie extraordinar de bogată mai

lucrează ca antrenor de baschet la un liceu. Chiar e cineva atât de bun la suflet? Dar dacă...

—Iris, spune domnul Flick, pe un ton conspirativ, aş putea să-ţi spun atâtea poveşti despre tipul ăsta!

—O, domnule Flick, vă rog să o faceţi! Vă rog, vă rog, s-o faceţi!

Capitolul 19

ALICE

7 NOIEMBRIE 11:43

„Ah, înţeleg că sunteţi şi actriţă, Miss Marple, nu numai un înger al răzbunării.”¹⁸

AGATHA CHRISTIE, NEMESIS

O ZĂRESC PE KENNEDY îndesându-şi cărţile în dulap înainte de prânz. E singură, ceea ce-i bine, pentru că n-am de gând să vorbesc cu ea de faţă cu Park sau cu Henderson, dar e şi rău, pentru că nu mai am nicio scuză să nu vorbesc cu ea. Nu-mi vine să cred că Iris a reuşit să mă convingă să fac asta. Cu o simplă referinţă la Miss Marple. Îmi cunoaşte deja punctele slabe. Cât de nepoliticos!

¹⁸ Traducere de Monica Nechiti, editura RAO, Bucureşti, 2009 (n. t.).

Dar am totul sub control. Hercule Poirot a obținut mereu informații de la suspecti, mințind cu nerușinare și pretinzând că nu știe anumite lucruri, ca să le câștige încrederea. Și se întâmplă să am destulă experiență în ambele cazuri.

Trag adânc aer în piept și mă îndrept spre Kennedy. Holul e aproape pustiu, în afară de două colege de clasă, care stau de vorbă, sprijinite de peretele de vizavi. Amuțesc amândouă când trec pe lângă ele. Cu coada ochiului, o văd pe una înghiontind-o pe cealaltă. Le ignor. Miss Marple nu s-ar lăsa intimidată de părerile altora și n-o s-o fac nici eu.

Când ajung la Kennedy, mă opresc și îmi dreg zgomotos glasul. Stă cu capul în dulap și cu ochii ațintiți în telefon, schițând un zâmbet. Tresare când mă aude.

— Ogilvie, ce dracu' faci?

Se înroșește la față și-și blochează iute telefonul.

— Bună, îi spun, deși trebuie să recunosc că nu e cea mai inventivă formă de salut. Ăăă...

Ezit. Hai, Alice, minte!

Kennedy ridică din sprâncene, apoi trânteste ușa dulapului, aruncându-și pe umăr geanta Celine.

—Da?

—Bună, Kennedy. Ce faci? Mi-am făcut griji pentru tine. Din cauza poveștii cu Brooke și cu toate câte s-au întâmplat... știi ce zic?

Îmi mușc buza, cu capul în pământ, încercând să storc niște lacrimi. Îmi tremură buza de jos.

— E o nebunie! Ce se spune despre Steve. Totul. Nu pot să... Am senzația că-i numai vina mea.

Simt un nod în gât. La naiba! Nici măcar nu trebuie să mă prefac. Clipestc de câteva ori.

Când vocea îmi cedează, expresia de iritare dispare de pe chipul lui Kennedy.

— O, Alice!

Oftează adânc și mă bate cu stângăcie pe braț.

— Știi, nu totul se învâрте în jurul tău. E oribil ce s-a întâmplat, dar nu-i ca și cum tu ai împins-o pe Brooke de pe o stâncă.

Se oprește, ridicând din sprâncene.

— Sau ai împins-o? Întreabă și apoi pufnește. Am glumit! Știm că Steve e vinovatul. Slavă Domnului că l-au prins atât de repede! Îți imaginezi cum ar fi fost să fie aici, gen să umble încă liber prin școală după ce a ucis pe cineva? Mi se face pielea de găină numai când mă gândesc.

Și se înfioară.

— Chiar crezi că Steve a ucis-o? o întreb, încruntată.

— *Trezirea, Alice! exclamă ea, strâmbându-se. E evident că el e vinovatul. Poliția are muntele ăla de dovezi. E un caz clar. M-am întâlnit ieri cu antrenorul care mi-a spus ce mult se bucură că s-a terminat; și că e mai bine așa,*

pentru că nu se transformă totul într-un circ mediatic. Brooke n-ar fi meritat asta, nu-i așa?

Gândul îmi zboară la carele de știri parcate în fața școlii.

— Ăăă, nu știu dacă-i chiar așa.

Mi se pare ciudat că antrenorul se bucură că Steve e făptașul – dacă așa o fi –, pentru că mereu a părut că îl simpatizează, mai ales datorită baschetului.

Kennedy își flutură mâna prin aer.

— Mda, păi, zic și eu. Părea cam trist. Poate că nici nu și-a dat seama ce spune. Dar cu siguranță e mult mai bine că Steve se află în spatele gratiilor. Ar fi trebuit să mergem cu toții împreună la balul regatelor. Îmi pare rău, dar nu am chef ca un ucigaș să-mi strice pozele. Ar fi trebuit să-l tai din fotografii și asta ar fi stricat tot farmecul.

— Corect.

Dumnezeule mare! Am uitat cum poate fi Kennedy. Discuția a luat-o pe arătură și am ceva de aflat.

—Pot să te întreb ceva? Mă tot frământă gândul ăsta. Mă privește cu atenție.

—Mmm... poate.

Mă lupt să-mi păstrez chipul inexpressiv, deși îmi vine să-mi dau ochii peste cap.

— În seara aceea, de Halloween. După ce Brooke a plecat de la petrecere? Crezi că ar fi putut să dea peste altcineva? În afară de Steve?

Kennedy pare iritată.

— De ce mă întrebi asta, Alice? De ce totul trebuie să fie o problemă pentru tine? Las-o baltă, bine? Încercăm toți să trecem peste. Am vorbit deja cu polițiștii și le-am spus tot ce știu și Steve e la închisoare... Gata, s-a terminat! Slavă Domnului! Trag aer în piept.

— Nu totul e o problemă, bine? O, Doamne!

Uf, ce mă scoate din sărite! Trebuie să-i aflu alibiul – dacă are unul – fără să o întreb propriu-zis, pentru că atunci s-ar putea să mintă. Deși Hercule Poirot chiar susține că minciunile te conduc uneori la adevăr.

Și-mi pică fisa. Așa a reușit și Iris să mă convingă să vorbesc cu Kennedy. Îmi cunoaște punctele slabe și le-a folosit ca să obțină ce vrea. Și dacă nici eu nu-i cunosc slăbiciunea lui Kennedy, atunci nu știu cine i-o cunoaște.

— A fost și Cole Fielding acolo în seara aia? o întreb. Firește că a fost, doar l-am văzut.

Când îi aude numele, Kennedy se oprește cu piciorul în aer, iar un zâmbet șiret îi apare pe buze.

— Da, îmi răspunde. Da, chiar a fost. De ce mă întrebi?

— Am auzit că s-a înfiripat ceva, îi spun, înghiontind-o. Aștepți de ani buni să se întâmple asta.

Mă prefac că mă bucur pentru ea, chiar dacă povestea îmi dă fiori.

— Nu-i așa? mă întreabă, apoi se apleacă spre mine, conspirativ. A fost uluitor!

Bleah!

—Ce fain! spun cu glas tare. Cum a reacționat Brooke când a aflat că sunteți împreună? A fost mereu puțin posesivă în privința lui. I-a păsat?

—Nu. A spus că nu.

Își scoate telefonul din buzunarul lateral al genții și-și trece degetul de câteva ori pe ecran.

— Uite!

Mi-l împinge în mână, cu o expresie triumfătoare pe chip, apoi se uită de jur împrejur pe hol.

— Ai grijă să nu dai volumul prea tare!

Apăs Play și când văd ce - cine - e pe ecran, rămân cu gura căscată.

— O, Doamne, Kennedy! Sunteți... tu și Cole? Căh! Ia-l de aici!

Îi arunc telefonul, iar ea îl prinde râzând.

— E sexy! Nu-mi pare deloc rău! Merit și eu din când în când câte o bunăciune! Așa că dacă ai impresia că dragul de Cole are vreo legătură cu ce i s-a întâmplat lui Brooke, nu, chiar nu are. Vezi ora de pe ecran?

Și îmi bagă din nou telefonul sub ochi.

— E afișată acolo. Am fost împreună în noaptea aia. I-a trecut pasiunea pentru ea. După cum bine vezi.

Aș fi putut să trăiesc bine-mersi toată viața fără să văd o înregistrare ca aia. Mă strâmb.

—Acum va trebui să-mi bag capu' într-o găleată cu clor, mersi.

—N-o mai face pe mironosița, Alice! îmi spune ea, cu o expresie visătoare pe chip. Știi că-mi plăcea de Cole încă de când era cu Brooke. Majoritatea fetelor îl tratează doar ca pe un tip sexy, dar de fapt e foarte...

—Gata, mersi! Trebuie să plec, zic, întrerupându-i monologul despre Cole.

Știu din proprie experiență că ar putea s-o țină așa ore întregi.

Kennedy închide gura, cu o expresie întunecată pe chip.

— Bine, Alice. La revedere! O bat ușor pe braț.

— Știi ceva, Kennedy, îi spun apoi, când se va ajunge la proces în cazul lui Steve, s-ar putea ca autoritățile să ne întrebe pe toți unde am fost în noaptea aia, după petrecere. Va trebui să le arăți tuturor filmulețul tău cu Cole.

Face ochii mari și se uită la imaginea înghețată de pe ecranul telefonului, apoi din nou la mine, îngrozită.

— Nu-i palpitant? o întreb, cu un zâmbet mios pe buze.
Ne mai vedem!

Și o iau la fugă cât de repede mă țin picioarele ca s-o
găsesc pe Iris.

PANOUL CRIMEI

Steve Anderson

Helen Park Rebecca Kennedy Alice Ogilvie Cole Tiedling
Antrenorul Donovan Accident Autor necunoscut

MESAJE PE TELEFON ÎNTRE A. OGILVIE ȘI R. KENNEDY

7 NOIEMBRIE 15:03

AO: Hei

RK: Dc îmi scrii, Ogilvie AO: Calmează-te AO: Pot să-ți mai
pun 1 întreb RK: OMG vezi-ți de viața ta AO: Iau asta ca pe
un da

AO: Imediat după dispariția lui Brooke, ai spus că nu prea
se mai înțelegea cu antrenorul AO: Ai spus că e cv legat de
bani AO: Cum ar fi

RK: Doamne, băgăcioasă mai ești! RK: Cred că ea a spus
ceva cum că el ar vrea să-și primească stipendiul lunar
până când avea să termine facultatea

RK: Voia să-l facă un soi de administrator fiduciar sau

ceva de genu'.

AO: Administrator fiduciar?

RK: NU ȘTIU alicie! Știi doar că nu-mi place să vorbesc de bani.

AO: Mmm! de când? RK: Nu cntz

RK: Asta-i tot ce voiai să afli?

AO: Mda

RK: ATUNCI, PA!

Capitolul 20

IRIS

7 NOIEMBRIE 16:40

Unde ești???

CRED CĂ E AL optulea mesaj trimis de Alice.

Mama mă privește lung și observ că îi tremură buzele.

— E-n regulă, îmi spune ea. El mi-a scris, eu l-am blocat. Și s-a terminat. Știe că nu poate să vină aici din cauza ordinului de restricție.

Am un nod în stomac. Vreau să-i spun că ar trebui pur și simplu să plecăm, chiar acum, cu banii pe care i-am pus deoparte. Să fugim. Dar, până să apuc să o rog, cineva bate la ușă. Încremenim amândouă.

Mama ridică mâna și se duce la ușă.

— Da? strigă ea.

De cealaltă parte se aude o voce familiară și veselă.

— Nu știu dacă am nimerit unde trebuie, dar o caut pe Iris. Umerii mamei se relaxează vizibil. Răsuflu ușurată. E

doar Alice. Dar simt imediat o strângere de inimă. Alice e aici. Și n-am vrut niciodată să vină aici. Mă uit în jur. N-am mai făcut curățenie de câteva zile – sunt lucruri împrăștiate peste tot, nu ca la conacul lui Alice, unde e mereu lună. Mama deschide ușa și Alice pășește înăuntru.

— Aici erai! Te-am căutat peste tot. Bună ziua, doamnă Adams.

— Alice, îi răspunde mama, cu blândețe. Bănuiesc că aveți meditații, spune apoi, uitându-se la mine. Te sun de la muncă, bine?

Încuviințez din cap. Alice ne privește când pe mine, când pe mama, cu o expresie încruntată pe chip.

Mă întreb la ce s-o fi gândit când a văzut pubela plină de gunoi din parcare. Dovleacul uscat aflat încă în fața ușii de

la 312. Dacă o deranjează televizorul vecinei de la 316, care urmărește Real Housewives cu sonorul atât de tare, încât se aude până la mine.

Mama îi face loc lui Alice să intre, apoi pleacă, închizând ușa în urma ei. Alice îmi zâmbește cu gura până la urechi.

—Nu mi-ai răspuns la mesaje! Așa că a trebuit să aflu unde stai. Sper că nu te superi.

—Îmi pare rău pentru dezordine, îi spun. Un pic sub nivelul tău, probabil.

Zâmbetul îi pierde de pe buze.

—Iris...

—Trebuie să mă duc la toaletă, spun.

Intru în baie, dau drumul la apă și mă spăl pe față. El i-a scris mamei. Deși n-ar trebui s-o facă. Se apropie cu pași mici. Mă frec tare pe față cu un prosop.

Când ies, o văd pe Alice uitându-se la laptopul de pe masa din bucătărie și citind pagina pe care am lăsat-o deschisă. Își ridică privirea spre mine.

— Whispering Pines? E undeva în nord, nu? Pleci cu ai tăi în vreo excursie?

Închid laptopul, furioasă. Am o grămadă de ferestre deschise. Am căutat diverse lucruri. Ca, de pildă, cum să-ți schimbi identitatea. Chestii de genul ăsta. Nu vreau s-o las pe Alice să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala și să-mi intuiască planurile de dispariție.

— Stau doar cu mama. Și, nu, nu plecăm nicăieri.

—O! Tatăl tău călătorește mult, ca al meu...?

—Nu. Tata a murit. Și nu e nevoie să-mi spui că-ți pare rău sau așa ceva. S-a întâmplat înainte să mă nasc.

E o minciună, dar una pe care o pot spune cu o față serioasă și asta sper să-i închidă gura lui Alice.

—O! îmi răspunde, cu glas domol. Probabil că ți-e foarte greu. Nu prea îmi văd părinții, dar nu-mi pot imagina cum ar fi, știi tu, să nu-i mai am.

—N-are cum să-ți lipsească ceva ce n-ai avut niciodată, îi răspund. În plus, mama-i extraordinară, așa că nu-mi lipsește nimic. N-ai de ce să-ți faci griji pentru mine.

Alice tace. Iau laptopul și îl pun pe bufet, doar ca să fac ceva și să nu mă uit la ea, pentru că pare... aproape ca și cum i-ar păsa și n-am nevoie de asta acum.

— E frumos aici la tine, spune apoi, schimbând subiectul, pe un ton vesel și senin. Îmi plac tablourile în acuarelă, tu le-ai făcut? mă întreabă, arătând cu mâna spre peretele din bucătărie.

O privesc cu atenție. O să râdă de mine? Pare ceva ce ar face una dintre Elite.

— Da, eu le-am făcut. Îmi place. Să pictez oceanul, vreau să zic.

Se apropie de ele.

—Îmi plac. Sunt atât de... frumoase și de liniștitoare. Aș vrea să am și eu talent la ceva. Dau camerei o atmosferă așa de caldă și primitoare...

—Încetează, Alice! Nu-i nevoie să joci teatru. Știu că e urât aici. N-ar fi trebuit să vii. Data viitoare, zi-mi direct unde să ne întâlnim!

—Dar chiar îmi place aici, îmi răspunde, încruntându-se. Și îmi plac și tablourile. Te simți ca acasă aici. E un cămin.

Face o pauză, apoi continuă:

—Nu sunt o prințesă înfumurată. Poate că, dintre noi două, tu ești snoaba, Iris. Te-ai gândit la asta? Mă fac roșie ca racul.

—Bine, îi răspund, în cele din urmă. Hai să trecem la treabă!

—Bine, zice la rândul ei, punându-și geanta pe masă. Kennedy... Cum să spun asta? Era în flagrante delicto cu Cole Fielding după fuga lui Brooke și are un filmuleț cât se poate de picant ca dovadă. Și se vede și ora. Poți să-i ștergi de pe panou.

—O, Doamne! S-au filmat? o întreb, pufnind în râs.

Aș cam vrea să văd filmulețul, dar n-o să-i mărturisesc asta lui Alice.

Își flutură mâna prin față.

—Imaginile mi-au rămas întipărite în minte pentru totdeauna.

Ne privim una pe alta și chicotim la unison, cu gândul la scenele picante dintre Cole și Kennedy. Deși simt o umbră de gelozie când mă gândesc la Cole în brațele lui Kennedy.

Gata, e mai bine acum.

— Bun, spun, trăgând adânc aer în piept. Biroul antrenorului. Sincer, n-am găsit mare lucru. Nici n-am avut prea mult timp la dispoziție până s-a întors domnul Flick – o, e tatăl lui Spike. Știai? Așa că i-am scris lui Spike să-l scoată pe tatăl lui din birou ca să rămân singură. Asta-i tot ce am obținut.

Îmi scot telefonul și îi arăt fotografia cu e-mailurile antrenorului. Unele mesaje par nevinovate, ca de pildă: Olive Garden – Ne este dor de tine. Altele sunt însă mult mai interesante.

Alice îmi ia telefonul și studiază imaginea.

— Multe e-mailuri de la Lincoln Life și Beneficiary și de la o companie Watson, Terwilliger și Morton. Avocați? Sau ăsta e administratorul fiduciar? Kennedy mi-a spus că Brooke și antrenorul se certau și că el voia să fie făcut administrator fiduciar, ca să mai primească niște bani și după ce ea avea să plece la facultate.

— Le-a primit înainte de moartea lui Brooke? întreb eu.

— Da. Deci chiar încerca să schimbe lucrurile. Și... o, uau! Mărește fotografia pe ecranul telefonului.

—Antrenorul are multe e-mailuri de la profesoarele de la școală. E normal?

—Despre asta voiam să-ți vorbesc și eu. Flick susține că antrenorul e un afemeiat în toată regula, foarte popular printre doamnele de la Castle Cove High. Cu câte femei jongla?

—Cu destule, după cum se pare, zice, dându-mi telefonul înapoi. Oare Brooke știa de preocupările lui extrașcolare? N-o pun la socoteală pe Westmacott.

—Cum ar putea să nu știe? Bun, să ne întoarcem la dovezile pe care le deținem! Unu: antrenorul nu pare un bărbat chiar atât de devotat. Doi: oare încearcă niște șmecherii financiare? Nu știu. Și cum rămâne cu toate profesoarele? Să zicem că, dintr-un motiv sau altul, el e făptașul. Dacă a avut un complice? Și poliția a arestat pe cine nu trebuie? Mă gândesc că ne-ar prinde bine o mână de ajutor. De la Excluși. Ancheta presupune multă muncă de cercetare și strângere de informații, iar câteva perechi de ochi în plus ar putea să accelereze lucrurile. Ce zici?

Alice mă privește cu atenție.

— S-ar putea să ai dreptate.

Răsuflu ușurată. E mult de muncă, dar nu asta-i de fapt problema pentru mine. Problema e cu totul alta - obținerea recompensei și fuga din oraș. Cu cât vom rezolva mai iute cazul, cu atât mai repede îmi voi atinge scopul.

Alice își ia geanta.

— Ia-ți lucrurile! Pentru asta am și venit aici, ca să accelerăm investigațiile în cazul antrenorului. Avem treabă.

Se îndreaptă spre ușă până să apuc să-mi iau rucsacul. Mă grăbesc după ea.

Stăm în mașina lui Alice, pe strada unde se află casa lui Brooke.

— Care-i planul? o întreb. Batem pur și simplu la ușa antrenorului și îl întrebăm: „Prietene, i-ai făcut cumva de petrecanie fetei tale?” Nu cred c-o să meargă.

Alice îmi aruncă o privire.

— Gata, nu te enerva! îmi spune ea. M-am gândit serios la asta și există o singură cale de a-i scotoci prin casă fără să ne deranjeze sau să-i trezim suspiciuni. Am luat ceva. Caută-mi în geantă!

O iau din consola de la bord și scotocesc prin ea. Găsesc un pachet de prezervative.

—Pe bune, Alice? îi spun, arătându-i-l. Cred că vrei să mergi puțin prea departe.

—Nu ăla! Caută mai pe la fund! Și e scârbos ce ți-a trecut prin minte. E practic un moș, îmi răspunde, înfiorându-se.

Scot un flacon de medicamente și citesc ce scrie pe etichetă: Ariadne Ogilvie, Xanax, 3 miligrame.

—Surpriză! exclamă Alice.

—Alice... nu! mă împotrivesc eu.

—Park i-a făcut asta lui Steve! îmi răspunde. Iar în Apartamentul de la etajul al treilea, Hercule Poirot a adormit un suspect cu cloretan, ca să aibă timp să-i caute

prin buzunare. N-am avut cum să fac rost de cloretan atât de repede, dar dulapul cu medicamente al mamei e o adevărată farmacie, așa că hai la treabă!

Scutur flaconul în mână.

— Nu-i bine. Nu e deloc bine. Alice oftează.

— Crezi că o să-mi spună ceva care să-l incrimineze? Ceva de genu': O, da, Alice, îți mulțumesc că m-ai întrebat, și, da, chiar am împins-o pe Brooke de pe o stâncă. N-ai să vezi! Și avem nevoie de timp ca să-i cotrobăim prin birou. Trebuie să găsim ceva despre conturile de care tot vorbește Kennedy.

—Să găsim, adică și eu?

—Îi bat la ușă, intru, stăm puțin de vorbă. Despre înmormântare. Mă ofer să-i aduc ceva de băut. Îi pun pastilele în băutură. M-am documentat. O să adoarmă rapid. Îți scriu un mesaj, dezactivez alarma, îți deschid ușa din spate, mergem sus bla bla bla.

Există un milion de moduri în care planul ar putea merge prost și încă un milion de motive pentru care este îngrozitor de imoral. Să droghezi pe cineva. Dar și să omori pe cineva este îngrozitor, iar dacă făptașul e antrenorul...

Oftez. Profesia de detectiv te pune în tot felul de situații la limita legii.

—Singurul mod prin care pot justifica această misiune este faptul că profesorii ne cer mereu să aplicăm povești fictive în viața noastră reală, așa că tot ce facem este cercetare aplicată, îi spun lui Alice.

—Și câteva delictе pe lângă, firește, murmură ea.

Trag adânc aer în piept și apoi îl elimin încet, încet, încet.

— Ce-ai făcut din viața mea, Alice Ogilvie?! șoptesc eu.

Alice încetinește la jumătatea străzii lui Brooke.

Oprim în fața clădirii impunătoare, cu trei etaje, în stil spaniol, unde am mai stat cândva la pândă.

—Poate că totul a fost regizat. De antrenor, spun eu.

—Cred că asta urmează să aflăm, îmi răspunde Alice.

—Nu uita să-ți deschizi telefonul! Și să înregistrezi tot ce-ți spune înainte să faci știi tu ce!

Apasă pe un buton și portiera mea se deschide.

— Succes la spionat! gângurește ea.

La naiba!

Stau ghemuită în spatele unui desiș de tufișuri din capătul aleii lui Brooke, privind-o pe Alice cum se îndreaptă spre ușile duble și elegante de la intrare și apasă pe sonerie. Câteva clipe mai târziu, antrenorul Donovan apare în prag și o invită înăuntru.

Ușile se închid.

Broboane de sudoare îmi apar pe frunte. Mă copleșesc regretele.

Ce dracu' facem? Cum am ajuns noi la concluzia că e o idee bună ca Alice să se ducă în casa cuiva despre care credem că ar putea fi un criminal? Pentru că, vezi tu, dacă el chiar e unul? Mă strecor spre marginea curții, rămânând aproape de casă, și ajung în spate.

Curtea de aici seamănă cu o oază tropicală.

Are o piscină strălucitoare și îngustă, dotată, probabil, cu sistem de încălzire și jacuzzi. Un bar și o casă mică de oaspeți. Șezlonguri elegante, mese și palmieri. Și apoi, fix în mijlocul unui gazon luxuriant și frumos îngrijit, tronează o trambulină imensă.

Bogătașii ăștia! Nici nu termin bine gândul, că mă și simt rușinată. Poate că Alice are dreptate. Poate că eu sunt snoaba.

Inima îmi bate asurzitor în piept. Sudoarea mi se adună la subraț, chiar dacă e o zi răcoroasă și înnorată. Îmi verific telefonul. Cât a trecut oare? Dacă o strânge de gât? Sau o sufocă pe canapea cu o pernă frumoasă și scumpă?

Când ușa glisantă de sticlă alunecă într-o parte, tresar speriată. Alice își scoate capul afară și îmi face semn să intru.

— Alarma? o întreb eu.

Îmi arată o cutie pătrată de pe perete.

— S-a rezolvat. Eu și Brooke obișnuiam să ne strecurăm noaptea afară. N-au schimbat niciodată codul. Hai să mergem!

Și începe să urce niște scări.

— Stai puțin! spun eu. Aș vrea să... adică... l-ai scos complet din joc, da?

Ridică o sprânceană.

— Du-te să te convingi singură! Mă găsești sus.

Urcă în grabă la etaj, iar eu intru încet în camera din față. Antrenorul zace prăbușit pe canapeaua albă, cu gura deschisă și mâinile întinse pe lângă el. Să-l înghiontesc? Să-i ascult răsuflarea? Dacă i-a dat prea multe pastile?

Sforăie ușor. Bun! Măcar e în viață.

Mă uit la sticla de bere de pe masă. E inconștient. Dar poate ar trebui să ne asigurăm că nu bănuiește nimic când se trezește, nu?

Intru în bucătărie, iau câteva sticle de bere din frigider și le golesc în chiuvetă. Las două pe bufet, iar pe celelalte două le iau cu mine în cameră. Pun una lângă el pe canapea, iar pe ultima o las pe masa din fața lui.

Apoi o iau la fugă după Alice.

O găsesc într-o cameră de la mijlocul holului.

Din câte am văzut în biroul antrenorului de la școală, nici acasă nu stă mai bine cu organizarea, pentru că e un dezastru în toată regula în cameră. Alice stă pe scaunul din fața biroului și îi caută prin e-mailuri.

Clatină din cap și îmi arată un post-it pe care scrie: JORDAN6!

— Oamenii ăștia chiar nu știu nimic despre parole? spune ea. E lipită, la propriu, de tastatură.

O imprimantă din colț se trezește la viață. Alice printează ceva.

Biroul e ticsit cu hârtii, pe podea sunt împrăștiți adidași și tricouri murdare, rafturile sunt pline cu trofee, iar prin colțuri stau aruncate diverse cutii vechi de mâncare luată la pachet. Restul casei, sau cât am văzut din ea până acum, pare imaculată, aproape neatinsă. Poate că numai aici se simte în largul lui. Parcă îmi e puțin milă de el.

Și apoi nu-mi mai e, pentru că în cutia aflată în colț se vede un sân. O poză cu un sân, care îi aparține, descopăr în timp ce o scot încet din cutie, doamnei Yang de la cantină.

Doamna Yang! O scap din mână de parcă m-ar fi ars.

— Grăbește-te! șoptește Alice. Nu știu cât o să fie inconstient. I-am pus cam trei pastile.

—Treii?

—Păi... păreau minuscule.

Scotocesc prin hârtiile de pe birou, alături de Alice. Majoritatea sunt chestii legate de școală: teste de la orele lui de istorie, pe care trebuie să le noteze (se pare că Park a picat unul), statistici și tabele cu meciurile de baschet, orare. Lucrurile din sertarul biroului sunt foarte interesante: gumă cu nicotină (antrenorul a fumat?), un pachet de prezervative (ce naiba? dar e bine că practici sexul protejat, domnule antrenor Donovan; Dumnezeuule,

se pare că toată lumea are prezervative la îndemână; Castle Cove s-ar putea numi Prezervatiland), ață dentară. Deschid sertarul cu dosare.

Ooo!

Deci antrenorul chiar poate să-și țină lucrurile în ordine, din moment ce toate dosarele de aici sunt frumos catalogate, cu etichete scrise de mână: Victoria, Brooke, Medicul de familie, Asigurare, Reparații casă, Taxe, Dosar de sănătate – animale de companie (o, Doamne, dacă există vreun câine în casă și vine după mine), și...

... ultimul testament al Victoriei Levy Donovan.

—Testamentul! strig eu.

—Ia-l! strigă la rândul ei Alice.

Iau o copie a testamentului și o îndes în rucsac. Taxele par treburi complicate, așa că sar peste ele. Dosarul cu asigurările pare bun pentru anchetă, așa că îl bag și pe ăsta în rucsac.

Găsesc pe birou și câteva extrase de cont, prin urmare le șterpelesc și pe astea.

Alice mă apucă de braț.

— Ai auzit? Încremenesc.

De la parter răzbate o voce puternică, iritată și stridentă.

— Ce mai nerod! Uită-te la tine! Doar uită-te la tine!

— O, Doamne! spune Alice. E Lilian. Bunica lui Brooke. O. Doamne. Dumnezeuule!

Aud un zgomot, ca și cum cineva ar lovi ceva.

—Ce face? o întreb în șoaptă. O să-l trezească.

—Adună tot! spune Alice.

Se îndreaptă spre ușă, iar eu îndes în rucsac toate hârtiile printate. Apoi mă opresc.

Telefonul antrenorului e chiar în fața mea. De pe hol, Alice șoptește:

— *Iris!*

Probabil că sunt atâtea informații în telefon! Prea multe ca să mă uit pe fugă și să le fotografiez chiar acum și...

Îl arunc în rucsac, cu inima cât un purice, și o urmez pe Alice în capul scărilor.

Un pocnet, precum cel al unui baston lovit de podea, se aude din ce în ce mai tare de la parter.

Lilian merge prin bucătărie, apropiindu-se periculos de mult de scările din spate.

— Stai aici! murmură Alice.

Rămân în capul scărilor, lipită de perete, cât mai invizibilă cu putință. Alice coboară.

— Bună, Lilian!

— Ia te uită! spune Lilian, iar vocea nu-i mai pare atât de iritată. Alice Ogilvie! O, Doamne, ce frumoasă te-ai făcut!

O spune pe un ton aproape... trist.

O, da, Brooke! Alice... îi reamintește de Brooke, firește.

—Bănuiesc că l-ai văzut pe ginerele meu, beat pe canapea. N-aș putea spune că sunt prea încântată de asta. Dacă-mi permiți să întreb, cărui fapt datorez prezența ta aici?

—Era treaz când am ajuns aici, răspunde Alice, cu glas lin. Am vrut să-mi exprim condoleanțele. Apoi... pur și simplu a căzut. Eram sus, mă uitam prin baie. M-am temut că poate, știi tu, luase ceva.

—Măcar de-aș fi așa de norocoasă! E cumplit ce s-a întâmplat, dar cel puțin, de data asta, o să scap de el pentru totdeauna. Mi-a fost ca un ghimpe în inimă timp de un deceniu.

Ca un ghimpe în inimă? Pulsul mi-o ia razna. Interesant!

—Serios? spune Alice, cu glas domol.

—Nu mă provoca! Acum ajută-mă să urc la etaj! Sora mea, Caroline, e la firma de pompe funebre. Am nevoie de niște documente din birou și de o rochie. O să mă ajuți să aleg ceva. Știi ce-i plăcea lui Brooke. Aș vrea s-o îmbrăcăm într-o ținută care-i plăcea.

Vocea i s-a îmblânzit din nou.

—Da, firește, răspunde Alice. Dar nu vrei să stăm jos și să vorbim puțin? A trecut atât de mult timp... și vreau să-ți

spun că îmi pare atât de rău, Lilian! Nespun de rău, mai ales pentru că eu am fost cea care te-a anunțat de dispariția lui Brooke.

—Slavă Domnului că ai făcut-o, draga mea! Mă întreb cât ar fi trecut până ca Matthew să ceară ajutor. Sunt realmente dezgustată de comportamentul lui, dar nu mă miră. E fără îndoială...

Lasă cuvintele suspendate în aer.

— Nu contează.

Se așterne tăcerea, apoi Alice întreabă cu grijă:

—Cum e?

—Nu mă lua în seamă! Sunt doar o bătrână copleșită de sentimente. Familia mea se zbate de mult timp într-un haos fără sfârșit. Nenorocirea e aerul pe care sunt obligată să-l respir. După un timp, te obișnuiești. Doar ajută-mă să urc scările ca să termin ce-am de făcut! Nu vreau să stau jos. Am suferit o artroplastie de șold. Doctorul care m-a operat parcă a lucrat cu un satâr, nu cu instrumente chirurgicale, și am senzația că mi-a înlocuit osul cu o bucată de lemn.

O, Doamne! Vin sus. Mă răsucesc pe călcâie, deschid prima ușă din capul scărilor și o închid ușor în urma mea.

Pocnet. Târșâit. Pocnet. Târșâit.

— O să mă ajuți să aleg ceva frumos, da, Alice?

—Sigur că da, Lilian! Brooke are o grămadă de rochii frumoase. Opa, ai grijă unde pui piciorul! spune Alice, cu o voce nefiresc de puternică.

—Nu trebuie să țipi, draga mea. Cu șoldul am probleme, nu cu urechile.

Au nevoie de o rochie.

Mă întorc încet, în timp ce inima mi se strânge în piept. Și sângele îmi îngheață în vene.

Poze polaroid prinse de o sfoară de-a lungul pereților, un panou tip colaj cu aspirații și citate motivaționale, o instalație de luminițe, un pat cu aspect de pluș cu baldachin, pampoane așezate deasupra oglinzii de pe măsuța de toaletă, culorile Castle Cove High, stacojiu și auriu, scăldate în razele care pătrund pe ușile de la balcon în ultimele ore ale după-amiezii.

Sunt în camera lui Brooke Donovan. Mă uit cu disperare în jur. Văd încă o ușă, dar probabil că e de la dulap, așa că nu mă pot ascunde acolo, pentru că exact acolo vor căuta o rochie.

Balconul e singura soluție. N-am nicio altă cale de scăpare. Absolut niciuna.

Deschid ușile duble, fac un pas și mă uit în jos.

Aș putea să mă cațăr peste balustradă și să-mi dau drumul, rupându-mi probabil picioarele. Sau poate că o să-mi crească aripi și o să zbor până la piscină și o să mă înec, o perspectivă care devine tot mai atrăgătoare.

Sau aş putea să acţionez fără să mai stau pe gânduri, pentru că abia îmi mai simt trupul din cauza adrenalinei, care m-a încărcat cu energie. Până acum, într-o singură zi, am furat documente, i-am văzut sânii doamnei de la cantină şi l-am drogat pe antrenorul de baschet al liceului.

Am făcut toate astea; pot s-o fac şi pe asta.

Mă salt pe balustrada balconului şi pe jumătate mă arunc, pe jumătate cad, pe trambulina de dedesubt.

Capitolul 21

ALICE

7 NOIEMBRIE 17:02

„Evitaţi orice risc şi fiţi cu ochii-n patru! Asta-i tot.”* –
AGATHA CHRISTIE, ZECE NEGRI MITITEI

INIMA ÎMI EXPLODEAZĂ PRACTIC în piept când ajungem în faţa uşii lui Brooke. Habar nu am unde s-a dus Iris, dar îmi imaginez că s-a ascuns în una dintre camerele dinspre capul scărilor.

Când Lilian deschide uşa, mă aştept s-o văd pe Iris stând încremenită în faţa noastră sau să-i zăresc picioarele de sub patul lui Brooke.

Camera e însă goală. Răsuflu uşurată, apoi observ uşile de la balcon; sunt deschise şi o adiere de vânt agită draperiile

lungi de mătase pe care Brooke și mama ei le-au cumpărat când ea a împlinit 13 ani. O, Doamne! Oare Iris a sărit pe geam?

— Ce ciudat! spune Lilian, trecând pe lângă mine și închizând ușile de la balcon. Matthew și-a pierdut complet busola, adaugă, ȕuguindu-și buzele. Nu că m-aș fi așteptat la altceva. O să înveți, dragă Alice, continuă ea, întorcându-se spre mine, că, odată cu vârsta, oamenii te vor surprinde tot mai puțin.

Acum, dacă ești drăguță, ai putea să-mi arăți unde își ține scuze, unde își ținea – Brooke rochiile?

Zece minute mai târziu, cu rochiile în mână, coborâm la parter. Antrenorul zace încă inconștient pe canapea.

— Cât a băut omul ăsta? spune Lilian, privindu-l cu un dispreț fățiș. N-o să înțeleg niciodată ce a văzut fiica mea la el, murmură, clătinând din cap. Ar fi putut să aibă pe oricine, dar după ce tatăl lui Brooke a făcut ce a făcut...

Clatină încă o dată din cap.

— Nu mai contează. Trecutul e trecut. Mai bine să-l lăsăm în urmă.

Se apropie de trupul inert al antrenorului și îl înghiontește cu bastonul. Acesta mormăie și se rostogolește pe spate, în timp ce saliva i se prelinge pe bărbie. Dezgustător!

Se pare că Lilian îmi împărtășește părerea, deoarece strâmbă din nas și îl înghiontește din nou, mult mai tare de această dată.

— Ooo!

Antrenorul se trezește cu un geamăt, fluturându-și brațul în direcția bastonului. Are ochii sticloși și injectați, iar părul îi stă în toate direcțiile. Când ne vede pe mine și pe Lilian în fața lui, clipește de câteva ori.

— Ce..., se bâlbâie, frecându-se la ochi. Ce s-a întâmplat? Lilian? Alice? Nu-mi...

Încearcă să se ridice în capul oaselor și dărmă sticla de bere de lângă el. O privește confuz.

— Am băut...

Apoi vede și sticla de pe masă și se face roșu la față.

— Am... O, Doamne!

Aproape că-mi pare rău pentru el; pare complet debusolat și pierdut. Dar apoi îmi amintesc că s-ar putea să-mi fi omorât cea mai bună prietenă și compasiunea se duce direct pe apa sâmbetei.

—Lilian, n-am știut că ai de gând să vii aici, spune cu limba împletită.

—Aveam nevoie de o rochie. Pentru Brooke. Dar nu-ți face griji, m-a ajutat Alice! De vreme ce tu erai... indisponibil.

—Nu știu ce s-a întâmplat..., începe el.

—Sunt convinsă că nu știi, îl întrerupe Lilian. Acestea fiind spuse, Matthew, cred că trebuie să avem o discuție. Despre ce vom face mai departe. Amândoi știm prea bine că drumurile noastre urmează să se despartă.

Pare o discuție extrem de interesantă pe care n-aș vrea s-o pierd. Dau să mă așez pe canapea când realizez că Lilian mă privește cu subînțeles.

— Da? spun eu, cu glas mios, schițând cel mai inocent zâmbet cu putință.

Dar ar fi trebuit să știu mai bine decât să mă pun cu maestrul.

—Îți mulțumesc pentru ajutor, Alice, îmi spune, ridicând o sprânceană, dar poți să pleci acum.

—Ăăă... , încep eu, încercând să găsesc un motiv ca să rămân, dar se mișcă iute pentru o femeie în vârstă, care a suferit de curând o operație la șold.

Înainte să apuc să mai spun ceva, mă apucă de cot și mă conduce la ușa de la intrare, apoi o închide în urma mea.

De îndată ce ajung afară, îmi dau seama că trebuie să mă grăbesc și să aflu unde naiba s-a dus Iris. Îi trimit un mesaj în timp ce mă îndrept iute spre mașină, dar mă opresc pe loc în clipa în care o Honda ruginită intră pe aleea în formă de U. Parchează lângă un Bentley negru, care trebuie să-i aparțină lui Lilian. Șoferul ei stă la volan și se joacă pe telefon.

Mijesc ochii în bătaia soarelui la amurg, încercând să-mi dau seama cine e nou-venitul, dar portiera se deschide înainte să-l recunosc.

— Bună, Alice! spune doamna Westmacott, cu uimire în glas, coborând din mașină.

Se apleacă din nou înăuntru și ia de pe scaunul din dreapta o cutie mare de carton.

— Ce cauți aici?

Cred că întrebarea mult mai pertinentă ar fi ce dracu' caută ea aici? A reluat relația cu antrenorul? Brooke ar fi atât de supărată; a fost extrem de fericită când antrenorul i-a dat în cele din urmă papucii. Spunea mereu că Westmacott era cumplit de posesivă și de enervantă, dar cred că era mai mult geloasă că tatăl ei petrecea atât de mult timp cu altcineva decât ea.

Ridic mâna s-o salut.

— Bună ziua, îi spun și îmi continui drumul spre mașină. I-am dat o mână de ajutor domnului antrenor. Cu înmormântarea. Trebuie să plec.

Westmacott, în stilul ei caracteristic, începe să vorbească de parcă am purta o discuție în biroul ei, așa că sunt nevoită să mă opresc și mă întorc încet spre ea.

— E totul atât de trist, nu-i așa, Alice?

Încearcă să echilibreze cutia pe care o ține pe un braț, ca să-mi arate casa din spatele nostru, dar îi cade la picioare și conținutul se împrăștie pe alee.

— La naiba!

Roșie la față, se apleacă și începe să arunce lucrurile înapoi în cutie.

Oftez. Trebuie să mă duc după Iris, dar am senzația că n-ar da bine s-o ignor pe consiliera școlii când are nevoie de ajutor.

—Pot să vă ajut? o întreb, îndreptându-mă spre ea.

—Nu, nu, îmi răspunde, fără să mă privească.

Iau un tricou jerpelit de pe jos, dar mi-l smulge din mână.

— Am spus nu!

Tonul vocii ei mă face să încremenesc în timp ce aruncă tricoul în cutie, acoperind celelalte lucruri.

Se întoarce spre mine, cu un zâmbet fals pe buze.

— Îmi cer scuze. A fost o zi nebună. Sunt lucrurile lui Matt. De când eram împreună. Uneori... oricât de dureros ar fi, e bine să mergi mai departe. Sunt convinsă că înțelegi asta, Alice.

Dumnezeule, de ce îi aduce lucrurile tocmai acum? Bun moment ți-ai mai ales, cucoană! În fine. Exact asta-mi mai lipsea acum – să mă implic într-o melodramă ciudată cu profesorii de la școală. Schițez cel mai frumos zâmbet al meu.

— Drăguț din partea dumneavoastră. Îmi pare rău, dar chiar trebuie să plec.

Și, spunând asta, mă întorc și mă duc direct la mașină.

O găsesc pe Iris după aproape un kilometru, coborând panta unui deal înverzit, cu cămașa murdară de noroi.

Semnalizez, încetinesc, mă apropii de marginea îngustă a drumului și opresc mașina. Cobor și îmi flutur mâinile prin aer ca o nebună.

— Aici! strig când mă vede.

Mă pregătesc să mai spun ceva, când un camion trece în viteză pe lângă noi pe stradă. Ar trebui să plecăm cât mai repede de aici.

Coboară în fugă povârnișul și trece pe lângă mine, deschizând iute portiera.

— Hai să mergem! îmi spune, aruncându-și rucsacul la picioare.

Conduc spre casă ca o dementă și opresc mașina cu un scrâșnet de roți când ajung pe alee.

—Unde ai învățat să conduci așa? mă întreabă Iris, puțin verde la față.

—Am stat astă-vară un timp în Toscana, unde am condus o motoretă. Sinceră să fiu, dealurile din Castle Cove nu se compară cu...

Mă opresc, realizând că mă privește amuzată.

— Sunt o șoferiță bună, murmur. În fine. Putem să trecem la lucrurile importante, te rog? Dă-mi rucsacul!

Îl iau de la picioarele lui Iris și îl pun în poală.

— Trebuie să studiem cu atenție toate astea, spun eu, scotocind prin el. Stai... telefonul lui!

Îl scot din rucsac și îl ridic în aer ca pe un trofeu.

—I-ai luat telefonul? O, Doamne, efantastic, Iris!

—Chiar e. Cine știe ce a pus la cale? Telefonul ne-ar putea oferi niște indicii. Dar stai puțin! spune apoi, ridicând mâna. Vreau să văd și eu ce conține, dar avem nevoie de mai mult spațiu. Trebuie să răsfirăm totul ca să avem o privire de ansamblu. Și ne-ar prinde bine o mână de ajutor de la prietenii mei. Spike, Neil și Zora. Ești de acord cu asta? E mult de muncă – și trebuie să ne mișcăm repede.

Se oprește, scrutându-mi chipul cu privirea.

Ne-au fost într-adevăr de ajutor. Încuviințez din cap.

— Bine. Dar să te asiguri că Neil știe cine e la conducere!

De cum intrăm în casă, o salutăm în fugă pe Brenda, care se află în bucătărie, și urcăm în grabă scările ca să-mi iau laptopul din dormitor. Apoi ne îndreptăm direct spre biroul nostru de investigații. E timpul să ne apucăm serios de treabă!

Ajunse în cameră, Iris începe să scoată lucrurile din rucsac. Cu grijă, pune pe măsuța de cafea un telefon, extrasele de cont, e-mailurile printate, mapele cu dosare și testamentul. Îl privim aproape cu venerație.

Primul lucru pe care-l iau de pe masă e telefonul.

— Nu-mi vine să cred că am pus mâna pe telefonul lui! Țsta-i aur curat.

Îl deschid și pe ecran apare o fotografie cu Brooke, Victoria și antrenorul. Când o văd, simt un fior din cap până în picioare. Îmi încleștez maxilarul, ignorând poza, și tastez cea mai evidentă parolă – data de naștere a lui Brooke. Îmi vibrează în mână. Greșită. Tastez apoi 123456, pentru că antrenorul o fi el în multe feluri, dar în niciun caz nu-i un geniu. Telefonul vibrează din nou.

— Încearcă 070573! spune Iris.

Stă aplecată deasupra laptopului ei, deschis acum pe masă, și citește ceva pe ecran.

—Are vreo semnificație?

—E ziua lui de naștere, îmi răspunde, întâlnindu-mi privirea, cu zâmbetul pe buze. Am căutat-o pe Google.

— Bine gândit! Tastez cifrele.

Și telefonul se deschide.

— Uau! șoptesc eu.

—O, Doamne! exclamă și Iris, îndreptându-și umerii și întâlnindu-mi privirea. Bun, bun, uită-te mai întâi la mesaje! Sau la e-mailuri? Nu știu – cum comunică oamenii în vârstă?

—Prin mesaje, cred? Îi răspund, apoi mi se aprinde un beculeț în minte. La naiba! Trebuie să ne grăbim. Tocmai mi-am dat seama că, odată ce îi va observa lipsa, va încerca să-l localizeze.

—O, da, ai dreptate! spune Iris. Hai să ne apucăm iute de treabă, că nu vreau să fiu arestată!

— N-o să fim arestate. O să ne descurcăm.

Par mai sigură decât mă simt cu adevărat, dar nu avem de ales.

Accesez mesajele și trec prin lista de nume. Mă opresc când îl văd pe al ei: Brooke.

Vai! Ultimele mesaje dintre ei au fost trimise de ea...

Tată, ești prin preajmă? Poți să vii să mă iei? Mă duc la punctul de belvedere. Mă iei de acolo? Hei?

Brooke i-a scris antrenorului în seara aia? De ce a pretins că nu a primit vești de la ea, a doua zi dimineață, când l-am văzut pe hol? Simt un nod în stomac.

—E ciudat...

—Ce anume? întreabă Iris. Întorc telefonul ca să vadă ecranul.

—Mesajele de la Brooke sunt ciudate?

—Da... Adică, nu, nu ele în sine, ci...

Îi povestesc cum a reacționat antrenorul în dimineața de 1 noiembrie, ca și când n-ar fi știut nimic de ea.

— Dar, uite, ea chiar i-a scris! După petrecere, între momentul în care a plecat și...

Mă opresc. Încă nu sunt în stare să rostesc cuvintele. Iris citește din nou mesajele, încruntată.

—E... într-adevăr dubios din partea antrenorului. De ce să te mintă? Doar dacă...

—Doar dacă nu cumva a avut un motiv să mintă, zic. Trebuie neapărat să fotografiem mesajele înainte să-i returnăm telefonul. Ca să ne asigurăm că avem copii.

—Bine gândit, spune Iris, încuviințând din cap, și face o poză cu telefonul.

Accesez apoi mesajele trimise de un oarecare Kevin. Unde ești? Ar fi bine să vii de data asta. Primate tot în seara de Halloween – la ora 23:56. Antrenorul nu i-a răspuns. O înghiontesc pe Iris.

— Citește-l pe ăsta!

— De ce l-ar întreba cineva pe antrenor unde e la miezul nopții într-o zi de școală? Întreabă Iris.

Îmi ia telefonul și verifică istoricul conversației.

— Mai e doar un mesaj... Stai! A fost trimis ceva mai devreme, în aceeași zi. Ne întâlnim la miezul nopții. Oamenii normali nu-și dau întâlnire în toiul nopții, adaugă, strâmbând din nas.

—Pe bune?! îi răspund, luându-i telefonul din mână și citind iar mesajele. Ceva e realmente superdubios.

—Cred că trebuie să aflăm cine e Kevin ăsta.

Iris mângălește KEVIN în agendă, cu litere mari, alături de numărul de telefon.

— Hai să vedem ce mai găsim!

Verific alte mesaje. Unul a fost trimis unei persoane trecute în lista de contacte ca RA: Mi s-a defectat sistemul de securitate.

— Ai idee ce înseamnă asta? o întreb pe Iris, arătându-i telefonul.

Ea clatină din cap.

—Caută numărul pe Google! îmi sugerează ea. Pare al naibii de criptic.

—Bine gândit.

Tastez numărul în bara de căutare de pe Google și dau Enter.

—Nici măcar un rezultat, spun.

—Hmmm! murmură ea, adâncită în gânduri. Cred că ar fi putut să aibă probleme cu sistemul de alarmă.

—Mda.

Mă întorc la lista cu mesajele principale. Recunosc multe dintre nume - majoritatea profesoare de la școală, printre care și Westmacott.

—Câh, tocmai am văzut-o pe Westmacott acasă la antrenor, îi spun, înfiorată. Pentru binele meu, chiar nu e nevoie să le citesc mesajele. Deși - adaug, citindu-le pe diagonală pe ultimele - astea nu sunt legate de sex, ci în genul Îmi pare rău că mă despart de tine pentru că fiica mea nu te place. Iisuse, ce stil ai, domnule antrenor! Să arunci mereu vina pe Brooke.

—Stai puțin! Westmacott a fost acasă la antrenor? mă întreabă Iris. De ce?

—Știu și eu? Pură întâmplare? A spus că i-a adus niște lucruri.

Iris se strâmbă.

—Ce sincronizare aiurea! Adică tocmai i-a murit fiica.

—Exact! Asta mi-am spus și eu, zic, dând din umeri. Dar e o cucoană ciudată.

Îmi ațintesc din nou privirea în ecran și citesc alte mesaje.

— Dumnezeu mare! E o adevărată nebunie. În majoritatea mesajelor pe care le-a trimis profelor cu care trebuie să se fi întâlnit, antrenorul o folosește pe Brooke ca pretext pentru a pune capăt relațiilor cu ele. E adevărat că n-o agreea pe Westmacott, dar nu cred că știa de celelalte. Ar fi fost realmente scârbită.

Încep să-i citesc lui Iris câteva dintre mesaje.

— *Nu putem să ne mai vedem. Brooke e prea fragilă. O să-mi fie dor de... Bleah, o, Doamne, n-am de gând să-ți citesc continuarea! Gata, m-am lămurit, am văzut destule.*

Îndepărtez telefonul, ținându-l cu două degete. Mulțumită mesajelor antrenorului și filmulețului făcut de Kennedy, e foarte posibil să rămân marcată pe viață.

— Uită-te la poze! îmi spune Iris, încântată.

Verific ceasul de pe ecran. Au trecut cel puțin treizeci de minute de când am plecat de la casa antrenorului. Dacă

localizează telefonul și vine după noi? Dacă îl localizează și vede că e la mine acasă?

— Bine, dar va trebui să scăpăm în curând de telefon, îi răspund. Mă și mir că n-a activat încă aplicația Find My iPhone. Probabil că Lilian îi face capul calendar. Unde o să-l lăsăm? Crezi că ar fi bine să i-l aruncăm în curte?

Iris clatină vehement din cap.

— *Nu ne putem întoarce la scena crimei, Ogilvie. Da, corect.*

— Bine, o să mă gândesc la o altă variantă, spun în timp ce deschid galeria și mă uit la prima poză apărută pe ecran. E o fotografie foarte, foarte, foarte tulburătoare cu domnișoara Weaver, profesoara de teatru, care poartă doar un sutien.

— Căh! Căh! Căh! exclam, aruncându-i telefonul lui Iris, care privește ecranul îngrozită. Gata, am terminat! Am văzut destule. Hai să scăpăm de el, te rog!

Suntem întrerupte de gălăgia care se aude la ușă. O voce masculină, ce seamănă cu cea a lui Neil, spune:

— Hei, ce faceți?

Când îmi ridic privirea, îi văd în prag pe Spike, Neil și Zora, ținând în mâini câteva cutii de pizza, însoțiți de Brenda, care pare extrem de agitată.

— Îi cunoști pe copiii ăștia, Alice? mă întreabă ea.

La naiba, am uitat să-i anunț că vin! N-am primit prea multe vizite în ultimele câteva luni, așa că probabil se întreabă despre ce-i vorba.

— Ți-am spus că am fost invitați, intervine Zora.

— Da, scuze, Brenda! Am vrut să-ți spun. Au venit pentru... un proiect de la școală.

Sper din tot sufletul să nu mă contrazică vreunul.

— Da, spune Spike. Pentru un proiect de la școală. Neil îmi face cu ochiul.

Închid ochii. Sper să nu regret asta.

Capitolul 22

IRIS

7 NOIEMBRIE 18:45

ZORA ȘI NEIL pun cutiile de pizza pe măsuța de cafea, în timp ce Spike studiază biroul de investigații al lui Alice, oprindu-se asupra panoului cu suspecți.

—Dintr-o perspectivă pur practică, sunt de acord cu punerea antrenorului pe lista de suspecți. Tată vitreg, moștenire, probabil bani din asigurare, întâlnirea în miez de noapte cu acest Kevin. Totul pare desprins dintr-un film sordid de pe Lifetime, dar ce ați avut cu Cole Fielding?

murmură el, privind panoul, apoi uitându-se din nou la noi.
Pe bune?

—Nu mai e suspect; de-aia i-am și tăiat numele, îi răspunde Alice. Era... ăăă... era prins în anumite activități lascive cu Kennedy în seara aia. Există și o înregistrare video. Așa că are alibi.

—Bine, atunci, spune Spike, roșu la față.

Zora ia o felie de pizza, o îndoiaie ca un sandvici și o presară cu niște parmezan.

— A avut o relație cu Brooke astă-primăvară, Spike. Cum de n-ai știut asta?

Studiază panoul, apoi întreabă:

—Ați făcut și un tabel cronologic?

—Un tabel cronologic? repet eu.

Încă încerc să fotografiez mesajele de pe telefonul antrenorului, dar devine obositor.

— Da, știți la ce mă refer. Să treceți într-un tabel unde a fost toată lumea în noaptea petrecerii, dar mai ales după. Alibiurile trebuie să se potrivească perfect cu intervalele orare. Când se presupune că a murit Brooke? N-am văzut nicio informație la știri despre raportul medico-legal. Deci, dacă antrenorul are un alibi pentru ora la care cred polițiștii că ea a murit, poate că nu-i el de vină, nu? Are dovezi în acest sens?

Eu și Alice ne uităm una la alta.

— *Ajungem și la asta, îi răspunde ea. Stai să văd ce pot să fac!*

Își scoate telefonul cu cartelă preplătită. Sursa ei anonimă. Firește!

— Iris, ce pui la cale? mă întreabă Neil, așezându-se lângă mine.

Îmi ia telefonul din mână. Și un zâmbet larg îi apare pe buze.

— Iris Adams, cum de-ai pus mâna pe telefonul antrenorului?

Alice i-l smulge în grabă.

—Evident, a fost o încurcătură. Am mers acolo ca să obținem niște informații și acum trebuie să i-l returnăm înainte să-i observe lipsa.

—Stai puțin! exclamă Spike. Ați fost unde, ca să obțineți ce? Și cum de s-a produs încurcătura asta?

Alice oftează.

—Ne-am dus acasă la antrenor, i-am scotocit prin birou, am luat câteva lucruri – îi arată testamentul, extrasele de cont și dosarele de pe masă de lângă cutiile de pizza – și i-am găsit și telefonul. Îi fotografiam mesajele.

—Deci ați comis cam cincisprezece infracțiuni dintr-un foc, spune Zora, fluierând, dar vă rog să-mi explicați cum de ați intrat în casa antrenorului. Și cum de i-ați luat toate astea. Fără știrea lui.

Neil ia din nou telefonul de la Alice.

— Nu e nevoie să faceți poze. Vă ia prea mult timp. Trebuie doar să-l clonăm, apoi mă ocup eu de tot.

la telefonul meu, laptopul lui și mobilul antrenorului și se așază într-un colț, unde începe să tasteze iute.

—Uf! Chiar știe ce face? întreb eu.

—Da, îmi răspunde Spike, dând din cap. Dar nu pune întrebări! Cu cât știi mai puține despre aptitudinile lui Neil, cu atât mai bine. Ah, iar panoul ăsta n-are sare și piper. Ar trebui să avem poze cu victima și cu suspectii. Ați făcut o treabă interesantă cu sfoara, dar prefer elementele vizuale puternice. Pot s-o folosesc? întreabă și se îndreaptă spre imprimanta de pe biroul din fața șemineului, unde își deschide laptopul.

În câteva secunde, din imprimantă iese o poză cu Brooke. Spike o înfige cu o piuneză în panou, chiar deasupra cartonașului cu numele ei. Iat-o acolo, frumoasă și râzând, pe plajă, cu umerii puțin arși de soare.

— Îmi amintesc ziua aia, spune Alice încet. A fost înainte de relația mea cu Steve, când eram numai noi două.

Rămânem cu toții tăcuți, cu ochii ațintiți asupra fotografiei de pe panou.

Spike se apleacă din nou asupra laptopului, printând poze.

— Fetelor, știți că va dori să-și recupereze telefonul, nu? ne avertizează Zora.

Alice își drege glasul.

— L-am făcut knock-out, dar nu e nevoie să știți cum, doar că e foarte, foarte năucit. Cred că mai avem timp la dispoziție, dar nu prea mult.

Își verifică telefonul și mă înghiontește.

— La mine o să mai dureze. Poți să-ți verifici sursa?

Eu sunt. Avem nevoie de tine. Poti să vii? Avem

»

niște informații pentru tine și ai primit raportul medico-legal?

Bună, CSR. Spune-mi unde sunteți și vreau ceva de mâncare.

Îi trimit lui Ricky adresa și îmi îndrept atenția spre colegii din cameră.

—Vine cineva să ne ajute. Între timp, iată ceea ce știm și ceea ce credem că știm!

—O clipă! Cine vine? Întreabă Spike, ridicându-și privirea din pozele pe care le printează. Câți oameni sunt implicați în investigație?

—Ajung și la asta, îi răspund. În primul rând, l-am vizitat pe Steve la închisoare. Pe scurt, susține că nu-și amintește nimic din cele întâmplate după cearta de la petrecere. Susține că s-a trezit confuz în pădure...

—Dar există o explicație pentru asta, mă întrerupe Alice, pentru că am aflat mai târziu că Helen Park a pus somnifere în băutura lui Brooke ca s-o adoarmă și să pună mâna pe Steve...

—Doar că Steve a dat paharul pe gât, completez eu. De-aia nu-și mai amintește nimic, în afară de faptul că s-a trezit în pădure și s-a dus apoi la Gogoșăria lui Dotty.

Zora își înclină capul într-o parte.

—Asta face Helen Park mai nou? Droghează oameni?

—Da, răspunde Alice. Toată lumea a crezut că Steve s-a îmbătat, dar de vină a fost o combinație de alcool și pastile Ambien.

—Și eu care credeam că Helen e o fată atât de drăguță! spune Spike. Îmi cere mereu creioane cu împrumut la orele de algebră și mi le returnează. Nimeni nu face vreodată asta.

—Ai standarde extrem de joase pentru drăgălășenie, Spike, intervine Zora.

—Dar, continui eu, încercând să revin la subiectul care ne interesează, polițiștii susțin că au găsit în pădure atât unul dintre adidașii lui Steve, cât și urme de pași în punctul de belvedere, de unde a căzut Brooke. Însă Dotty susține că Steve purta ambii adidași când a venit să-și ia o cafea, doar că pe unul l-a uitat în toaletă, când s-a dus să se spele. L-a dat polițiștilor în ideea că i-l vor returna, iar în clipa următoare...

— Au spus că l-au găsit în pădure, completează Alice. Le-a dat și înregistrările video de pe camera de luat vederi, care dovedeau că Steve purta ambii adidași când a intrat în cafenea. Dar în dosar nu se pomenește nimic de vreo înregistrare.

Zora se ridică în picioare și începe să se plimbe de colocolo, mâncând o felie de pizza.

—Hmm. Asta sună a... înscenare, nu vi se pare? Polițiștii au plasat adidasul în pădure? Dar de ce? De ce tocmai Steve?

—Asta încercăm să înțelegem și noi, îi răspund. Nu credem că au mai considerat pe altcineva suspect.

Neil se ridică în picioare.

— Dacă-i adevărat, e curată nebunie. Cu asta se ocupă acum polițiștii din Castle Cove? Îi acuză pe nedrept pe jucătorii de baschet slabi de înger? Recunosc că nu m-am gândit la asta.

Îmi dă înapoi telefonul și îl bagă în buzunar pe cel al antrenorului, apoi ia de pe masă una dintre cutiile cu pizza.

— Plec. Mă duc să returnez telefonul antrenorului. Îi livrez pizza acasă de trei ori pe săptămână. Dacă e dat peste cap după orice i-ați dat, n-o să-și mai aducă aminte că n-a comandat pizza. Mă apreciază. Îi meditez juma' din jucători.

Dă să plece exact când apare Ricky în prag.

— Cine ești și de ce pleci cu mâncarea? îl întreabă ea. Mor de foame.

Ricky scrutează camera cu privirea, analizându-ne pe fiecare în parte și studiind dovezile împrăștiate peste tot.

— Să stabilim niște reguli de bază! În primul rând, sunt avocata lui Steve. În al doilea rând, nu vă cunosc pe niciunul dintre voi. În afară de Iris. Și de micuța domnișoară Saci cu bani de lângă ea. Nu v-am văzut niciodată, nu m-ați văzut niciodată. De acord?

—Saci cu bani? repetă Alice. E puțin cam nepoliticos. Chiar e necesară porecla?

—Atât timp cât ăsta-i adevărul, micuța domnișoară Saci cu bani, răspunde Ricky.

—Ador tot secretismul ăsta, spune Zora. Cât mai mult mister!

—Minunat! răspunde Ricky, luând un loc. Ce informații aveți și ce vreți să aflați?

Alice se ridică în picioare și se îndreaptă spre panoul crimei, plin acum cu fotografiile printate ale lui Brooke, ale antrenorului, ale lui Cole, Kennedy și Alice. Își desprinde poza și o întoarce pe dos, astfel că tot ce vedem acum e doar o pagină albă.

—Ca să nu mai lungim vorba, spune ea, nu mi-am ucis fosta cea mai bună prietenă. Iar pasul următor, ca să mai eliminăm din suspecti, este să aflăm momentul morții lui Brooke. Aproximativ.

—Trecut în raportul medico-legal, spune Spike, desfăcând o sticlă de apă minerală.

Ricky studiază un dosar din poală.

— Detectivul Thompson va susține mâine o conferință de presă și îl va acuza oficial pe Steve Anderson de uciderea lui Brooke Donovan. Sper să încadreze fapta la omucidere involuntară, ceea ce înseamnă că a fost neintenționată. Ar primi între patru și șase ani de închisoare. Pentru ucidere din culpă ar primi cincisprezece ani. Totul depinde de versiunea finală a raportului medico-legal. Deocamdată, acuzațiile se bazează doar pe constatările inițiale. Varianta pe care nimeni nu și-o dorește, mai ales în cazul unui proces cu jurați, este încadrarea faptei la omor calificat, deoarece...

— Vorbim de la douăzeci și cinci de ani în sus sau chiar închisoare pe viață, completez eu.

Zora scoate un fluierat.

Alice schițează o grimasă, dar își revine rapid și afișează apoi o figură complet inexpressivă. Probabil că nu vrea să le dea de înțeles colegilor noștri cât de tare o sperie ultima sentință.

— Am constatările inițiale ale raportului medico-legal. E puțin cam neplăcut, așa că sunteți pregătiți, dragii mei?

Încuviințăm cu toții din cap.

Ricky citește dintr-un document pe care îl ține pe genunchi.

— Brooke Donovan a căzut în apă aproximativ între orele 23 și 2 dimineața. Pentru că a fost găsită abia două zile mai târziu, trupul se afla într-o stare avansată de putrefacție din cauza apei sărate, a curenților puternici și a viețuitoarelor marine. Interesantă aici e cauza morții.

Ricky își ridică privirea din paginile documentului.

—Asta-i viața reală, dragii mei. Nu vreo carte sau vreun film, ați înțeles?

—Spune odată! o îndeamnă Zora. Nu suntem copii.

—Ba exact asta sunteți, îi răspunde Ricky. A suferit o fractură craniană, cel mai probabil în urma căderii de pe stânci, înainte să fie purtată de valuri. Prezintă zgârieturi pe mâini, genunchi și picioare, probabil în urma rostogolirii pe panta abruptă. Stare de descompunere cauzată de timpul petrecut în apă. Ora morții: între miezul nopții și 2 dimineața.

Alice își ține degetele strâns împreunate.

— Nu e... îngrozitor? Adică e îngrozitor că a murit... dar se pare că cineva a împins-o, nu?

Ricky dă din cap.

— Sau a căzut în toiul unui conflict între îndrăgostiți, iar presupusul agresor n-a contactat autoritățile. E posibil ca în urma raportului final să reiasă faptul că ar fi putut să scape cu viață dacă cineva ar fi chemat ajutoare. Nu știm cât ar fi putut să reziste. La baza stâncilor. Vestea bună, dacă o puteți numi așa, constă în faptul că Steve e un cetățean-model. Un elev silitor și un mentor bun, care n-a

dat niciodată de belele. Chipeș și bine îngrijit. Jurații își vor dori să creadă că nu e un criminal. Ar putea fi fiul lor. Nu obișnuiește să bea, deși se pare că și-a pierdut cunoștința în pădure. E perfect posibil să fi băut. Cum a ajuns adidasul acolo, după ce a trecut pe la Dotty, e cu totul altă poveste. Și-mi doresc din tot sufletul să-și amintească ceva.

— Dar a fost drogat, intervine Alice. E firesc să nu-și amintească nimic!

Ricky o privește cu compasiune în ochi.

— Știu, Alice. Dar poliția nu i-a făcut teste antidrog. Deci afirmația asta n-are niciun fundament în fața juraților. Nu există nicio dovadă în acest sens, chiar dacă prietena ta și-ar recunoaște fapta, deși îmi plac acțiunile ei a la Riverdale. Ar trezi anumite semne de întrebare în mintea juraților, dar ar scoate la iveală și... alte aspecte îngrijorătoare. Se știe că cei care iau Ambien manifestă un comportament ciudat și violent. Asta mă duce cu gândul la înregistrările video făcute la petrecere, unde Steve, un băiat bine făcut, se poartă grosolan cu prietena lui mult mai scundă. După cum v-am spus și la bar, asta n-ar da bine în ochii juraților.

— La naiba! spune Spike.

— Dar dacă polițiștii sunt cei care au plasat adidasul la locul faptei? Întreabă Zora. Cum ar fi să privim lucrurile și din unghiul ăsta?

Ricky închide dosarul din poală și ia o felie de pizza.

— Aveți niște bere? Mi s-a făcut poftă de-o bere.

—Suntem doar niște copii, îi reamintește Alice.

—Corect, îi răspunde Ricky, făcându-i cu ochiul. Beți doar la petrecerile din pădure, adaugă, privind-o apoi pe Zora. Dacă vreți să-l scoateți pe Steve țap ispășitor, victima unei înscenări puse la cale de poliție, n-aveți decât, dar am nevoie de dovezi, pentru că e...

Și schițează cu un gest al mâinii declanșarea unei explozii.

— Ricky, spune Alice, cu exasperare în glas, ne-ai enumerat toate lucrurile care-l pot trimite pe Steve în spatele gratiilor. Dar tu pe ce-ți construiești apărarea? Doar asta e treaba

ta.

Ricky răsuflă lent.

— Strategia mea de apărare e următoarea... clientul meu a avut o altercație cu prietena lui, posibil exacerbată de faptul că a fost drogat, apoi a leșinat în pădure, motiv pentru care nu poate fi făptașul. Cam asta e. Dacă îl vor acuza de omucidere involuntară, va primi câțiva ani de închisoare. Totul va părea un accident. Voi fi dornică să aflu de ce adidasul lui Steve a apărut brusc în pădure după înfăptuirea crimei și voi aduce subiectul în discuție, dar Dotty nu e o martoră prea coerentă. În principal...

Ezită, apoi continuă:

— În principal, voi încerca, la fel ca voi, să îndrept atenția juraților spre un alt făptaș. Să sădesc în mintea lor sămânța îndoielii.

O privește pe Alice cu subînțeleș.

—Încetează! spune ea.

—Dar are dreptate, intervin eu. Nu că tu ai făcut-o, Alice, dar trebuie să le distragă cumva atenția juraților, sădindu-le ideea că făptașul ar putea fi și altcineva în afară de Steve. Iar tu te încadrezi perfect în rol.

—Îmi pare rău, Saci cu bani, spune Ricky. S-ar putea să merg și într-o altă direcție. Nu știu încă. Mai am de citit o grămadă de interviuri; trebuie să vorbesc din nou cu Anderson. Poate că vinovatul nici nu se află pe panoul vostru. Cine știe?

—O clipă! spune Zora. Interviuri? L-au interogat cumva și pe antrenorul Donovan? Te întreb pentru că ăsta e...

Ridică niște hârtii.

— ... testamentul Victoriei Levy Donovan, conform căruia, odată ce Brooke avea să împlinească 18 ani, banii Victoriei urmau să fie transferați în conturile ei, iar antrenorul nu avea să mai fie administrator fiduciar, ce-o mai fi și asta... Și, o, Doamne!

Alice îi smulge testamentul din mână.

—O, Doamne! murmură ea.

—Ce e? întreb eu, sărind în picioare și uitându-mă peste umărul ei.

Îmi arată un anumit paragraf, pe care îl citește cu glas tare, în timp ce eu urmăresc rândurile pe pagină:

Dacă înainte de împlinirea vârstei de 18 ani, beneficiara, BROOKE LEVY DONOVAN, va deceda sau va suferi vătămări corporale ireparabile, necesitând o îngrijire pe termen lung, tutorele ei legal, MATTHEW PAUL DONOVAN, va primi o sumă forfetară de cinci milioane de dolari, plătită în momentul renunțării la toate activitățile de îngrijire, la tutela legală și la toate pretențiile legale privind bunurile lui BROOKE LEVY DONOVAN acum și pentru totdeauna.

—Hei, oameni buni! strigă Spike, fluturând prin aer extrasele de cont. Se pare că antrenorul are o gaură în buzunar de vreo trei sute de miare.

—Așadar, domnule antrenor, spune Zora, înoți în ape extrem de tulburi. Ai datorii, te întâlnești cu un tip misterios în noaptea în care fiica ta este împinsă de pe o stâncă...

—Nu răspunde la mesajele trimise de Brooke în seara aia, în care îl roagă să vină după ea, continuă Alice.

—O clipă! spune Ricky, aruncând pe măsuta de cafea felia de pizza doar pe jumătate mâncată. Brooke i-a scris? A specificat în interviul acordat inițial poliției că nu avea vești de la ea.

Eu și Alice ne uităm una la alta.

Alice îi dă lui Ricky telefonul meu, care e acum, mai mult sau mai puțin (și oare pentru cât timp?) și telefonul antrenorului.

Ricky îl cercetează scurt, apoi i-l dă înapoi lui Alice.

— Nici nu vreau să știu, spune ea, cum ați pus mâna pe el, cum l-ați clonat și așa mai departe.

Avocata deschide din nou dosarul și-și citește însemnările.

— Lucy Hollister, alibiul lui Matt Donovan, confirmă faptul că antrenorul a fost la ea acasă între 2 și 3 dimineața, dar nu poate să dovedească unde a fost înainte. Susține că a corectat niște lucrări. Apoi s-a dus acasă și s-a culcat, convins că Brooke era acasă la prietena ei. În afară de datele din telefon, ce alte informații mai aveți? Orice altceva e binevenit.

Și începem să vorbim cu toții deodată, relatându-i mesajele primite de la Kevin, certurile dintre Brooke și antrenor și aventurile lui cu profesoarele de la școală.

În toiul acestui vacarm, când nimeni nu mă vede, îi scriu un mesaj lui Alice.

Persoana aia pe care o știi și care știe lucruri. N-ai putea să insiști să-ți dea niște detalii despre adidasul lui Steve și anchetă? De ce ar plasa polițiștii adidasul la locul faptei și de ce ar încerca să-i însceneze totul lui Steve? Poate că prietenul tău ar putea afla ceva. Polițiști corupți?

Cu toate astea, într-un colțișor al minții, în ciuda unor dovezi care par să-l incrimineze pe antrenor, cred că oricine de pe panoul nostru poate fi încă făptașul. Mai ales Autorul necunoscut.

PANOUL CRIMEI

Steve Anderson

Helen Park Rebecca Kennedy Alice Ogilvie Cole Tiedling
Antrenorul Donovan Accident Autor necunoscut

TABEL CRONOLOGIC

31 OCTOMBRIE

ALICE

21:00 Alice sosește la petrecere; se ceartă cu Brooke și cu Steve

21:30 Alice pleacă de la petrecere

IRIS

21:35 Iris o vede pe Alice în mașină pe Autostrada 1, venind de la Castelul Levy 21:45 Iris o vede pe Brooke fugind pe Autostrada 1 Atunci a fost văzută ultima dată Brooke

ANTRENORUL DONOVAN

21:00 – 22:30 Corectează lucrări?

22:30 – 02:00 NU SE ȘTIE

22:30 Primește primul mesaj de la Brooke (nu-i răspunde)

22:38 Primește al doilea mesaj de la Brooke (nu-i răspunde)

22:40 Primește al treilea mesaj de la Brooke (nu-i răspunde)

02:00 – 03:00 E acasă la Lucy Hollister 03:00 E acasă (chipurile) 07:55 Alice îl vede la școală

KENNEDY

21:00 – 23:00 E la petrecerea de la Castelul Levy 23:30 – ?? Înregistrare cu Cole Fielding, cu ora afișată

?? Kennedy se duce acasă. Brooke nu mai apare (își dă seama de asta abia a doua zi de dimineață) 7:52 Alice o vede la școală

COLE

La fel ca Rebecca Kennedy. STEVE

20:00 E la petrecere

21:15 Se ceartă cu Brooke

22:30 Pleacă de la petrecere

02:00 – 07:15 (aproximativ) Susține că a dormit în
pădure; nu există dovezi

07:25 A fost văzut la Gogoșăria lui Dotty

08:00 A fost văzut la școală

BROOKE

20:00 E la petrecere 21:15 Se ceartă cu Steve

21:45 Pleacă de la petrecere; Iris Adams o vede pe
Autostrada 1

22:30 Îi trimite primul mesaj antrenorului (nu primește
răspuns)

22:38 Îi trimite al doilea mesaj antrenorului (nu primește
răspuns)

22:40 Îi trimite al treilea mesaj antrenorului (nu primește
răspuns)

Ora aproximativă a morții: între 00:00 și 02:00

Capitolul 23

ALICE

8 NOIEMBRIE 11:22

„E ca toți oamenii tăcuți care, când își pierd firea, o fac la modul serios!”*

AGATHA CHRISTIE, UCIGAȘUL ABC

DUPĂ ISTORIE, MĂ DUC LA URMĂTOAREA ORĂ, cu ochii în telefon, când mă lovesc de un perete de cărămidă.

— Ooo!

Sar înapoi și scap telefonul din mână. Frecându-mi umărul care s-a izbit de zid, mă aplec ca să-mi recuperez telefonul.

— Bună, Alice, spune o voce joasă de deasupra mea - o voce familiară.

Ridic privirea, stând ghemuită pe vine, și realizez că nu m-am lovit de un perete, ci de o persoană. O persoană foarte, foarte înaltă și foarte, foarte supărată.

Antrenorul. Stă în fața mea, cu brațele încrucișate, roșu la față și cu ochii scăpărând scânteii. Nu l-am văzut niciodată atât de furios, nu eu personal, dar în minte mi se furișează iute o amintire. Anul trecut, după un meci de baschet jucat în deplasare, Steve a venit la mine acasă și mi-a povestit, în mod clar șocat, că antrenorul și-a pierdut cumpătul în timpul celei de a doua reprize și a fost dat afară de pe teren. Abia acum mi-am amintit întâmplarea - mi s-a părut

puțin cam exagerată. Însă acum îmi dau seama că nu a fost deloc așa. Antrenorul e negru de furie.

O! O, nu! Stomacul mi se întoarce pe dos. E de rău. Mă ridic încet, cu telefonul în mână. Încep să-i scriu lui Iris – un SOS, ceva, ca să-i dau de veste că voi fi ucisă în curând –, dar până să tastez vreo literă, antrenorul îmi smulge telefonul din mână.

— Nu cred că ai nevoie de el acum.

Înghit în sec, schițând un zâmbet fals ca să-mi împiedic buzele să tremure. Îmi fac curaj spunându-mi că suntem într-un loc public. Holul geme de elevi. E bine că e multă lume.

— Bună ziua, domnule antrenor. Mă bucur să văd că vă simțiți mai bine, îi răspund, reușind să-mi mențin tonul neutru, chiar dacă mai am puțin și vomit.

Dumnezeule, chiar ar trebui să mă fac actriță!

— Lasă vrăjeala asta ieftină, Alice! Trebuie să stăm de vorbă, îmi spune cu glas scăzut.

Se uită în jur, părând să observe pentru prima oară câte perechi de ochi sunt ațintite asupra noastră.

— Hai să mergem în biroul meu, te rog!

Dacă el chiar crede că îl voi asculta, probabil că mă consideră mult mai proastă decât sunt de fapt. Clatin din cap.

— Îmi pare rău, domnule antrenor, dar o să întârzii la următoarea oră, dacă nu plec chiar acum.

Dau să trec pe lângă el, dar îmi blochează imediat calea. La naiba! Se mișcă repede pentru un bărbat masiv.

— Alice, nu e de glumă, îmi spune, coborând și mai mult tonul glasului în timp ce se apleacă spre mine. Ai fost ieri la mine acasă..., începe, și mi-am găsit biroul vraiste. Apoi mă trezesc cu un puști la ușă, care îmi livrează o pizza pe care nu am comandat-o și mă roagă să-l las să se ducă la toaletă.

După ce-a plecat mi-am găsit telefonul în dulapul cu medicamente din baie, deși sunt convins că nu eu l-am pus acolo. Expresia din ochii lui îmi trimite un fior pe șira spinării.

— Trebuie să-mi spui chiar acum ce s-a întâmplat!

Îmi înclin capul într-o parte și clilesc, întruchiparea nevinovăției.

— Nu știu la ce vă referiți. Am venit la dumneavoastră acasă și am stat de vorbă. Ați băut... puțin, murmur eu. Știu că toată povestea asta cu Brooke v-a afectat. Când a venit Lilian, am încercat să vă acopăr, dar știți cât de autoritară e...

Mă opresc, apoi continui:

—Chiar trebuie să plec...

—Alice Ogilvie, mă întrerupe el, știu că mi-ai făcut ceva când ai venit ieri la mine. Și mai știu că nu-mi las niciodată biroul vraiste - nici acasă, nici la școală. Fotografia lui Brooke de la balul debutantelor a dispărut. Nu i-am acordat prea multă importanță până ieri, dar acum...,

continuă, mijindu-și ochii. Și sunt ferm convins... Sunt ferm convins că n-am băut decât o bere. O să aflu ce-ai făcut, crede-mă pe cuvânt!

Se apropie tulburător de mult de mine. Fac un pas înapoi, iar el unul în față. O expresie sălbatică îi schimonosește chipul. Și ridică vocea.

—Am știut mereu că ești o belea. Ai încurajat-o pe Brooke să facă numai prostii. Iar după povestea de astă-vară..., spune el, afișând un surâs disprețuitor. Sper că-ți dai seama că nimeni n-o să te creadă, chiar dacă...

—S-a întâmplat ceva? îl întrerupe o voce din spatele meu. Domnule antrenor Donovan, ce căutați la școală?

Mă întorc și o văd pe doamna Westmacott, cu brațele încrucișate și o expresie ciudată pe chip.

— E totul în ordine, Alice?

Antrenorul se retrage. Se pare că a înțeles că ideea de a veni la școală, ca să ia la întrebări o elevă de 17 ani, n-a fost o mișcare prea inteligentă. În jurul nostru s-a strâns o mulțime și câțiva colegi ne filmează cu telefoanele.

— Da, îi răspunde el, dregându-și vocea. Totul e-n regulă. Vorbeam cu Alice despre... mici detalii. Legate de înmormântare.

Îmi returnează telefonul.

Westmacott se uită când la mine, când la el, cu o privire care îmi face pielea de găină, și încuviințez din cap. Abia aștept să plec dracului de aici și să-i spun lui Iris ce s-a

întâmplat, iar dacă singura șansă s-o fac e să-i susțin minciuna antrenorului, atunci așa să fie! Nici că-mi pasă.

— Mi s-a părut că am auzit... Westmacott ezită, apoi clatină din cap.

— Nu mai contează. Matthew, cred că Alice trebuie să se ducă la ore. Te conduc eu.

Antrenorul șovăie o clipă, apoi dă din cap. Când Westmacott se întoarce să plece, însoțită de Donovan, el se mai apleacă o dată spre mine și mârâie:

— Sper că știi că încă n-am terminat cu tine, Alice Ogilvie! Îi zâmbesc cu gura până la urechi și îmi flutur degetele

în semn de la revedere. Dar imediat cum dispare după colț și mulțimea din jur se risipește, mă sprijin de un dulap și, cu mâini tremurânde, îi trimit un mesaj lui Iris.

KWB, CANAL 10

8 NOIEMBRIE

15:00

Tessa Hopkins: Transmit în direct de la Departamentul de Poliție din Castle Cove. Din clipă în clipă, detectivul Thompson, anchetatorul care conduce investigațiile în ancheta Brooke Donovan, va anunța în mod oficial acuzațiile aduse lui Steve Anderson, în vârstă de 18 ani. Ne așteptăm ca Anderson să fie acuzat de omucidere involuntară.

Detectivul Thompson: Bună seara! Vă comunic declarațiile oficiale, apoi vă răspund și la întrebări. După cum știți, Brooke Donovan a dispărut în noaptea de Halloween, după o petrecere organizată la Castelul Levy. Am bănuț inițial că a fugit de acasă, bazându-ne pe faptul că o altă adolescentă din Castle Cove a dispărut într-un mod similar vara trecută. Respectiva adolescentă s-a întors din proprie voință. Din păcate, nu așa s-a întâmplat cu domnișoara Donovan. Credem că domnișoara Donovan s-a certat cu prietenul ei, domnul Anderson, în seara de Halloween, și a fost văzută pentru ultima oară, după conflict, pe Autostrada 1. După anchetarea prietenilor și a familiei, mai cu seamă după discuțiile purtate cu domnul Anderson, a devenit evident că acțiunile sale din seara dispariției sunt extrem de suspecte. Există anumite neconcordanțe tulburătoare în discuțiile purtate cu domnul Anderson. În plus, au fost găsite obiecte aparținând suspectului în zona aproximativă unde domnișoara Donovan a fost văzută pentru ultima oară în viață. Conform unui primraport medico-legal, se pare că victima a decedat în urma rănilor căpătate în timpul căderii de pe stânci. Nu știm încă dacă a împins-o cineva sau dacă a căzut în urma unui conflict. În acest moment, suntem alături, prin gânduri și rugăciuni, de membrii familiei îndoliate a victimei și vă rugăm să le acordați intimitatea și răgazul necesare pentru a-și plânge pierderea în tihnă. Am întreprins o investigație amănunțită și bine condusă, pentru care vreau să-i mulțumesc în mod deosebit lui Mary Malone, care a venit special să ne ajute în desfășurarea anchetei. În acest moment, Steve Anderson e acuzat de omucidere involuntară. În momentul primirii raportului final al autopsiei, acuzațiile s-ar putea schimba semnificativ.

Tessa Hopkins: Domnule detectiv Thompson, ne puteți spune mai multe despre dovezile care îl incriminează pe Steve Anderson de moartea lui Brooke Donovan? I-a fost găsit ADN-ul pe trupul victimei sau în apropiere de locul crimei?

Detectivul Thompson: Cadavrul a stat în apă timp de două zile și, după cum bine știți, a fost supus procesului de descompunere din cauza sării, reziduurilor și viețuitoarelor marine. Testele ADN se efectuează pe baza probelor găsite în zona stâncilor, pe cadavrul victimei și în perimetrul pădurii.

Reporter: Ce alte dovezi incriminatoare mai aveți, care îl leagă pe suspect de moartea victimei?

Reporter: Ne puteți spune dacă Brooke a mai trăit după ce-a căzut de pe stânci?

Reporter: A fost abuzată sexual?

Reporter: Aveți probe ADN care să stabilească o legătură între Anderson și Donovan?

Reporter: Unde e telefonul lui Brooke Donovan?

Detectivul Thompson: Ne aflăm în plin proces de strângere a probelor ADN. Nu credem că a fost abuzată sexual. Câțiva participanți la petrecere au filmat o confruntare

fizică între domnișoara Donovan și domnul Anderson din seara aceea, care ne face să credem că domnul Anderson a plecat ceva mai târziu de la petrecere, ca să o caute pe domnișoara Donovan, și a găsit-o în pădure, unde a avut loc un alt conflict.

Reporter: Au existat și alți suspecți în acest caz?

Reporter: Puteți să ne spuneți care e legătura dintre dispariția lui Brooke și cea a unei alte adolescente din vara trecută? N-au avut amândouă o relație cu Steve Anderson? Ați stat de vorbă și cu adolescenta în cauză?

CNN: Domnule detectiv Thompson, puteți să ne explicați de ce ați așteptat două zile ca să începeți căutările? Deși Brooke Donovan avea 17 ani în momentul dispariției, departamentul dumneavoastră nu a emis o alertă de tip Amber. Nu ați anchetat martorii timp de două zile și se pare că nici tatăl ei vitreg n-a contactat poliția câteva ore bune după ce a descoperit dispariția fiicei sale.

Detectivul Thompson: După cum v-am spus deja, am crezut că victima copiază dispariția unei alte adolescente. Nu mă înțelege greșit, amice, am făcut tot ce am putut, cu ce am avut la dispoziție în momentul respectiv! Nu am emis o alertă de tip Amber pentru că nu am considerat că ne confruntăm cu un caz de răpire. Tatăl ei vitreg a declarat că fiica lui avea anumite probleme...

Mary Malone, anchetator: Aș vrea să intervin aici pentru o clipă, vă mulțumesc. Departamentul de Poliție din Castle Cove merită toată aprecierea pentru o investigație impecabilă privind cazul unei fete dificile și cumva instabile psihic. Domnul Anderson este o vedetă în lumea sportului, care se confruntă cu foarte multă presiune. Provine dintr-un mediu cu totul diferit de cel al domnișoarei Donovan, motiv care ne alimentează bănuiala că presiunea exercitată de școală și de familie s-a dovedit mult prea covârșitoare, făcându-l să cedeze. A avut anumite probleme cu violența în trecut. Și a băut în seara cri...

Tessa Hopkins: Ne puteți spune care sunt aceste probleme cu violența din trecut? Și dacă a băut la petrecere, i s-au recoltat probe toxicologice?

Mary Malone: Nu s-au efectuat teste toxicologice în timpul primului interviu; poliția încă credea că domnișoara Donovan a...

CNN: Ne confruntăm cu o problemă de decalaj între momentul dispariției victimei și momentul demarării operațiunilor de căutare. Ați putea să...

(O voce din mulțime): V-am dat adidasul lui! Ce s-a întâmplat cu el? Pe-ăsta spuneți că l-ați găsit la punctul de belvedere? Pentru că...

Mary Malone: Vă mulțumim pentru timpul acordat.

Capitolul 24

IRIS

8 NOIEMBRIE 16:00

COLE FIELDING ÎMI OFERĂ peste tejghea o pereche de role.

— Ai văzut-o? mă întreabă el, complet uluit. Conferința de presă?

— Am văzut-o.

Chiar o văzusem. Spike mi-a trimis linkul și am recunoscut și vocea aspră din mulțimea adunată în fața secției de poliție: era a lui Dotty Schumacher. După ce a întrebat ce s-a întâmplat cu adidasul lui Steve, iar polițiștii au întrerupt conferința, un fior mi-a străbătut șira spinării. Cu siguranță se petrece ceva ciudat aici. Ceva foarte bizar și sper că sursa lui Alice ne va oferi în curând ceva concret, pentru că, dacă vrem să susținem varianta înscenării puse la cale de poliție, trebuie să știm cu ce ne confruntăm.

— Aș vrea să-l omor, sincer să fiu, spune Cole. Pe ticălosu' ăla. Brooke n-a făcut rău nimănui. Și-a pierdut controlul la sfârșitul petrecerii, e adevărat, dar n-am crezut că ar putea face așa ceva. Dar, când bei, îți poți pierde mințile, nu? Steve nu e însă genul care să-și bea mințile.

Șovăi, apoi decid să dau cărțile pe față.

— S-ar putea să nu fi băut chiar atât de mult... poate că cineva i-a pus ceva în băutură. Au fost foarte mulți oameni

la petrecere. Poate că cineva a turnat ceva în băutura cuiva și s-a întâmplat ca fix aceea să ajungă la Steve.

N-am de gând să-i pomenesc numele lui Park.

— Cam înspăimântător, spune Cole, încruntat, dar, da... ar fi o explicație pentru comportamentul lui ciudat. Dar încă nu-mi vine să cred. Că Brooke nu mai e. N-am pierdut nicio ființă dragă până acum.

Își dă la o parte o șuviță de păr din ochii ce-i licăresc de tristețe.

Cole pare atât de nefericit, iar eu nu reușesc să-mi desprind privirea de pe buzele lui pline și pielea perfectă. E ceva greșit în asta? Da, probabil că e greșit în toate modurile posibile.

Îmi iau rolele, mă îndepărtez de Cole și mi le pun în picioare. Spike, Neil și Zora îmi fac cu mâna de pe ring. Trebuie să-mi pun ordine în gânduri. Rolele mă vor ajuta. Întotdeauna mă ajută.

—Iris! mă strigă Alice, aproape fără suflu, încercând să șteargă ștampila de admitere pe ring. E de rău, murmură apoi, udându-și un deget și frecându-și cu furie dosul palmei.

—Alice, spune-mi că sursa ta are niște informații care ne pot fi de folos!

—Se străduiește, îmi răspunde. Cred că... , șovăie, apoi continuă: Cred că trebuie să ne axăm asupra antrenorului. Mi-am stors creierii, dar nu văd asupra cui am mai putea

arunca vina. Nici măcar asupra lui Kennedy, oricât de mult mi-aș dori.

Privesc rolele, îngândurată.

—Și atunci care e următorul pas? I-am oferit lui Ricky toate informațiile legate de antrenor. Vrei să-l urmărim din nou?

—Mă gândesc, îmi răspunde, ținându-și buzele.

—Ia-ți niște role! Îi spun, legându-mi șireturile.

—Mmm, nu!

— Mmm, ba da! O să te ajute să gândești. Bosumflată, Alice se duce la Cole ca să împrumute o pereche de role.

— Nu prea mai știu cum să mă dau cu ele, îmi spune când se întoarce, ținând rolele în mână cu un gest afectat. Cine le mai folosește? Nu vreau să iau vreo ciupercă.

— Pune-le în picioare, Alice!

Mă învârt într-un cerc mic în jurul băncii. Gândul că antrenorul a venit la școală ca s-o ia la întrebări pe Alice nu-mi dă pace. Ar putea oare să-și dea seama că i-am clonat telefonul? Și că toate datele sunt acum în telefonul meu? Am deja Creatura pe cap; n-am nevoie de alt bărbat violent pe urmele mele.

Alice se clatină ușor când se ridică. O prind de cot.

— Te ajut eu. Relaxează-te! Mai știi cum să te oprești, da? Îi arăt cum să încline rola ca să o facă.

— De trei ani am reușit să scap de orele de educație fizică, îmi răspunde, exasperată. Numai asta-mi lipsea acum!

Pornim spre mijlocul ringului. Spike și Zora vin la noi. Neil e singur de cealaltă parte a ringului.

— Trebuie s-o ajutăm pe Alice, le spun eu. Și trebuie să venim cu un plan.

Spike mă ia de braț, eu o iau pe Alice, iar Zora își împletește brațul de cel stâng al lui Alice.

—Parcă aș fi un sandvici, oftează Alice.

—Bun, spun eu.

Mă simt mai bine odată ce începem să ne mișcăm pe ring.

—Să analizăm lucrurile certe pe care le cunoaștem. Antrenorul are datorii. Urmează să primească cinci milioane de dolari acum, că a murit Brooke...

—Are aventuri cu câteva profesoare și, după cum reiese din extrasele de cont, le oferea cadouri destul de scumpe -, dar asta nu-l transformă într-un ucigaș, adaugă Zora.

—Dacă ținem cont de ce a zis Kennedy și de mesajele din telefonul lui de la Brooke, s-a despărțit de Westmacott pentru că fiica lui era supărată că s-ar putea căsători cu consiliera...

—Pe de altă parte, spune Alice, pufăind, roșie la față de efort, o presa pe Brooke să-l facă administrator fiduciar ca să-și primească stipendiul lunar până când Brooke avea să termine facultatea. Și cine e individu' ăsta, Kevin, care

ținea morțiș să se întâlnească cu antrenorul în noaptea de Halloween? Am senzația că acest Kevin...

—Da, și pe mine mă obsedează tipu' ăsta, spune Zora. Dacă antrenorul n-a răspuns mesajelor lui Brooke, atunci era cu Kevin? Și de ce? Iar dacă a omorât-o într-adevăr pe Brooke, oare acest Kevin l-a ajutat? Apoi, când totul s-a terminat, antrenorul se duce acasă la domnișoara Hollister pentru o partidă de amor?

Spike se desprinde de grupul nostru și o ia înainte, întorcându-se cu fața la noi.

—Antrenorul are datorii imense; alibiul lui din seara respectivă e șubred. E evident că polițiștii au făcut o treabă de mântuială când l-au investigat. Dacă l-au investigat. Adică eu pe pista asta aș fi mers. Iubit, tată... Toți cei cu care Brooke avea probleme.

—Să nu uităm nici de mesajul criptic pe care l-a trimis! spune Alice. Oare chiar se referea la sistemul de alarmă? Nu-i pot da de cap.

—Tind să cred că poate și Lilian e implicată în povestea asta, intervin eu. Adică orice e posibil. Dacă vrei să ștergi publicitatea negativă, găsești un țap ispășitor, bagi pe cineva la pușcărie și-ți vezi mai departe de viață. Poate că a plătit vreun polițist să pună adidasul la locul faptei. Cine știe? Oamenii bogați fac lucruri ciudate. Am văzut cândva un serial în care o bunică l-a plătit pe nepotul pe care-l plăcea cel mai puțin să-și asume crima înfăptuită de nepotul preferat.

—Cam aiurea, spune Spike, clătinând din cap și privind-o pe Alice. Ca bogătașii să arunce vina pe sărăntoci doar ca să evite neplăcerile provocate de o crimă.

—Nu suntem toți așa! ripostează Alice. Nu eu v-am marginalizat. Oricum, bună încercare, Iris, dar mă îndoiesc că Lilian are vreo legătură cu povestea asta.

—Park e bogată și a încercat s-o drogheze pe Brooke! strigă Zora. Kennedy face filmulețe porno! Povestea o să ajungă pe primele pagini din TMZ, credeți-mă pe cuvânt!

—Voi ați fumat iarbă, spune Alice.

—Da, dar n-o strecurăm în paharul nimănui, ca s-o zic pe-aia dreapta, răspunde Spike. Și nici nu facem filmulețe porno. Suntem un grup de neprihăniți. Cu excepția Zorei.

Mă desprind de grup și mă întorc cu fața spre ei, patinând cu spatele lângă Spike. Alice se clatină, dar o susține Zora.

—Bun, spun eu. Mâine are loc cea de-a doua audiere a lui Steve. Antrenorul pare speriat. A luat-o la întrebări pe Alice la școală. Practic a amenințat-o. Asta înseamnă că are multe de ascuns, după părerea mea. Trebuie să facem ceva – și cât mai repede cu putință. În mormântarea lui Brooke va avea loc vineri. Trebuie să fim cu toții prezenți și să stăm cu ochii pe antrenor. Înclin să cred că el e vinovat. Și, da, poate că a fost și ajutat.

—Corect, spune Zora. Trebuie să-l găsim pe misteriosul Kevin. Să aflăm care-i treaba cu el. E o ipoteză interesantă. O tentativă ratată de răpire și răscumpărare. Antrenorul e dator vândut, are nevoie de bani, o presează pe Brooke să-i dea mai mulți, ea refuză și, poate în

cârdășie cu acest Kevin, o răpește ca să obțină o răscumpărare, dar totul se duce de răpă.

—N-o să ne spună nimic, intervin eu, frustrată.

—Ba ar putea s-o facă, spune Alice. Dacă îl convingem că antrenorul e cel care îl contactează. Avem numărul lui de telefon. Îi scriem un mesaj de pe unul din telefoanele cu cartelă preplătită, sub pretextul că antrenorul și-a luat un alt telefon, și îi propunem să ne întâlnim urgent...

—Sună bine, spune Spike. Dar nu putem să ne facem cu toții apariția – cinci puștani...

—Lui Alice i se strică mașina, zice Zora. Spike, aranjezi tu ceva la ea. Cei de la depan[ri auto sunt pe drum. Ajungem mai devreme la locul de întâlnire. Dă întâmplător peste noi...

—Și încă ceva, intervin eu. Suntem singuri, în mijlocul drumului, speriați că nu cunoaștem orașul, niște bieți elevi străini, care s-au trezit la o școală unde bântuie criminalii. Și îi cerem ajutorul...

Îi surprind privirea lui Alice. Înțelege foarte bine unde bat. Neil ne prinde din urmă, gâfâind.

—Ce-am pierdut? Ce se petrece aici?

—Trei ani de franceză își vor spune în sfârșit cuvântul. Despre asta este vorba, Neil, îi răspunde Alice, încântată. Ah putain ga va etre chaud!¹⁹

¹⁹ O să fie al naibii de cald! (lb. fr.) (n. t.)

PANOUL CRIMEI

Steve Anderson

Helen Park Rebecca Kennedy Alice Ogilvie Cole Tiedling
Antrenorul Donovan Accident Autor necunoscut Kevin???

Capitolul 25

ALICE

8 NOIEMBRIE 17:32

„Stai cu ochii-n patru! Și urechile ciulite! Pune-ți mintea la contribuție dacă ai așa ceva! Și, dacă e cazul, treci la acțiune!”

AGATHA CHRISTIE, MOARTE PE NIL

SUNTEM ÎN MAȘINĂ și luăm curba în viteză pe drumul de ieșire din centrul orașului spre Autostrada 1.

— Iată care-i planul! le spun însoțitorilor mei. Hercule Poirot...

— Cine? murmură Zora din spate.

Sunt tentată să-mi întorc capul ca să mă uit urât la ea, dar, după cum am aflat în răstimpul petrecut în Toscana, acest lucru poate fi extrem de periculos.

— Un detectiv renumit, ripostez, în schimb, cu glas răstit, împingându-mi ochelarii de soare pe nas și virând ca să iau curba.

Partea cea mai dificilă a acestei secțiuni de drum constă în faptul că, la apus, soarele te orbește la propriu când întorci. Și acum e fix acel moment din zi.

— Dumnezeuule, Alice! strigă Spike de pe bancheta din spate. Chiar vrei să ne omori? Tocmai acum, când avem șansa să descoperim cine e asasinul?

— Îmi pare rău, îi răspund, deși nu-mi pare.

Măcar le-am captat atenția.

—Așadar, după cum spuneam, Poirot – marele detectiv din romanele Agathe Christie...

—Știe, sper, că e doar un personaj fictiv, nu? o aud pe Zora murmurând.

Fata asta chiar mă calcă pe nervi.

— Și, repet eu, nu uitați că acțiunea romanelor se petrece cam acum o sută de ani! Dar una dintre tehnicile preferate de investigație ale lui Poirot era să se folosească de disprețul pe care englezii îl nutresc față de străini, considerându-i inferiori. Afișându-și ostentativ originile franțuzești – deși era, firește, belgian –, îi determina să-i împărtășească mai multe informații decât ar fi făcut-o în mod normal. Și profita de ideile lor preconceptionale sau ceva pe acolo. Cred că așa ar trebui să procedăm și noi ca să ne dăm seama cine e acest Kevin și ce voia de la antrenor.

Pentru o clipă, în mașină se așterne tăcerea, apoi Spike spune:

—Alice, e o idee genială!

—Da, cred că e un plan foarte bun, spune Iris de pe scaunul din dreapta.

—Atunci să-l punem în aplicare! adaugă și Neil.

Trece o secundă, apoi încă una, înainte ca o voce de pe bancheta din spate să spună, fără tragere de inimă:

— În regulă, m-ați convins, murmură Zora.

Opresc pe partea împădurită a Autostrăzii 1, la aproape un kilometru de locul unde „antrenorul” i-a dat întâlnire lui Kevin.

— Sunteți gata să vă puneți în practică franceza?

Mă întorc cu fața spre toți patru, toată numai un zâmbet. O să fie distractiv.

Descui capota și ieșim cu toții din mașină. Spike se duce în față și deschide capota, sprijinind-o în bara de metal. Se apleacă și începe să umble prin ce-o fi pe acolo. Motorul, probabil, nu? I se alătură și Neil, care începe să-i dea instrucțiuni.

—Par-le-vous franceză? mă întreabă Iris, privindu-mă cu sprâncenele arcuite și un zâmbet larg pe buze. Cum sună?

—Perfect. Atât timp cât tipu' nu știe nicio boabă de franceză, cred că o să ne descurcăm de minune.

—Gata, am rezolvat! exclamă Spike, ținând în mână un obiect mic și negru, cu o expresie triumfătoare pe chip. Oficial, mașina are pană. Cel puțin pentru moment.

Râde și bagă obiectul în buzunar, apoi începe să țopăie de colo-colo și să-și lovească pumnii de-ai lui Neil, ceea ce e chiar distractiv.

Mă uit la Iris, dar are chipul impasibil. Dau să-i potolesc pe cei doi, dar am sentimentul că Iris e cu gândurile în altă parte.

— Când tipu' o să ajungă aici, voi doi o să vă prefaceți că reparați mașina, bine? Zora și Iris o să stea pe lângă voi, prefăcându-se îngrijorate. Iris, mânjește-te cu ceva pe față! Ca să arăți cât mai jalnic cu putință. Iar eu o să conduc ostilitățile. De acord?

Toată lumea încuviințează la unison.

— Ce ziceți, el o fi? întreabă Zora, privind o mașină ce se apropie pe drum.

Are un motor puternic, unul dintre acelea pe care le auzi de la un kilometru depărtare.

Neil se uită la ceasul de la mână.

— Pun pariu că da. Chiar la ȝanc.

Îmi scot din buzunar telefonul cu cartelă preplătită ca să văd dacă i-a scris vreun mesaj „antrenorului”, dar nu e nimic nou, doar corespondența de mai devreme, când m-am dat drept antrenorul și i-am propus să ne întâlnim aici la ora 17:50. OK, a răspuns Kevin, ar fi bine să-i ai de data asta, și asta a fost tot. Nu știu la ce să mă aștept de la

această întâlnire, dar trebuie să spun că mă bucur că eu și Iris avem acum întăriri.

În timp ce mașina se apropie, ne împrăștiem după cum am stabilit. Neil și Spike se bagă cu capetele sub capotă, iar Iris și Zora se plimbă de colo-colo, în spatele lor, cu expresii tulburate pe fețe.

Eu mă duc la marginea drumului și încep să fac ca nebuna cu mâna, încercând să-i atrag atenția șoferului. Sper din tot sufletul că acesta e, într-adevăr, Kevin, altfel ne vom confrunta cu o situație superstânjenitoare. Mașina încetinește, iar semnalizatorul care începe să licăre îmi dă de înțeleas că o să oprească.

Întorcându-mă iute spre mașina mea, afișez cea mai neajutorată expresie din lume, în timp ce inima îmi bate cu putere în piept.

—Ce faceți, copii, aici? întreabă omul de la volan, cu o voce gravă și o mustață neagră și deasă. Ați făcut pană?

—Oui, îi răspund eu. Ăăă... le automobile... s-a stricat și nu vrea să mai pornește din nou. Nom d'un nom d'un nom!

Habar n-am dacă ce-am spus are vreun sens, dar îmi amintesc că e replica lui Poirot din Moarte pe Nil. Omul mă privește îndelung.

— Sunteți francezi?

O, Doamne, știe că am vorbit în franceză? Dacă...

—N-o vorbesc, continuă el, iar eu răsuflu ușurată. Dar fiica mea a studiat-o la Castle Cove High.

—Oui! repet eu. Castle Cove High. Noi... cum se spune? Învățăm acolo! Elevi străini.

Arăt cu mâna spre noi toți, iar Spike și Iris dau vehement din cap.

— Elevi străini, carevasăzică! S-au petrecut niște lucruri cam triste în ultimul timp la liceul ăla. Povestea cu fata lui Donovan.

Clatină din cap, vorbind în barbă.

— Donovan are obiceiul să se bage în belele. Sincer să fiu, mă mir că n-a sfârșit el la baza stâncilor.

Mă prefac că nu înțeleg o iotă din ce spune.

—Oui. Fata moartă, îi răspund, încruntată. Cette pauvre petite!

—Cred că e puțin înfricoșător pentru voi toți, continuă el, mai mult pentru sine. Să bateți atâta drum până în Statele Unite, ca să vă confrunțați în final cu o tragedie ca asta! murmură, oftând adânc. Hai să văd dacă vă pot ajuta, copii! Am o întâlnire peste câteva minute, dar Donovan mai poate să aștepte. Și el m-a tot lăsat să aștept.

—Merci, mon ami, merci.

Țopăi pe loc, bătând din palme, în timp ce bărbatul iese din mașină. E perfect. Nu doar că ne oferă informații, dar sigur e Kevin!

Se îndreaptă spre Spike.

—Care e problema?

—Ăăă... pană? răspunde Spike, arătându-i interiorul capotei. Eu... oui oui oui!

Îi arată din nou mașina și face un pas în spate, roșu la față.

— Scuze, scuze! intervin eu, apropiindu-mă în grabă. Engleza lui... foarte proastă.

Îl țintuiesc cu privirea pe Spike, ca să-i dau de înțeles că ar face bine să-și păstreze cumpătul, și mă întorc spre Kevin.

—Ajutorul dumneavoastră e... ăăă... binevenit. Omul izbucnește în râs.

—Îți apreciez strădania, scumpo.

Mă crispez. Ce idiot! Măcar crede cu tărie că nu știm o iotă de engleză.

— *Mais oui, îi răspund, fluturându-mi genele, sfioasă. Ați spus... că există o întâlnire? Că tu ai?*

Își desprinde privirea de la motor.

—N-ai de ce să-ți faci griji. E-n regulă. Mă întâlnesc cu cineva care îmi datorează niște bani, asta-i tot.

—Ba... ni?

Scot o grimasă și dau din umeri.

— *Qu'est-ce qu'il y a?*

Antrenorul îi datorează bani? Dar cine e individul ăsta? Clatină din cap.

— Habar n-am ce spui, dar sună frumos. O să mă uit puțin la motor, dar, mai întâi, trebuie să dau urgent un telefon.

Ridică un deget.

— Revin imediat.

Se îndepărtează câțiva pași spre liziera pădurii, cu telefonul la ureche.

— Salut, Ernie! îi spune interlocutorului său, fără să se deranjeze să coboare glasul. Da. Aproape c-am ajuns. Am tras puțin pe dreapta, dar Donovan m-a tot lăsat să aștept banii ăștia; nu moare dacă mai așteaptă și el puțin.

Se oprește, ascultând.

— Da. Da. Nu, am înțeles. Am înțeles, repetă, trecând de la un ton relaxat la unul mânios. Da, știe că trebuie să mi-i dea, căci altfel îl tai în bucăți...

Se oprește, apoi continuă:

— Da, știu că o sută de miare sunt un porcoi de bani... Se oprește din nou, ascultând, tot mai roșu la față.

— I-am spus că nu mai punem pariuri pe numele lui până nu... Ernie, o să-i recuperez. Ai încredere în mine, bine? E totul sub control.

Închide telefonul, oftând adânc, cu mâna prin păr.

— Îmi cer scuze, ne spune apoi, revenind la mașina noastră. Trebuia să vorbesc cu șefu'. Donovan își iubește caii. Păcat că nu poate să plătească atunci când pierd.

Băgându-și din nou capul sub capotă, se uită iar la motor.

— Voi, copii, sunteți atât de norocoși! Când eram de vârsta voastră, n-aveam nicio grijă. Nici facturi de plătit. Era mai ușor pe atunci. Acum am de-a face numai cu ticăloși, care nu știu să-și plătească datoriile, oameni care cred că trebuie păsuți. M-am cam săturat, sincer să fiu.

Se ridică și se șterge pe frunte cu dosul brațului, murdărindu-se de ulei.

— Dar trebuia să-mi țin cumva fata la facultate. Nu trăim deloc într-o lume ieftină.

Privirile ni se întâlnesc și dau din umeri, de parcă nu înțeleg o iotă din ce spune.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu voi, copii. E reconfortant să nu fii judecat.

— A, vraiment! îi răspund, doar ca să spun ceva. Schițează un zâmbet.

— Așa e. Păi, motorul nu pare să aibă nimic. Poate că a avut nevoie de o pauză. Ce-ar fi să încercați să vedeți dacă merge?

Flutură mâna spre mașină și îmi sugerează prin gesturi s-o pornim. Îi surprind privirea lui Spike și îi dau de înțeles să pună înapoi piesa lipsă, cât îi voi distra atenția lui Kevin.

Kevin mă însoțește spre scaunul șoferului, iar eu mă urc la volan, bolborosind tot felul de expresii în franceză ca să mai trag de timp.

— *Le roi est mort - vive le roi! Quelle page? J'ai oublié mes devoirs!*²⁰

Pe ultima am tot folosit-o în anul doi, ceea ce explică de ce m-am ales cu nota 8. Am ureche muzicală și prind repede limbile străine, dar nu sunt de acord cu temele pentru acasă. Ținând seama de meditațiile ieșite din tipar pe care le fac cu Iris, amândouă vom avea mai mult de câștigat din această experiență decât din învățarea pe de rost.

— Încearcă acum! îmi spune Kevin, făcându-mi semn cu mâna să pornesc motorul. Sper că Spike a avut suficient timp la dispoziție ca să pună la loc piesa lipsă. Întorc cheia și motorul se trezește la viață. Kevin lovește cu încântare și mândrie capota mașinii.

—La naiba! Încă mă pricep!

—Merci, merci! strig eu.

Iris ni se alătură, bolborosind fără încetare merci, merci. Șarada ar fi mers și mai ușor dacă n-aș fi singura care știe franceză.

— Nicio problemă, spune Kevin, scoțându-și telefonul din buzunarul pantalonilor și uitându-se la ceas. Bine că s-a rezolvat, pentru că trebuie să plec. Mă duc să-i cer socoteală unui tip pentru un cal.

Chicotește și, făcându-ne cu mâna, se îndreaptă spre mașina lui, apoi pornește la drum.

²⁰ Regele a murit - trăiască regele! Ce pagină? Mi-am uitat temele! (lb. fr.) (n. t.)

Îl privim îndepărtându-se în tăcere. Când virează să ia curba, dispărând din raza noastră vizuală, Iris începe să chicotească, punându-și mâinile pe genunchi.

—A înghițit povestea! Fantastic!

—Bine că n-a fost nevoie să repare nimic, spune Spike, fornăind pe nas. Habar nu avea ce face.

—Firește că n-avea habar, răspunde Zora, dându-și ochii peste cap.

—Oameni buni, intervine Neil, cu o expresie gravă pe chip, întrerupându-ne bucuria, știți ce înseamnă asta? Că tipu' e agent de pariuri. Iar antrenorul îi datorează bani. Și încă foarte mulți, după câte se pare. Bani pe care nu i-a plătit. A avut termen o săptămână? De când? De la Halloween? Altfel ce urma să se întâmple? Și-n noaptea de Halloween, Brooke e ucisă, iar antrenorul moștenește un porcoi de bani, de care avea disperată nevoie.

Se oprește, ținându-ne cu privirea pe fiecare dintre noi.

— *Chiar cred că antrenorul Donovan și-a ucis fiica.*

Un fior îmi străbate șira spinării. Se pare că, undeva pe drum, am uitat că toată povestea asta are legătură cu... moartea lui Brooke. Simt un nod în gât și un icnet îmi scapă printre buze. În timp ce clilesc de câteva ori ca să alung lacrimile ce mi s-au adunat în colțurile ochilor, o mână rece se strecoară într-a mea și, întorcându-mi privirea, o văd pe Iris stând lângă mine, cu o expresie tristă pe chip.

După ce-i ducem acasă pe ceilalți Excluși, eu și Iris rămânem singure în mașină. Acum nu mai spunem nimic, după ce bucuria stârnită de succesul șaradei noastre s-a spulberat și ne-am adus aminte că am pornit în această misiune pentru că fosta mea cea mai bună prietenă a fost ucisă.

Intru în parcare din fața blocului de locuințe al lui Iris și opresc în apropierea clădirii. Stă tăcută lângă mine.

— Îți scriu mai târziu? o întreb, întorcându-mă spre ea. Nu-mi răspunde. Privește ceva pe geam. Nu reușesc să-i

văd chipul.

— La ce te uiți?

Mă aplec și-mi dau seama că respiră zgomotos, de parcă se sufocă.

—Te simți bine?

—Ăăă...

Își drege vocea, răsuflând sacadat. Își desprinde ochii de pe geam și se uită la mine, palidă la față. Pare îngrozită.

— Ce-ai pățit?

Mă aplec din nou, desfăcându-mi centura de siguranță, iar de această dată reușesc să zăresc un bărbat mai în vârstă, care stă rezemat de o mașină veche, cu brațele încrucișate pe piept.

— Cine e tipu' ăla?

— Probabil..., murmură Iris, plimbându-și limba pe buze, că-i un tip care o caută pe vecina de la 115. Primește mulți vizitatori.

Mâinile îi tremură în poală.

—Vrei să te conduc? Sau să sunăm pe cineva? o întreb, întinzându-mă să iau telefonul din consola de la bord. Tipu' nu pare să fi venit cu gânduri prea bune, Iris.

—Nu! Nu! Te rog, nu! O să mă descurc. O iau la fugă până la ușă. Ai văzut că sunt iute de picior. Și o să încui ușa, îți promit. Bine? O să fiu în siguranță.

Schițează un zâmbet vag, menit probabil să mă convingă. Însă mi se întoarce stomacul pe dos. Ceva nu-i în regulă aici. Dar nu vrea să-mi spună despre ce e vorba și nu pot să-i smulg cuvintele cu cleștele din gură, așa că încuviințez din cap.

—Bine. O să aștept să intri.

—Nu e nevoie..., începe ea, dar o întrerup.

—O să aștept să intri, Iris, îi spun, cu glas ferm, și dă din cap.

Deschide portiera și o ia la fugă. Bărbatul dă să pornească după ea și atunci fac singurul lucru care îmi vine în minte încui ușile și încep să claxonez în neștire. Sunetul răsună în noapte și câteva lumini se aprind în apartamentele de la primul etaj. Bărbatul încremenește la câțiva metri depărtare și se întoarce încet spre mine, cu o privire amenințătoare.

Ridicând telefonul, mă aplec spre parbriz și îi fac niște poze. Ca dovezi, dacă va fi cazul. Probabil că mă vede, pentru că pornește, furios, spre mașina mea. Merde!

Trebuie să plec de aici. Dau mașina în marșarier, cu o mână tremurândă, și ies din locul în care parcasem.

Telefonul bâzâie, anunțându-mă că am primit un mesaj de la Iris. Am ajuns.

Slavă Domnului că e în siguranță!

Încetinesc în dreptul mașinii bărbatului și reușesc să mai fac câteva poze, prinzând și numărul plăcuței de înmatriculare. Îi trimit în grabă toate pozele sursei mele de informații, care pare să știe totul, cu mesajul: Poți să încerci să verifici plăcuța asta de înmatriculare pentru mine??

Aud o bătaie în capota mașinii și îl zăresc pe bărbat prin oglinda retrovizoare. M-a prins din urmă. O, Doamne!

Apăs cu putere pe pedala de accelerație și pornesc în trombă, cu un scrâșnet de roți.

MESAJE PE TELEFON ÎNTRE A. OGILVIE ȘI I. ADAMS

8 NOIEMBRIE

19:44

AO: Vreau doar să știu cum te simți

19:49

AO: Iris? Ești acolo?

19:52

AO: Sunt puțin îngrijorată IA: Bună

AO: BUNĂ! Ești bine IA: Da, bine, dc AO: Oh, ok

IA: Mă uit la Criminal Investigations. AO: Atât timp cât ești ok IA: Da. Ne vedem mâine.

AO: OK

Capitolul 26

IRIS

9 NOIEMBRIE 10:45

ÎNCERC SĂ MĂ CONCENTREZ asupra domnișoarei Hollister, pe care am văzut-o deja de prea multe ori, în prea multe moduri compromițătoare, pentru că nu reușesc să-mi desprind gândul de la Creatură. De la faptul că stătea, pur și simplu... acolo. Mă aștepta în parcare. Nici nu mai știu cum am urcat treptele și am deschis ușa apartamentului. Îmi amintesc doar că o spaimă cumplită mi s-a cuibărit în suflet. Am împins canapeaua în fața ușii. Am sunat-o pe mama. Am sunat la poliție. Le-am spus că încălca ordinul

de restricție, dar până la venirea autorităților, s-a făcut, firește, nevăzut. Se pricepe de minune să dispară când trebuie s-o facă. Dacă nu l-aș urî atât de tare, i-aș cere să mă învețe și pe mine.

Și acum mă simt obosită pentru că m-am culcat târziu. Am rămas în urmă cu învățatul din cauza investigațiilor noastre și nu-mi pot permite să obțin rezultate slabe. Distruge totul. Întotdeauna a distrus totul. De ce a mai venit? Dacă tot te-ai dat la fund, de ce nu rămâi acolo?

Mi se face pielea de găină. Nu pot să mă gândesc acum la asta, aici, la școală, locul unde mă simt în siguranță. Trebuie să mi-l scot din minte și să mă concentrez asupra singurului lucru care m-ar putea ajuta să dispar. Scot dosarul anchetei noastre și încep să fac însemnări.

Antrenorul – dator vândut. Cărți de credit. Pariuri. Gata să fie tăiat în bucăți. Își presa fata să-l facă administrator fiduciar. Unde e telefonul lui Brooke? De ce poliția n-a cerut investigarea telefonului antrenorului ca să vadă astfel mesajele de la Brooke? I-a aruncat oare telefonul în ocean? Eu asta aș face în locul lui, nu? Aș scăpa pe loc de telefon. Dar stai puțin – nu poți să afli ultima locație a telefonului cuiva? A încercat oare poliția să-l găsească? Și ar putea descoperi mesajele trimise de Brooke? Poate că Alice ar trebui să-și întrebe sursa dacă poliția a încercat vreodată să localizeze telefonul. Și de ce nu l-ampistonatpe agentul de pariuri în privința celeilalte chestiuni? De unde știm că nu l-a ajutat pe antrenor? L-am lăsat să plece pentru că părea amabil, dar...

Un sunet familiar răzbate din rucsac în timp ce notez aceste însemnări.

O, nu! Încerc să desfac cât mai repede cu putință fermoarul rucsacului ca să închid telefonul.

Domnișoara Hollister se răsucește iute pe călcâie în fața tablei.

—De câte ori trebuie să vă spun să vă închideți telefoanele la orele mele?

—Ai pus-o, tocilaro! spune în șoaptă, în spatele meu, Ashley Henderson, exact când îmi închid telefonul.

—Domnișoară Adams, spune Hollister, viața ta personală e mai importantă decât polinoamele?

—Nu, doamnă. Îmi cer scuze, îi răspund, cu privirea ațintită în față.

—Fii atentă la oră, domnișoară Adams! Închide telefonul! Și ține-l închis! Sau te trimit direct în biroul directoarei Brown!

Mă prefac că bag telefonul cu cartelă preplătită înapoi în rucsac, dar îl ascund, în schimb, sub bluza din flanelă.

Domnișoara Hollister e prost dispusă. Nici nu e de mirare, de vreme ce e singurul alibi al unui criminal.

Imediat cum se întoarce spre tablă, îmi ațintesc ochii în telefon.

Bună,

Cu Sânge Rece. Avem o problemă.

Clientul meu se pare că s-a hotărât să pledeze vinovat la acuzația de omucidere involuntară, ca să evite procesul. Nu reușesc să-l conving să se răzgândească. Vorbește cu Saci cu bani și contactați-mă urgent.

Inima mi-o ia razna în piept. Ce naiba se întâmplă? Steve își schimbă acum... pledoaria?

— Tocilaro, spune Henderson, destul de tare, îți sună din nou telefonul?

Domnișoara Hollister se întoarce, iritată.

— Afară! spune ea. Acum!

Îmi iau rucsacul și ies pe hol în nici treizeci de secunde. Nu mă duc în biroul directoarei. Merg aplecată ca să evit monitorul de pe hol.

Toată povestea asta devine... tot mai încâlcită. Cine se răzgândește și pledează vinovat?

Îi scriu lui Alice. Steve susține acum că e vinovat. Nu va mai avea loc niciun proces. Hai să ne vedem la Groapă! Trebuie să vorbim cu Ricky.

Ce dracu'! îmi scrie Alice.

Și o iau spre Groapă.

Alice intră ca o furtună în Groapă cinci minute mai târziu. Îmi pune mâna pe braț.

— Vrei să vorbim despre cele întâmplare aseară?

Are glasul tandru, dar îmi străpunge oricum sufletul. Nu pot să-i povestesc despre Creatură. Pur și simplu nu pot. Mi-a lăsat o rană adâncă, pe care o voi purta mereu cu mine, dar s-o dezvălui cuiva... mi-e cu neputință. Pur și simplu nu pot. Nici măcar lui Alice, a cărei atingere pe braț e mult prea caldă și mult prea prietenoasă. Suntem partenere de anchetă, nu prietene. Nu-ți faci prieteni când ai de gând să dispari.

— Nu s-a întâmplat nimic, îi răspund iute. A fost exact cum mi-am imaginat. A venit la vecina de la 115.

Alice își desprinde mâna de pe brațul meu.

— Dacă spui tu...

Îmi dau seama că nu mă crede, dar avem lucruri mult mai importante la care să ne gândim acum. Am și accesat deja numărul de telefon al lui Ricky de pe mobilul meu obișnuit. Apăs pe Apelare și îl dau pe speaker. Răspunde imediat.

— Da, așadar...

Pare că ronțăie ceva crocant.

—Ce naiba se petrece, Ricky? întreabă Alice.

—Steve își schimbă pledoaria, copii. Sunt complet siderată. Cea mai bună șansă ca să primească cea mai mică pedeapsă e procesul. Aș fi făcut pe dracu-n patru ca să sădesc în mintea juraților sămânța îndoielii rezonabile. Nu reușesc să rezonoz cu puștiu' ăsta. Mi-a spus că s-a răzgândit și cu asta, basta. Dacă aveți ceva care să dovedească varianta înscenării puse la cale de poliție sau

ceva extrem de incriminator pentru Matt Donovan, e timpul să folosim acea probă.

—Antrenorul e autorul, spune Alice, cu disperare. Avem dovezi.

—Avem ceva, spun și eu în telefon, în timp ce cuvintele îmi ricoșează în toaletă. Ne-am văzut aseară cu tipu' cu care antrenorul ar fi trebuit să se întâlnească de Halloween, dar căruia i-a tras țeapă. E agent de pariuri. Antrenorul îi datorează o sută de miare. Așadar, dacă urma să primească cinci milioane de dolari după moartea lui Brooke, înseamnă că...

—V-ați întâlnit cu un agent de pariuri? întreabă Ricky, vădit impresionată. Mmm! N-am crezut că aveți atâta curaj. Lucrurile devin tot mai încâlcite în momentul de față. Dar nu pot să mă duc în biroul procurorului și să-i spun: Hei, Parker, ai arestat pe cine nu trebuie. O să-mi rădă în nas.

Tace. Mult prea mult. Alice mă privește, încruntată.

—Jocul lui Anderson mă scoate din sărite, spune Ricky, în cele din urmă. Trebuie să mă supun, pentru că sunt avocata lui, dar cred că e timpul să jucăm murdar.

—În ce sens? întreb eu.

—Pasul numărul unu: duceți-vă la secție și spuneți-le polițiștilor tot ce știți! Vă vor privi ca pe niște adolescente prostuțe, dar sunteți deja obișnuite. Vizita voastră va fi consemnată în mod oficial, va ridica întrebări legate de caz și va pune sub semnul întrebării vinovăția lui Steve Anderson, indicându-l, în schimb, ca autor pe antrenor. Vă

vor ignora. Dar vor fi nevoiți să consemneze în mod oficial vizita voastră și discuția purtată și să pună totul la dosar.

—Am înțeles, spune Alice.

—Tare aş vrea să ştiu ce l-a făcut pe puştiul ăla să se răzgândească! spune Ricky, îngândurată. Mă tem să nu fie vorba de vreo... manipulare.

Eu şi Alice ne uităm una la alta.

—Ce vrei să spui mai exact? întreabă Alice. Că cineva l-a mituit pe Steve ca să-şi schimbe pledoaria?

—Bogătaşilor le place să muşamalizeze lucrurile, răspunde Ricky.

—Ți-am spus eu! Ți-am spus eu, Alice! strig triumfătoare.

—Nu e Lilian, se împotrivește Alice, cu o grimasă pe chip.

—Fetelor! strigă Ricky. Concentrați-vă! Eu doar vă expun niște lucruri. Deocamdată, nu am acces la toate dosarele poliției. Nu colaborează cu mine. Trebuie să dovedesc faptul că nimeni altcineva în afară de Steve n-a mai fost considerat suspect. Trebuie să sădesc sămânța îndoielii. Iar voi trebuie să stârniți niște valuri.

Mă uit la Alice. Ridică din umeri.

— Vrei s-o facem acum? întreb eu. Practic, ar trebui să fiu la ora de algebră în momentul ăsta.

Se aşterne tăcerea la celălalt capăt al firului. Apoi Ricky oftează adânc.

— Fetelor, spune ea, vă rog să mă credeți că nu veți mai avea nevoie niciodată în viața voastră de ecuațiile de algebră după ce veți termina liceul. Nici măcar o dată! Dar, dacă vă duceți acum la secția de poliție, e posibil să vă salvați prietenul închis pentru o crimă pe care s-ar putea să n-o fi comis.

Capitolul 27

ALICE

9 NOIEMBRIE 12:03

„Este curajul, insistența, forța necruțătoare a tinereții.”²¹

AGATHA CHRISTIE, CEI CINCI PURCELUȘI

AM AJUNS LA SECȚIA DE POLIȚIE cât am putut de repede și ne-am înregistrat la biroul din față, apoi ne-am pus pe așteptat. Și tot așteptăm de vreo oră bună să ne bage cineva în seamă, până când mă satur.

— Mă scuzați! îi strig funcționarei din spatele biroului, dar mă ignoră. Mă scuzați! repet, ridicându-mă în picioare și ducându-mă la ea. Așteptăm de o mie de ani să vorbim cu cineva. I-ați transmis domnului detectiv Thompson că suntem aici?

²¹ Traducere de Gina Frâncu și Ioana Bârleanu, editura RAO, București, 2007 (n.t.).

Oftează iritată.

—După cum v-am spus deja, domnul detectiv Thompson e ocupat cu treburi importante. Sunt...

—Iată-l! strig eu, zărindu-l în spatele ei, în celălalt capăt al holului.

Nu mai aștept să-mi răspundă. Trec pe lângă biroul ei, țipând:

—Domnule detectiv! Domnule detectiv! Stați puțin!

—Domnișoară! strigă femeia în spatele meu, dar o ignor.

Thompson se uită pe hol, mă vede apropiindu-mă și își lasă capul în pământ, de parcă nu m-ar vedea și nici eu nu l-aș vedea.

— *Scuzați-mă!*

Grăbesc pasul și reușesc să ajung la Thompson înainte să intre pe o ușă.

— Domnule detectiv Thompson, trebuie să vorbesc cu dumneavoastră! strig eu.

Se întoarce spre mine, cu o cană aburindă de cafea în mână. E evident că nu e în toane bune.

— Trebuie să vorbim despre cazul Brooke Donovan. Am niște informații care v-ar putea interesa, spun eu.

Femeia de la biroul din față mă prinde din urmă.

— Îmi pare rău, domnule, spune ea, gâfâind. A trecut pe lângă mine și...

— E-n regulă, Bertie. Știu cât de alunecoasă e Alice Ogilvie. Oh! Bădărănia e la ordinea zilei!

Îi ignor comentariul. N-am de gând să-l las să mă calce pe nervi.

— *Am spus că trebuie să stăm de vorbă, repet eu.*

O alungă pe Bertie cu un gest al mâinii și ia o înghițitură de cafea înainte să răspundă:

— A, serios?

— Da, îi răspund, cu o mână în șold. Am niște informații. Informații care ar putea redeschide cazul, îi răspund.

Brusc, nu mă mai simt ca personajele Agathe Christie, ci mai degrabă precum cele din serialul CSI.

— Ei bine, Alice, e prea târziu. Cazul e închis. Am prins făptașul. Știi, probabil, că Steve Anderson pledează vinovat, nu? Dacă mă-ntrebi pe mine, e un caz clar.

Începe să se îndepărteze, dar îl prind de mâneca de la costum fără să mă gândesc ce fac. Se oprește pe loc și se uită la mânecă, apoi din nou la mine, cu o privire ușor amenințătoare.

— Îmi cer scuze, îi spun, retrăgându-mi mâna. Dar e foarte important. La urma urmei, sunteți detectiv. N-ar trebui să detectați anumite lucruri? Ca, de exemplu, faptul că Steve nu era beat în seara aia? Ci drogat?

Thompson mă cântărește îndelung.

—Drogat?

—Da! Cineva i-a pus ceva în băutură.

—Și cum ai aflat asta mai exact? Șovăi.

—Am sursele mele.

Își freacă vârful nasului.

— Sunt convins, Alice.

Știu ce gândește despre mine și despre ce am făcut astăvară, dar tot ce-i spun acum e cât se poate de real. Steve nu e vinovat, iar adevăratul făptaș umblă liber pe străzi.

— Știți că n-am de gând să plec de aici până nu mă ascultați, îi spun apoi, așa că poate ar fi bine să nu mai pierdem timpul.

Oftează adânc.

—Alice, sunt prea obosit pentru asta. N-am dormit toată noaptea pentru că mi-a plâns un bebeluș în cap. Ai două minute. Dă-i drumu'!

—În regulă. Să începem așadar cu adidașii, spun eu. Ați vorbit cu Dotty de la Gogoșăria lui Dotty și știți că Steve a fost la cafenea în dimineața aceea. Dotty l-a văzut la ora 7:25 - încălțat cu ambii adidași - ca apoi, când a plecat, să-și uite unul în toaletă. L-a dat poliției ceva mai târziu în aceeași zi, împreună cu înregistrările video de pe camera

de luat vederi. Cum e posibil, aşadar, ca adidasul din pădure să fie al lui? Doar dacă nu l-a plasat acolo vreunul din oamenii dumneavoastră.

Îl privesc cu subînţeles, dar mă ignoră.

— Nu înţeleg cum de treceţi cu vederea acest aspect. Ca să nu mai vorbesc de faptul că nu există nicio consemnare oficială a discuţiei cu Dotty. Ce s-a întâmplat cu înregistrările video de la cafenea? Dotty susţine că le-au luat oamenii dumneavoastră, dar s-au evaporat... pur şi simplu? E extrem de ciudat, nu vi se pare, domnule detectiv?

— Alice..., începe Thompson, dar vorbesc peste el.

— De asemenea, după cum v-am spus deja, am informaţii de la o sursă de încredere că Steve n-a băut prea mult în noaptea de Halloween – ci a fost drogat. Dar nu aveţi dovezi nici că era beat, nici că era drogat pentru simplul fapt că nu i-aţi făcut teste toxicologice imediat după arestare. Nu-i aşa? Ba aşa e! Apoi vine rândul antrenorului Donovan – tatăl lui Brooke. L-aţi investigat? Aţi mai considerat şi pe altcineva suspect în afară de Steve? Ştiaţi că antrenorul e dator sute de mii de dolari? Şi că beneficiază financiar de moartea lui Brooke? Într-un mod considerabil. Ştiaţi, de asemenea, că, înainte de moartea ei, nu se înţelegeau deloc? Se certau – din cauza banilor, după câte am aflat. Iar în dimineaţa dispariţiei ei, antrenorul s-a purtat extrem de ciudat la şcoală. Părea că nici nu avea de gând să vă contacteze până când...

Mă opresc. Nu e nevoie să-i spun că eu am luat legătura cu Lilian.

— În concluzie, dacă aş fi în locul dumneavoastră, m-aş uita cu mai multă atenţie prin propriul departament. Căci, după părerea mea, oamenii dumneavoastră fac o treabă de mântuială în rezolvarea acestui caz.

Termin şi mă uit la Thompson. Păstrează un timp tăcerea, apoi mijeste ochii şi schiţează un rânjel în colţul gurii, cu o expresie care trece de la oboseală la răutate.

— În primul rând, Alice, îmi răspunde, mârâind, nu că ţi-aş datora ție, o adolescentă, vreo explicaţie privind desfăşurarea anchetei noastre, dar, da, am vorbit cu Dotty Schumacher despre adidas. Dar Dotty Schumacher nu este o martoră de încredere. Habar n-ai de câte ori ne sună ca să ne spună tot felul de bazaconii. Adidasul a fost găsit în pădure de doi dintre oamenii mei şi i s-au efectuat teste. Avea amprentele lui Anderson pe el. Nu există nicio consemnare oficială a faptului că Dotty le-a dat adidasul pentru simplul fapt că acest lucru nu s-a întâmplat niciodată. Din păcate, memoria îi cam joacă feste lui Dotty în ultimul timp. Lucru dovedit şi de calitatea îndoielnică a produselor ei, murmură apoi. În al doilea rând, Matthew Donovan e un membru respectat şi admirat în comunitatea din Castle Cove, care a adus victoria echipei noastre de baschet timp de trei ani consecutiv. Când am vorbit cu el după dispariţia fiicei sale, a izbucnit în lacrimi. De ce ar face asta, dacă el ar fi autorul crimei?

— A..., încep eu, dar Thompson ridică un deget.

— Şi în al treilea rând, şi cel mai important, Steve şi-a recunoscut acum fapta.

— Dar acum...

— Uite care-i treaba! continuă Thompson, cu glas tot mai aspru. Povestea asta nu e o melodramă de la școală. E cruda realitate. Vorbim de un caz de crimă, în care autorul și-a recunoscut fapta. Așa că te sfătuiesc să-ți așterni teoriile pe hârtie și să scrii povești â la Veronica Mars. Și să lași chestiunile polițienești în grija poliției.

Îmi încleștez maxilarul. Știam, de cum am venit aici, că asta va fi reacția. Ricky ne-a avertizat că așa se va întâmpla, dar polițiștii ăștia pur și simplu nu vor să asculte.

— E timpul să pleci, domnișoară Ogilvie.

Face un semn cuiva din spatele meu și Bertie reapare lângă mine.

— Îți mulțumesc pentru interesul acordat acestui caz, dar e treaba noastră. Îți sugerez cu tărie să nu-ți mai bagi nasul unde nu-ți fierbe oala, dacă știi ce-i bine pentru tine.

Bertie îmi face semn s-o urmez, dar rămân fermă pe poziție.

— E timpul să pleci, Alice, repetă Thompson, ținându-mă cu ochii.

Îl privesc printre gene. Ticălosul... ăsta se crede atotputernic doar pentru că e ofițer de poliție? E evident că munca lor n-are nicio valoare, ținând cont de cum fușeresc cazul.

—Știți ceva, domnule ofițer Thompson, îi spun, cu un glas pe cât de mios, pe atât de amenințător. Poate mă considerați doar o adolescentă prostuță, dar o să aveți

parte de un șoc atunci când vom redeschide cazul și vom dovedi că e ceva putred în acest oraș. Și să fiți sigur că întreaga responsabilitate va cădea pe umerii dumneavoastră! Puteți să vă luați adio de la pensie.

—Gata, destul! Îmi pare rău, domnule ofițer Thompson, spune Bertie.

Mă apucă de cot și mă împinge pe hol. E mult mai puternică decât mi-am imaginat, căci, indiferent cât mă zbat să scap din strânsoarea ei, nu reușesc.

Când ajungem la biroul de la intrare, trecem pe lângă Iris și ieșim pe ușă, unde mă izbește aerul rece din Castle Cove.

— Termină cu povestea asta, domnișoară Ogilvie, ai înțeles? Altfel..., spune, printre buzele încleștate.

Intră apoi în clădire când Iris iese afară.

—Alice, se pare că tocmai ai fost dată afară dintr-o secție de poliție! E foarte tare! exclamă ea.

—Of! îi răspund, frecându-mi brațul. Polițiștii ăștia sunt realmente nebuni. Nu vor să mă asculte. Iar Bertie aia – pe cuvântu' meu dacă nu m-a amenințat ceva mai devreme!

Mă așez pe marginea trotuarului și îmi sprijin capul în mâini.

— Și acum ce ne mai rămâne de făcut? Doar să lăsăm un nevinovat să intre în pușcărie...

— Liniștește-te! spune Iris, cu glas domol, dar ferm. Respiră adânc, Alice! Și relaxează-te! Am un plan.

Capitolul 28

IRIS

9 NOIEMBRIE 21:30

ȘTIAM CĂ ALICE VA FI ÎNCÂNTATĂ de planul meu, căci viața lui Alice Ogilvie e numai bârfe, manipulări și minciuni. Dar nu o judec pentru asta. E seva care îi curge prin vene. Acum însă, această sevă se va dovedi salutară.

În timp ce Alice se străduia să-l convingă pe detectivul Thompson s-o asculte, fără să-i expună delictele noastre, i-am scris lui Ricky Randall, care mi-a prezentat pasul numărul trei – influențarea opiniei publice.

Trebuie să stârniți puțină vâlvă, mi-a scris ea. E singura voastră șansă în momentul de față. Trebuie să le spuneți oamenilor că poliția ascunde ceva. Că investigația e manipulată grosolan.

Și mi-a venit o idee.

În timp ce Alice mă asculta în parcare Departamentului de Poliție din Castle Cove, zâmbetul ei devenea la fel de larg și de frumos ca oceanul într-o zi senină.

— Trebuie să folosim metodele cele mai potrivite ca să încingem spiritele, îi spun eu. Unde își expun oamenii părerile despre lucruri pe care nu le cunosc? Unde își iau doza necesară din teoriile conspirative?

—Pe internet, firește! răspunde Alice, râzând.

—Exact, îi spun, încuviințând din cap. Trebuie să ajungem la adulți și la stimații noștri colegi acolo unde își pierd vremea cel mai mult. Adulții, pe Facebook; colegii noștri își varsă sufletele pe TikTok și pe Instagram.

Ne ia doar zece minute să ajungem la Gogoșăria lui Dotty. Alice intră în parcare și oprește într-un loc de unde o putem vedea pe Dotty Schumacher mișcându-se în spatele tejghelei, unde șterge blatul și aranjează gogoșile pe o tavă de lângă casa de marcat.

— Să demarăm operațiunea Corupția din Castle Cove! spun eu, deschizând portiera.

Dacă nu putem convinge poliția să-l investigheze pe antrenor, atunci va trebui să exercităm mai multă presiune. Autorităților nu le place publicitatea negativă.

Clopoțelul de deasupra ușii clincăne vesel când intrăm.

Dotty își ridică privirea și se strâmbă.

—O! Iar voi două!

—Da! Am revenit! Nu ne mai săturăm de delicatesele dumitale dulci! o anunță Alice. Două cafeluțe, vă rugăm! Și niște gogoși cu jeleu, mulțumim!

Îi zâmbește amabil și apoi se întoarce spre mine.

—Nu-mi vine să cred. Am inima frântă, spune Alice, în timp ce vocea îi tremură convingător.

—E realmente dezgustător, îi răspund, cu glas lin. Dar polițistii-s polițiști, nu?

Dotty, care-i puneia lui Alice gogoasa într-o punguță de hârtie, se oprește.

—Adică, deși știu cine e adevăratul făptaș, îl lasă pe nefericitul ăla să înfunde pușcăria. Nu-mi vine să cred. Doar au dovezi că altcineva e autorul, spune Alice, oftând adânc.

—Știi foarte bine cum funcționează lucrurile în oraș. Doar săracii plătesc oalele sparte, niciodată ăia bogați. Probabil că antrenorul Donovan are niște prieteni la poliție, îi răspund, cu indiferență în glas.

Dotty își ridică ochii, plimbându-și privirea de la mine la Alice.

—Vorbiți de jucătorul de baschet? Știți ceva legat de antrenor?

—Păi..., murmur eu.

Alice își pune niște frișcă în cafea.

— Sunt multe lucruri în ceață legate de antrenor, ca să fiu sinceră. Cine e, la urma urmei? Nu s-a născut aici, ca mine și ca tine. Și, ca să fiu sinceră pe deplin, am fost prietenă cu fata lui. Cu Brooke. Cu victima. De-ați ști ce se petrecea în casa aia...

Dotty cascadează gura mare.

— Ce anume? Nu pot spune că mi-a inspirat vreodată încredere. Părea un tip de treabă, dar, cum ai spus și tu, nu e de prin părțile astea.

Alice ia o înghițitură de cafea.

— Între noi fie vorba, după moartea mamei lui Brooke, antrenorul o presa mereu pe Brooke să-i dea bani, pentru că familia ei îi stabilise o sumă mică pe lună pentru creșterea fetei. Asta până când Brooke avea să împlinească 18 ani. Apoi toată averea urma să fie a ei. El nu primea nimic. Dar...

O întrerup pe Alice. Nu putem dezvălui prea mult, căci atunci am putea păși pe nisipuri mișcătoare.

—E suficient să spunem, Dotty, că e dator vândut multor oameni și singura cale de ieșire din acest impas a fost... cred eu... poate...

—O, Doamne! exclamă Dotty, cu ochii cât cepele. Da. Așa se întâmplă mereu în filme. Banii de asigurare? Și poate conacul în care stau. Am o prietenă care a lucrat acolo ca menajeră, dar a concediat-o. După moartea soției sale. Spunea de el că nu-și poate ține mâinile unde trebuie.

Se strâmbă.

— A avut aventuri cu jumătate din profesoarele de la școală, spune Alice. Vă vine să credeți?

Dotty clatină din cap.

—Mi se rupe sufletul, sinceră să fiu, când aud că cineva le face așa ceva celor dragi. Dar nu sunt aici de ieri, de azi...

Am văzut destule la viața mea și am citit mult pe internet ca să știu că banii...

—Îi determină pe oameni să facă lucruri foarte, foarte rele, conchid eu în locul ei. Se pare că poliția... a fost... poate... compromisă? Iar Anderson? Părerea mea e că... se dă bătut. Cine știe? Poate o fi fost și el plătit, ca polițiștii care au plasat la locul faptei adidasul pe care l-ai găsit.

Dotty umple din nou cafetiera. Pare adâncită în gânduri.

—Am încercat să le spun la conferința de presă. De adidas. Am strigat cât am putut. Dar m-au dat afară și mi-au spus să-mi țin gura.

—Am văzut și-mi pare atât de rău. Ați încercat să vă faceți auzită, murmură Alice, clătinând din cap.

Dotty se uită de jur împrejur, de parcă s-ar fi temut că ar putea s-o audă cineva, deși cafeneaua e goală.

— Și apoi, amenzile de parcare primite de fratele meu au dispărut ca prin minune.

— *Pe bune? o întreb, fără suflare. Dă din cap și coboară glasul.*

— L-au sfătuit pe fratele meu să nu pună întrebări și să fie recunoscător. Iar, în final, i-au spus – rețineți asta! – „ține-o pe sor-ta în frâu!”.

Alice mă privește, ridicând din sprâncene.

—Asta sună a amenințare, îi spun lui Dotty.

—Nu-i așa? M-au cam speriat, răspunde ea.

—Știți ce-am auzit? spune Alice, pe un ton conspirativ, aplecându-se spre Dotty. Că familia nu vrea să se iște vreun scandal. E adevărat, au avut parte de scandaluri cât pentru o viață întreagă, dar vă vine să credeți?

— Așa e de când lumea și pământul, încuviințează Dotty. Oamenii bogați scapă mereu basma curată. Iar oalele sparte le plătim noi, restu'.

Clatină, mânioasă, din cap în timp ce ne face nota de plată. Alice îi oferă douăzeci de dolari.

— Aș vrea să-l pot ajuta cumva pe puștiu' ăla, spune ea. Dar știți cum e poliția. Și ce-ai mai putea face, acum când declară că e vinovat? Cauza i-o susține un avocat din oficiu. Țștia nu sunt niciodată buni de nimic.

Prefer să-i ignor comentariul.

— O, știu, draga mea! Aș vrea să pot face ceva pentru el, spune Dotty.

Alice ridică, fermecătoare, din umeri.

—Și eu. Tu nu, Iris?

—Ba da, firește, îi răspund și îmi scot, cu nonșalanță, telefonul.

Dotty se încruntă.

Se gândește. Îi mai trebuie doar un bobârnac. Continui să mă uit pe telefon, privind-o pe furiș. Îi întinde restul lui Alice.

— O, nu, nu, păstrați-l! Vă rog! insistă ea. Îmi pare atât de rău că nimeni nu vă ascultă varianta legată de adidas. Sunteți singura care cunoaște adevărul, dar... nimănui nu-i pasă. Dacă oamenii v-ar acorda atenție, i-ați putea face dreptate lui Brooke.

Dotty se încruntă, adâncită în gânduri. Bingo!

— Știi ceva? spun eu, având grijă să mă adresez lui Alice, nu direct lui Dotty. Uite, am uitat să-ți spun, ocupată cum am fost cu învățatu', dar oamenii ăștia... – mijesc ochii în telefon au alcătuit un grup de protest. Ca să vină în ajutorul lui Steve. Uite! Hashtagul #CastleCoveCorrupt.

Înclin telefonul spre Alice, iar ea îi privește ecranul.

— Uau, sunt o grămadă de postări! Ați văzut?

Apleacă telefonul spre Dotty, iar ea privește cu atenție toate postările de pe Facebook ale celor care folosesc #CastleCoveCorrupt.

—O, da, văd! spune ea. Foarte bine. O să le citesc mai târziu. Poate adaug și eu un comentariu, nu?

—Da, absolut, răspunde Alice. Ar trebui să vă faceți auzită. Așa cum am spus deja.

Dotty continuă să citească postările, dar îmi retrag ușor telefonul.

— Vă urez noapte bună acum, spun eu. Trebuie să ne ducem să învățăm pentru testul de engleză. Îmi pare rău că v-am reținut de la treabă.

O înghiontesc pe Alice și ieșim pe ușa de la intrare.

Când ne urcăm în mașină, ne prefacem că bem din cafelele acum călduțe, privind-o pe furiș pe Dotty.

Șterge tejgheaua. Aruncă niște gogoși mai vechi, apoi încuie ușa și întoarce plăcuța pe care scrie „Închis”. Se întoarce în spatele tejghelei și stinge luminile din vitrină. Apoi rămâne pe loc, adâncită în gânduri.

Și își scoate telefonul din buzunar.

—Hai să plecăm! îi spun lui Alice. Parchează pe o străduță lateralnică!

—Cred că o să meargă, îmi răspunde ea, cu glas șoptit, ieșind din parcare.

Până parchează mașina la câteva străzi depărtare, o și caut pe Dotty Schumacher pe Facebook, locul unde oamenii în vârstă stau de vorbă și își spun ofurile.

Pagina ei are o activitate modestă. E plină de poze cu gogoși, nepoți și o vacanță la Disneyland, unde Dotty poartă niște urechi negre, de Mickey Mouse, și mănâncă un corn dog indecent de lung.

Alice se apleacă peste umărul meu. Un hohot de râs îi scapă printre buze și bănuiesc că a văzut postarea.

22.00

Mă simt cumplit. Mă gândesc cum orașul ne înghite pe toți în vârtoarea lui și cum încercăm cu toții să ne vedem de ale noastre. Mă gândesc la jucătorul de baschet de la

liceu. Am auzit că poliția n-a mai căutat niciun alt suspect – au pus ochii pe el și cu asta, basta. Problema e că purta ambii adidași când a intrat în cafenea. Și-a uitat unul în toaletă și l-am predat polițiștilor, dar au spus că l-au găsit în pădure??? Să fim serioși! Au luat până și înregistrările video de pe camera de luat vederi, unde se vede că purta ambii adidași!! Ceva pute în departamentul ăla de poliție! Cum rămâne cu tatăl victimei? Bogătașu' naibii! Părea de treabă la început, dar nu e de prin părțile astea. Nu s-a născut în Castle Cove. Probabil că o să moștenească acum un porcoi de bani. Mi-e silă de toate astea, sinceră să fiu. Aș vrea să-l ajut cumva pe puștiu' ăla sărman. S-o fi dat bătut și s-a hotărât să-și schimbe pledoaria.

Randy Boolean: L-au investigat pe tatăl victimei?

Sarah Carter: Au vreo dovadă împotriva puștiului? N-a spus că a leșinat în pădure? Poate că polițiștii l-au presat cumva. Țștia mint tot timpul ca să te facă să spui ce vor.

Denise Donrik: Ce naiba e povestea asta cu adidasul?

Lila Canarsie: Polițiștii din Castle Cove! Firește că dau vina pe amărātu' ăla! Așa funcționează lucrurile în nenorocitu' ăsta de oraș! Să vă spun ce a pățit fratele meu...

— Bun, Alice, îi spun eu. Treci la acțiune!

Alice accesează profilul fals pe care l-am creat cât timp am așteptat-o la secția de poliție. Am găsit pe internet niște

poze cu o femeie drăguță, între două vârste, pe care am botezat-o Annie Devlin. Dotty i-a acceptat cererea de prietenie cam cu zece minute înainte să intrăm în cafenea. Era firesc să i-o accepte. Toată lumea vrea prieteni, mulți prieteni, și ce proprietar de cafenea și de gogoșărie nu s-ar împrieteni cu Annie Devlin, „o iubitoare de gogoși”?

Alice, sub numele de Annie Devlin, răspunde postării lui Dotty:

După părerea mea, toată povestea asta e cusută cu ață albă. Mă consider un soi de detectiv amator – nu că vreau să mă laud –, dar în povești ca astea, unde e vorba de bani, vinovați sunt aproape ÎNTOTDEAUNA MEMBRII FAMILIEI. SAU POLIȚIȘTII. Subiectul a stârnit vâlvă. Uitați-vă pe #CastleCoveCorrupt!

—Nu-ți bate inima mai repede? o întreb pe Alice.

—Ba da, îmi răspunde. Dar sunt pregătită pentru ce va urma.

Îmi bâzâie telefonul. Spike. REZOLVAT, îmi scrie.

00:30

Când ajung acasă, încep să mă uit peste postările afișate după comentariul lui Spike și nu mă mai opresc. Nici el, nici Zora n-au stat de pomană.

Parcă ar fi o mașină fără frâne. #CastleCoveCorrupt. Peste tot. Instagram. Twitter. Facebook. TikTok. Spike, Zora și

Neil au creat numeroase conturi false, cu sute de poze și profiluri scurte și au dat naștere unui monstru. Oamenii s-au năpustit să comenteze subiectul.

Bongwater420: Am crezut că justiția e pentru toată lumea. Nu și în Castle Cove, probabil.

Instagramam: Puștiu' ăla a avut măcar un avocat când l-au arestat prima dată? Niciun avocat nu l-ar lăsa să-și schimbe pledoaria de la nevinovat la vinovat. Trebuie să lupți!

MillieHenson: A avut loc MĂCAR vreo investigație?

Jeffboyardee: Te doare mintea ce se spune despre antrenorul ăla

SarahMart: N-a mai avut și ALȚI IUBIȚI care ar putea fi considerați suspecti?

StitchBitch22: E realmente dubios că puștiu' ăla și-a schimbat brusc pledoaria.

In.Cog.Nito: Familia bogată i-o fi cumpărat pe polițiști sau poate l-a mituit pe puști ca să evite un scandal.

FrancesFarley: Am auzit că antrenorul vindea droguri

GerbersDilemma: URMA SĂ MOȘTENEASCĂ NIȘTE BANI DUPĂ MOARTEA EI?

LouFletcher: La un moment dat, antrenoru' ăla și-a pierdut cumpătul în clasă și a răsturnat o bancă. Eram acolo. Am crezut că o s-o ia razna de tot.

BettyBonkerBooks: Poliția a spus ce dovezi are împotriva puștiului?

AntonioBolano: Da, un adidas găsit în pădure, dar patroana gogoșăriei susține că puștiu' l-a uitat în cafenea, iar ea l-a predat poliției. Și, bingo, polițiștii „l-au găsit” în pădure.

FrankPalazzolo: Dacă i-au găsit fibre de haine sau fire de păr în pădure, normal că arată că ar fi fost acolo și nici nu e de mirare, doar a dormit în pădure. I-au luat probe de sub unghii pentru identificarea ADN-ului victimei?

AlanIver: Să nu uităm de cazul Remy Jackson pe care l-au băgat și pe ăla sub preș și nu l-au găsit niciodată pe vinovat

SolerSystem: Am auzit de alte 3 cazuri în nord, adolescente dispărute, poate e un criminal în serie

AshleySmashley: Nu știți nici juma' din ce se întâmplă la CC High. V-aș putea spune o grămadă

SqueakyPete: A fost încurcat cu juma' din profesoarele de la liceu, toată lumea știa

CharmedLifeSteve: mi-a salvat pielea o dată la școală, e un tip decent

PoorTony: E prost ca noaptea, dar nu e ucigaș. De ce-o fi spus că e vinovat?

KBMarino: Are nevoie de un avocat bun, dar dacă n-ai bani, adio iubire

Justice4Steve: Poliția dă vina mereu vina pe oamenii săraci

HankKilgore: Cineva tb să înfunde pușcăria dar nu Steve

Și așa mai departe. Toate postările sunt însoțite de #CastleCoveCorrupt. Mi-e puțin greață.

Greață pentru că... asta am vrut să facem, e adevărat, și avem niște lucruri convingătoare care trebuie investigate, cum ar fi testamentul, mesajele de pe telefonul antrenorului în care i se spune să plătească sau cele trimise de Brooke. Faptul că o amenințase pe Alice pe holurile școlii.

Dar toate astea echivalează oare cu o crimă? Un glas îmi spune că da. Altul e evaziv.

Dar cred cu toată ființa mea că Steve Anderson nu a ucis-o pe Brooke Donovan.

Sunetul cheilor în broască mă face să tresar și mă ridic în capul oaselor pe canapea, frecându-mă la ochi.

— Nu te-ai culcat încă? spune mama, părând obosită. Am crezut că dormi. N-ai mâine un test?

Își scoate șorțul de la bar și îl pune pe măsuta de cafea din fața mea, iar din buzunar se aude zăngănitul monedelor. Se așază lângă mine pe canapea și se lasă pe spate.

— Învățam, îi răspund.

Scot bancnotele din buzunarul șorțului și le îndrept, așezându-le în grămăjoare de câte un dolar, de cinci și apoi de zece. Adoram să fac asta când eram mică. Să fac grămăjoare. Și am aflat în curând ce repede se duceau pe apa sâmbetei. În buzunarul Creaturii.

— Dotty a trecut în seara asta pe la bar, murmură mama. A tot vorbit de Steve Anderson și de corupția din poliție. Crede că e ceva putred acolo.

— Serious? spun eu, cu grijă.

— O, Doamne, da! Tot bălmăjea ceva de tatăl fetei. Tată vitreg? Nu ți-a fost profesor?

— Ba da, de istorie, în anul întâi, îi răspund. Folosea tot felul de metafore din sport.

Dar mama nu mă mai ascultă, pentru că a adormit, cu capul rezemat de spatele canapelei și gura căscată. O învelesc cu o pătură. Duc bancnotele și șorțul în bucătărie și pun banii în pușculiță, separând cu grijă monedele și depunându-le în borcănașul lor.

Punem deoparte tot ce avem.

Mă uit din nou în telefon.

BurberryGirl: Antrenorul ăla n-a oferit cumva o recompensă, haha, dacă el e autorul!

LoverOfClouds: Merită să înfunzi și pușcăria pentru niște bani, frumos

ShaysAnatomy: Bunica e cea care oferă recompensa

Mă uit la mama care doarme pe canapea.

Indiferent ce se va întâmpla, antrenorul își va angaja un avocat. Și încă unul scump, cu toată vâlva creată de media în jurul statutului său de moștenitor al unei averi impresionante. Am mai văzut asta în documentarul Forensic Files. Un tip frumușel, care miroase a bani, e acuzat de crimă; un altul, la fel de frumușel, îmbrăcat într-un costum scump, cu o mașină strălucitoare și un discurs perfect, îi sare în ajutor.

Antrenorul se va descurca. Dar eu și Steve ce vom face? Nimănui nu-i pasă de noi, nu-i așa?

Vreau banii ăia de recompensă.

Îmi bâzâie telefonul cu cartelă.

Ricky Randall.

Bravo! Pasul numărul 4 în curând!

GAZETA CASTLE COVE

10 NOIEMBRIE

PROTEST PUBLIC ÎN CAZUL LUI STEVE ANDERSON

Dacă nu cumva trăiți într-o peșteră, atunci sunteți la curent cu faptul că Brooke Donovan, moștenitoarea imperiului Levy Cosmetics, a fost ucisă în noaptea de Halloween, iar cadavrul i-a fost descoperit pe coasta din Castle Cove. Câteva zile mai târziu, prietenul ei, Steve Anderson, starul echipei de baschet a liceului, a fost arestat pentru uciderea ei și avea să pledeze vinovat la acuzația de omucidere involuntară. Membrii elitei din Castle Cove au răsuflat ușurați. Cazul era astfel rezolvat... nu-i așa?

» » »

Dar, peste noapte, s-a declanșat o mișcare sub hashtagul #CastleCoveCorrupt, care susține că

poliția din Castle Cove a făcut o treabă de mântuială în cazul anchetei. Într-o postare de pe Facebook, Dotty Schumacher, de la Gogoșăria lui Dotty, a acuzat departamentul de tăinuirea informațiilor și chiar de plasarea dovezilor la locul faptei.

Unele dintre cele mai nimicitoare postări văzute pe internet merg și mai departe, susținând că motivul pentru care Anderson și-a schimbat pledoaria ar putea fi și mai sinistru - a fost plătit ca să joace rolul de țap ispășitor.

Au început, de asemenea, să circule zvonuri și despre profesorul Matt Donovan, tatăl adoptiv al lui Brooke, cu privire la moștenirea pe care acesta ar putea s-o primească după moartea fiicei sale.

Deocamdată încercăm să aflăm cum a apărut această mișcare, dar de miercuri seară a explodat pe toate rețelele de socializare, trecând dincolo de granițele orașului. Ieri căpăta amploare pe Twitter.

Capitolul 29

ALICE

10 NOIEMBRIE 12:34

„Când soarele strălucește, nu poți vedea luna, spuse el.
Dar, când soarele dispare, ah, când soarele dispare...”* -

AGATHA CHRISTIE, MOARTE PE NIL

BRENDA AVEA ASTĂZI NIȘTE ÎNTÂLNIRI la Los Angeles și, în lipsa ei, am decis că, în loc să mă duc la școală, mai bine îmi dedic dimineața investigațiilor noastre, în speranța că voi reuși să dovedesc vinovăția antrenorului. Trebuie să acord atenție priorităților. Opinia publică e binevenită și salutară, dar, dacă poliția e implicată în povestea asta, avem nevoie de mai mult de atât ca să-l trimitem pe adevăratul făptaș în spatele gratiilor. M-am gândit în treacăt să-i scriu lui Lilian – are buzunarele pline și cunoștințe care s-au confruntat cu asemenea situații, sunt convinsă de asta –, dar cuvintele lui Iris îmi stau pe creier. Nu cred că Lilian are vreun rol în toată tărășenia asta – căci nici nu știu cum s-o numesc –, dar... dacă mă înșel? Nu pot să risc.

Trec prin noile comentarii făcute de oameni pe Facebook despre antrenor și Steve, devenind tot mai frustrată odată cu trecerea timpului, când telefonul îmi vibrează, anunțându-mă că am primit un mesaj. E de la numărul acela, cel care continuă să-mi trimită chestii despre caz. Îmi îndrept spatele și citesc.

Tot ce spune e: Du-te la Joe's Diner! La 13:15

Putem să ne întâlnim, în sfârșit?

Nu. Îți las niște dosare. În separeul 3b din spatele sălii. Le găsești lipite sub canapeaua cu vedere spre nord. Și alice nu veni mai devreme. Dacă te văd prin preajmă, plec cu dosare cu tot

La naiba! Cum de mi-a ghicit gândurile?

Bine. Dar nu înțeleg de ce nu vrei să-mi spui cine ești.

Se așterne tăcerea și mă tem că l-am speriat. Încep să-i scriu un alt mesaj când răspunsul îmi apare, în sfârșit, pe ecran.

Toate la timpul lor, Ogilvie

Patruzeci de minute mai târziu, stau în parcare din spatele localului Joe's Diner, adâncită în scaunul de la volan. Am ajuns doar cu un minut mai devreme, dar nu vreau să risc să-mi surprind sursa.

Localul e aici dintotdeauna – încă din anii 1980 – și, pe cât pot să-mi dau seama, n-a suferit mari modificări de atunci. Pe acoperișul clădirii se află o firmă imensă, de neon, pe care scrie Joe's cu litere cursive. Pe Dumnezeuul meu că oamenii care locuiesc în centrul orașului au tot dreptul să se plângă că nu pot dormi noaptea din cauza luminii lui! Îl vezi de pe autostradă. Interiorul restaurantului e scăldat în nuanțe strălucitoare de roz, galben și albastru. Iar personalul poartă – pe bune! – uniforme din spandex. Așa prost-gust mai rar. Conform spuselor lui Kennedy, tatăl ei a lucrat aici când era mai tânăr, înainte să plece la facultate, de unde s-a întors cu o diplomă în afaceri și cu primul milion de dolari. Mi-a arătat niște poze cu el îmbrăcat într-un costum de spandex, de un portocaliu aprins, chiar dacă nu i-am cerut să le văd.

La 13:15 fix, sar din mașină și mă îndrept spre intrarea din spate a localului.

E liniște înăuntru. Singurul client stă într-un separeu de lângă intrare – un bărbat mai în vârstă, care soarbe dintr-o supă. Nu poate fi sursa mea anonimă... nu-i așa? Îl scrutez îndelung până când înalță capul și mă privește cu uimire. Mă urnesc din loc. Revino-ți, Ogilvie!

Mă îndrept, cu capul în jos, spre capătul restaurantului și mă strecor în separeul descris de sursa mea, încercând să fiu cât mai discretă cu putință ca să nu atrag atenția.

— Alo! murmur, în eventualitatea că cineva mă ascultă. Singurul răspuns pe care îl primesc e zumzetul sistemului de încălzire de deasupra.

Mă așez pe canapea și pipăi marginea de lemn până când degetele ating ceva de hârtie. Iată-l! Încerc să-l desprind, dar nu stau în unghiul potrivit.

La naiba! Cred că trebuie să... Alunec ușor-ușor între masă și canapea, apoi mă așez pe vine. Iată-l – un plic mare, lipit cu bandă adezivă sub locul pe care stau. Nu e de mirare că nu l-am putut lua stând pe bancă; e lipit cu jumătate de rolă! Am de lucru ca să-l desprind.

Sunt cât pe ce să-l iau când aud o voce nazală deasupra.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Îmi strecor capul între masă și canapea și dau cu ochii de ospătar.

— Ce...

Se oprește, căci probabil mă recunoaște. Am devenit celebră în ultimul timp.

— Alice Ogilvie?

Mda, am avut dreptate!

Îmi duc degetul la gură, smulg plicul de sub bancă și, strecurându-mă pe sub masă, mă așez din nou pe canapea. Clipesc drăguț de câteva ori.

—O, bună!

—Ce făceai...

Pare că nu știe dacă să termine sau nu întrebarea. Sar în picioare, cu plicul în mână.

— Prefă-te că nu m-ai văzut niciodată, bine?

Dau să plec când realizez că ar putea să-mi ofere niște informații importante.

—De fapt... ai putea să mă ajuți cu ceva.

—Eu? mă întrebă, arătând spre el, cu nedumerire în ochi.

—Da, tu. Ești aici de la prânz? Ai văzut pe cineva intrând în local și așezându-se în separeul ăsta? Îl întreb, arătându-i-l cu mâna.

Clatină din cap.

—Nu. Am venit doar de vreo cinci minute. Tocmai s-a schimbat tura.

—Colegul tău din cealaltă tură mai e aici?

Mă uit în spatele restaurantului, de parcă aş putea să surprind pe cineva cu privirea.

—Nu. June a plecat. Cred că e în drum spre Santa Barbara, unde urmează să petreacă weekendul împreună cu familia ei.

Se opreşte, apoi mă întreabă:

—Vrei ceva? O cafea? Altceva... Clatin din cap.

—Nu, îi răspund brusc. Îți mulțumesc, dar trebuie să plec. Trec pe lângă el și mă îndrept din nou spre ușa din spate, ținând plicul strâns în mână.

Îl desfac în mașină și îi golesc conținutul în poală. Înăuntru, se află două dosare neetichetate.

În primul, găsesc o fotografie – cea cu mașina veche din fața clădirii lui Iris. Cea cu individul care i-a stârnit o spaimă cumplită. Despre care a refuzat să vorbească. Alături de fotografie sunt și câteva pagini – rapoarte legate de niște incidente comise de un individ al cărui nume este, în mod ciudat, Adams. La fel precum cel al lui Iris. E mai în vârstă, ar putea să-i fie tată... doar că Iris mi-a spus că tatăl ei a murit. Răsfoiesc iute paginile. A fost arestat de multe ori. În principal, pentru violență domestică. Și se pare că există un ordin de restricție împotriva lui. Cerut, nici mai mult, nici mai puțin, de mama lui Iris. Ce naiba se întâmplă?

Ce căuta individul ăsta acasă la Iris? M-a mințit când mi-a spus că tatăl ei a murit? N-ar face așa ceva... nu? Are vreo

legătură cu locul acela numit Whispering Pines? Mă gândesc să-i dau un mesaj s-o întreb, dar îmi amintesc expresia de pe chipul ei în dimineața când i-am cerut mai multe detalii, tăcerea încăpățânată cu care mi-a răspuns. Nu mi s-a întâmplat de multe ori în viață să fiu precaută, dar am sentimentul că acum așa trebuie să mă comport.

Pun, așadar, deoparte dosarul pentru mai târziu și îl deschid pe cel de-al doilea.

Care e o adevărată mină de aur.

— Uau! exclam în șoaptă, privind singura pagină dinăuntru.

Lista cu vizitatorii de la închisoare. Lista vizitatorilor lui Steve.

O listă cu nume. E scurtă. Se pare că Steve n-a primit prea multe vizite.

Marcus Anderson

Maryann Anderson

Părinții lui Steve. Se pare că i-au făcut mai multe vizite de când e la închisoare, căci numele lor apar de câteva ori pe listă.

Ricky Randall

Alice Ogilvie

Iris Adams

Dusty Anderson

Mă mir să văd numele surorii lui. N-au fost niciodată prea apropiați, dar trăiesc, probabil, niște vremuri disperate. Dau apoi de un nume pe care nu-l recunosc. Rutham Bollinger Rutham Bollinger?

Caut numele pe Google. Și găsesc o sumedenie de rezultate. Le accesez la nimereală.

Ruthann Bollinger de la Bradford Media Corporation le-a vorbit ieri jurnaliștilor despre fuziunea globală care urmează să aibă loc între compania LMC și...

Bine, în regulă. Și casc, plictisită. Țsta e genul de lucru despre care vorbește tata mereu – fuziuni globale și achiziții – și, de câte ori face asta, gândurile îmi zboară aiurea. Mă opresc din citit și răsfoiesc articolul până la final, unde găsesc o fotografie cu un grup de bărbați și femei în vârstă, toți îmbrăcați la patru ace, purtând pe buze zâmbete rigide. Doamne, ce viață plictisitoare au adulții!

Sub fotografie e scris: De la Bradford Media Corporation Ruthann Bollinger, Greta Bradford și Sandy Ackerman, alături de Leslie Leifer, Daniel Ahuja și Deepash Patel de la India Media Group.

Mă încrunt. Nu fac legătura cu Steve. Numele de Bradford mi-e însă familiar. Îl caut pe Google și înțeleg motivul: Greta Bradford e cea mai bogată femeie din Statele Unite. I-am auzit pe părinții mei vorbind despre ea, deoarece se află în fiecare an în topul miliardarilor Forbes.

Dar tot nu înțeleg. Știu că Iris a pomenit faptul că Steve ar fi putut fi mituit în închisoare, schimbându-și pledoaria din acest motiv, dar care-i legătura? De ce și-ar bate capul o persoană care lucrează pentru o corporație media, cu Steve, Brooke și Castle Cove? O cunoștea pe Brooke? Sau cunoaște familia Levy?

Habar n-am ce caut – nu încă –, dar am convingerea fermă că, dacă vom descâlci misterul, vom înțelege de ce antrenorul Donovan nu se află în spatele gratiilor.

KWB, CANAL 10

10 NOIEMBRIE, 11:32

• BREAKING NEWS •

Ben Perez: Îmi pare rău că trebuie să vă întrerup programul de dimineață, dar printr-o turnură uluitoare de evenimente survenită în cazul uciderii lui Brooke Donovan, noi detalii ies la iveală referitoare la modul în care a murit. Reporterița Tessa Hopkins se află la Departamentul de Poliție din Castle Cove, unde urmează să înceapă o conferință de presă.

Tessa Hopkins: Mulțumesc, Ben. Transmitem în direct de la secția de poliție, unde domnul detectiv Thompson este așteptat să sosească în orice clipă ca să anunțe rezultatele raportului medico-legal și

noile acuzații aduse presupusului asasin al lui Brooke Donovan, iubitul ei, Steve Anderson. Anderson urma să pledeze vinovat la acuzația de omucidere involuntară și să primească... Gata, începe conferința!

Detectivul Thompson: Vă mulțumesc, doamnelor și domnilor, pentru răbdarea acordată anchetei noastre. În acest moment, îl acuzăm pe Steve Anderson de omor calificat în cazul morții lui Brooke Donovan. Îi dau acum cuvântul domnului doctor Tavi Henry. Domnul Henry vă va prezenta rezultatele autopsiei.

Doctorul Henry: Vă mulțumesc. Analizele preliminare au indicat faptul că domnișoara Donovan a murit în urma rănilor suferite în timpul căderii. Analizele efectuate ulterior au scos la iveală o fractură craniană survenită înainte de cădere, cauzată cel mai probabil de un obiect contondent. În plus, abraziunile de pe picioare și din palmele mâinilor indică faptul că domnișoara Donovan fie a alunecat, fie a fost împinsă de pe marginea stâncilor, de care s-a ținut agățată un timp. Ampretele găsite pe dosul mâinilor sunt compatibile cu talpa unui pantof sau a unui adidas. Acest lucru ne face să credem că domnișoara Donovan și-a dat drumul de pe stânci sub greutatea unei forțe...

Reporter: Cum adică „sub greutatea unei forțe”...?

Doctorul Henry: În urma examinării medico-legale, tindem să credem că presupusul asasin a călcat-o deliberat pe mâini ca să-i provoace căderea. După impactul cu solul, a suferit alte leziuni craniene. Cu toate acestea, credem că...

Tessa Hopkins: Vreți să spuneți că Steve Anderson a lovit-o înainte să cadă? Cam de câte ori și cu ce anume?

Reporter: Ar fi supraviețuit dacă n-ar fi căzut de pe stânci?

Doctorul Henry: E posibil să fi scăpat cu viață dacă n-ar fi căzut. E posibil, de asemenea, ca fractura craniană să nu fi fost principala cauză a mo...

Reporter: Amprentele de pe mâinile ei se potrivesc cu urmele adidașilor lui Anderson? Ce spun testele ADN...?

Reporter: Ce ne puteți spune despre obiectul contondent? A fost găsit?

Detectivul Thompson: Mă scuzați că intervin, domnule doctor Henry. N-am găsit încă obiectul cu care domnișoara Donovan a fost lovită. În acest moment, credem că amprentele de pe mâini se potrivesc cu urmele lăsate de adidașii lui Steve Anderson. Așchiile de metal înfipite în craniu ne fac

să credem că a fost lovită cu un soi de trofeu. În ziua aceea, domnului Anderson i s-a decernat premiul Youth Basketball Mentor Award din partea YMCA. Credem că a luat obiectul din mașină și a lovit-o pe domnișoara Donovan în timpul conflictului din pădure sau de pe stânci.

Tessa Hopkins: Puteți să comentați îndoielile publicului larg cu privire la modul de desfășurare a anchetei, domnule detectiv Thompson? Mulți cetățeni din Castle Cove consideră că poliția e responsabilă pentru plasarea adidasului domnului Anderson la...

Detectivul Thompson: Aceste zvonuri sunt complet nefondate și constituie un stigmat asupra reputației neștirbite a forțelor de poliție. Domnul Anderson a acceptat să pledeze vinovat la acuzația de omucidere involuntară, doamnă. Nu faci asta dacă nu ești vinovat. În acest moment, acuzațiile aduse domnului Anderson au fost schimbate în concordanță cu noile dovezi. Va fi acuzat de omor calificat, pentru care va primi închisoare pe viață fără posibilitatea eliberării condiționate. Vă mulțumesc.

Reporter: Unde e telefonul lui Brooke Donovan?

Tessa Hopkins: Cine sunt polițiștii care susțin că au găsit adidasul în pădure?

Reporter: Unde căutați obiectul contondent?

Voci din mulțime: Castle Cove Corrupt, Castle Cove Corrupt.

Capitolul 30

IRIS

10 NOIEMBRIE 16:50

E de rău. Respiră adânc! Ne vedem în curând.

ÎNCHID OCHII. Nici nu vreau să văd mesajul lui Ricky. Imediat după încheierea conferinței de presă, școala a luat parcă foc. Nimeni n-a mai fost atent la ore. Toată lumea părea s-o fi luat razna.

Steve! Închisoare pe viață. Obiect contondent.

Spike se uită la mine. Stătuse cu ochii lipiți de telefon.

— Cu un trofeu, Iris? Dai cuiva în cap cu un trofeu și apoi îi dai vânt de pe stânci? Asta arată... ură. Asta e personal. Mi se face rău.

Și mie. Îi tot scriu lui Alice de vreo cinci minute de când s-a terminat conferința, dar nu-mi răspunde. Încep să-mi fac

griji.

Iar mama îmi tot aruncă priviri cu subînțeles încă de când am ajuns la bar. Priviri de genul O, ce drăguț! Fata mea se întâlnește cu cineva. O ignor. Spike e Spike și nici prin cap nu-mi trece să renunț la planurile mele pentru un băiat. Și hei! Steve Anderson o să înfunde pușcăria pe viață!

Pocnesc cu încheieturile degetelor pe masa din separeu. E de rău.

—Îți vine să crezi? Postările astea se răspândesc cu iuțeala fulgerului, spune Spike. Mișcarea Castle Cove Corrupt e la fel de puternică, în ciuda... noilor probe.

—Da, îi răspund, cu gândurile aiurea. Ai văzut-o astăzi pe Alice? Trebuia să ne întâlnim aici și întârzie.

—Poate s-o fi dus să-și facă părul sau ceva de genul.

—E mai serioasă decât îți imaginezi, Spike. Nu cred că s-ar duce la coafor când fostul ei iubit e pe cale să înfunde pușcăria pe viață.

—Rămâne încă la latitudinea juraților dacă se va întâmpla asta sau nu. Așadar care e următorul nostru pas?

—Ricky. Vine să ne spună ultimele noutăți.

Adâncită în gânduri, continui să bat darabana cu degetele pe masa lipicioasă. Nu-i stă în fire lui Alice să dispară pur și simplu. Cel puțin, nu acum.

—Hei, Iris! spune Spike, lăsând telefonul deoparte. Mă gândeam că poate, după toate astea, am putea să mergem la un film?

—Da, sună bine, îi răspund, întinzându-mi gâtul ca s-o zăresc pe Ricky. Hai să ne adunăm toți! Ar trebui s-o invităm și pe Alice – sunt convinsă că i-ar face plăcere.

— Nu, mă refeream... să mergem... numai noi doi. Spike, drăguț și bun, cu părul încâlcit și lung până la umeri,

își împinge, nervos, ochelarii pe nas. Inima începe să-mi bată cu putere în piept, dar se potolește la fel de repede. Un întreg univers e acum în ochii lui Spike: filme, mâini împletite, floricele mâncate împreună și tot tacâmul.

Dar toate astea nu sunt pentru mine. Nu acum. Pentru că sunt doar pe jumătate aici. Cealaltă jumătate vrea să dispară. Ar fi trebuit s-o întreb pe Alice cum să procedez. Cum refuzi pe cineva cu eleganță? Oare știe răspunsul? Ar trebui să-l știe. Alice pare exact genul de persoană care știe aceste lucruri. La naiba! Sunt prietenă cu ea?

— Spike, murmur eu. Uite ce e!

Dar, înainte de a apuca să spun mai mult, la marginea separeului nostru apare Ricky, îmbrăcată într-o ținută business cum nu o mai văzusem vreodată: un costum negru și sobru, cu o cămașă albă și un lanț de aur la gât. Și, Dumnezeule mare, și-a aranjat părul?

Mama îi și pregătise băutura la bar, iar Ricky o ia și se îndreaptă spre separeul nostru. Se așază lângă mine.

—Unde e micuța Saci cu bani? mă întreabă, în șoaptă, sorbind din pahar.

—Nu știu unde e în momentul de față. Cred că mai avem puțin și murim cu toții, sinceră să fiu. Ce naiba se petrece?

—Prima regulă în munca de detectiv e să nu-ți pierzi niciodată partenerul din ochi, Iris, spune Ricky. La fel ca în cazul suspectilor, trebuie să știi unde e și ce face în fiecare secundă.

—Ca și când ar putea fi agent dublu? Întreabă Spike, îndesându-și în gură un pumn de cartofi prăjiți.

Îl privesc înghițindu-i. Chiar de-ar fi să fiu vreodată cu cineva, aș prefera să nu bage deodată în gură treizeci și șase de cartofi prăjiți. Patru, cel mult.

— Să zicem că nu e tocmai sincer cu partenerul, îi răspunde Ricky, cu un zâmbet pe buze. Sau e compromis. Într-o zi o să vă dau niște lecții despre munca de detectiv, dar nu astăzi.

Își deschide servieta și scoate niște hârtii.

— Ce zi nebună, nu-i așa? Mă întorc la secția de poliție ceva mai târziu. Pe scurt, nu au niciun obiect contondent, așadar nu dețin arma crimei cu amprentele lui Steve. Au ca probă adidasul, dar raportul autopsiei referitor la amprentele lăsate de talpa pantofului pe mâinile lui Brooke susține că acestea sunt superficiale și ar fi putut fi compromise de perioada petrecută în apă. Da, probabil că cineva a călcat-o ca s-o facă să-și desprindă mâinile de pe stânci, e adevărat. Dar vor reuși oare să dovedească faptul că aceste urme superficiale provin de la adidașii lui Steve? Cine știe? Dar dă bine la televizor.

—Ai vorbit cu Steve? o întreb eu. Ce părere are... acum?

—Îți mulțumesc că ai adus subiectul în discuție, Iris. Clientul meu e în prezent sub efectul sedativelor. Pe

tărâmul viselor. Când i-am spus vestea, a devenit de-a dreptul isteric la gândul că o să stea toată viața la pușcărie și a făcut o criză. Spunea fără încetare că nu așa trebuia să se întâmple. Mă duc mai târziu să văd ce face. Cred că, după ce o să-și revină, o să aibă multe de spus. Nimeni nu vrea să stea o viață întreagă la închisoare, te asigur de asta. Și e foarte bine. Vrem un proces. E cel mai bun scenariu pentru noi.

—Cum rămâne cu cealaltă chestie? întreabă Spike. Cu varianta mituirii?

Ricky soarbe cu poftă din băutură.

— Asta sper că o să-mi spună când o să-și revină. Că o să dea dovadă de puțină bona fide²², pentru că n-am nicio dovadă în sensul ăsta. Tu ai? Dar tu, Iris?

Eu și Spike clătinăm amândoi din cap.

— E timpul pentru pasul numărul patru, spune Ricky. Îmi scot dosarul cu însemnări și scotocesc în rucsac după

un pix.

— Sunt gata.

Ricky Randall bate darabana cu degetele pe dosarul meu.

— Am destule informații despre Donovan, asta-i sigur. Suficiente, cel puțin, pentru o investigație. Am exact ce-mi trebuie? Un obiect contondent, care ar putea fi un trofeu? Nu. Am ceva mult mai concret? Nu.

²² Bună-credință (lb. latină) (n. t.).

— Și atunci... ce facem? o întreb eu.

— Trebuie să distrag atenția publicului de la Steve și s-o îndrept spre poliție și Matt Donovan. Nu pot să-i ofer procurorului informațiile voastre despre Donovan, pentru că le-ați obținut ilegal. Trebuie să le oferiți, așadar, singurei persoane interesate numai de poveste, nu și de detaliile legale, ca scurgerea de informații în presă. Cineva care va stârni valuri imense – și cât mai repede cu putință. Cineva care nu se teme să sape o groapă poliției și s-o arunce în hău.

Dă băutura pe gât dintr-o singură înghițitură, se ridică în picioare, își ia servieta și pune o carte de vizită pe masă între mine și Spike.

Tessa Hopkins.

Când ne ridicăm privirile, Ricky Randall dispăruse.

— La naiba! spune Spike. Nebuna aia de reporteriță de la

TV!

— Exact!

Îi scriu din nou lui Alice. Și aștept. Nimic. Aud zgomotul pe care îl scoate paiul lui Spike atingând fundul paharului în timp ce îl golește. Mă scoate din sărite și vreau să înceteze.

— Dă-mi paharul! murmur eu.

Mi-l împinge și mă duc cu el la bar, unde mă așez între o femeie în vârstă, care mâzgălește cu cerneală neagră un șervețel de cocktail, și un bărbat care joacă Angry Birds pe telefon. Mama e în celălalt capăt al barului, unde vorbește cu blândețe cu o femeie care plânge. Oftez adânc.

— Pari cam tânără pentru un loc ca ăsta. Mă uit la stânga.

Și simt cum inima îmi stă în loc, apoi îmi sare din piept și se rostogolește pe podeaua lipicioasă a barului.

Lilian Levy stă cocoțată pe scaunul de la bar de lângă mine, plimbând de jur împrejur paiul roșu din pahar cu vârfurile degetelor ale căror unghii sunt date cu o oă rafinată. Nuanța roșie a paiului se asortează cu ramele ochelarilor ei.

Obrajii îmi iau foc. Ce n-aș da ca Alice să fie acum aici! Ar ști exact ce să facă.

—Ăăă... mama lucrează aici. Uitați-o acolo! Adolescenții au acces în bar înainte de ora șapte, dar nu mai târziu.

—Mmm, murmură ea. Tata obișnuia să mă aducă aici când eram mică. Îmi comanda câte un Shirley Temple, deși acum prefer, firește, ceva mai tare. N-aș putea spune că s-a schimbat prea mult. Dar îi plăcea să vină aici. Spunea că e un loc adevărat. Cred că voiam să-mi amintesc asta acum. Ce e adevărat.

Tace, cu o privire care pare îndepărtată. Aș vrea să cred că e o zgripturoaică bătrână și rea, dar nu pot. Acum, e doar o bunică ce și-a pierdut nepoata.

— Am... cunoscut-o, îi spun, în cele din urmă. Pe nepoata dumneavoastră. Pe Brooke. Am învățat împreună la aceeași școală. Îmi pare nespus de rău.

Privirea îi zboară spre mine.

— Drăguț din partea ta. I-am pierdut pe toți cei dragi acum. Fiicele. Nepoata. Am avut și un soț odată și l-am pierdut, dar de data asta pare diferit. Golul ăsta din mine.

Inelul imens cu safir pe care îl poartă pe deget captează lumina de deasupra barului. Râde ușor când îmi vede ochii pironiți asupra lui.

— Nu înseamnă nimic. E frumos, dar nu-ți vindecă inima frântă. Se spune că banii aduc fericirea. Nu e adevărat. Doar îți fac durerea mai confortabilă.

Mama vine la noi și schimbă o privire cu Lilian Levy. Femeia dă domol din cap și mama îi umple paharul gol.

— Ai o fată încântătoare, spune ea. Foarte inteligentă. Și agilă.

— Vă mulțumesc, îi răspunde mama.

Îmi aruncă o privire stranie și nici nu e de mirare. Căci stau de vorbă într-o tavernă cu o femeie în vârstă și bogată. Dar stai puțin!

— Îmi cer scuze, dar cred că n-am auzit bine, îi spun, în timp ce sângele îmi îngheață prin vene.

Inteligentă? Agilă? Dar nu mă cunoaște. Lilian Levy începe să chicotească.

— Iris Adams – ultima persoană... penultima care a văzut-o pe Brooke în viață. Nu e cazul să pari atât de uimită. Crezi că n-am frunzărit interviurile poliției? Cunossc fiecare actor din această tragedie.

Se răsucește pe scaun ca să se uite direct la mine. Are fața întinsă, fardată, cu genele acoperite perfect de mascara.

—Ți-a fost teamă când ai sărit de la balconul nepoatei mele? Să nu-ți imaginezi că n-am știut că ești acolo! V-am auzit pe tine și pe Alice foșnind ca niște șoricei prin camerele de la etaj când am intrat. Dar i-am făcut jocul lui Alice. Ca să văd cât de departe o să meargă. Am fost... impresionată când am închis ușile de la balconul lui Brooke. Impresionată să văd o găgâlice care fugea pe deal îmbrăcată cu o cămașă de tăietor de lemne exact ca aceea pe care o porți acum.

—Ăăă...

Am rămas fără grai. M-a văzut? Ce altceva mai știe? Pe de altă parte, cămașa mea e din flanelă. Tăietorii de lemne poartă cămăși de lână.

— Hai, Iris Adams, dă-i drumul! Tu și zvăpăiata de Alice, Dumnezeu s-o aibă în pază, aveți un as ascuns în mânecă. Nu credeți că puștiu' ăla e vinovat.

Mă țintuiește cu ochii. Nu pot să-mi desprind privirea. Pentru că citesc ceva în ei. Tristețe, durere, dar și... un licăr de interes.

Dacă nu voi spune ceva acum, voi pierde momentul. Și nu pot să-l ratez.

— Nu, nu credem că e vinovat, îi răspund, în cele din urmă. De fapt, credem că cineva l-a plătit ca să ia vina asupra sa. Nu cumva... dumneavoastră? Ați putea să-mi spuneți. Și așa n-am cum s-o dovedesc. Vreau doar să știu.

Începe să râdă cu atâta poftă că îi apar lacrimi în colțurile ochilor și ia un șervețel ca să-i șteargă.

— O, Doamne! spune apoi, mototolind șervețelul și punându-l pe tejghea lângă celălalt mângălit.

E plin de stele, de inimioare și de soare. Desene pe care numai o fetiță le-ar face.

— Interesant! Draga mea, dacă aș crede că puștiu' ăla mi-a ucis nepoata, aș rezolva repede problema.

Un fior îmi străbate trupul din cap până în picioare. Aș rezolva repede problema.

Ochii nu-i mai oglindesc râsul.

— Nu l-am plătit pe amărâtu' ăla. Dacă vrea să pledeze vinovat, n-are decât. Dacă vrea să înfunde pușcăria pe viață, acum, după noile dezvăluiri, fără să fie vinovat, n-are decât. N-ai înțeles? Nu mă interesează cine e autorul. Oricum am pierdut deja totul. Nu-mi voi mai regăsi niciodată liniștea sufletească. Vreau doar să-mi îngrop nepoata și să plec acasă. Nu mă mai simt acasă în Castle Cove.

— Dar cineva..., bâigui eu. Dacă nu Lilian, atunci cine?

— Cineva l-a plătit, nu-i așa? Asta credem și mai credem că...

Să îndrăznesc să-i pomenesc numele antrenorului Donovan? Alice susține că Lilian îl urăște. Poate că și ea îl consideră vinovat, dar, după cum mi-a spus deja, nu mai are nicio importanță.

Își ia din nou stiloul. Are umerii căzuți, de parcă toată viața s-a dus din ea.

Desenează pe șervețel o stea, o inimioară, un soare.

— Probabil că n-o duceți deloc bine, cu cât câștigă mama ta aici. Dar îmi imaginez că vă descurcați cumva. Îmi aduc aminte cum munceam și eu pe brânci ca să-mi fac un rost în viață. Dar am răzbit. Am trecut rând pe rând de la un castel cu optsprezece dormitoare și o grădină zoologică cu lame la un apartament de la etajul șase din East Village, apoi la o vilă din piatră roșie în Central Park și, în final, la un conac din secolul al XVII-lea în Scoția. Numele meu se află pe rujul pe care-l poartă jumătate din femeile din întreaga lume. Șaizeci la sută dintre femei își flutură în fiecare zi fundul în blugii care-mi poartă semnătura. Am răzbit. Mi-am câștigat locul în lume.

la din poșetă un portofel subțire, din piele, și scoate din el două bancnote de câte douăzeci de dolari, pe care le înfășoară în șervețelul mâzgălit.

— Bănuiesc că interesul tău față de moartea nepoatei mele are legătură cu recompensa. Nu-i așa, Iris Adams?

Tac, rușinată.

— Nu da înapoi, draga mea! Dar trebuie să muncești pe brânci pentru ce-ți dorești. Așa e lumea când n-ai nimic. Te

face să lupti din greu. Eu am luptat. Poți și tu. Dar nu strică niciodată puțin ajutor, nu-i așa?

Telefonul îi vibrează și se ridică încet. Își pune mâna presărată cu riduri și inele pe umărul meu și se apleacă spre mine, șoptindu-mi la ureche:

— Îmi plac misterele. Abia aștept să văd rezolvarea acestuia.

Lilian Levy îmi face cu ochiul.

— Mă așteaptă mașina. Multă baftă, Iris Adams!

O privesc cum iese din bar, rezemându-se în baston. Mama vine la mine și ia paharul gol împreună cu șervețelele mototolite.

—Ce-a fost asta? mă întreabă ea. Clatin din cap.

—Nu știu.

Din celălalt capăt al barului, Spike mă întreabă din gesturi ce se întâmplă.

— Mama, o strig eu când se îndepărtează, bacșișul tău! Iau șervețelul împăturit și presărat cu stele, inimioare și

soare. Îl desfac și îi dau mamei bancnotele de douăzeci de dolari.

Înăuntru, printre inimioare și stele, văd scris cu litere subțiri un nume: Penny Jefferson. Mă întorc la Spike. Penny Jefferson? Ce-o fi fost în capul țicnitei ăleia bătrâne? Poate o fi băut cam mult și și-a adus aminte de viața dusă cândva în Castle Cove.

Intru în separeu și mă așez pe canapeaua din fața lui Spike, apoi pun șervețelul între noi.

— Aia era Lilian Levy, îi spun, recunoscătoare să-mi distrag atenția de la interesul fățiș manifestat de Spike pentru mine.

Spike cascadează ochii mari cât cepele.

—Poftim?

—Ha, ha! Stai fără grijă, am întrebat-o dacă l-a plătit pe Steve și mi-a mărturisit că, dacă ar crede că el e autorul, nu l-ar mitui, l-ar omorî de-a binelea. Însământător, da! Apoi a zis că trebuie să răzbesc. Ce-o fi vrut să spună cu asta, numai ea știe.

Spike privește șervețelul.

— Și ai păstrat un suvenir în amintirea pălăvrăgelilor ei? Ridic din umeri. Trebuie să răzbat. Mulțumesc, doamna

bogată! De mare folos sfatul tău, n-am ce zice, de parcă n-aș ști asta deja!

— Iris!

Asta e tot ce fac, încerc să răzbat. Și cine dracu' se crede cucoana asta, care e impresionată să mă vadă alergând pe dealuri? Ce e așa de impresionant?

—Iris! mă strigă Spike, lovind cu pumnul în masă.

—Ce e? strig și eu.

— Penny Jefferson, îmi spune, roșu la față, împrôșcând cu puțină salivă.

Îmi întinde telefonul.

Mă uit cu ochii mijiți. Și văd fotografia unei femei tinere și surâzătoare, cu păr castaniu, alături de un tânăr chipeș, care o ține cu brațul de umeri. Ceva îmi pare cunoscut la el, modul în care țintuiește cu ochii aparatul de fotografiat. Părul blond și răvășit... Un alt tip fermecător.

Penny Jefferson, soția miliardarului Paul Bradford, dată dispărută.

—Îți mulțumesc, Spike, pentru că-mi arăți povestea unei alte fete dispărute. De parcă n-am avea destule pe aici, îi răspund.

—Uită-te mai bine, prostuțo! Uită-te mai bine la Paul Bradford! insistă el, îndesându-mi telefonul sub ochi.

Articolul e vechi de mai bine de 20 de ani. Dau mai jos și găsesc alte fotografii color. Și-mi pică fisa. Recunosc ochii albaștri, care mă priveau tăioși ca oțelul când îi dădeam răspunsuri greșite despre Napoleon la orele de istorie din anul întâi.

—Dumnezeule! murmur eu. E...

—El e!

Ochii ăia albaștri precum cerul, care au pus pe jar inima multor profesoare de la liceul Castle Cove. Nasul e puțin

diferit acum, iar maxilarul nu mai pare atât de proeminent, parcă e mai puțin ascuțit acum.

— Țsta e antrenorul. Matt Donovan e Paul Bradford...

— Iar fata aia a dispărut și ea..., spune Spike. Îi las telefonul pe masă și mi-l scot pe al meu. Alice! scriu eu. Alice! ALICE!

Îi trimit linkul cu articolul despre Penny Jefferson.

ANTRENORUL DONOVAN E PAUL BRADFORD. PENNY JEFFERSON, ALICE! Caută pe Google Penny Jefferson + Paul Bradford! Sunt la tine într-un sfert de oră.

SANTA CRUZ TIMES 23 APRILIE 1997

DISPARIȚIA UNEI LOCALNICE

UN MISTER PENTRU POLIȚIA DIN SANTA CRUZ

Duminica trecută, în timp ce se afla într-o excursie cu cortul, împreună cu soțul ei, Paul Bradford, în Munții Santa Cruz, Penny Jefferson, în vârstă de 23 de ani, a dispărut. Bradford susține că Jefferson i-a spus că vrea să se ducă singură să vadă o cascadă din apropiere cât timp el avea să ridice tabăra. După aproape o oră, când n-a mai primit nicio veste de la ea, a început să-și facă griji și a plecat s-o caute. Negăsind nici urmă de ea nici pe drumul spre cascadă, nici la cascadă, Bradford a alertat autoritățile. El

le-a spus că Jefferson se lupta, de câteva luni, atât cu abuzul de medicamente, cât și cu o depresie gravă. Poliția din Santa Cruz a trimis o echipă la fața locului și, în scurt timp, au fost demarate operațiunile de căutare.

Trei zile mai târziu, Jefferson e încă dispărută, în ciuda eforturilor disperate depuse de autoritățile locale. Bradford e fiul mogulului media Peter Ford Bradford al

III-lea.

Sub articol găsesc alte titluri de ziare și fotografii. Mă uit peste ele.

17 MAI 1997

ÎN CONTINUARE NICIO PISTĂ ÎN CAZUL DISPARIȚIEI LUI

JEFFERSON

SOȚUL, PAUL BRADFORD, ÎNFRUNTĂ CRITICI ACERBE

5 AUGUST 1997

RĂMĂȘIȚE DESCOPERITE ÎN MUNȚII SANTA CRUZ – AR

PUTEA APARTȚINE LOCALNICEI DISPĂRUTE 8AUGUST 1997

COMUNITATEA DIN SANTA CRUZ SE RALIAZĂ CU
FAMILIA JEFFERSON

RĂMĂȘIȚELE DESCOPERITE NU APARTIN FIICEI DISPĂRUTE,
PENNY JEFFERSON

23 AUGUST 1997

MOȘTENITORUL IMPERIULUI MEDIA RĂSPUNDE

ACUZAȚIILOR PRIVIND IMPLICAREA ÎN DISPARIȚIA SOȚIEI
SALE

23 OCTOMBRIE 1997

AU TRECUT ȘASE LUNI DE LA DISPARIȚIA LUI PENNY
JEFFERSON. IATĂ FAPTELE CERTE PE CARE LE
CUNOAȘTEM!

20 APRILIE 1998

PENNY JEFFERSON E DECLARATĂ OFICIAL MOARTĂ DE
CĂTRE FAMILIE LA UN AN DE LA DISPARIȚIE

SOȚUL, PAUL BRADFORD, PĂRĂSEȘTE ORAȘUL SUB
VIZORUL PUBLIC

— E fantastic! exclamă Spike.

Am un nod în gât. Abia mai reușesc să respir. Mentea mea încâlcită încearcă cu disperare să pună lucrurile cap la cap. Matthew Donovan a fost cândva Paul Bradford Matt Donovan era ultrabogat pe când era Paul Bradford. Soția lui Paul Bradford a dispărut și n-a mai fost găsită niciodată.

Oamenii bogați pot face orice. Pot șterge vieți. Pot crea altele noi.

Exact asta voia Ricky Randall.

Când l-am căutat pe Google pe Matt Donovan, n-am găsit nimic compromițător – doar informații legate de baschet, de evenimentele caritabile din comunitate, de liceul Castle Cove, de Victoria Levy și de milioane de alți Matt Donovan care își duc viața sub propria identitate.

Și asta pentru că... Matt Donovan nu e Matt Donovan.

Capitolul 31

ALICE

10 NOIEMBRIE 18:10

„Foarte puțini dintre noi suntem ce părem a fi.”²³

AGATHA CHRISTIE, PARTENERI CONTRA CRIMEI

²³ Traducere de Lidia Grădinaru, editura Litera, București, 2017 (n. t.).

MĂ PLIMB DE COLO-COLO prin seră, sorbind dintr-o cană de ceai, cu gândul la turnura pe care au luat-o evenimentele. Steve ar putea fi acuzat de omor calificat și riscă închisoarea pe viață? Antrenorul Donovan ar putea fi Paul Bradford. Iar Paul Bradford ar putea fi antrenorul Donovan. Antrenorul Donovan ar putea fi miliardar? Tipul care a venit la școală o săptămână întreagă purtând aceeași pereche jalnică de pantaloni de trening până când Brooke s-a văzut nevoită să intervină în cele din urmă?

Ca să nu mai pomenesc de faptul că cineva de la Bradford Corporation i-a făcut o vizită pur întâmplătoare lui Steve la închisoare?

Prin ferestrele camerei, aud vuietul înăbușit al valurilor ce se sparg de poalele stâncilor. Bate un vânt aprig în seara asta, lovind crengile de sequoia de acoperișul casei. E o atmosferă realmente înfricoșătoare.

Ușa camerei se deschide larg și în prag se ivesc Iris și Spike.

—Iris, ești un geniu! Am luat-o razna! E o nebunie ce se întâmplă! le spun în loc de salut, oprindu-mă o clipă pe loc. Povestea seamănă din ce în ce mai mult cu romanele Agathe Christie! Multe dintre personajele ei se ascund sub identități false ca să scape basma curată. Ca, de pildă... – și încep să număr pe degete – în O crimă anunțată, Crimă în Orient Express, Crimă în Mesopotamia...

—Nu-mi vine să cred că antrenorul Donovan ar putea fi cu totul altcineva, spune Spike, așezându-se pe canapea, cu un picior sub el.

Iris se cocoată pe brațul fotoliului albastru, cu un aer relaxat, de parcă n-ar fi detonat o bombă.

— Unde ai găsit informațiile astea? o întreb eu. E realmente fantastic!

Iris se îmbujorează la față.

—Îți mulțumesc. De fapt... am dat de Lilian Levy. La bar.

—La Moon Landing? o întreb, uluită.

—Da, îmi răspunde Iris. După ce mi-a ținut o prelegere despre cum să muncești pe brânci ca să obții ce-ți dorești lucru care m-a cam scos din sărite la început, pentru că îi vine ușor să vorbească, miliardară cum e –, mi-a lăsat un șervețel...

—Pe care a scris Penny Jefferson! exclamă Spike, gata, parcă, să explodeze.

—Nu-mi vine să cred că te-ai întreținut cu Lilian Levy! spun eu, clătinând din cap, cu un zâmbet pe buze. Bun, acum să vă spun ce-am făcut și eu! Am primit un alt mesaj de la sursa mea anonimă, care mi-a spus să mă duc la Joe's Diner. Acolo am găsit un dosar – fiți atenți! – cu lista celor care l-au vizitat pe Steve la închisoare.

—Scuză-mă, intervine Spike, dar cine e sursa asta?

—Nu știm deocamdată, îi răspund, pe un ton afectat. Oricum, nici nu e important. Important e un nume de pe listă pe care nu-l știam, așa că l-am căutat pe Google. Și am descoperit că persoana respectivă lucrează la Bradford Corporation.

Iris cască ochii mari cât cepele.

—Vrei să spui că...

—Da! exclam eu. Am intuit că e ceva important, dar n-am înțeles până nu mi-ai trimis mesajul. Paul Bradford e fiul...

—Miliardarei Greta Bradford! conchide Iris, sărind în picioare. Și numele de pe listă...

—Ruthann Bollinger, îi răspund eu.

—O clipă! Ai spus Ruthann?

Se repede la agenda cu însemnările noastre și începe să-i răsfoiască paginile.

— Așa cred Uite! RA - Ruthann. Crezi că ei i-a scris antrenorul în dimineața când a aflat de dispariția lui Brooke?

Casc gura mare.

—Sfinte...

—Mesajul ăla straniu, spune Iris, adâncită în gânduri. În care antrenorul spune că are probleme cu sistemul de securitate. Ar putea fi un soi de...

—Cod, o întrerup eu. În care cere ajutor. Sunt convinsă că ai lui i-au impus un cod de comunicare pe care să-l folosească la nevoie.

—Și-a dat seama că... dacă toată povestea asta va ieși la iveală, spune Iris, va fi rău pentru el. Toate lucrurile alea ar fi ieșit la iveală.

Dau din cap, în timp ce inima îmi bubuie în piept.

— *Da. Și ai lui i-au și sărit în ajutor. Am găsit câteva fotografii în care Ruthann și Greta apar împreună. Articole care vorbeau despre colaborarea strânsă dintre ele. Ruthann nu e o oarecare în firma aia. E mâna dreaptă a Gretei.*

Iris trage adânc aer în piept.

— Mi se învârte capul. Prima soție a antrenorului a dispărut. Ucisă, poate? De mâna antrenorului? A plecat apoi din oraș și și-a schimbat numele? Și a suferit o intervenție estetică? Suntem cumva într-o telenovelă la care se uita bunica?

— Prima lui soție a căzut de pe stânci, spune Spike. În împrejurări ultradubioase. Nu e deloc o idee proastă să fugi din oraș și să-ți iei o identitate nouă. Sunt convins că ai lui au fost mai mult decât fericiți să mușamalizeze treaba.

Iris clatină din cap.

— Nu înțeleg un lucru. De ce-a lăsat-o Lilian pe fiica ei să se mărite cu individul ăsta? Credeți că a știut încă de la bun început că antrenorul e Paul Bradford? Și, mai mult decât atât, mama lui Brooke a știut adevărul?

Mă opresc pe loc, cântărind spusele lui Iris. A știut oare Victoria adevărul? Au fost căsătoriți timp de zece ani. Iar el i-a adoptat fetița.

— Dumnezeule! Nici măcar nu m-am gândit la asta. Victoria și antrenorul au trăit o poveste nebună de

dragoste – Brooke mi-a spus la un moment dat că bunica ei a aflat de relația lor abia după ce s-au căsătorit. Poate că Lilian a aflat adevărul ulterior, dar era prea târziu. E înspăimântător, spun, înfiorată, când te gândești că nimeni nu l-a cunoscut cu adevărat pe antrenor în toți acești ani.

Spike se sprijină de pernele canapelei, frecându-și obrazul cu mâna.

— Dar antrenorul are o grămadă de datorii. Cărți de credit, pariuri, jocuri de noroc, tot tacâmul. De ce nu le-a cerut bani alor lui? Dacă tot sunt atât de putred de bogați?

Clatin din cap.

—Bănuiesc că au stabilit să ia legătura numai în caz de urgență. Cum s-a întâmplat acum.

—Mmm, murmură Spike. Da, pare logic. Au vrut să-și șteargă cumva urmele. Și șterse să rămână, dacă se putea. Credem așadar... că, în momentul în care mama antrenorului – a lui Paul – a aflat de toată povestea asta, a trimis pe cineva să-l mituiască pe Steve? Ca să ia asupra lui vina pentru o crimă comisă de antrenor/Paul?

Clatin din nou din cap.

—Nu știu să spun sigur, dar faptul că această Ruthann l-a vizitat pe Steve la închisoare reprezintă o coincidență foarte stranie, nu vi se pare? Și mesajul dat de antrenor unei anumite RA în dimineața când a aflat de dispariția lui Brooke... După părerea mea, toate astea sunt niște coincidențe al naibii de ciudate.

—De acord, spune Iris, scotocind prin buzunarul din față al rucsacului și ținând apoi printre degete o carte de vizită. Ricky mi-a dat cartea asta de vizită – Spike își drege glasul și ea își dă ochii peste cap –, ne-a dat cartea asta de vizită ceva mai devreme. Uită-te puțin pe ea!

Mă duc la Iris și i-o iau dintre degete. Pe ea e scris un nume:

TESSA HOPKINS JURNALIST/REPORTER KWB

— Ricky vrea să-i dăm informațiile pe care le avem, continuă Iris. Acestei jurnaliste. Cea care s-a aflat la fața locului în noaptea în care tru...

Se oprește, apoi continuă:

—... În noaptea în care a fost găsită Brooke. Ai țipat la ea, îți mai amintești? Ricky crede că o să ne ajute.

—Da. O cunosc pe Tessa, îi răspund eu. Nu doar că s-a dovedit o mare Belea în seara aia pe stânci, dar m-a și hărțuit după povestea de astă-vară. Nu voia nici în ruptul capului să mă lase-n pace. Nu știu ce să zic...

—E perfectă atunci, spune Iris. E hotărâtă, trebuie să recunoști. Cine altcineva ar fi mai bun ca să ne ajute să-l demascăm pe antrenor?

Oftez adânc. Implicarea Tessei mi se pare o aventură riscantă, dar ce altceva ne mai rămâne de făcut? Aceasta e singura noastră șansă ca să influențăm cu adevărat opinia publică și să dovedim că poliția a făcut o treabă de

mântuială în rezolvarea cazului. Iar Iris are dreptate, Tessa e mai mult decât insistentă, lucru cumplit de enervant când m-a luat pe mine în vizor, dar, probabil, exact ce ne trebuie pentru rezolvarea cazului.

Mă îndrept spre panoul crimei și le arăt noile adăugiri.

— Am printat lista vizitatorilor la închisoare, primită de la sursa mea, și câteva dintre articolele din ziare care urmăresc traseul anchetei în cazul lui Penny Jefferson din momentul dispariției sale până în momentul în care a fost declarată moartă, le spun, arătându-le partea din dreapta de sus a panoului. Și niște fotografii cu Paul Bradford și cu cel pe care noi îl cunoaștem drept antrenorul Matthew Donovan.

Spike se ridică în picioare și se îndreaptă spre panou, scrutând cele două fotografii.

—Măi să fie, pozele astea cu Paul și antrenorul puse una lângă alta... îmi dau fiori.

—Pe bune că ai dreptate, spune Iris, ducându-se și ea la panou lângă Spike.

Studiază amândoi imaginile.

— Are aceiași ochi albaștri. Bărbia e puțin mai subțire, iar nasul ușor diferit... E ușor să modifici lucrurile astea - nu, Alice? mă întreabă Iris, scrutându-mă cu privirea.

— Scuză-mă, de unde să știu? îi răspund.

Nasul meu este foarte mult al meu, mulțumesc frumos.

Iris se întoarce la canapea și ia un dosar de pe măsuta de cafea. E etichetat Antrenorul și conține toate articolele printate și strânse de-a lungul timpului despre el, împreună cu testamentul și alte materiale găsite în biroul lui.

Se așază apoi pe o pernă.

— Bun, hai să vedem ce trebuie să facem înainte s-o sunăm pe Tessa! Ricky susține că trebuie să punem toate documentele într-un singur dosar, pe care să i-l dăm apoi Tessei – copii după mesajele antrenorului, după testament etc. Un dosar cu toate dovezile, inclusiv cu cheștiile noi. Mai ales, cu cheștiile noi, spune, arătându-ne panoul. Sunt convinsă că Tessa o să facă alte săpături în trecutul familiei Bradford și o să scoată la iveală și mai multe informații despre Paul.

— N-am găsit nimic mai mult când am căutat pe Google, dar cine știe?

Șovăi și mă gândesc o clipă.

— Poate că Greta are resursele ei ca să șteargă anumite povești din trecutul dragului de Paul.

Iris ridică dosarul.

— Spike, fă copii după tot ce conține!

Pare atât de autoritară. Mă face să zâmbesc. El o salută militărește și îi ia dosarul din mână, apoi se îndreaptă spre xeroxul pe care l-am mutat din biroul tatei.

— Între timp...

Iris scoate agenda cu însemnări din rucsac și o deschide la o pagină goală.

— Trebuie să concepem dosarul pentru Tessa.

Și începe să scrie. Mă așez lângă ea și îi citesc rândurile peste umăr.

Suspectul: Matthew Donovan

Adevăratul nume: Paul Bradford din familia Bradford. Una dintre cele mai bogate familii din lume. Bănuț că și-a omorât prima soție, după care a dispărut și a reapărut după mai bine de zece ani, cu o nouă înfățișare, în Castle Cove, CA. Câțiva ani mai târziu, s-a căsătorit cu Victoria Levy, moștenitoarea imperiului Levy Cosmetics.

31 octombrie

1.Nu are un alibi pentru răstimpul dintre orele 22:30 și 02:00.

2.Mesajele de pe telefon dezvăluie propunerile de întâlnire făcute de Kevin (agentul de pariuri) la miezul nopții pe 31 octombrie: întâlnirea n-a avut loc.

3.Îi datorează FOARTE mulți bani agentului de pariuri (100.000 de dolari).

4.Extrasele de cont de pe cărțile de credit dezvăluie datorii de 300 000 de dolari.

5.Dispune doar de un stipendiu lunar pentru creșterea lui BD.

6.Acest stipendiu se suspendă în ziua în care BD ar fi împlinit 18 ani.

7.Testamentul stipulează încasarea a cinci milioane de dolari în cazul morții lui BD înainte să împlinească 18 ani.

8.Mesajele de pe telefon dezvăluie o relație tensionată cu BD din motive financiare.

9.O amenință verbal pe AO pe holurile liceului, sub privirile consilierii școlare.

10.Îi ignoră mesajele lui Brooke primite în noaptea dispariției sale și o minte pe Alice în legătură cu asta.

Termină de scris și rămânem amândouă tăcute, recitind însemnările.

—Uau! exclam eu. Situația n-arată prea bine pentru antrenor.

—Nu, chiar deloc, răspunde Iris, cu un zâmbet în colțul gurii, apoi se întoarce spre mine. Oamenii pot ascunde atât de multe lucruri.

Știu că se referă la mine și la dispariția mea, dar gândul îmi zboară la bărbatul din fața clădirii ei. La individul ce i-ar putea fi tată; persoană despre care susține că a murit. Deschid gura să spun ceva, dar Spike se întoarce la noi, cu un vraf de hârtii în mână.

—Gata? Pot s-o fac eu? Vă rog! ne spune, încântat, punând hârtiile pe măsuta din fața noastră.

—Nu! îi răspundem, într-un glas.

Mă uit la Iris; ea se uită la mine. Ține cartea de vizită în așa fel încât să văd numărul de telefon.

Tastez numărul pe telefonul cu cartelă preplătită, apăs pe speaker și îl țin astfel încât să auzim cu toții.

Sună. Și tot sună.

—Ce-i spunem când răspunde? Cum trebuie să procedăm? întreabă Iris, fâțâindu-se pe canapea lângă mine.

—V-am zis să mă lăsați pe mine! spune Spike și își schimbă vocea, imprimându-i un timbru mai grav: Am niște informații pe care s-ar putea să le considerați impor...

Ridic mâna.

„Sunt Tessa Hopkins, de la KWB News. Dacă vreți să lăsați un mesaj legat de un subiect de știri, apăsați tasta unu! Pentru informații confidențiale, apăsați tasta doi!”

Iris și Spike mă ținutuesc amândoi cu privirea.

Apăs tasta doi cu degetul tremurând.

Am putea să distrugem viața cuiva prin ceea ce vrem să facem. Gândul îmi zboară la diminețile când antrenorul ne făcea gofre, râzând și jucându-se cu Victoria prin bucătărie. La orele noastre de dans din școala generală de la care nu lipsea niciodată. Apoi însă îmi amintesc

cuvintele Agathe Christie, care a spus cândva că „oamenii foarte buni pot fi la fel de bine și foarte răi”. Și, Dumnezeule mare, cine își schimbă identitatea? Cine suferă intervenții estetice ca să-și poată schimba identitatea?

Numai cineva care a făcut lucruri foarte rele.

— Tessa Hopkins, nu mă cunoști, dar voi lua legătura cu tine mâine la înmormântarea lui Brooke Donovan. Nu mă ignora! Știu ce s-a întâmplat cu Brooke și am și dovezi.

Închid și îmi ridic privirea.

— Frumooooo! spune Spike, dând din cap și ridicând mâna ca să batem palma.

Ridic și eu mâna fără tragere de inimă.

Capitolul 32

ALICE

11 NOIEMBRIE 11:22

„— De ce să-ți faci sânge rău privind partea neplăcută a lucrurilor? — Pentru că, uneori, e necesar.”²⁴

AGATHA CHRISTIE, CHIPAROSUL TRIST

²⁴ Traducere de Doina Topor și Lidia Grădinaru, editura Excelsior-Multi Press, București, 1996 (n. t.).

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ, Iris mă așteaptă în parcare cimitirului.

— Ești pregătită?

Poartă niște ochelari de soare negri, model retro, cu pietricele strălucitoare în colțuri, care-i vin surprinzător de bine. Nu știu dacă se referă la înmormântare, la Tessa sau la cu totul altceva, dar încuviințez din cap. Sunt pregătită pentru toate astea.

De jur împrejur, participanții la funeralii, îmbrăcați cu toții în negru, ies din mașini și se îndreaptă în grupuri spre cimitir. Pe unii dintre ei îi recunosc de la școală – câțiva profesori, printre care și doamna Westmacott, palidă la față, merg înaintea noastră –, dar sunt și mulți de vârsta noastră pe care nu-i cunosc.

Îmi îndes adânc mâinile în buzunarele hainei.

— Cine sunt toți oamenii ăștia? o întreb pe Iris. Ar trebui să-mi recunosc colegii de la școală. Doar n-am probleme cu memoria, nu?

Iris se strâmbă.

— Fără supărare, Alice, dar s-ar putea să ai. Mergem la aceeași școală de zece ani, dar habar nu aveai cum mă cheamă. Deși, sinceră să fiu, copiii ăștia nu cred că sunt de la liceul nostru.

Îmi arată cu capul un grup de adolescenți din dreapta noastră, care poartă cu toții tricouri negre pe care scrie, cu litere albe, #CastleCoveCorrupt.

Unul dintre băieții din grup îmi surprinde privirea.

—Polițiști corupți! strigă el, agitându-și pumnul prin aer. Rămân cu gura căscată.

—O, Doamne! murmură Iris, în barbă.

Inima mi-o ia razna în piept. Știam că mișcarea căpătase tot mai multă amploare. Aseară, Alec Downey, cel care postează pe TikTok diverse lucruri despre nedreptățile sociale, a preluat hashtagul și l-a promovat pe pagina lui de TikTok. Postarea are deja peste 500 000 de vizualizări și 150 000 de distribuiri.

Secția de comentarii e plină de mesaje despre scindarea toxică dintre bogați și săraci din Castle Cove, iar unele vin și cu alte exemple de lucruri dubioase făcute de polițiști în trecut. Mai erau și oameni care propuneau organizarea de proteste, dar nu credeam că își vor face apariția, mai ales la înmormântare.

Funcționează!

În celălalt capăt al parării, se află mașinile canalelor de știri, iar reporterii se agită de colo-colo, încercând să obțină interviuri. E o nebunie.

Iris mă înghiontește.

— Uite-o pe Tessa!

Și îmi arată cu capul mașina canalului KWB, unde Tessa îi dă ordine aceluiși cameraman obosit din seara când ne-au abordat la punctul de belvedere.

—Nu trebuie s-o scăpăm din ochi - ca nu cumva să plece înainte să vorbim cu ea.

—Mă îndoiesc că asta va fi o problemă, îi răspund, trăgându-mi nasul. După câte o cunosc pe Tessa, moare, probabil, de nerăbdare să știe cine i-a lăsat aseară mesajul. Pun pariu că o să mai zăbovească pe aici după înmormântare, ca să vadă dacă autorul mesajului o va contacta.

Suntem cât pe ce să intrăm în cimitir când aud pe cineva strigându-mă. Când mă întorc, îl văd pe Rafael Ramirez venind în fugă spre noi, în timp ce ne face cu mâna. Inima îmi bate cu putere în piept. Ultima dată când l-am văzut pe Raf a fost... cu câțva timp în urmă... în timpul unei experiențe pe cât de frumoase, pe atât de urâte.

—Cine e? mă întreabă Iris, în șoaptă, înghiontindu-mă. Îl cunoști?

—Mmm... da, îi răspund. E Raf. Ramirez? A terminat CCHS acum câțiva ani. A jucat baschet cu Steve.

Clatină din cap.

— Se pare că nu sunt singura care nu-și cunoaște toți colegii de liceu, o tachinez eu.

Își dă ochii peste cap.

— Bună, Alice! spune Raf, fără suflare, când ne prinde din urmă. Ce faci? Toată po...

Se oprește, observând-o pe Iris.

— O, îmi cer scuze! Eu sunt Raf.

Întinde mâna cum fac adulții. Tipic pentru Raf. Iris i-o strânge într-a sa.

—Iris, îi răspunde ea.

—Bună, Iris!

Raf își duce mâna la ochi ca să se ferească de soarele dogoritor al amiezii, privind printre gene mulțimea de oameni din cimitir.

— Ce faci, Alice?

— Sunt bine, îi răspund, pe un ton vesel. Sunt bine, mulțumesc.

El mă privește îndelung.

—Ești sigură?

—Da! îi răspund. Încetează să mă tot întrebi asta!

—Alice, aș vrea să te ajut, cum...

Clipesc de câteva ori. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-și ducă gândul la bun sfârșit.

—Drăguț din partea ta că ai venit!

—Voiam doar..., începe, dar îl întrerup din nou.

—Mă bucur să te revăd, dar trebuie să plecăm. O iau pe Iris de braț și o târăsc după mine.

—Ce-a fost asta? susură ea.

— Nimic, un fost coleg de liceu, ți-am mai spus. Prieten cu Steve. O știa și pe Brooke, doar din vedere, de-aia i-am și

zis că a fost drăguț din partea lui să vină astăzi aici. Acum să ne întoarcem la lucrurile importante – cum ar fi, de pildă, antrenorul, adaug, făcându-i semn cu capul în față.

Înainte de noastră sunt câteva rânduri de scaune albe, pliabile, destinate familiei. Lilian Levy, îmbrăcată elegant, o ține de mână pe sora ei, Caroline, care plânge în hohote. Antrenorul Donovan stă pe primul scaun, chiar la căpătâiul mormântului. Are gura încleștată și poartă ochelari de soare și un costum negru, boțit. Niciunul dintre ceilalți membri ai familiei nu vorbește cu el.

Nările îmi freacă de furie. Nu merită să stea pe scaunul ăla.

Ne apropiem de mormânt. Vedem o groapă săpată în pământ și un morman alături. Măinile încep să-mi tremure, așa că mi le îndes în buzunare când ne apropiem. Trag adânc aer în piept. O să rezist. Ne aflăm aici din motive profesionale și, ca s-o citez pe Agatha Christie, nu voi amesteca sentimentele cu rațiunea.

Îi găsim pe Spike, pe Zora și pe Neil în spatele mulțimii și ne așezăm lângă ei. Se pare că au venit toți colegii de la liceu. Le zăresc pe Park și pe Kennedy alături de alți membri ai Elitelor. Băieții se înghiontesc și râd de parcă ar fi la o petrecere.

În timp ce așteptăm să înceapă ceremonia, surprind șoapte de jur împrejur.

Am auzit că ar fi împins-o de pe stânci, pentru că, în momentul în care ar fi împlinit 18 ani, el avea să-și piardă sursa de venit.

Arată, fără îndoială, ca un criminal.

La naiba! Sărmana Brooke, nu i-o fi fost deloc ușor să locuiască singură cu el atâția ani!

Înghit în sec. Știu că asta am vrut, dar speculațiile unor oameni complet străini legate de antrenor, de Brooke și de moartea ei... îmi sfâșie sufletul cum nu mi-am imaginat că s-ar putea întâmpla vreodată.

Mulțimea din față se depărtează și se așterne tăcerea când se ivește preotul. Face câțiva pași și se oprește la căpătâiul mormântului, iar priveliștea îmi frânge inima.

— Nu pot să stau aici, șoptesc eu și încep să mă retrag printre oamenii din jur. Vă rog să-mi faceți loc! le spun, croindu-mi drum printre ei, cu glas scăzut, pentru că nu vreau să provoc o scenă, dar, dacă nu-mi fac loc să trec, o să-mi pierd cumpătul.

Răsuflu abia când ajung la marginea mulțimii. Mă îndrept spre cel mai apropiat palmier și mă prăbușesc la baza lui, în timp ce nodul din piept începe ușor-ușor să se mai descâlcească.

— Alice! mă strigă Iris, gâfâind, căci venise în fugă după mine. Te simți bine?

Îmi frec ochii și îmi dau seama că sunt umezi. Plâng.

— Da, îi răspund, deși e evident că mint.

Îmi trag zgomotos nasul. Nu fac prea frumos când plâng. Mama îmi spunea mereu când eram mică Alice, ești mult mai atrăgătoare când zâmbești, așa că am încetat să mai plâng.

— Sunt bine.

— Știi..., spune Iris, scoțându-și ochelarii negri și mijind ochii în bătaia soarelui californian. E-n regulă. E firesc... știi... să nu te simți bine. Doar ați fost prietene.

Simt din nou un nod în gât, dar parcă nu mai e chiar atât de înăbușitor. Se așază lângă mine și mă ia de mână, împletindu-și degetele cu ale mele, și privim amândouă ceremonia de la depărtare.

O oră mai târziu, majoritatea oamenilor au plecat. Reporterii au început să-și strângă echipamentele. De la baza palmierului, Iris mă înghiontește ușor.

— E încă aici.

Mi-o arată cu capul pe Tessa Hopkins, care stă cu ochii pironiți în telefon în timp ce cameramanul strânge aparatura. Dau din cap.

— Hai la treabă!

Iris scoate din rucsac dosarul cu informații și pornim amândouă spre mașină. Îmi dreg glasul.

— Mă scuzați! Mă ignoră.

Îmi pun mâna în șold și îmi dreg din nou glasul, ceva mai tare de această dată.

— *Mă scuzați!*

Tessa își ridică, în sfârșit, privirea. Își arcuiește o sprânceană perfect creionată, spunând:

— Alice Ogilvie? Cu ce pot să te ajut? Dacă te-ai hotărât în sfârșit să profiți de momentul tău de glorie, îmi pare rău să-ți spun, dar povestea ta e de domeniul trecutului. Asta le captează acum interesul oamenilor, continuă, arătându-mi împrejurimile cu mâna. A șters cu buretele dispariția ta.

Mă uit urât la ea și deschid gura să ripostez, dar Iris mă înghiontește cu cotul, clatinând din cap. Abține-te! șoptește, aproape imperceptibil. Apoi se întoarce spre Tessa.

— Avem niște informații care cred că v-ar putea interesa. Despre asta, adaugă, arătând și ea împrejurimile cu mâna și întinzându-i dosarul Tessei, care îl privește vădit dezinteresată.

— Un dosar?

Iris clatină din cap.

—Se pare că nu înțelegeți. Noi suntem. Tessa ne privește printre gene.

—Care noi?

Dumnezeule, femeia asta mă scoate din țâțâni! Arăt cu mâna spre Iris, apoi din nou spre mine.

— Noi! Noi suntem!

Tessa mă privește o clipă, apoi își freacă vârful nasului.

— Copiii din ziua de azi vorbesc numai în șarade, pe cuvântul meu!

Pocnește din degete spre cameraman.

— N-am timp de pierdut. Trebuie să intrăm în direct peste o oră.

Își pune geanta pe umăr și dă să plece.

— O clipă! strigă Iris. Alice încearcă să vă spună că noi suntem cele care v-am sunat. Aseară. Pe linia destinată ponturilor. Ricky Randall ne-a trimis.

Tessa se oprește pe loc și se întoarce spre noi.

— Serios? Interesant. Voi două? Își arcuiește o sprânceană.

—Să vă vând un pont, fetelor! Prima regulă ca să fiți o sursă de informații este să vă lăsați numele și numărul de telefon ca să vă pot suna. Totul este confidențial în lumea știrilor.

—Uitați ce e! spune Iris, frustrată. Luați dosarul și nu ne mai țineți prelegeri!

I-l întinde din nou. De data asta, Tessa îl ia cu degetele ei cu manichiură perfectă și îl deschide. În timp ce citește însemnările noastre, expresia de pe chipul ei trece de la condescendență la curiozitate și apoi... la șoc.

Își ridică privirea din paginile dosarului și se holbează la noi cu ochii mari cât cepele, palidă la față.

—Vreți să spuneți că Matt Donovan ar putea fi... Paul Bradford? Fiul soților Bradford, pe care nimeni nu l-a mai văzut de mai bine de două decenii? Iisuse Hristoase! Aveți idee... vă imaginați peste ce ați dat? Dacă e adevărat? Ar putea fi știrea secolului! Cum ați aflat asta?

—Nu ne putem dezvălui sursele, îi răspund. Dar suntem aproape sigure că totul e adevărat.

Un zâmbet malițios îi apare Tessei în colțul gurii.

—Spuneți că v-a trimis Ricky Randall? Cum de v-ați încurcat voi două cu un personaj ca Ricky?

—Mi-a fost bună, răspunde Iris.

Tessa Hopkins pufnește în râs și închide dosarul cu zgomot.

—Treceți în mașină! Mergem la plimbare.

Capitolul 33

IRIS

12 NOIEMBRIE 17:04

ALICE SE FÂȚÂIE pe fotoliul albastru și confortabil din seră. Stăm cu ochii ațintiți pe ecranul plat și imens de deasupra șemineului și așteptăm cu sufletul la gură.

—Când? întreabă Alice. Când?

—Ssst! îi răspund. Nu te-au învățat ai tăi să ai răbdare? Alice mă privește cu chipul lipsit de expresie.

—Nu. Face cineva chestia asta?

Pe ecran, reporterul promite să revină cu noutăți despre cazul Steve Anderson. Tessa ne-a spus în mașină, în timp ce răsfoia dosarul investigațiilor noastre, că va mai dura ceva până va dezvălui noile informații pe post, deoarece trebuia să verifice totul.

—Nu sunt o tâmpită, ne-a spus ea. Nu pot să risc să-mi pierd postul sau să fiu dată în judecată, dar nici nu mă dau în lături să mă arunc uneori cu capu' înainte. Trebuie, de asemenea, să le comunic informațiile pe care le dețin polițiștilor care se ocupă de caz și să le dau timp să reacționeze... sau nu.

—Ce anume să faceți? a întrebat Alice, indignată, stând ca un sandvici printre echipamentele de filmare, ventilatoarele și cablurile din mașină.

—Dacă povestea asta e adevărată, chiar și pe jumătate, i-a răspuns Tessa, înseamnă că poliția nu l-a investigat cum trebuie pe Matt Donovan. Asta, unu la mână. Doi la mână, dacă se dovedește că există o legătură între telefonul pe care l-a dat la Bradford Corp. și încercarea de mituire a lui Steve, prin intermediul acelei Bollinger, ca să-l determine să-și asume vina... ei bine, în acest caz, ar fi un boom pentru cariera mea și nu pot să dau greș în această privință. Și trei la mână... dacă descoperim că polițiștii sunt, într-adevăr, pe anumite state de plată, atunci, uau, asta e...

Clatină din cap, complet uluită de amploarea situației.

—Mușamalizarea cazului din Castle Cove! a strigat cameramanul de la volan, cu glas târăgănat.

—Mai taci din gură! i-a răspuns Tessa. Ai două responsabilități: să mă faci să arăt bine pe sticlă și să conduci.

—Eh! ripostează el. Doar știi foarte bine că polițiștilor din orașul ăsta nu le curge sânge albastru prin vene, ci verde.

—Și atunci, ce se întâmplă mai departe? am întrebat eu. Cât așteptăm?

—Câteva ore, a răspuns Tessa, răsfoind documentele din dosar. Poate până mâine. Stați cu urechile ciulite!

—N-o să..., am îngăimat eu, șovăitoare. Promiteți că nu ne veți dezvălui numele?

Numai asta-mi mai lipsește. Să ajung pe toate canalele de știri când încerc să fiu cât mai invizibilă cu putință.

— Nu, sursele anonime sunt protejate. Nimeni nu mă poate obliga să vă dezvălui identitatea, nici măcar în fața unui tribunal. La naiba, dacă jurnaliștii ar trebui să-și dezvăluie sursele, n-am mai avea ce să difuzăm la știri!

Cameramanul a furnizat pe nas.

Tessa ne-a privit când pe mine, când pe Alice, cu un zâmbet larg pe buzele-i date cu un ruj strălucitor, dezvăluindu-și dinții albi și costisitori.

— Bănuiesc că toate informațiile astea nu le-ați obținut pe căi legale. Am dreptate?

—Îmi pare rău, dar nu vă putem dezvălui asta în momentul de față, i-a răspuns Alice, pe un ton vesel.

—Evazive. Îmi place, a spus Tessa. Faceți pe detectivii, nu? Sunt impresionată.

Îmi îndrept din nou atenția spre televizor când se termină pauza publicitară și pe ecran apare, cu o expresie gravă pe chip, Ben Perez, prezentatorul de știri, care a relatat mai devreme despre magazinul Etsy cu suvenire făcute din scoici, deținut de o localnică.

„Breaking news în investigația privind moartea lui Brooke Donovan. Mergem în direct la Departamentul de Poliție din Castle Cove, unde se află Tessa Hopkins.”

— O, Doamne! murmură Alice.

Simt un nod în stomac. Primesc un mesaj de la Spike: ZARURILE AU FOST ARUNCATE.

„Mulțumesc, Ben”, spune Tessa Hopkins, trecându-și mâna prin păr, cu ochii ațintiți în camera de luat vederi.

— E momentul ei de glorie, spune Alice, cu entuziasm. Vezi? Radiază de încântare.

Da, radiază de încântare prin toți porii și asta îmi provoacă o ușoară stare de neliniște. Pe fundal se aud niște zgomote. Scandări?

„Castle Cove Corrupt! Castle Cove Corrupt!”

„Mă aflu la Departamentul de Poliție din Castle Cove, unde, cu doar câteva zile în urmă, Steve Anderson se pregătea să pledeze vinovat pentru uciderea lui Brooke Donovan. Dar în urma raportului medico-legal, care atestă faptul că Brooke Donovan a fost lovită cu un obiect contondent înainte de căderea de pe stânci, acuzația

inițială de omucidere involuntară s-a transformat în omor calificat.”

Tessa Hopkins face câțiva pași, așezându-se în fața mulțimii care continuă să scandeze.

„Printr-o turnură șocantă a evenimentelor, Anderson refuză acum să-și mai recunoască vinovăția. Și, deși poliția declară în continuare cu fermitate că dovezile îl plasează pe Anderson la locul crimei din seara aceea, jurnaliștii KWB au intrat recent în posesia unor detalii explozive, care pun sub semnul întrebării întreaga investigație asupra morții lui Brooke Donovan.”

Trage adânc aer în piept. Acum e momentul ei de glorie.

„Surse anonime au dezvăluit faptul că Matthew Donovan, tatăl vitreg al lui Brooke Donovan, a fost, de asemenea, considerat suspect în cazul dispariției primei sale soții, Penny Jefferson, în 1997, pe când purta numele de Paul Bradford. Poate că numele vi se pare cunoscut. Și asta pentru că familia Bradford deține cea mai mare companie media din lume. Practic, e cea mai bogată familie din America. Trupul lui Penny Jefferson n-a fost niciodată găsit. Familia ei a declarat-o oficial moartă un an mai târziu. La scurt timp, Paul Bradford a dispărut în mod misterios din viața publică.”

Pe ecran, apar două fotografii. Una îl înfățișează pe Paul Bradford, chipeș și fericit, cu maxilarul proeminent și ochii de un albastru pătrunzător. Cealaltă îl surprinde pe Matt Donovan, la fel de chipeș, dar ceva mai în vârstă, cu părul negru, bătând spre gri, cu nasul puțin mai ascuțit și maxilarul nu atât de proeminent.

Dar are ochii la fel de albaștri și de sfredelitori.

— Uau! murmur eu. E uluitor să vezi pozele astea atât de mari, una lângă alta.

— La naiba! șoptește Alice.

Chipul Tessei apare din nou pe ecran.

„Informațiile pe care le avem arată că Paul Bradford a încetat să mai existe la un an după dispariția lui Penny Jefferson. Matt Donovan apare în Castle Cove câțiva ani mai târziu, acceptând funcția de profesor de istorie și antrenor de baschet la liceul Castle Cove. Probabil că acum vă puneți o mulțime de întrebări. De ce ar mărturisi Steve Anderson comiterea crimei pentru ca apoi să retracteze deodată? Unde se afla Matt Donovan în noaptea crimei? Sursele noastre susțin că, deși Donovan are un alibi pentru o mare parte din seara respectivă, nu poate să dovedească unde a fost între miezul nopții și ora două dimineața, răstimpul în care, conform raportului medico-legal, Brooke Donovan a fost ucisă. Are, de asemenea, numeroase datorii, iar documentele obținute de jurnaliștii KWB demonstrează faptul că, în eventualitatea morții lui Brooke, persoana cunoscută în Castle Cove sub numele de Matt Donovan urma să moștenească cinci milioane de dolari.”

Face o pauză, apoi continuă:

„Ne punem acum întrebarea: Ce știa Departamentul de Poliție din Castle Cove despre Matt Donovan în momentul dispariției lui Brooke? Este familia lui Paul Bradford... implicată în pledoaria inițială a lui Steve Anderson? Sunt multe întrebări la care autoritățile trebuie să răspundă în

săptămânile viitoare și, după cum puteți vedea, mulți oameni vor răspunsuri.”

Camera de filmat își mută obiectivul spre stânga.

— O, Doamne! spune Alice.

Vedem o mulțime de oameni, îmbrăcați cu toții în tricouri negre cu #CastleCoveCorrupt, ca la înmormântarea lui Brooke, scandând fără încetare. Au și pancarte acum, pe care scrie: Poliția din Castle Cove e coruptă. CastleCoveCorrupt. Vrem adevărul. La închisoare cu Donovan!

Bun, aprobă o parte din mine. Așa-i trebuie aceluia detectiv oribil.

Tessa Hopkins se mută acum spre dreapta și o vedem deodată pe Ricky Randall, cu o mină gravă pe chip, îmbrăcată în același costum negru pe care îl purta la bar. Pare mai tânără afară, în bătaia soarelui. Arată mult mai îmbătrânită în atmosfera întunecată de la Moon Landing.

„O am alături pe Ricky Randall, avocata lui Steve Anderson. Domnișoară Randall, ce-mi puteți spune despre noile informații-bombă din acest caz?”

Ricky trage adânc aer în piept înainte să vorbească. Mă întreb dacă are emoții. Nu e un caz oarecare de atac cu burgeri. E o adevărată explozie.

„Nutresc convingerea că mai mulți potențiali suspecti nu au fost investigați cu minuțiozitate la începutul anchetei, printre care și domnul Donovan. Deși nu pot să dezvălui anumite informații cu privire la dovezile împotriva

domnului Donovan, pot să declar cu tărie că sunt ferm convinsă de nevinovăția clientului meu, Steve Anderson. Cred că pledoaria sa inițială este rezultatul direct al unei manipulări financiare bazate pe complicitate. Cred că Departamentul de Poliție din Castle Cove este responsabil pentru această situație, iar eu le voi face dreptate lui Brooke Donovan și lui Steve Anderson.”

Tessa Hopkins se uită din nou la camera de filmat.

„Ben, după câte vezi, acesta e doar începutul. Când l-am întrebat pe detectivul Thompson, cel care conduce ancheta cazului, dacă Matt Donovan sau alți suspecți au fost investigați cu minuțiozitate înainte ca Steve Anderson să facă o mărturisire – credem noi – forțată, răspunsul lui a fost: Fără comentarii. Când ne-am dus astăzi acasă la domnul Donovan, nu ne-a răspuns la ușă. Purtătorul de cuvânt al familiei Bradford a refuzat, de asemenea, să comenteze situația. Nu știm deocamdată dacă Donovan a apelat la serviciile unui avocat. Vă ținem la curent cu desfășurarea acestei povești.”

Alice dă televizorul pe mut și scoate un țipăt.

— E fantastic! strigă ea, încântată, dansând prin fața mea pe covorașul de pluș.

Îmi vibrează telefonul. Îl scot. Nu recunosc numărul.

Mi-e dor de tine și de mama ta.

Inima îmi stă în loc.

— Iris?

Vocea lui Alice pare un pumnal ascuțit.

— Iris, ce s-a întâmplat?

Telefonul îmi vibrează din nou. Îl verific, cu mâini tremurânde. Dă, Doamne, să nu fie el! Nu e. E Spike. Răsuflu ușurată.

LA DRACU' TE UIȚI LA ASTA? PE CANALUL 10, ACUM

Îmi ridic privirea. Alice stă pironită cu ochii în ecranul televizorului în timp ce canalul KWB prezintă imagini în direct cu un SUV negru, care gonește pe autostradă, urmărit de câteva mașini de poliție.

Presupus suspect dintr-un caz de crimă surprins în timp ce încearcă să fugă de autorități, scrie pe burtiera de pe ecran. Antrenor de liceu, anchetat pentru moartea fiicei sale... vești legate de dispariția primei sale soții... posibilă schimbare de identitate...

— O, Doamne! murmură Alice. Dumnezeu mare! E...

— Antrenorul, îi spun, încercând să-mi păstrez tonul calm al vocii.

Bag telefonul în rucsac și îmi îndes mâinile sub coapse ca să nu mi le vadă tremurând. A FUGIT!!! scrie Spike.

— Ei bine, spune Alice, pe un ton neutru, lucrurile escaladează, nu-i așa?

— Da, îi răspund, cu glas pierit. Fără îndoială. Blochez numărul Creaturii.

TRANSCRIEREA INTERVIULUI CU MATTHEW DONOVAN
CAZUL #2987A

INTERVIU ÎNREGISTRAT, 12 NOIEMBRIE

LOCUL: DEPARTAMENTUL DE POLIȚIE DIN CASTLE

COVE

CONDUS DE OFIȚERUL M. THOMPSON & OFIȚERUL J. METZ

21:47

Thompson: Ei bine...

Thompson: Iată-ne ajunși și aici! Nu pot să spun că ne-am așteptat la asta.

Thompson: Ce-ar fi să-mi spui ce nume să folosesc - Matt Donovan sau Paul Bradford?

[pauză]

Thompson: Am nevoie de un răspuns.

Matthew Donovan: Numele meu în acte e Matthew Donovan.

Metz: Ți-ai luat acest nume după dispariția primei soții, Penny Jefferson?

Donovan: Da.

Thompson: Avocatul tău, Aaron Mathison, e prezent, corect?

Aaron Mathison: Corect.

Thompson: De ce ai fugit, Matt?

[șoapte imperceptibile]

Thompson: Te rog să vorbești în microfon.

Donovan: Voi n-ați fi fugit?

Metz: Răspunde la întrebare, te rog!

Donovan: Pentru că mă considerați vinovat. Credeți că mi-am ucis fata, dar nu e adevărat. Nu mi-am ucis nici prima soție. Dar după povestea aia... de ce n-aș fugi? Am fost nevoit să-mi schimb complet viața. N-aveți nicio dovadă împotriva mea.

Mathison: Matt, te rog!

Thompson: Unde ai fost între 22:30 și 02:00, în noaptea de 31 octombrie?

Donovan: Am corectat niște lucrări. V-am spus deja. Apoi am fost la cineva. La o prietenă.

Metz: Fiica ta ți-a scris trei mesaje, Matt. Nu i-ai răspuns la niciunul. De ce?

Donovan: Corectam lucrările. Eram ocupat. Ne certaserăm. Aveam amândoi nevoie de puțin timp. Thompson: V-ați certat din cauza banilor? Mathison: Îl sfătuiesc pe clientul meu să nu răspundă.

Thompson: Notat. Matt, trebuie să-ți spun că ești într-o mare belea. O să fiu cât se poate de sincer. Un tip bogat, suspect în cazul de dispariție al primei soții. Trupul ei n-a fost găsit niciodată. Un an mai târziu, dispare și el de pe fața pământului. Apoi reapare, sub un alt nume, cu o nouă viață, o altă soție și mulți bani. Dar nu atât de mulți pe cât ți-ai fi dorit, corect? Victoria ținea cam strâns baieralele pungii, nu?

Donovan: Am iubit-o. Nu m-au interesat banii ei. Am acceptat toate deciziile financiare ale mamei sale.

Thompson: Ai spus că te-ai certat cu Brooke. Erai îndeajuns de furios ca s-o omori? Aveai nevoie de banii din testament?

Mathison: Îl sfătuiesc pe clientul meu să nu răspundă.

Donovan: Sunteți de milioane, pe cuvântul meu!

Mathison: Îl sfătuiesc pe clientul meu să păstreze tăcerea.

Donovan: N-aveți nicio dovadă împotriva mea. E doar o...

Thompson: Matt, ești un antrenor extraordinar, nu? Îmi plac meciurile! N-am pierdut niciunul.

Donovan: Îmi iubesc profesia.

Thompson: Multe premii, trofee, avantaje acordate de oamenii de afaceri din zonă. Adidași primiți gratis de la compania Foot Locker. Go, Cougars!

Metz: Go, Cougars!

Thompson: Matt, în vară, ai primit trofeul Youth Basketball Coach Award din partea YMCA, corect? În jur de 30 august, nu?

Donovan: Corect.

Thompson: Probabil că ai petrecut o noapte pe cinste. Cum te-ai distrat?

Donovan: Nu-mi aduc aminte. A avut loc o ceremonie. Am luat masa cu iubita mea, acasă la ea...

Metz: Care dintre ele?

Donovan: Carol Westmacott.

Thompson: E greu, probabil, să le mai ții șirul.

[tăcere]

Thompson: Matt, poți să-mi spui de ce astăzi, când ți-am percheziționat casa ceva mai devreme, am găsit trofeul Youth Basketball Coach Award pătat de sânge uscat? Am mai găsit și un adidas a cărui talpă pare să se potrivească cu urmele descoperite în pădure și la punctul de belvedere.

Donovan: Poftim? O, nu! Nu. Nu se poate!

Mathison: Îl sfătuiesc pe clientul meu să nu mai răspundă la alte întrebări.

Donovan: Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă așa ceva! Că-mi faceți una ca asta! Nu vreau să mai trec încă o dată prin așa ceva. Nu știți cu cine vă puneți... Mathison: Domnule Donovan, vă rog!

Metz: Familia ta ar face orice pentru tine, nu-i așa, domnule Donovan? Dragostea unei mame face minuni.

Donovan: Sunteți de-a dreptul odioși. Credeți că nu cunosc miza din spatele acestui joc? Dacă pic, vă trag după mine, să fiți siguri de asta!

Thompson: În acest moment, domnule Donovan, vă arestez pentru uciderea lui Brooke Levy Donovan.

Capitolul 34

ALICE

18 NOIEMBRIE 12:15

„Adevărul e rareori învăluit în romantism.”²⁵

AGATHA CHRISTIE, E UȘOR SĂ UCIZI

²⁵ Traducere de Doina Topor, Simina Andreea Sprințeroiu și Miruna-Luiza Sprințeroiu, editura Excelsior-Multi Press, București (n. t.).

STEVE A DEVENIT CELEBRU. A fost eliberat din închisoare și toată lumea vorbește despre el pe internet de parcă ar fi un Jean Valjean²⁶ din Castle Cove. Dispuns să-și asume vina pentru o crimă pe care n-a comis-o doar ca să-și întrețină familia. Ca să asigure viitorul surorii lui. Și-a câștigat practic 100 000 de urmăritori pe TikTok de săptămâna trecută, lucru realmente uluitor dacă ne gândim la faptul că n-a postat niciodată nimic pe canalul lui. Ultima oară când am auzit despre el, zbura la Chicago cu un avion privat, pentru un interviu la CNN cu Jefferson King. Firește că va avea probleme, în final, deoarece e posibil să fi acceptat să fie mituit, dar deocamdată nimeni nu pare interesat de acest subiect. Toată lumea îl vede ca pe un erou.

Bipăitul telefonului mă anunță că am primit o nouă alertă, de data asta privind ancheta internă efectuată în Departamentul de Poliție din Castle Cove. Au trimis deja câțiva oameni în concediu administrativ – printre care și pe Bertie, polițista care m-a dat afară, fără menajamente, din secție doar cu câteva săptămâni în urmă – și mass-media crede că vor urma și alte concedieri. Mi-am imaginat că Thompson avea să fie printre primii plecați, dar, conform spuselor lui Ricky, a fost reabilitat – se pare că nu e un polițist corupt. Doar un ticălos. Iar Greta Bradford se află acum sub anchetă judiciară pentru influențarea și mituirea unui martor, lucru care nu reprezintă numai un subiect de interes național, ci a ajuns și în presa internațională. Ricky a acordat ieri un interviu pentru BBC.

La început, mi-a plăcut să primesc aceste actualizări, dar acum încep să mă scoată din sărite. Toate aceste discuții

²⁶ Protagonistul romanului *Mizerabilii*, de Victor Hugo (n. t.).

despre Ricky, Tessa și ticălosul de Thompson, fără ca nimeni să pomenească ceva despre rolul nostru. Și asta din cauza lui Iris, care a insistat să rămânem surse anonime. Am fost de acord inițial, căci nu voiam ca cei din familia Bradford – sau Thompson – să se răzbune pe noi, dar acum... pe bune! Am rezolvat cazul și am salvat de la închisoare un om nevinovat, dar nimeni nu știe nimic despre asta.

Trântesc ușa dulapului și pornesc pe hol cu un gust amar în gură. După rezolvarea unui caz, Hercule Poirot era ridicat în slăvi. Toată lumea îi spunea că e cel mai mare detectiv din lume! Oamenii îl priveau cu venerație. Nu am nevoie de toate astea, dar ar fi frumos ca meritele să ne fie recunoscute. Mă bucur că se va face dreptate odată cu arestarea antrenorului și trimiterea sa în judecată, dar am avut și eu contribuția mea. Și chiar substanțială. Pentru prima oară în viață, am făcut ceva cu adevărat important. Și nu știe nimeni.

Mă îndrept spre bibliotecă, unde urmează să mă întâlnesc cu Iris, un loc în care n-am fost niciodată. Sinceră să fiu, nici n-am știut că școala noastră are o bibliotecă până nu mi-a propus Iris să ne întâlnim acolo.

Împing ușile mari și duble și o găsesc stând la una dintre mesele lungi din mijlocul sălii, cu laptopul în față. E singura de aici, cu excepția bibliotecarei, care stă în picioare la biroul din față și își face de lucru cu un vraf de cărți. Apreciez tăcerea. E plăcut. Calm. O să vin aici mai des, îmi spun în gând. Poate că... o să și studiez.

Iris îmi face cu mâna când mă vede apropiindu-mă.

—Bună!

—Bună! Îi răspund și mă strecor pe scaunul de alături. Ai auzit ultimele vești despre Steve? De interviul de la CNN? Adică, ce pana mea! Cum rămâne cu cei care au rezolvat cazul? Îmi place că toate meritele îi revin Tessei. N-a făcut decât să deschidă un dosar cu informațiile furnizate de noi. Nici măcar...

Mă opresc când realizez că Iris mă scrutează cu privirea.

—Ce e? o întreb pe un ton răstit.

—Alice!

Pare supărată. Oftează adânc, cu ochii pironiți în tastatura laptopului.

—Nimic. Nu contează.

—Ce anume nu contează?

Știu că sunt în toane proaste, dar credeam că ea, dintre toți ceilalți, o să mă înțeleagă.

—Ăăă... N-am făcut-o pentru glorie, nu, Alice? Am făcut-o de dragul lui Brooke.

Își înclină capul într-o parte, cercetându-mă îndelung. Îmi încleștez maxilarul.

—Nu. Dar... e singurul lucru pe care l-am făcut bine în viață. Speram că, după povestea de astă-vară, toată lumea din orașul ăsta blestemat o să mă vadă cu alți ochi. Că poate părinții mei se vor simți mândri de mine. Că poate vor sta cu mine mai mult de câteva secunde. Vreau puțină recunoaștere cer prea mult?

Lovesc, tare, masa cu pumnul și Iris încremenește, cu ochii ațintiți asupra lui.

— Scuze! murmur. Am... nu contează. E-n regulă. Înghit în sec. Doamne, îmi pierd cumpătul! De când țin

discursuri emoționale? Îmi dau părul la o parte de pe față și îmi îndrept umerii.

— Nu contează. Gata, m-am liniștit! Mi-am spus oful. E timpul să merg mai departe.

Îmi flutur mâna prin aer.

Iris îmi scrutează chipul cu privirea, apoi dă din cap.

— În regulă. Dacă spui tu... Alice, sunt aici... dacă vrei să stăm de vorbă. Despre cele petrecute astă-vară. Despre părinții tăi. Sau despre ce vrei tu. Bine? Asta înseamnă să ai prieteni.

Înghit în sec. Cu siguranță, nu asta însemna să ai prieteni în cazul Elitelor – cel puțin nu de anul trecut când legătura mea cu Brooke a început să scârțâie. Totul era numai remarci sarcastice și complimente false. Poate că aș putea totuși să am încredere în Iris cu lucrurile care contează. Ar fi frumos să am o prietenă, pe cineva cu care să pot vorbi cum făceam cândva cu Brooke.

—Trebuie să mă duc la baie, spune Iris, ridicându-se în picioare. Mă întorc repede, adaugă, uitându-se în jos la mine. E-n regulă dacă te las puțin singură aici?

—Firește, îi răspund, cu un zâmbet pe buze, fluturându-mi degetele prin aer în semn de r[mas-bun.

Telefonul îmi bipăie din nou. La un moment dat, săptămâna trecută, am ajuns pe grupul ăsta cu Park și cu Kennedy, unde cele două vorbesc în principal despre băieți – Kennedy pomenește mereu de noaptea de Halloween petrecută în brațele lui Cole, ceea ce e greșos, dar, datorită acestor discuții, am realizat că eu și Iris – eu, mai bine zis – am dat un mic rateu în ancheta noastră. Nu mai are nicio importanță acum, firește, dar se pare că, în noaptea aceea, Cole a părăsit-o pe Kennedy în jurul orei 00:30. N-au petrecut toată noaptea împreună, cum mi-am imaginat. Practic, cunosc mult prea multe detalii despre seara aceea.

Acum, Kennedy și Park vorbesc încântate despre un producător de la Lifetime Channel, care l-a contactat pe tatăl lui Kennedy în ideea de a transpune pe ecran povestea petrecută în Castle Cove. Kennedy e convinsă că, în rolul ei, va fi distribuită o actriță uluitoare.

Le citesc un timp discuțiile, fără prea mult interes, până să-mi dau seama că Iris stă cam mult la baie și că mă plictisesc. Cum laptopul ei a rămas deschis lângă mine, îmi vine ideea să fac niște cumpărături online cât timp o aștept. Mă pregătesc să accesez Google când realizez ce văd pe ecran.

Pensiunea Whispering Pines.

De ce tot caută Iris locul ăsta? Mă uit pe site, dar pare să fie doar un motel ieftin undeva în nord. Nu-i înțeleg obsesia pentru o pensiune de doi bani.

Apoi, în colțul din dreapta de sus al laptopului, apare un e-mail. De la pensiunea Whispering Pines. Îl accesez, fără să mă gândesc.

Dragă Iris,

Îți mulțumesc pentru interesul acordat. Da, oferim reduceri pentru închirierea lunară a camerelor. Din câte înțeleg, ai vrea să vii la noi la sfârșitul lunii și să stai o perioadă mai lungă. În general, de sărbători, suntem destul de aglomerați, așa că îți sugerez să faci rezervare din timp, imediat cum ți-ai concretizat planurile.

Cu drag,

Rosalind White, manager & proprietar

Citesc e-mailul de câteva ori, în timp ce inima îmi bate tot mai frenetic în piept. De ce vrea Iris să închirieze o cameră într-o pensiune din nord? Vrea să plece din oraș? Poate că tatăl ei nu e un tip prea cumsecade, dar cum să facă una ca asta după tot ce s-a întâmplat? După tot ce-am făcut împreună? După discursul pe care abia mi l-a ținut?

Tocmai începeam să cred că pot să am încredere în ea, că am o prietenă adevărată pe care pot conta pentru prima dată de la Brooke, dar e evident că îmi ascunde lucruri extrem de importante. Măinile încep să-mi tremure. Trebuie să plec de aici.

Fără să-mi mai bat capul să închid e-mailul, îmi iau geanta de pe podea și mă pregătesc să-mi iau tălpășița cât mai departe de mincinoasa asta, când aud o voce în spate.

— Alice, unde pleci?

Mă întorc, cu ochii scăpărând scânteii, și o văd pe Iris în spatele meu, cu o expresie perplexă pe chip.

Privește laptopul, cu e-mailul încă deschis pe ecran, apoi se uită din nou la mine.

—Te-ai uitat prin laptopul meu? N-ai niciun drept să-ți bagi nasul în lucrurile mele, Alice.

—Ce e în Whispering Pines? o întreb eu.

Poate că există o explicație logică. Poate că există un motiv pentru care mă respinge de fiecare dată când îi pun o întrebare despre viața ei personală, despre tatăl ei sau despre locul ăsta.

Mă privește tăcută, cu mâna încleștată pe spătarul scaunului pe care am stat doar cu câteva clipe în urmă.

— Ce e în Whispering Pines? repet eu.

Buzele-i tremură o clipă și mă gândesc că o să-mi răspundă. Își lasă apoi capul în pământ, clipind de câteva ori, dar când și-l ridică din nou și-mi întâlnește privirea, ochii îi scapără scânteii.

—Cine te crezi de-mi scotocești prin lucruri? Nu ești buricul pământului, Alice Ogilvie!

—Ce aveai de gând să faci, Iris? Să te muți într-un motel dintr-un loc uitat de lume? Aveai măcar de gând să-mi spui înainte să pleci? Am crezut că suntem prietene.

Vocea îmi tremură. Iris mijește ochii.

— Crezi că suntem prietene? mă întreabă, râzând sardonice. Asta-i chiar amuzant! Nu știi absolut nimic despre mine. Știu că ești obișnuită ca prietenii tale să fie de suprafață, dar să-ți spun ceva, Alice, asta nu e o prietenie adevărată.

Iris își încleștează buzele.

— Ce e în laptopul meu nu e treaba ta. Asta e marea ta problemă, știi? Crezi că totul se învârtă în jurul tău. Îți imaginezi că moartea lui Brooke îți oferă ocazia să-ți răscumperi greșelile. Dar nu despre tine e vorba.

Rămân cu gura căscată. Frustrarea și tristețea ce mi se cuibăriseră mai devreme în suflet dispar ca prin minune, lăsând locul unei stăpâniri de sine aproape letale. Iris își închipuie că mă cunoaște? Crede că a văzut adevărata față a lui Alice Ogilvie? Nu, nu mă cunoaște deloc.

—Cine ești? o întreb, în timp ce totul devine clar ca lumina zilei.

—Poftim? îmi răspunde Iris, încruntată. Ce vrei să spui?

—Cine ești cu adevărat? repet, ridicând glasul. O ratată, care a primit sarcina să-mi dea meditații? Crezi că ceva din toate astea are legătură cu tine? N-ai vrut decât banii. Onorariul pentru meditații și recompensa pentru descoperirea celui care a ucis-o pe Brooke.

La auzul cuvântului bani, îi pică fața și știu că mi-am atins ținta.

— De ce-ai nevoie de banii ăștia? În afară, firește, de motivele evidente. Interesant că vorbim tot timpul despre

mine, adaug, fluturându-mi mâna prin aer. Dar tu, Iris, ce poveste ascunzi? Singura dată când am fost la tine acasă, erai un car de nervi. Și ce relații ai cu bărbatul din parcare? Știi că e tatăl tău...

Iris trage adânc aer în piept, cu o grimasă în colțul gurii, și șovăi ușor, căci ceva îmi spune că am mers prea departe.

În sală se așterne o tăcere apăsătoare, care mă sufocă. Pe de o parte, aș vrea să mă retrag – să-mi cer iertare și s-o rog pe Iris să uite tot ce-am spus –, dar cuvintele ei îmi răsună prin minte. Crezi că totul se învâрте în jurul tău. Dar nu despre tine e vorba. Își imaginează oare că singurul motiv pentru care m-am implicat în povestea asta e propria-mi glorie? Da, firește, am fost puțin supărată că n-am primit mulțumirile pe care le meritam, dar am făcut totul de dragul lui Brooke. Pentru că, indiferent ce cred ceilalți, am ținut la ea. Și îi duc dorul. Simt un nod în gât.

Iris deschide gura să spună ceva, dar până s-o facă, suntem întrerupte de o voce. Bibliotecara, care stătuse până atunci într-un colț, se află acum lângă noi.

— Scuzați-mă, fetelor! spune ea, uitându-se când la mine, când la Iris. Nu știu dacă vă dați seama de asta, dar acesta e un loc în care trebuie să fie liniște. Îmi pare rău că vă certați, dar trebuie să vă rog s-o faceți în altă parte.

Îmi plimb limba pe buze și îi dăruiesc un zâmbet fermecător.

— Ne cerem scuze. E-n regulă. Tocmai plecam. Încuviințează din cap și se întoarce la biroul ei.

Dau să plec, dar înainte s-o fac, mă aplec spre Iris și îi șoptesc printre dinți:

— Elementul-surpriză, Iris: dacă o să încaseze cineva recompensa, eu sunt aia. Eu am anunțat dispariția lui Brooke. Iar Brooke a fost cea mai bună prietenă a mea. Practic, fac parte din familia ei. Tu ești un nimeni. N-o să vezi nicio centimă din banii ăia. Și mai știi ceva? Ești concediată. S-a terminat cu meditațiile tale. Le-am încheiat. Dar am și o veste bună – plata pentru ele te așteaptă în biroul lui Westmacott. De vreme ce, oricum, numai asta te interesează. Pe curând, ratato!

Îmi arunc geanta pe umăr și mă îndepărtez.

Capitolul 35

IRIS

18 NOIEMBRIE 12:45

NU-MI VINE SĂ CRED că am fost atât de proastă. M-a făcut ratată.

Străbat holurile cu pași repezi, în drum spre biroul lui Westmacott, ciocnindu-mă practic cu toți cei pe care îi întâlnesc în cale. O urăsc acum pe Alice Ogilvie cu o feroare mistuitoare. Cu fiecare fibră din trup. Cum a aflat de tata? Ce făcea pe la spatele meu? Dacă voia să știe, ar fi putut să mă întrebe direct, nu să pretindă că sunt un alt puzzle de dezlegat, la fel ca Brooke. Nu că i-aș fi spus totul – i-aș fi spus, poate, câte ceva –, dar ar fi putut, cel puțin, să mă întrebe direct dacă voia atât de mult să știe.

Deși, sinceră să fiu, ce i-aș fi spus la urma urmei? Cum ai putea să-i dezvălui unei să zicem prietene faptul că tatăl tău te lovește – și pe tine, și pe mama ta? Nici măcar poliția nu se sinchisește.

Mama mă-sii! Iisuse Hristoase, plâng pe holurile școlii, lucru pe care nu-l vezi prea des. Fetele alea idioate din clanul Elitelor, Kennedy și Park, trec pe lângă mine și încep să șoptească. S-o ia dracu' pe Kennedy! Mâine o să cer să fac cu altcineva orele de laborator de la biologie. S-o care altcineva în spate! Copiii ăștia, cu privilegiile lor. Mi se face greață. Trec prin viață îngropați în puf.

Cum am fost atât de proastă? Alice are dreptate. Nu aveam cum să pun mâna pe banii ăia. Lilian doar s-a jucat cu mine, nu-i așa? Mi-a spus de Penny Jefferson doar ca să-i fac treburile murdare. Sau poate ca să se distreze, să vadă cât de departe va merge fata săracă pentru bani, ce ar fi dispusă să facă. Și eu care mă credeam mare detectivă! Știam că n-ar fi trebuit niciodată să mă încurc cu una ca Alice Ogilvie. Notele mele au avut de suferit. Am început să chiulesc de la ore. Am sărit de la un balcon.

Lilian Levy s-a înșelat la Moon Landing. Nu sunt inteligentă. Nu sunt inteligentă. A fost tot timpul acolo, în fața mea, dar am refuzat să văd. Faptul că nu voi obține niciodată recompensa dacă antrenorul era făptașul.

La fel cum am refuzat să văd și adevăratul chip al lui Alice. Latura ei manipulatoare și urâtă. Faptul că singurul lucru pe care și l-a dorit a fost celebritatea. Și ca lumea să o placă din nou.

M-am lăsat prinsă în mreje, imaginându-mi că ea e altfel. Mi-am permis să mă deschid puțin și uite ce s-a întâmplat,

pentru că asta pățești când lași garda jos. Oamenii scot pumnalele. Și te înjunghie pe la spate.

Ciudato, murmură cineva. Du-te să plângi în baie, tocilaro!

Mă opresc în fața ușii de la biroul lui Westmacott și îmi șterg lacrimile cu furie.

Mă urăsc. Pentru că am fost atât de proastă încât n-am plănuit cum trebuie treaba cu banii. Și pentru că semăn... cu Alice.

Alice voia recunoaștere. Eu am vrut bani. Amândouă am pierdut. Amândouă suntem niște mincinoase.

Urăsc Castle Cove.

Dau să bat la ușă, dar vocea lui Westmacott răzbate deodată dincolo de ea.

— Nu, vreau doar să-i las un mesaj. E permis, nu? De ce e atât de greu de înțeles? Nu poate să primească telefoane?

Îmi retrag mâna de la ușă.

— Da, știu că poate să mă sune dacă vrea, dar trebuie să-i las un mesaj. Nu puteți să-l notați?

Vorbește pe un ton strident și, sinceră să fiu, puțin înspăimântător. Aud apoi receptorul trântit în telefon și vocea îndurerată a lui Westmacott.

— Voiam doar să-l ajut.

Dau să plec, căci e evident că Westmacott are o oarecare problemă, când Cole Fielding trece prin preajmă, cu părul

răvășit pe față ca de obicei, de o frumusețe aproape sublimă.

Îmi zâmbește. Mi-e rușine de mine când îi zâmbesc și eu, dar arată realmente de milioane și nu mă pot abține. Am făcut o pasiune pentru el. Nu sunt tâmpită. Mai e și Spike, dar...

Dacă n-ar fi atât de pornit s-o facă pe băiatul rău de liceu, cu motor și geacă de piele, ar fi un tip aproape decent. Doar că azi poartă altceva, un soi de haină sport, de la un magazin second-hand, cu tot cu petice pe coate.

Din păcate, asta îl face și mai atrăgător.

— Nu fi timidă, Adams, toată lumea are nevoie de câte o ședință în fotoliul-puf.

Întinde mâna și bate în ușa biroului lui Westmacott, apoi râde.

—Imediat! strigă ea dinăuntru. O clipă!

—Mulțumesc, Fielding.

— Îmi place să glumesc cu tine, Iris. Radiezi de încântare și ești de-a dreptul strălucitoare.

Chiar dacă inima mi se rupe în două și aș vrea să dau foc liceului, mă îmbujorez toată.

— Asta e, vezi? Ha! Tre' s-o tai. Intru în tură la Seaside Skate. Poate ne vedem acolo, îmi spune și îmi zâmbește din nou.

—Poate, îi răspund.

—Grozav! Pe curând, Adams! Și se îndepărtează pe hol. Ușa se deschide.

— Iris, intră, te rog! Îmi cer scuze, dar... nu mă simt prea bine.

Westmacott pare tulburată când se îndreaptă spre fereastră, uitându-se afară.

—Scuze, spun eu. Pot să vin altă dată.

—Nu, nu. E-n regulă. Am fost atât de zăpăcită în ultimul timp... Aveam programată o întâlnire și am uitat cumva de ea?

—Nu, voiam doar...

Cât mă urăsc pentru că mă bâlbâi! Adună-te, Iris!

—Alice Ogilvie a renunțat la meditații.

—Poftim? Întreabă doamna Westmacott, încruntată.

—M-a concediat, îi răspund. Nu vreau să intru în detalii. Nici nu mai contează. Dar mi-a spus că banii sunt aici. E adevărat? Pot să-i iau?

Westmacott scotocește prin birou.

— Da, iată-i! Mama ei pleacă adesea din oraș, astfel că face plățile în avans. A obținut note mai bune la sfârșitul semestrului, semn că ți-ai făcut bine treaba, dar sunt cam îngrijorată în momentul de față. V-ați certat? Am crezut că v-ați împrietenit.

Ține plicul în mână, departe de mine. Nu mai are unghiile atât de îngrijite ca altădată. Oja pare că se descojește.

— V-ați înșelat, îi răspund.

Doamna Westmacott dă să-mi ofere plicul, apoi șovăie, oprindu-se cu mâinile în aer.

Trei mii de dolari. E ceva, alături de celelalte economii pe care am reușit să le pun deoparte. Un total de 5 422 de dolari. Poate voi reuși s-o conving pe mama. Poate se va dovedi suficient. Ca să ajungem undeva.

— E totul în regulă, Iris? Știu că apele s-au cam tulburat în ultimul timp. Lucrurile au luat o turnură cu totul neașteptată, nu-i așa?

— Îmi vreau banii. Sunt ai mei. I-am câștigat. Ce zici de asta, Lilian Levy?

Doamna Westmacott dă din cap.

— Bine, Iris.

Îmi întinde plicul și i-l smulg practic din mână.

—Dacă nu mai e nimic altceva de discutat, data viitoare când ne vom vedea, aș vrea să vorbim despre facultăți și burse.

—În regulă.

Nimic nu mi-ar plăcea mai tare decât să-i spun că nu vom purta nicio discuție despre facultăți și burse, deoarece, cu banii ăștia și cu ceilalți puși deoparte, o s-o conving pe mama să ne urcăm în mașină și să plecăm unde-om vedea

cu ochii, pentru că aici nu mă mai așteaptă nimic. Absolut nimic.

Dar n-o fac. Îndes plicul în buzunarul hainei și dau să plec.

— În regulă, doamnă Westmacott. Pe curând!

Capitolul 36

IRIS

21 NOIEMBRIE 17:45

SPIKE, ZORA ȘI NEIL stau răsfirați prin sufrageria lui Spike. Eu stau pe fotoliu, cu picioarele la piept, și am un gol în stomac. N-am vrut să vin. Voiam doar să mă ascund în camera mea, sinceră să fiu, dar m-a convins Spike: „Nu vrei să pierzi asta! Lucrurile devin tot mai interesante. Și nu uita că am avut cu toții o mică contribuție în toată povestea asta! E grozav, într-un fel.”

Zora își ridică ochii din telefon.

—Vine și prietena ta?

—Nu, îi răspund, încruntată.

—Erați nedespărțiți. Ce s-a întâmplat?

—Ne-am certat.

Spike ridică din sprâncene.

—Voi două? Păreați lipite una de cealaltă. Nu e în regulă. Te simți bine?

—Bătaie între fete, bătaie între fete, murmură Neil.

—Hai, frate, mai taci odată! Îl muștră Zora, aplecându-se spre mine. Ce s-a întâmplat?

Nu prea știu cum să-i descriu cearta cu Alice. Cum să-i explic că ne-am certat pentru că Alice spera ca la final să primească laude? Că mi-a aruncat în față lucruri pe care încerc să le țin ascunse?

Nici ei nu-i place să vorbească despre viața sa și n-am reușit să aflu toată povestea ei, dar fata asta... ar putea fi chiar mai singură decât mine. Unde sunt părinții ei? Prietenele ei sunt niște snoabe superficiale, care încearcă să se drogheze una pe alta ca să-și fure iubiții. Cea mai bună prietenă a ei a fost ucisă. Și a urât-o (pe bună dreptate) pentru că i-a suflat iubitul de sub nas, apoi prietena ei... a murit. Gândul mă face să mă înfior. Ultimul sentiment pentru un prieten înainte să moară a fost ura. Toate astea... se pot dovedi copleșitoare.

Dar n-am insistat niciodată să-mi spună mai mult. Poate ar fi trebuit s-o fac.

Mă simt copleșită de tristețe. Pentru că, în ciuda faptului că sunt supărată pe ea, știu, în adâncul sufletului, că tot ce și-a dorit Alice până la urmă a fost dragostea celor din jur. Nu se știe pe unde sunt părinții ei, iar ea a crescut într-o casă megaimensă și frumoasă, e adevărat, dar pustie, alături de o femeie cumsecade, dar... cine o iubește pe Alice cu adevărat? Unde sunt cu toții? Da, l-a tratat, cel mai probabil, pe Steve ca pe un obiect, iar el a părăsit-o și

s-a îndrăgostit de altcineva. Atunci Alice se hotărăște să dispară pentru ca celor din jur să le fie dor de ea.

Cât de trist e asta?

Apoi își imaginează că poate să repare lucrurile și să-și recapete viața de odinioară, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Prefăcându-se că dispariția ei nu s-a petrecut niciodată. Fata asta are o latură întunecată... să plece pur și simplu în felul ăsta.

Dar asta e ceva ce înțeleg.

Cum să-i explic însă Zorei că m-am certat cu Alice și pentru că eram supărată la gândul că nu voi primi banii de recompensă? Asta n-ar da bine deloc.

— Ă, arăți de parcă ți-ar trece prin minte o grămadă de lucruri interesante! spune Zora. Nu vrei să ni le împărtășești și nouă?

Am lacrimi în ochi. Oare Zora mi le vede? Mă uit repede în jos, la telefon, unde aș vrea să văd un mesaj de la Alice, dar nu e nimic.

La naiba! Mi-e dor de Alice Ogilvie.

Ăsta-i adevărul. Am văzut-o la școală săptămâna trecută și n-am fost deloc încântată. Am crezut că o să treacă din nou în tabăra Elitelor, dar m-am înșelat. Stătea singură în cantină și se uita prin telefon.

— Parcă ești Westmacott, Zora, spune Neil, râzând. Hai să ne împărtășim gândurile! Nu vrei să te așezi în fotoliul-puf? o imită el pe consiliera școlii.

Zora pufnește.

— Ați văzut că au demarat o anchetă? În Departamentul de Poliție din Castle Cove? Pentru abuz în serviciu?

— *Anchetă, spune Neil, chicotind.*

— O, Doamne, mai taci din gură! Ai 17 ani, nu 7! strigă Zora.

— Sst! spune Spike. Începe.

Ne ridicăm cu toții privirile. Tessa Hopkins se află într-un studio frumos luminat, cu fața spre patru femei vădit stânjenite.

Westmacott, Sharon Yang de la cantină, care pentru noi va rămâne veșnic Madam Prânz, domnișoara Hollister, profesoara de algebră, și Patty Hansen, profesoara de istorie.

— Huooo! strigă Neil. Huooo, Patty, pentru nota proastă pe care mi-ai dat-o la testul cu Henric al VIII-lea!

„Mă aflu aici alături de patru dintre femeile care au avut o relație cu Matthew Donovan, acuzat acum de crimă. Săptămâna trecută a ieșit la iveală faptul că Donovan a purtat în trecut numele de Paul Bradford, fiind moștenitorul imperiului financiar al familiei Bradford. Sub această identitate, a fost considerat suspect în cazul dispariției primei sale soții, Penny Jefferson, cu mai bine de 20 de ani în urmă. Bradford și-a schimbat apoi numele și a

suferit o intervenție estetică pentru a evita notorietatea asociată cu acest caz și a locuit în Castle Cove, sub o identitate falsă, timp de mulți ani. Mama lui, Greta Bradford, este în prezent anchetată pentru influențarea și mituirea unui martor în cazul morții lui Brooke Donovan. S-a stabilit data pentru proces, iar Donovan se află în momentul de față după gratii. Invitatele mele din această seară și-au luat inima în dinți și au acceptat să ne vorbească despre omul Matt Donovan, așa cum l-au cunoscut.”

Camera video se retrage în așa fel încât să le putem vedea pe toate cinci. Westmacott stă în stânga, Madam Prânz Yang e în mijloc, iar alături se află domnișoara Hollister și domnișoara Hansen.

— Sper s-o întrebe pe Madam Prânz de ce a fost anulat meniul cu taco de marți, spune Spike. ăsta da breaking news!

Tessa Hopkins își trece mâna prin păr, gest care a devenit aproape o carte de vizită.

„Ce ne puteți spune despre omul pe care l-ați cunoscut drept Matt Donovan?”

Se așterne o tăcere apăsătoare, până când domnișoara Hansen se hotărăște s-o rupă în cele din urmă.

„Putea fi extrem de fermecător. Avea - are - niște ochi izbitori. Părea să te vadă cu adevărat. Să te înțeleagă.”

— Sau poate, spune Spike, pe un ton grav, încerca să-și dea seama cum să te împingă de pe stânci. Pare să fie un modus operandi în cazul lui.

„O, da!”, intervine Madam Prânz. „Te tratafoartefrumos.”

„Și ce cadouri îți făcea!”, spune domnișoara Hansen, plimbându-și degetele pe gâtul gol, acolo unde trona cândva un colier scump de perle, după cum am văzut din pozele postate pe Facebook, și care se află acum, conform spuselor lui Ricky Randall, în custodia poliției.

„Da, bijuteriile”, spune Tessa Hopkins. „Sau călătoriile făcute în weekend la Santa Barbara. Dar nu v-ați întrebat cum de-și permitea toate acestea? Dintr-un salariu de profesor și antrenor?”

Madam Prânz și domnișoara Hansen se uită una la cealaltă.

„Ei bine... avea bani. Mi-am imaginat că... Nu știu... Acum, că stau bine să mă gândesc, am crezut... ce zice lumea acum... Că folosea banii lui Brooke”, spune domnișoara Hansen, cu ochii în lacrimi.

„Mințea de înghețau apele”, intervine deodată Westmacott. „O știm acum prea bine. Dar îl credeai, pentru că bărbății drăguți sunt o raritate. Dai numai de jigodii până ai șansa să întâlnești cineva cumsecade. Îi eram atât de recunoscătoare!”

Își lasă ochii în pământ, cu buzele tremurând.

— Uf, Westmacott! spune Spike. Îmi rupi inima, fetiço. „Nu vezi anumite lucruri când ești îndrăgostit”, spune domnișoara Hollister, dând din cap.

Westmacott își ațintește privirea spre Hollister. Nu-i mai tremură buzele, dar ochii îi trădează... o durere copleșitoare.

— E complet aiurea, murmură Zora. Să stea toate laolaltă și să vorbească despre un tip pe care, poate, l-au iubit toate cu disperare. Apropo, are voie să facă emisiunea asta înainte ca antrenorul să ajungă la proces?

—Paul, spune Neil. Îl cheamă Paul Bradford.

—Ne-a fost antrenor, răspunde Zora.

—Nu cred că aspectul ăsta face parte din codul etic al Tessei Hopkins, îi spun eu Zorei. Dar sunt convinsă că nu pot vorbi despre anumite dovezi specifice.

—Pe nimeni nu interesează acum codul etic, intervine Neil, întinzându-se cât e de lung pe podea. Anderson a fost invitat la Oprah. Credeam că n-ai voie să profiți de pe urma unei crime.

—N-a comis el crima, îi răspund. Așa că poate să dea câte interviuri vrea și să facă și bani din asta.

—Apropo, Iris, spune Zora, avocata aia a ta cam zurlie nu ți-a spus dacă Steve nu e și el acuzat de ceva? La urma urmei, a declarat că e vinovat, apoi a retractat. Nu poate fi considerat sperjur? Doar s-a lăsat mituit și a mințit în declarații.

Degetele-mi zăbovesc deasupra telefonului.

— Poftim? Nu, nu știu. Nu mi-a spus nimic despre asta. Scrie-i odată, aud un glas în minte. Scrie-i un mesaj lui

Alice! Ar trebui să fie și ea aici. I-am putea fi prieteni. Bine, nu eu, nu pentru mult timp, dar Spike, Zora și Neil ar putea s-o integreze în cercul lor. Vor avea grijă de ea.

— S-a descurcat tipu', spune Neil. Cum de femeile astea n-au aflat una de alta?

„Hai să vorbim de... celelalte aspecte!”, spune Tessa, cu glas domol. „Povestea a început sub auspicii romantice, cu trandafiri, lumânări și băi cu spumă. Ce s-a întâmplat apoi?”

„I-am propus să ne căsătorim”, răspunde domnișoara Hansen, cu glas ferm. „Și a dat înapoi. A spus că asta nu se va întâmpla niciodată, că încă suferă după pierderea soției. Și că nu vrea s-o supere pe... Brooke.”

Westmacott are practic mâinile albe de cât de tare le ține împletite în poală.

„A doua soție”, intervine Madam Prânz. „Deprima n-a știut nimeni. Cel puțin, eu n-am știut.”

„Nici eu”, răspunde domnișoara Hansen.

„Și pentru mine a fost o surpriză”, spune Westmacott, cu glas domol.

Se face roșie la față ca racul.

„Cred că îl interesau doar femeile bogate”, spune Madam Prânz. „N-avea de gând să se însoare cu noi dacă n-aveam bani. Era evaziv în privința asta. Se tot plângea că...”

Domnișoara Hollister încuviințează din cap.

„... Că nu-i ajung banii pe care îi primea lunar pentru creșterea lui Brooke. Și că atunci când ea avea să împlinească 18 ani...”

„Urma să piardă accesul la ei. Ea își primea banii, iar el rămânea de izbeliște.”

„Exact”, spune domnișoara Hansen, pufnind. „Acum am aflat de cele cinci milioane.”

„Apoi mi s-a părut ciudat că a venit la mine atât de târziu în noaptea aia. Noaptea în care s-a întâmplat”, spune domnișoara Hollister, răsucindu-și printre degete o șuviță de păr. „În mod normal, venea mai devreme, apoi pleca. Dar, în seara aia, dormeam deja când a venit la mine și părea... nervos.”

„Rezista ore-ntregi, dacă știți ce vreau să spun”, intervine, râzând, domnișoara Hansen.

—Opa! Devine scârbos, spune Zora. Trebuie să-mi clătesc mintea cu clor.

—Par cam... nepăsătoare, murmură Spike. La urma urmei, o fată și-a pierdut viața, iar ele se întâlneau cu un criminal.

—Nu și Westmacott, subliniez eu. Uitați-vă la ea! Abia mai reușește să-și țină cumpătul.

Westmacott răsuflă sacadat, roșie în zona gâtului, vădit iritată. Îmi pare rău pentru ea. S-au despărțit de curând și acum trebuie să asculte descrierile altor femei referitoare la performanțele antrenorului... în pat. Dureros, probabil. Și singura cu care vreau să vorbesc despre toate astea e Alice Ogilvie, care ar face comentarii răutăcioase despre

Westmacott și celelalte femei, presărate, probabil, cu catralioane de citate din romanele Agathe Christie, pe care numai ea le înțelege... în stilu-i caracteristic. Complicat și fermecător, misterios și enervant.

O să-i duc dorul.

Capitolul 37

ALICE

24 NOIEMBRIE 14:10

„Senzaționalul moare repede – teama e longevivă.”²⁷

AGATHA CHRISTIE, MOARTE ÎN NORI

MAMA A VENIT ACASĂ de Ziua Recunoștinței. Tata n-a putut – trebuia să încheie o afacere în China. Ziua Recunoștinței e o sărbătoare americană, Alice, mi-a spus el când am vorbit acum câteva zile pentru prima dată după săptămâni întregi. În restul lumii viața continuă ca de obicei.

La început, am crezut că mama a înțeles, în sfârșit, că mi-ar prinde bine compania ei, ținând cont de cele întâmplate. Dar nici n-a ajuns bine acasă că m-a și anunțat că își făcuse programare la un renumit salon de coafură

²⁷ Traducere de Doina Topor, Lidia Grădinaru și Simina-Andreea Sprințeroiu, editura Excelsior-Multi Press, București, 1997 (n. t.).

din Los Angeles pentru vineri dimineață, programare pe care nu putea s-o rateze. E vorba de Alfredo Dominguez, Alice, mi-a spus ea. Hairstilistul lui Reese Witherspoon. Trebuie să mă înțelegi.

Am încuviințat din cap, spunându-mi în gând: Măcar o să fie aici de Ziua Recunoștinței și o să petrecem împreună sărbătorile, ca să aflu în secunda următoare că avea să plece chiar de Ziua Recunoștinței ca să ajungă la timp la Los Angeles și să se cazeze la hotel. Doar nu putea să-l lase să aștepte pe Alfredo.

Casa e, așadar, din nou goală. Mă plimb dintr-o cameră într-alta, de parcă m-aș aștepta să găsesc pe cineva acolo, dar știu prea bine că nu e așa. Când a aflat că mama avea să vină acasă, Brenda și-a făcut planuri să se ducă la San Diego ca să-și viziteze fiica. A plecat aseară, după ce mi-a lăsat suficientă mâncare pentru câteva zile, asigurându-se că totul o să fie în regulă. Mi-a spus că putea să rămână cu mine dacă voiam. Că putea să-și anuleze planurile. Dar i-am spus să plece. O să mă descurc.

Și chiar mă descurc. Am stat de multe ori singură, nici nu mai știu de câte ori, deși în trecut găseam mereu pe cineva care să-mi țină companie. Steve, Brooke, Kennedy, Park... cineva care să îndulcească, prin prezența sa, pustietatea apăsătoare din casă.

Când mama a plecat acum câteva ore, m-am întins după telefon, dar am realizat că n-am pe cine să mai sun.

Pe cer încep să se adune nori negri. Când intru în salonul unde se ia masa de obicei, văd pe peretele camerei umbre stranii, aruncate de armura ciudată luată de tata din Italia

acum câțiva ani, și mi se face pielea de găină. Nu pot să rămân aici.

Mă duc iute în holul de la intrare, îmi iau haina și geanta și ies ca o furtună pe ușă.

Zece minute mai târziu stau în mașină în fața unei clădiri de apartamente. Nu știu ce caut aici. N-am mai vorbit cu Iris de la incidentul din bibliotecă. Deși m-am gândit să-i scriu de nenumărate ori, nu știu ce să-i spun.

Nu mi s-a întâmplat niciodată ca o ceartă să lase urme atât de adânci în sufletul meu, iar prietenia să rămână intactă.

Cu o cutie cu plăcintă la subraț și cu palmele tot mai transpirate cu fiecare pas pe care îl fac, urc treptele spre apartamentul lui Iris. Tot drumul până aici mi-am conceput tot felul de discursuri – Îmi pare rău. Nu trebuie să-mi spui nimic despre Whispering Pines sau despre tatăl tău dacă nu vrei. Am putea să ne vedem din nou? –, dar, în timp ce mă apropiu de etajul ei, totul mi se pare aberant. Doamne, cum reușesc oamenii să facă asta? Să-ți ceri scuze e de căcat!

Când ajung la etajul al treilea, se aude un strigăt puternic de undeva de sus. Sărbătorile mereu scot tot ce-i mai bun din oameni.

În fața apartamentului 317 îmi șterg palmele pe cămașă, trag adânc aer în piept și bat la ușă. Un alt strigăt spulberă tăcerea. O clipă! Se aude ca și cum ar veni din apartamentul lui Iris.

Bat din nou, mai tare de această dată.

De cealaltă parte a ușii se aude un târșăit de pași, urmat de scârțâitul încuietorii, apoi ușa se întredeschide câțiva centimetri. În prag apare chipul șovăitor al lui Iris.

— Am adus o plăcintă, îi spun eu, oferindu-i-o ca pe o ofrandă de pace. Îmi pare atât de...

— Alice, n-ai ce căuta aici.

Din spatele ei, se aude un zgomot și o văd tresărind.

—Trebuie să pleci.

—Stai o clipă!...

Dar, până să apuc să mai spun ceva, îmi trăneste ușa în nas.

Capitolul 38

IRIS

24 NOIEMBRIE 14:25

FIREȘTE CĂ AR FI TREBUIT SĂ PLECĂM. Cum m-am întors acasă cu banii pentru meditații, ar fi trebuit să plecăm. Fără să mai întârziem vreo clipă. Dar viața reală îți dă mereu planurile peste cap. Nimic nu merge cum ai plănuit. Ar fi trebuit să învăț asta până acum.

Viața reală înseamnă să-ți petreci două zile încercând să-ți convingi mama că puteți pleca în sfârșit, că aveți bani, și Te implor, mama, hai să plecăm, hai să nu ratăm șansa

asta! Dar Castle Cove e casa ei, e singurul loc în care a trăit. Marea, Moon Landing, cimitirul unde sunt îngropați părinții ei.

Să lași în urmă ceea ce știi e înspăimântător. Să o iei de la capăt e înspăimântător.

Dar am reușit în cele din urmă. Am convins-o. I-am arătat banii. I-am arătat confirmarea rezervării unei cămăruțe la motelul din Whispering Pines. Putem sta acolo până găsim ceva în altă parte. E nevoie de barmanițe peste tot. E o profesie mobilă. Șefa ei de la Moon Landing cunoaște pe cineva, care cunoaște la rândul său pe altcineva, care are nevoie de o barmaniță acolo. Ne-am împachetat numai lucrurile strict necesare. Am îndesat mâncarea într-o ladă frigorifică. O puteam simți. Îi puteam simți gustul pe limbă. Libertate. Aerul rece care pătrundea pe geamul deschis în timp ce străbăteam autostrada în puterea nopții. Îmi și imaginam cum avea să fie când vom fi departe de el. Atât de departe, că nici nu ne vom mai gândi la el.

Dar n-am reușit să plecăm la timp. Am fost proastă. Am crezut că va petrece Ziua Recunoștinței cu noua lui familie, pentru că acolo stă de obicei.

Când am auzit bătaia în ușă, mi-am imaginat că e Spike sau chiar Alice, oricât de ciudat ar suna.

Dar, când deschid ușa, dau de El. În carne și oase.

— Salut, fetelor! ne spune în prag.

Îmi îndeasă degetul sub bărbie, cum face de obicei. Pare mai slab de când nu l-am mai văzut. Sângele îmi îngheață în vene.

—Jeff, murmură mama, cu glas pierit, în spatele meu.

—Pleci undeva, Patsy? Întreabă tata. Ai haina pe tine.

Se furișează înăuntru. Trece pe lângă mine și închide ușa. Atinge în treacăt veioza din preajmă. Aceasta se clatină, gata să cadă. O așază cu blândețe la loc.

— E frig afară. Doar nu vreți să răciți casa.

E greu să descrii cum îți simți corpul când ți-e frică, cu adevărat frică, de durere. Toate momentele în care ai simțit durere înainte ți se învâlmășesc în minte, amorțindu-ți simțurile. Durerea nu mai pare atât de copleșitoare când ai simțurile amorțite.

Încheietura ruptă astă-vară n-a fost primul incident. A fost doar primul vizibil pentru cei din jur.

Tata scrutează cu privirea sufrageria înghesuită, zăbovind asupra mamei, îmbrăcată în palton, cu capul în pământ, asupra celor două geamantane împachetate în grabă, a lăzii frigorifice și a celor trei pungi de cumpărături îndesate cu lucrurile de care credeam că avem nevoie.

— Ce se petrece aici? Întreabă el.

Are vocea tăioasă ca pumnalul. Ascuțită și stridentă. Mama înghite în sec.

— Patsy?

Curajul îi piere cu fiecare clipă, se scurge din ea.

—Iris, ce se petrece aici?

—N-ar trebui să fii aici, spune mama, cu glas monoton. Avem ordinul de restricție.

— Plecăm, îi răspund. Departe. Cât mai departe de tine. Nu știu de unde vin cuvintele. N-aș putea să vă spun. Îmi

scapă, pur și simplu, printre buze. Îmi țin o mână îndesată în buzunarul hainei, cu degetele încleștate pe plicul înțesat cu bani.

Pornește apoi spre mama, rostind cuvintele cu glas tunător.

O altă bătaie se aude atunci în ușă. O întredeschid ușor.

Alice. Cu o plăcintă în mână într-o cutie de cositor.

— Am adus o plăcintă, spune ea, șovăitoare. Îmi pare atât de...

—Alice, n-ai ce căuta aici, îi răspund. Pe un ton neutru. Măsurat.

—Trebuie să pleci. Mă privește confuză.

—Stai puțin!...

Îi trântesc ușa în nas. Îmi strecur mâna liberă pe piciorul veiozei. Și privesc cum totul începe să se miște cu încetinitorul, ca într-un vis.

Capitolul 39

ALICE

24 NOIEMBRIE 14:35

LAS PLĂCINTA JOS, în fața ușii de la apartament. Dacă o iau cu mine acasă, Brenda o să mă întrebe mâine ce s-a întâmplat și nu știu cum să-i explic. Îmi dau seama că ceva nu e în regulă, dar...

Gândul îmi e întrerupt de un alt strigăt din apartamentul lui Iris. Încremenesc pe loc.

Să bat din nou la ușă? Iris mi-a spus foarte clar că vrea să plece, dar nu mi se pare normal ce se petrece. Trebuie să fac ceva. Îmi scot telefonul din buzunar și văd un mesaj de la sursa mea anonimă.

Noutăți: cei de la laborator au găsit probe ADN neidentificabile pe hainele lui Brooke

Scriu un răspuns cu degete tremurânde.

Am nevoie de ajutor Ești bine?

Nu

Unde ești?

Acasă la prietena mea mi-e frică sunt zgomote - cred că se întâmplă ceva ar putea să aibă probleme Unde anume

Clădirea de apartamente de la malul mării Sună la 911.
Sunt acolo în 10

Cu inima bubuind în piept, sun la 911 și le spun ce se petrece. Nici nu termin bine discuția că din apartamentul lui Iris se aude un zgomot și mai puternic și, o clipă mai târziu, ușa se deschide larg. Tresar speriată și fug spre scări cât mă țin picioarele. Aud în spate niște pași care se apropie cu iuțeală.

Când ajung în capul scărilor, îmi întorc privirea și văd un bărbat slab, cu chipul aspru, care aleargă spre mine. Același bărbat din raportul trimis de sursa mea anonimă.

Tatăl lui Iris.

Simt un ghem de spaimă în stomac și sunt tentată s-o iau la fugă înainte să mă prindă din urmă. Asta aș fi făcut acum o lună. Aș fi fugit de problemele altora și m-aș fi întors în casa mea imensă și pustie, ferecând ușa în urma mea și prefăcându-mă că n-am fost niciodată aici. Așa am făcut mereu cu Brooke și cu celelalte fete și poate, dacă n-aș fi făcut așa, dacă ne-ar fi păsat fiecareia puțin mai mult de cealaltă, Brooke ar fi aici cu noi în loc să fie... moartă.

Teama se întetește și apoi se aprinde în ceva cu totul diferit. Furie. Sunt Alice Ogilvie, la naiba, și n-am rezolvat un caz de crimă ca să dau bir cu fugiții din calea unui ticălos, care în mod clar îi face viața un iad prietenei mele.

E în capul scărilor acum, la câțiva pași distanță de mine, coborând câte două trepte deodată. Mă izbește un miros puternic de bere și văd că are chipul brăzdat de o dâră de sânge.

Bravo, Iris!

Când trece pe lângă mine, întind piciorul și îi pun piedică.

Îcnește, cu brațele zvâcnind prin aer, și își pierde echilibrul, apoi se prăbușește pe scări și se rostogolește până se lovește cu putere de peretele de la baza treptelor.

Se ghemuiește de durere, cu brațele încleștate de jur împrejurul picioarelor, apoi își întoarce ușor, atât de ușor, capul – jur că timpul s-a oprit în loc – și mă străfulgeră cu o privire ucigătoare. Tremur ca varga din cap până în picioare. Trebuie s-o iau la fugă înainte să se ridice.

Fug. Când trec pe lângă el, întinde mâna și mă apucă de glezne, dar mă răsucesc și sar trepte după trepte până ajung

jos.

Nu știu ce să fac. Dacă se va ridica în picioare – și o va face fără doar și poate –, o să mă urmărească și e mult, mult mai mare decât mine. Am nevoie de dovezi. De un dosar al existenței sale.

În parcare, scrutez cu disperare mașinile, căutând-o pe a lui. O zăresc în colțul cel mai îndepărtat și mă îndrept în fugă spre ea, uitându-mă înăuntru pe geamuri. Sub scaunul de lângă cel al șoferului, văd, pe jumătate ascunsă, o rangă de fier. Dumnezeu mare, are o armă? Nu știu ce să fac, dar știu că nu-l pot lăsa pe individul ăsta să le mai facă viața un iad lui Iris și mamei ei.

Încep să fotografiez. Plăcuța de înmatriculare. Ranga de fier. Tot ce mi se pare util pentru identificarea lui. Tot ce l-ar putea plasa în spatele gratiilor.

Aud un zgomot în spatele meu. Mă întorc, cu inima cât un purice, dar nu văd nimic, apoi un geamăt puternic străpunge tăcerea. O clipă mai târziu, aud altul. Se ridică? Dacă se întoarce la ele? Trebuie să-l împiedic.

Deschid portbagajul mașinii mele și iau primul lucru pe care îl văd – o frânghie care face parte din harnașamentul calului dăruit de părinții mei. Habar n-am ce o să fac cu ea, dar îmi conferă un sentiment minim de siguranță în timp ce mă întorc iute spre trepte. De unde mă aflu, văd locul unde căzuse. E gol.

Spaima mi se cuibărește în suflet. Unde s-a dus?

Aud apoi un târșăit de pași. Venind spre mine. Un glas îmi strigă prin minte: Urcă-te în mașină, Alice! Pleacă de aici! Dar nu pot s-o fac. Nu pot s-o las singură pe Iris cu omul ăsta. Strâng cu putere frânghia în pumni și rămân pe loc.

O clipă mai târziu îl zăresc la baza scărilor. Doamne, ce fac? Are cu cel puțin 45 de kilograme mai mult decât mine. N-am cum să-l dobor. E cel mai prost plan pe care l-am conceput vreodată.

Și atunci se petrec două lucruri simultan: tatăl lui Iris se îndepărtează de scări, venind spre mine cu pași împleticiți și o expresie sălbatică pe chip, iar în depărtare se aude sirena unei mașini. Zgomotul îi distrage, pentru o clipă, atenția; se află cam la trei metri distanță de mine acum și strâng și mai tare frânghia în mâini, gândindu-mă că, poate, asta e ocazia să trec la acțiune. Să-l opresc cumva.

Se întoarce apoi spre mine și ne încleștăm privirile în timp ce fiori reci de spaimă îmi străbat șira spinării.

Merde!

Un zâmbet malefic îi apare pe buze și realizez atunci de ce era Iris atât de disperată să plece din oraș.

— Stai pe loc! îi strig eu, dar pufnește în râs și simt cum mi se întoarce stomacul pe dos și pornește spre mine, întinde mâna, când o altă mașina intră în trombă în parcare, o mașină civilă, dar cu un șofer pe care l-aș recunoaște oricând.

Rafael Ramirez.

Firește. Își face stagiul la secția de poliție ca student în primul an la Castle Cove Community College. Mi-a spus asta vara trecută, când am fugit de acasă și m-a găsit pe marginea drumului cu o mașină distrusă și o durere de cap cruntă și și-a petrecut cinci zile cu mine, ajutându-mă, dar am uitat. E cât se poate de firesc să faci asta. Remy Jackson a fost verișoara lui.

Capitolul 40

IRIS

24 NOIEMBRIE 14:52

MAMA MĂ ȚINE ÎN BRAȚE. Mă simt cam amețită după lovitura primită. Stăm pe podea. Are haina ruptă, cu nasturii împrăștiați pe covor de jur împrejur. Nu spunem

nimic, pentru că ce e mai e de spus? Am fost de multe ori în situația asta.

— Iris? mă strigă Alice, cu voce tremurândă. Am chemat poliția. Sunt aici și...

Nu vreau să mă vadă în halul ăsta. Nu vreau să vadă nimic din toate astea. Vreau să dispară pur și simplu.

—Te rog să pleci, îi spun.

—Iris, tipu' ăla...

—Te-am rugat să pleci.

—Iris, intervine mama, încet. E prietena ta.

—Pleacă! îi spun, cu glas răstit. Întoarce-te la casa ta imensă și la toți banii tăi și la toți prietenii tăi bogați! N-ai ce căuta aici, nu înțelegi? Unii oameni nu pot fi salvați.

O privesc crispându-se. Ezită, apoi se întoarce și o ia la fugă spre ușă, lovindu-se de un tip care intră în cameră. O apucă de braț, dar se smulge din strânsoarea lui și dispare pe palier.

— Lasă-mă să văd! îmi spune, aplecându-se spre mine. Trebuie să văd dacă ai nevoie de îngrijiri medicale. Bănuiesc că e opera tipului încătușat din parcare, nu?

Îmi pare cunoscut, dar nu știu de unde să-l iau. Abia reușesc să-mi adun gândurile. De ce e atât de tânăr? Polițiștii nu pot fi atât de tineri. Și nu poartă uniformă albastră.

Îmi pipăie fața, cu blândețe.

—O să te alegi cu un ochi învinatețit, murmură el. Dar nici individul nu arată mai bine. Care dintre voi l-a pocnit?

—Eu, îi răspund.

—Poliția o să vină în curând. Ce s-a întâmplat? o întreabă pe mama. Vă sfătuiesc să cereți ordin de restricție.

—Am făcut-o deja. Anul trecut, în august, îi răspunde ea. Ne pregăteam să plecăm. De tot. Când și-a făcut apariția aici. E numai vina mea. Dar tu cine ești? Nu ești polițist.

—Sunt... student. La criminalistică. Îmi fac stagiul în poliție. E complicat. Dar puteți să aveți încredere în mine. Spuneți mai departe!

—Mama...

—A început să mă lovească și fiica mea a sărit să mă apere, continuă mama, întrerupându-mă. L-a lovit cu veioza. Apoi a atacat-o, iar banii...

—Ce bani?

Se uită de jur împrejur, la dezordinea din apartament, la hainele împrăștiate peste tot pe podea, la conținutul sacșelor de cumpărături împrăștiat peste tot, la agenda cu însemnări din anchetă. Am vrut s-o iau cu mine.

Ceva nu-mi dă pace când îi privesc trăsăturile atât de tinere. Aș vrea să am mintea limpede.

—A dat meditații unei colege de la școală. Banii erau plata ei și plicul i-a ieșit din buzunar...

—Așa l-am făcut să plece. l-am dat banii și i-am spus să ne lase în pace, adaug eu.

Băiatul ia agenda de pe jos. Și o deschide. Se uită la mine cu o expresie uluită pe chip. Mai multe beculețe mi se aprind în minte. Îl revăd cum o apucă pe Alice de braț la ușă. E tânăr. Și chipeș... cu o atitudine ușor nonșalantă. Astăzi nu poartă ochelari de soare ca atunci, la înmormântare.

Rafael Ramirez.

Și în clipa aceea...

—Tu ești, spun eu. Tu ești sursa anonimă a lui Alice, nu-i așa?

—Da, îmi răspunde. Iar tu ești partenera de investigații a lui Alice.

Capitolul 41

ALICE

24 NOIEMBRIE 15:33

„— Dragostea poate fi uneori înspăimântătoare.

— De aceea majoritatea marilor povești de dragoste sunt tragice.”*

AGATHA CHRISTIE, MOARTE PE NIL

SUNT DIN NOU ACASĂ. În casa asta imensă și pustie, singură. Stau în mașină, pe alee, pentru că nu-mi vine să intru. Spaima și adrenalina îmi curg încă prin vene, iar prin fața ochilor îl revăd pe tatăl lui Iris cu ochii scăpărând de furie. Dacă Raf n-ar fi ajuns la timp... Clatin din cap. Nu mă pot gândi la asta.

Mă sprijin de spătarul scaunului și închid ochii, procesând tot ce s-a întâmplat în ultima lună, și amploarea evenimentelor mă izbește cu puterea valurilor de la baza stâncilor. Raf a fost sursa mea anonimă de informații. Brooke e moartă. Ucisă de tatăl ei. Tăcerea din mașină devine tot mai răsunătoare, așa că pornesc motorul ca să ascult niște muzică. Mi-e dor de Brenda.

Bună, îi scriu eu.

Îmi răspunde imediat.

Mi-e dor de tine.

Îmi tremură buzele.

Și mie mi-e dor de tine. Ești bine?

Da. Doar că... e prea multă liniște aici.

Urmează o pauză, apoi începe să scrie: Îmi pare atât de rău. Mă întorc în curând.

Știu, îi răspund. Nu vreau să se simtă vinovată pentru că a plecat să-și viziteze fiica. Mă descurc.

Știu că oamenii sunt ocupați azi... Ce-ar fi să faci o vizită pe la grajduri? Să vezi ce face Fulg-de-Nea? N-ai mai trecut pe acolo de vreo câteva luni bune.

Îmi dau ochii peste cap. Să-mi văd calul? Apoi o imagine îmi trece deodată prin fața ochilor, cu calul meu stupid, singur, într-o boxă stupidă. Ca mine.

Poate mă duc. Te iubesc.

Și eu.

Las telefonul în compartimentul pentru câni din consola de mijloc. Cred că o să mă duc să-mi văd calul stupid.

Grajdurile Frontoanelor Verzi se află pe dealurile cu vedere spre Castle Cove. Am fost acolo doar de câteva ori după ce l-am primit în dar pe Fulg-de-Nea și, cum nu există semnal în zonă, îmi ia ceva până găsesc, în sfârșit, locul.

Intru în parcare stârnind un nor de praf. E pustie; doar o singură mașină e parcată vizavi, dar n-ar trebui să mă mire. Cine vine aici de Ziua Recunoștinței?

Ratații, aud, pe neașteptate, un glas în minte. Iată cine, Alice! Ratații! Simt un nod în gât. Mai taci odată! Trântesc

portiera și mă îndrept prin praf spre grajdurile goale. Cam pe la jumătatea rândului, îl găsesc pe Fulg-de-Nea mâncând niște fân. Rămân o clipă pe loc, privindu-l cum își ia masa. Ce fac oamenii cu caii? Îi dezmiardă ca pe niște animale de companie? Habar nu am.

Intru în boxă și Fulg-de-Nea nechează ușor. Ne privim un timp și, jur, mă străbate deodată ceva. Un calm absolut. Brenda îmi spune mereu că echitația e ca o terapie, dar n-am crezut-o niciodată. Poate n-ar fi rău s-o încerc și eu.

Iau șaua de pe jos și reușesc s-o prind pe spinarea calului, apoi îi pun și frâul.

Sunt gata să-l scot din boxă când aud pe cineva intrând în grajduri, apoi tăcerea e spulberată de tropăitul altor copite de cal. Mă crispez din cap până în picioare. Nu vreau să dau peste un alt iubitor de cai și să mă trezesc angrenată într-o discuție fără sfârșit despre echitație. Trebuie să plec de aici.

Îi șoptesc lui Fulg-de-Nea că îmi pare rău și încep să-i desfac în tăcere căpăstrul când aud o voce.

— Măcar pe tine o să te am mereu, Oliver.

Cum să numești așa un cal? Oliver? Stupid, dar ciudat de familiar...

Numele îmi tot bântuie prin minte. De ce mi-e cunoscut? Îl mângâi încă o dată pe Fulg-de-Nea și ies pe coridorul care întretaie boxele, pornind încet spre locul de unde am auzit vocea. Trebuie să descâlcesc misterul.

În timp ce mă apropii, persoana vorbește din nou cu glas tărăgănat:

— N-am vrut niciodată să se întâmple nimic din toate astea. A fost o greșeală. Matthew n-ar fi trebuit să ajungă la închisoare. Dar lucrurile urmează uneori un făgaș cu totul neașteptat, nu-i așa?

Rumeg cuvintele în timp ce îmi arunc ochii dincolo de boxă. Despre ce vorbește? Despre antrenorul Donovan, despre închisoare, și pielea mi se face deodată de găină când îmi amintesc mesajul pe care mi l-a trimis Raf ceva mai devreme. Cel despre descoperirea altor probe ADN.

Inima mi-o ia razna în piept. Trebuie să plec cât mai repede de aici. Și să-l sun pe Raf. Îmi scot telefonul din buzunar, dând să plec cât mai iute, dar, când mă răsucesc pe călcâie, piciorul mi se împiedică de pământul denivelat și mă prăbușesc pe podea. Telefonul aterizează cu zgomot la câțiva pași depărtare.

— Alice? spune vocea. Ce cauți aici?

Iat-o - privindu-mă de sus, cu tunica ei urâtă, presărată de jur împrejurul gâtului cu tot felul de pătrățele și steluțe. Doar că una dintre steluțe lipsește.

O, Doamne! O steluță din denim. Îmi bag mâna în buzunarul gecii și o ating cu vârful degetelor. Steluța pe care am găsit-o în pădure în noaptea în care am pornit pe urmele lui Brooke.

Ea e făptașul.

Doamna Westmacott.

Capitolul 42

IRIS

24 NOIEMBRIE 15:35

MAMA DĂ O DECLARAȚIE în sufragerie în timp ce eu vorbesc, în dormitor, cu o polițistă. Un alt ofițer îmi fotografiază ochiul vânăt și umflat.

—Tatăl tău o amenința fizic pe mama ta când l-ai lovit cu veioza? Întreabă polițista, cu glas domol și ochi blânzi.

—Da, îi răspund.

Rafael Ramirez stă pe un scaun de răchită din colțul camerei și îmi răsfoiește agenda cu însemnări.

—Iar după altercație i-ai dat banii ca să plece?

—Nu, intervine Raf, ridicându-și capul. Ți-a luat banii cu forța. Corect? Cred că așa mi-ai spus. Practic, i-a furat.

—Ăăă...

Nu, nu așa s-a întâmplat. Dar cum oare? Închid ochii, încercând să-mi aduc aminte.

—Știu că e greu, draga mea, dar încearcă să-ți amintești! Și deschide ochii, te rog, pentru mai multe fotografii!

—Mi-a spus că i-a furat, continuă Raf. Asta e încă o acuzație. Pe lângă lovire și alte violențe. Dacă mi-amintesc bine lecția.

Schimbă o privire cu polițista.

O!

Cea care îmi ia declarația vorbește pe același ton domol:

— Uneori e greu să construiești cazurile de violență domestică, așa că ne-ar ajuta orice-ți amintești.

Clic. Bliț.

Încearcă să-mi spună că aş putea să-l arunc, măcar pentru un timp, în spatele gratiilor. Poate. Înghit în sec.

—E confuz totul. M-a lovit. Și haina... Îmi pipăi buzunarul rupt.

—A luat plicul, spunând că ia banii ca să nu putem pleca. Îmi țin răsuflarea.

Polițista notează tot ce spun.

Mama face niște ceai.

— Cu asta mă ocup, spune ea, cu tristețe în glas. Le ofer ceva de băut oamenilor aflați în vremuri de cumpănă. Nu înțeleg nimic din tot ce s-a întâmplat, cu atât mai puțin asta.

Și arată spre agenda mea. Raf o ține deschisă pe masa din bucătărie. Polițiștii au plecat. Va trebui să ne ducem la secție peste câteva ore pentru alte interogatorii.

— Ar fi trebuit să-mi spui, continuă mama. E atât de... periculos. Dar ce e straniu e că mă simt și mândră de tine. Pentru că n-ai stat cu mâinile-n sân. Pentru că ai încercat să rezolvi cazul. De dragul lui Brooke.

Pune ceștile de ceai în fața noastră. Și privește dezordinea din cameră.

— Cred că trebuie să fac puțină curățenie.

Raf o privește strângând hârtiile și mâncarea împrăștiată din lada frigorifică.

—Alice a vorbit cu tine despre ce i-am spus? mă întreabă, cu glas scăzut.

—În cazul în care n-ai observat, n-am prea vorbit cu Alice în ultimul timp, îi răspund, în timp ce capul îmi zvâcnește de durere. Și știi ceva? Am și eu niște întrebări pentru tine. Ca, de pildă, cum v-ați cunoscut? Ai vreo legătură cu dispariția ei de astă-vară? Știu că n-a fost singură. O știu pur și simplu. Și dacă e ceva între voi? Să știi că are 17 ani și e o tâmpă...

— Iris, mă întrerupe Raf, cu glas ferm. Am 19 ani. Am învățat la CC High. Îl cunosc pe Steve. Îmi aduc aminte chiar și de tine. În anul întâi ai participat la olimpiada de matematică, nu-i așa?

Încuviințez din cap.

— Aș vrea să-ți spun povestea lui Alice, dar nu pot, continuă, oftând. Pentru că e povestea ei, nu a mea. Și nu e nimic din ce-ți imaginezi. Nici pe departe. Tot ce-ți pot spune e că Alice Ogilvie, cea pe care crezi că o cunoști, nu e adevărata Alice Ogilvie.

Sorb prea repede din ceai și îmi ard gura. Spumeg de furie, mă doare capul, ochii mă înțepă și simt spasme de durere din cap până în picioare. Ochii îmi înoată în lacrimi. Aș vrea să-i răspund: O știu mai bine decât crezi, Raf, dar n-o fac.

—Tu și Alice ați făcut o treabă de milioane cu investigația voastră, Iris. Știu că nu v-am fost de prea mult ajutor. Sunt realmente uimit de ce ați făcut voi două, dar trebuie să-ți spun că am niște îndoieli. Asta încerc să-ți spun acum și asta am încercat să-i spun și lui Alice când i-am scris aseară, dar a refuzat să mă asculte.

—Alice e bună când vine vorba să nu...

—Iris! Poliția a descoperit urme de ADN pe geaca de piele purtată de Brooke când au găsit-o. Foarte vagi, din cauza timpului petrecut în apă. Două seturi. Care nu se potrivesc cu profilurile ADN din sistem.

Las ceașca jos. Capul mi se învârte amețitor.

—Stai, ce?

—Două seturi. Ar trebui investigate cu mai multă atenție, mai ales acum, dar detectivii de la secție nu...

— Stai puțin! îl întrerup, ridicând mâna.

Mi se aprinde un becuț în minte, dar nu reușesc să-mi dau seama ce e.

— Stai o clipă! A fost găsită într-o geacă de piele?

În seara când i-am descoperit trupul în apă, am aruncat doar o privire de pe stânci. Cât să-i văd picioarele și fusta. Avea părul prins printre crăpăturile stâncilor bătute de valuri. Totul era ca într-o ceață, pentru că zăcea acolo, moartă. Și nu-mi amintesc să fi văzut vreo geacă de piele.

— Da. I-am scris lui Alice aseară, dar nu mi-a răspuns. Își ia laptopul și accesează un site.

— Vreau să te uiți la niște fotografii. Îmi pare rău pentru ce o să vezi. N-o să fie ușor, o știi prea bine. Sunt poze cu Brooke. După ce a fost scoasă din apă.

Înghit cu dificultate.

Are fața umflată. Părul plin de alge. Și pielea cadaverică. Ceva nu-mi dă pace. Ceva nu e în regulă cu felul în care arată.

—Iris, în timpul discuției cu Thompson, te-a întrebat cu ce era îmbrăcată și n-ai spus că era într-o geacă de piele când ai văzut-o pe autostradă.

—Dar nu purta nicio geacă de piele. Doar costumul de Halloween. Cel de majoretă. Asta înseamnă că...

Îmi iau telefonul, cu mâinile tremurânde, și îi accesez pagina de Instagram, scrutând poză după poză. În niciuna dintre ele nu apare purtând vreo geacă de piele. Și nu e nici măcar genul de geacă pe care l-ar purta. E veche și

ponosită, nu scumpă cum ar fi avut ea. Fetele ca Brooke n-ar purta în veci gecă de piele ca asta.

Raf răsuflă adânc, privindu-i pagina de Instagram.

— L-ai văzut vreodată pe antrenor purtând vreo geacă de piele, Iris? Gândește-te bine!

— Nu, îi răspund, clătinând din cap. Niciodată. Nu e genul lui. Și nici al lui Steve.

E un gest frumos să-i dai geaca de piele unei fete, care plânge, singură și înfrigurată, în pădure. Ca să-i țină de cald.

Sângele îmi îngheață în vene, privind trupul fără viață al lui Brooke în geaca de piele.

Trebuie să iubești pe cineva ca să faci asta. Sau măcar imaginea persoanei respective.

Autor necunoscut. Îmi apar în minte cele două cuvinte de pe panoul nostru.

— Nu antrenorul e făptașul, strig eu. Nu e antrenorul!

Capitolul 43

ALICE

24 NOIEMBRIE 16:20

„Chipul omenesc nu e decât o mască, la urma urmei.”²⁸ –
AGATHA CHRISTIE, CHIPAROSUL TRIST

O ÎNTÂMPIN PE DOAMNA WESTMACOTT de pe jos, cu un zâmbet fals întins pe toată fața, chiar dacă glezna îmi zvâcnește de durere.

— O, bună ziua!

Pare că nu știe cum să reacționeze, nefiind sigură dacă i-am auzit sau nu spusele.

Bun. Trebuie să-i mențin incertitudinea.

— Ce ciudat să vă întâlnesc aici! continui, râzând cu nonșalanță, în timp ce mă ridic cu greu de jos.

Trebuie să-mi recuperez telefonul.

Odată în picioare, cuvintele mi se revarsă în cascadă de pe buze.

— Vă mai amintiți că v-am spus cu ceva timp în urmă că îmi țin calul aici? Și dumneavoastră mi-ați spus că aveți un cal. Ce coincidență, nu-i așa? Cine s-ar fi gândit că ne vom întâlni aici tocmai azi, de Ziua Recunoștinței? Ce straniu!

Mă apropiu, ușor-ușor, de claia de fân unde mi-a căzut telefonul, dar, de fiecare dată când îmi sprijin greutatea corpului pe gleznă, durerea mă lasă aproape fără suflare.

²⁸ Traducere de Doina Topor și Lidia Grădinaru, editura Excelsior-Multi Press, București, 1996.

— Tocmai mi-a dat mama mesaj că masa e gata și mă așteaptă, așa că trebuie să plec acum, dar ne vedem săptămâna viitoare la școală, nu? În regulă, atunci. Toate cele bune!

— O clipă, Alice!

Vorbește cu glas calm, mult prea calm, dar ceva în tonul ei îmi stârnește fiori pe șira spinării.

— O! îi răspund.

Ajung la clăia de fân și scotocesc prin ea, ignorând înțepăturile de pe braț. Dau de ceva tare și îmi încleștez degetele pe obiectul respectiv.

— Aș vrea să mai rămân, dar chiar trebuie să plec. Sunt convinsă că mă înțelegeți...

Vine deodată spre mine, cu pași repezi.

— Am spus să stai o clipă, Alice!

De data asta cuvintele ei nu mai sună așa de plăcut. De data asta sună ca un mârâit amenințător și știu că știe. Știe că am auzit-o.

Trebuie să plec cât mai repede cu putință. Îmi bag telefonul în buzunar și mă răsucesc pe călcâie, dar o mână mă apucă cu putere de braț și mă trage înapoi. Încerc să mă smulg din strânsoarea ei, dar mă ține ca într-o menghină, înfigându-mi unghiile în carne.

— Au! Dați-mi drumu'!

Mă zbat să scap, dar nu reușesc. Mă împiedic și cad în fund, simțind cum durerea de gleznă îmi golește plămânii de aer. Se prăbușește și ea în genunchi, slăbind ușor strânsoarea în timp ce încearcă să-și recapete echilibrul.

Mă ridic, împleticită, în picioare și apuc primul lucru de lângă mine, care se dovedește a fi un mop. Minunat!

— Nu vă apropiați! strig eu, ținând mopul îndreptat spre ea ca pe o sabie.

—Alice! îmi spune, râzând ușor. Te porți aiurea, adaugă, făcând un pas spre mine.

—Nici vorbă! îi ripostez, lovind aerul cu mopul, și o fac să se retragă. Rămâneți pe loc!

Habar n-am ce fac. Vreau s-o iau la fugă, dar mi-e teamă că o să mă prindă din urmă la fel ca prima dată. N-aș putea spune că sunt o alergătoare redutabilă și mă tem că am glezna scrântită.

— Am auzit ce ați spus mai devreme. Am auzit confesiunea făcută calului. Despre Brooke! Despre antrenor. De ce ați făcut una ca asta? Hmm? Brooke nu v-a greșit cu nimic niciodată.

Îmi dau seama că am obrajii brăzdați de lacrimi.

— De ce? repet, cu glas frânt. Mă privește cu ochii mijiți.

— Știam eu că m-ai auzit, Alice Ogilvie. Mereu îți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala. Tu și amărâta aia de Iris – Doamne, ce n-aș da să nu o fi pus să te mediteze, ai fost o influență rea pentru ea încă din prima zi – dându-vă drept

Nancy Drew²⁹, gata să dezlegați mistere. Brooke nu mi-a greșit niciodată cu nimic? Mi-a făcut exact ce ți-a făcut și ție. S-a băgat între mine și omul pe care îl iubeam. În seara aia, când am văzut-o pe marginea drumului, am vrut doar să stau de vorbă cu ea. S-o fac să înțeleagă. Dar era mult prea supărată și beată...

Face un pas înainte și lovesc din nou aerul cu mopul.

—Rămâneți pe loc!

—Bine, bine, îmi răspunde, ridicându-și mâinile în aer, și se oprește imediat. Ce nu înțelegi tu, Alice, ce nu înțelege nimeni, e că Matthew urma să mă ia de soție. Ne iubeam. Ne-am despărțit din cauza lui Brooke. Se pare că nu mă considera destul de bună pentru el.

Gura i se schimonosește într-o grimasă de furie.

— Eram acolo în noaptea aia, cu o cutie plină cu lucrurile lui Matthew – voiam să le arunc în hău, pentru că o terminasem cu el. Apoi am auzit-o pe Brooke peste drum, plângând singură în pădure, și am știut că trebuie s-o ajut. Și poate după aceea avea să-i spună și ea tatălui ei că ar trebui să se căsătorească cu mine.

Clatină din cap, apoi continuă:

— Mi-am pus niște adidași vechi de-ai lui Matthew, pentru că era noroi și eu purtam pantofi cu toc... apoi am traversat drumul ca să văd dacă e bine. Ar fi trebuit să știu că eforturile mele aveau să fie în zadar. Săraca fată bogată! Nu era chiar atât de angelică cum își imaginează toți, dacă mă întrebi pe mine. S-a purtat groaznic de cum

²⁹ Personaj din cărți, filme și seriale polițiste pentru adolescenți (n. t.).

m-a văzut; mi-a spus că el nu se va însura niciodată cu mine. Că nu m-a iubit niciodată. Se purta de parcă era vina mea, de parcă nu încercam s-o ajut când era evident că prietenilor ei nu le păsa. A început să țipe și am încercat s-o opresc. E posibil s-o fi plesnit. Nu mai știu. Tot ce știu e că am văzut-o traversând drumul în fugă spre stânci.

O umbră îi învăluie chipul și ridică din umeri.

— Am prins-o din urmă acolo – am participat la concursuri de alergare în facultate, știai? La un moment dat s-a împiedicat de ceva. A căzut la pământ. Trebuia s-o opresc și s-o fac să mă asculte, așa că am făcut ce ar fi făcut oricine. Am luat unul dintre trofee de baschet ale lui Matthew din cutia cu lucrurile sale și am lovit-o. Trebuia s-o fac să mă asculte. Atâta tot. S-a ridicat apoi în picioare și... a alunecat. Nu știu cum s-a întâmplat. Am încercat s-o prind, dar era mult prea departe. Când m-am apropiat, sărmana de ea stătea agățată de stânci, cu capul plin de sânge și încheieturile degetelor albe. Carol, mi-a spus, Carol, ajută-mă, te rog!

Își înclină capul într-o parte, adâncită în gânduri, în timp ce o spaimă cumplită mi se cuibărește în suflet.

— M-am gândit un timp. Pe bune, chiar m-am gândit. Dar am realizat în final că, fără ea, Matthew va fi liber. Și am putea fi împreună.

Îmi zâmbeste, de parcă am fi la fel.

— Ar trebui să înțelegi asta, Alice, mai bine decât oricine altcineva. Faptul că dragostea te împinge uneori să faci greșeli. Dar Brooke era o adevărată pacoste. Și acum, că nu mai e, e mai bine pentru amândouă, crede-mă!

Face un pas înainte, întinzând mâna.

—Dă-mi mopul, te rog!

—Brooke era prietena mea, ticăloasă ce ești!

O lovesc peste mână cu capătul mopului și se retrage, frecându-și-o cu o expresie rănită pe chip.

— Nu suntem la fel. Am încercat să-l ajut pe Steve când a avut probleme. Nu i-am omorât prietena, ce dracu'!

N-am folosit niciodată invective în fața unui profesor, dar am sentimentul că eu și Westmacott nu ne vom mai întâlni pe coridoarele aceluiași liceu. Una dintre noi nu se va mai putea întoarce după episodul ăsta și nu eu voi fi aceea. De data asta nu mai șovăi – arunc mopul spre ea cu toată puterea, apoi mă întorc și o iau la fugă cât de repede pot.

Ceea ce nu e suficient de repede, se pare.

Cam pe la jumătatea drumului spre ieșire, aud pași în urmă și o clipă mai târziu cineva îmi sare în spate. Mă prăbușesc, cât sunt de lungă, pe podeaua grajdului, cu gura și gâtul pline de praf. Mă târăsc în față, încercând să mă îndepărtez, dar mă apucă de glezna rănită și mă strânge ca într-o menghină, smucind-o cu putere. Aud un trosnet, dar îl ignor. Trebuie să plec de aici. Dau cu disperare din celălalt picior, reușind să mă eliberez, și mă ridic de jos, dar piciorul rănit cedează sub greutatea corpului. Și mă prăbușesc din nou pe podea.

Westmacott se târăște spre mine, cu părul răvășit și fața murdară de praf, spumegând de furie.

— De ce n-ai lăsat-o baltă, Alice? mă întreabă, cu glas furibund. N-am vrut să fac rău nimănui. Am vrut doar puțină dragoste.

O văd cu coada ochiului luând ceva de jos, dar până să-mi dau seama despre ce e vorba, mă izbește, tare, cu iuțea fulgerului, iar lumea se prăbușește în întuneric.

Capitolul 44

IRIS

24 NOIEMBRIE 16:20

RAF CONDUCE MAI REPEDE decât ar trebui, dar cui îi mai pasă? E polițist. Sau, cel puțin, stagiar în poliție. Ce fac, la urma urmei, stagiarii la criminalistică?

—Iris, îmi spune. Ești sigură?

—Uite! îi răspund și îi întind telefonul.

Îi arăt pagina de TikTok a lui Cole Fielding. Și pe cea de Instagram. Izbitor în geaca de piele, ciufulit și parcă neîngrijit, cu părul în ochi. Cum de nu mi-am dat seama? Cum de m-am lăsat orbită de farmecul lui?

— Cole Fielding, Raf! A avut o relație cu Brooke. N-a fost o poveste de dragoste, ci o aventură pasageră. Apoi fiecare și-a văzut de drumul lui, iar ea s-a cuplat cu Steve. Nu cunosc detalii, nu urmăresc poveștile astea la școală...

— Treci la subiect, Iris!

— E geaca lui de piele. Geaca în care a fost găsită Brooke. Iar alaltăieri, când ne-am întâlnit în fața biroului lui Westmacott, nu mai era îmbrăcat cu ea. O poartă din anul întâi, Raf. E o carte de vizită pentru el. Iar povestea cu Kennedy...

Raf clatină din cap.

— Nu ești coerentă.

— Kennedy. Una dintre Elite. Nu contează. A spus că au fost împreună după petrecerea de Halloween, dar s-a întâmplat mai devreme și asta înseamnă că Fielding a avut timp s-o găsească pe Brooke după povestea cu Kennedy și... Mă opresc.

—S-a petrecut ceva între ei. Poate s-au certat. Nu știu. Poate că era gelos pe Steve. Și-mi vine să urlu, pentru că l-am pus pe panoul suspectilor, Raf. Dar l-am eliminat din cauza filmulețului făcut de Kennedy.

—Cum rămâne cu trofeul? întreabă Raf. Cel găsit acasă la antrenor?

—Nu știu! Poate l-a furat când era cu Brooke? E un tip destul de alunecos și suficient de chipeș cât să te facă să uiți asta. Poate l-a furat ca să-l vândă mai târziu? N-am de unde să știu. Dar asta e geaca lui.

—În regulă, îmi spune, în cele din urmă. Uite ce-o să facem! Mergem la ring și o să ne purtăm cât mai firesc cu putință. Lasă-mă pe mine să conduc ostilitățile, bine? Avem nevoie doar de o probă ADN și de câteva răspunsuri. Mă ocup eu.

Tastez cu furie pe telefon.

Alice. Cole Fielding e Alice

Unde naiba ești

Intrăm în parcare de la Seaside Skate.

—Al naibii de mulți oameni pentru o zi de sărbă...

—Oamenii duc o viață mizerabilă, Raf, ripostez, ținând practic la el. Nu toți vor să mănânce friptură de curcan cu oameni pe care nici măcar nu-i plac. Preferă să se ducă la film, să se dea cu rolele sau să se afle oriunde în altă parte, dar nu acasă.

Raf încuviințează din cap.

— Corect. Hei, stai puțin!...

Dar am și ieșit din mașină și o iau la fugă spre intrare. Mă prinde din urmă înăuntru. Scotocesc prin buzunare ca să plătesc taxa de intrare.

— Nu pot să vă las să intrați fără să plătiți, spune Lizzy Mancini, fata de la tejghea, elevă și ea la liceul Castle Cove. Douăzeci de dolari pentru două persoane.

Îl privesc pe Raf cu subînțeleles.

— Banii mi-au fost furați ceva mai devreme, Raf.

Îi dă cei douăzeci de dolari, iar ea ne aplică pe ambele mâini ștampila de acces.

Înăuntru e o atmosferă încinsă și sufocantă, iar muzica disco răsună asurzitor. Lumini multicolore scaldă ringul în nuanțe de roz, stacojiu, roșu și albastru. Cole Fielding stă la biroul de închiriere a roleurilor.

Chiar dacă Raf mi-a spus să-l las să conducă ostilitățile, nu pot să-l ascult. M-am săturat de povestea asta. Vreau să se termine o dată pentru totdeauna.

— O, bună, Eyeeerriis! Mă bucur să te văd aici.

Clatin din cap ca să-mi limpezesc gândurile, pentru că, Dumnezeuule mare, pe cât e de frumos, pe atât e de posibil să fie un criminal, iar asta e extrem de dezamăgitor.

Îi întind telefonul și îi arăt fotografia lui Brooke, zăcând fără suflare la pământ.

— Cole, asta e nenorocita ta de geacă? Unde ai fost în noaptea în care Brooke a murit, după partida de amor cu Kennedy?

Îl aud pe Raf mormăind lângă mine:

— Cole, vrem doar să...

Cole se face alb ca varul. Gura începe să-i tremure.

— O, Doamne! Ia asta de aici, Iris! Ce dracu' tot spui acolo? E dezgustător. N-aș face nicio... Am iubit-o. Numai că știi cum e, nu eram la nivelul ei. L-a preferat pe Steve-O.

Pe față îi apare o expresie care-mi stârnește deopotrivă compasiunea și mânia.

—Uită-te bine la poza aia, Cole! Și spune-mi adevărul! Te-ai dus după ea. Erai furios. S-a întâmplat ceva între voi. E geaca ta!

—E... O, Doamne!... Nu eu sunt făptașul, Iris. Fac ce teste vreți. De sânge, de ce vreți, dar n-am fost acolo. Da, e geaca mea, dar nu știu cum a ajuns la ea. Nu...

Neil și Spike vin la noi pe role, în timp ce Zora îi urmează, cu pași împleticiți.

— Bună, Iris! Vrei să te dai cu rolele? întreabă Spike, cu speranță în glas.

Îl ignor, concentrându-mă asupra lui Cole. Cei trei - Zora, Neil și Spike - se învârt în jurul nostru.

— Unde ți-e geaca, Cole? N-o purtai când ne-am întâlnit în fața biroului lui Westmacott. N-ai purtat-o nici mai târziu. Unde e?

Nu știu ce m-a apucat. Ridic glasul. Nu aud nici măcar ce încearcă Raf să-mi spună de alături.

— Westmacott? Nu mai știu. Adică nu-mi mai aduc aminte. M-a dus cu mașina acasă după detenția de Halloween și atunci mi-am văzut pentru ultima oară geaca. Eram cam fumat, ca să fiu sincer, și m-a pus să-i car la mașină niște cutii cu pantofi, trofee și alte chestii în schimbul drumului cu mașina. M-am încălzit, mi-am scos geaca...

Trofee?

Gândurile mi-o iau în altă direcție. Apoi în alta. Se învârt. Nu mai pot să respir.

Trofeul pătat de sânge din casa antrenorului. Cutia cu lucrurile lui din colțul biroului lui Westmacott.

— O, Doamne! spunem, într-un glas, eu, Spike, Zora și Neil.

Alice, răspunde-mi

Alice unde ești

ALICE WESTMACOTT ESTE

Capitolul 45

ALICE

24 NOIEMBRIE 16:50

„Omul întreg nu-l știm niciodată, deși uneori, în scăpări rapide, cunoaștem omul adevărat.”³⁰

AGATHA CHRISTIE, O AUTOBIOGRAFIE

MĂ TREZESC PE O SUPRAFAȚĂ DURĂ ȘI în spate mă înțepă ceva ascuțit. Îmi răsucesc mâna și apuc obiectul care mă deranjează. Un pai. Ce nai...

³⁰ Traducere de Adina M. Arsenescu, editura Univers, București, 1986 (n. t.).

Apoi gândurile îmi năvălesc deodată în capul care îmi pulsează dureros. Îmi aduc aminte de ce sunt aici. Ce s-a întâmplat. La dracu'! Oare de cât timp zac aici?

Mă ridic cu greu de jos și totul în jurul meu se învârte. Îmi ating fruntea cu mâna și dau de ceva umed și roșu. Sânge. Trebuie s-o opresc. Pe Westmacott. Mi-a ucis prietena.

Odată în picioare, simt cum glezna și capul îmi zvâcnesc de durere, dar reușesc să fac câțiva pași. Ies din grajduri în amurgul soarelui și o văd pe Westmacott urcându-se în mașină. Se pare că nu mi-am pierdut cunoștința prea mult timp. Pot s-o prind din urmă.

Mă îndrept spre mașina mea, târând piciorul, dar când ajung în dreptul ei îmi dau seama de ce Westmacott mai e încă aici. De ce i-a luat atât să plece. Ticăloasa mi-a tăiat cauciucurile.

Aud, în spate, o portieră trântită și mă întorc. Westmacott e la volanul mașinii ei, cu motorul pornit, și vine direct spre mine. Sfinte...

Nici măcar nu mai gândesc. Mânată de instinct, mă arunc spre dreapta și aterizez cu toată greutatea pe un petic de pământ acoperit cu iarbă și pietriș de lângă mașina mea. Westmacott îmi lovește, cu putere, portbagajul cu botul mașinii sale, rotindu-se apoi pe loc și oprindu-se în mijlocul parării, cu motorul fumegând.

Mă doare fiecare fibră din corp. Un geamăt îmi scapă printre buze când încerc să mă ridic în picioare. Mijind ochii prin întunericul care începe să se lase, abia îi mai deslușesc silueta lui Westmacott, aflată încă la volan. Mă

Întreb dacă nu cumva s-o fi rănit în coliziunea cu mașina mea.

Trebuie să plec de aici. Și să cer ajutor. Telefonul! Îl scot din buzunarul de la spate. Are ecranul spart, dar încă merge. Slavă Domnului!

Dar n-are semnal. Simt o strângere de inimă. De ce nu m-am gândit la asta? Suntem pe deal și se știe că semnalul se pierde cu ușurință în zona asta.

Mă uit de jur împrejurul parării, dar e complet pustie, cu excepția mașinii mele, inutile acum. Cu ce să plec de aici? Trebuie să găsesc o cale.

Și atunci îmi pică fisa.

Calul!

Va trebui să mă urc în șa și să călăresc repede ca să cer ajutor.

Mă întorc, cu pași împleticiți, în grajd, încercând să merg mult prea repede pentru glezna mea. Bine că i-am pus harnașamentul înainte să fiu întreruptă atât de brutal. Încerc să-mi amintesc de lecțiile de călărie pe care le-am luat când eram mică.

Când intru în boxă, apuc frâiele și animalul mă urmează ascultător, lucru pentru care îi sunt recunoscătoare, căci nu știu ce aș face dacă nu m-ar asculta. Habar n-am ce fac.

În parcare, îmi dau seama că m-am mișcat prea încet. Westmacott și-a revenit. O văd prin oglinda retrovizoare a mașinii ei, frecându-și capul și privind năucă de jur

împrejur, apoi mă zărește ținând de căpăstrul lui Fulg-de-Nea și se încruntă.

O clipă mai târziu, motorul se trezește la viață.

Ne încleștăm privirile și un fior îmi străbate șira spinării. Trebuie să mă urc în șa înainte să dea din nou cu mașina peste mine. E evident că nu pune preț pe viața oamenilor, dar sunt convinsă că n-ar face niciodată rău unui cal.

Fulg-de-Nea nechează lângă mine, de parcă mi-ar simți temerile.

— Gata, gata! îl liniștesc eu.

Îi mângâi grumazul și îmi pun piciorul în scăriță, apoi mă urc în șa, ignorând durerea de gleznă, ignorând tremurul mâinilor și imaginea fetei accidentate în timpul paradei de călărie, care amenință să iasă la iveală din ungherele minții mele.

Mașina lui Westmacott pornește cu viteză spre ieșirea din parcare și o ia apoi în trombă pe drumul de țară.

Trebuie s-o prind din urmă. N-o să scape basma curată. Mi-a ucis prietena. Cea mai bună prietenă.

Îi dau piteni lui Fulg-de-Nea și pornim în galop, în timp ce strâng frâiele în mâini, cu răsuflarea întretăiată. La ieșirea din parcare, o luăm spre dreapta, în direcția în care a luat-o mașina lui Westmacott. Începe să plouă.

Oare un cal poate să meargă la fel de repede ca o mașină? Habar nu am. Dar trebuie să încerc.

Bate vântul aici, pe crestele dealurilor, drumul e îngust, străjuit cu arbuști de o parte și de alta și total neluminat, iar cerul tot mai întunecat și ploaia tot mai deasă îmi încețoșează vederea, astfel că e tot mai greu să văd ceva.

La o intersecție în formă de V, Fulg-de-Nea încetinește, așteptându-mi instrucțiunile și îmi ciulesc urechile ca să aud zgomotul motorului. Îl surprind, în cele din urmă, venind din stânga.

Dau din nou pintoni calului și pornim iar la drum. Fulgde-Nea aleargă în galop, răsuflând din greu, și zăresc deodată, în fața noastră, mașina lui Westmacott. O prindem din urmă. Îl îndrum pe Fulg-de-Nea spre mijlocul drumului, în timp ce inima îmi bate frenetic în piept și mă rog Cerului să nu întâlnim în cale altă mașină, pentru că atunci s-a zis cu noi.

Ne apropiem. Suntem atât de aproape că, dacă m-aș apleca, aș putea, probabil, să ating partea din spate a mașinii.

— DĂ-I BĂTAIE! îi strig lui Fulg-de-Nea.

Pare să mă înțeleagă, pentru că prinde viteză și galopăm acum pe lângă mașină. Mișc frâiele, îndrumându-l s-o ia spre dreapta, și asta face și Westmacott. Știam eu că n-o să facă rău unui cal.

Repet figura, determinând-o pe Westmacott să facă la fel, doar că, de data asta, a tras, probabil, prea brusc de volan, iar mașina îi scapă de sub control. Trag de frâie și Fulg-de-Nea încetinește, privind cum mașina din fața noastră depășește marginea drumului, scrâșnind din roți.

O bubuitură asurzitoare răsună printre dealuri în clipa în care se ciocnește de trunchiul imens al unui sequoia, zdrobind capota. Fulg-de-Nea se ridică pe picioarele din spate la auzul zgomotului și țin tare de căpăstru, șoptindu-i cu glas domol, în timp ce îi mângâi coama:

— Gata, gata!

Se liniștește. O tăcere stranie se așterne pe drumul dintre dealuri, spulberată doar de zumzetul motorului stricat și de ropotul picăturilor de ploaie. Câteva clipe mai târziu, o dâră de fum începe să iasă din capotă și îmi dau seama că trebuie s-o scot, probabil, pe Westmacott din mașină, pentru că s-ar putea să sară în aer.

Cobor din șa și îi scot frâul lui Fulg-de-Nea.

— Bravo! îi șoptesc eu. Stai pe loc!

Din mașină răzbate un șuierat puternic. La naiba! Trebuie să mă grăbesc.

O iau la fugă spre portiera șoferului și o găsesc pe Westmacott prăbușită peste volan, cu o rană sângerândă la cap. Nu-mi dau seama dacă mai trăiește sau nu. Deschid brusc ușa, o apuc de braț și tresare.

— Dă-mi drumu'! scâncește ea. Lasă-mă aici! Viața mea e oricum distrusă, nu vezi?

Cred că plânge.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să-mi ucizi prietena, îi răspund, luând-o de subsuori și trăgând-o, cu toată puterea, afară.

Ne prăbușim amândouă la pământ, ea deasupra mea. O clipă mai târziu, începe să se târască în patru labe. O prind de gleznă și o țin cu putere, în timp ce se zbate să se elibereze.

— Au! ți-pă când auzim un trosnet de oase.

Ne prăbușim pe spate, cu răsuflările întretăiate. Trebuie să mă asigur că nu va mai încerca să fugă din nou. Mă târăsc ca un soldat în tranșee și mă așez peste ea.

—Dă-te la o parte! îmi spune. Alice Ogilvie, îți aduc la cunoștință faptul că atacarea unui profesor e considerată faptă penală, pentru care ți se va întocmi dosar penal! Să faci așa ceva... nu credeam...

—la mai taci, te rog! îi spun, smulgându-mi bentița din păr și îndesându-i-o în gură.

I-am ascultat destul prostiile.

Îi înfășor brațele cu frâul și i le imobilizez la spate, legându-i-le cu un nod marinăresc pe care am învățat să-l fac în taberele de echitație. Cine și-ar fi imaginat că îmi vor fi cândva de folos?

Fulg-de-Nea privește spectacolul de pe drumul pavat cu pietre. Când îmi termin treaba, fornăie aprobator și prin minte îmi răsună cuvintele Agathe Christie: Niște ființe minunate, caii! Nu știi niciodată ce au de gând să facă.

Avea dreptate.

Capitolul 46

IRIS

24 NOIEMBRIE 16:55

DE PE BANCHETA DIN SPATE, vocea lui Spike pare puțin cam speriată.

Suntem în mașina lui Raf, încă în parcare de la Seaside Skate.

Raf scrâșnește din dinți.

— Nu sunt polițist și nici nu mă bucur să vă am pe toți în mașină. Și, da, o să sun la poliție chiar acum.

Coboară și își scoate telefonul.

—Ce e cu plăcinta asta aici? întreabă Zora.

—A adus-o Alice. La mine acasă. Pe post de scuze. Mama i-a dat-o lui Raf.

—E făcută în casă? întreabă Spike.

Îl ignor. Mă gândesc la două lucruri deodată. La Alice și la trofeu.

Trofeul se află acasă la antrenor pentru că Westmacott i-a înapoiat lucrurile în ziua în care s-a întâlnit cu Alice. Dacă a dat cumva peste Brooke în noaptea de Halloween, e firesc ca Brooke să fi stat de vorbă cu ea. Doar e consiliera școlii; și fosta iubită a tatălui ei... și e cât se poate de normal să...

— Brooke ar fi avut încredere în ea, spune Zora, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile. Avea nevoie de cineva care s-o ducă acasă. Cutia cu lucrurile antrenorului se află în mașină. La fel ca geaca lui Cole. Lui Brooke îi e frig. Iar Westmacott îi dă geaca pentru a-i câștiga încrederea. Spike încuviințează din cap.

—Dar o urăști și vrei să dispară din viața ta, îi răspund, privindu-i pe amândoi în oglinda retrovizoare.

—Cu atât mai mult dacă stă între tine și omul pe care îl iubești, adaugă Spike.

—O, Doamne! spune Neil încet. Am pus tipul greșit în spatele gratiilor.

Încep să-mi fac griji serioase pentru Alice. N-ar fi trebuit s-o tratez așa când a venit la mine acasă. De ce nu-mi scrie să mă trimită, eventual, la dracu'? Aș vrea să facă asta acum, pentru că simt un nod în stomac la gândul că ceva... nu e în regulă!

—Iris! mă strigă Spike.

—Ce e? îi răspund, întorcându-mă spre el. Scuze pentru tonul răstit! Sunt puțin cam neliniștită acum.

—Nicio problemă, îmi răspunde cu glas domol. Ce-ai pățit la ochi?

Mă uit din nou în telefon.

— Nimic. Am căzut, atâta tot.

Stai! Alice mi-a spus la un moment dat că Brenda îi instalase pe telefon un program de urmărire. Îi scriu Brendei.

Știi ceva de Alice? Îmi cer scuze, dar nu reușesc să dau de ea.

— Nu e adevărat, spune Zora, pe un ton egal.

Stau toți trei înghesuiți pe bancheta din spate, Neil, Zora și Spike, cu rolele încă în picioare. Am plecat atât de repede că nu și-au mai bătut capul să și le scoată.

Încremenesc.

—Toată lumea știe... ce se întâmplă, spune Spike încet. A revenit, nu-i așa?

—Taci! îi șoptesc eu.

—Nu suntem proști, adaugă Zora. Astă-vară, încheietura. Iar în clasa a opta, la absolvire? L-am văzut cum te ținea cu mâna de gât și te îmbrâncea.

—Opriți-vă, vă rog!

Parcă simt din nou totul, degetele lui care mă apasă tare, mi se înfig în piele.

— Iris, spune Spike, e un ticălos. Și dacă simți nevoia să vorbești, suntem aici. N-ar trebui să-l lași să-ți facă rău.

— Acum vreau doar s-o găsim pe Alice, bine? îi răspund. Urăsc că vocea mi-e atât de pierdută. Că toată lumea știa ce

se întâmplă, deși am încercat atât de mult să ascund tot.

— Și pe Westmacott.

Îmi bâzâie telefonul. Brenda.

Bună, Iris! I-am sugerat lui Alice să se ducă la grajduri, dar se pare că nu mai e acolo acum. E undeva pe Ridgeview Road, County 6. Cunoaște pe cineva acolo? Uite adresa! S-a întâmplat ceva?

Ce dracu' caută acolo? Ce e pe Ridgeview Road? Mă aplec peste scaun spre geamul șoferului și îi fac semn cu mâna lui

Raf.

Nu trebuie să-ți pierzi niciodată partenerul din ochi, îmi răsună prin minte cuvintele lui Ricky. Dacă nu știi nimic de soarta lui, înseamnă că e în pericol.

Raf se urcă în mașină.

—Un echipaj de poliție se îndreaptă acum spre apartamentul lui Westmacott. Pe cine duc primul acasă?

—Pe nimeni, îi răspund. Trebuie s-o găsim mai întâi pe Alice. Îmi fac griji pentru ea.

—Ar fi minunat dacă am ști și unde este, spune Raf.

—Știu eu, oarecum, îi răspund și îi arăt telefonul. Undeva pe aici.

Pornește motorul, oftând adânc.

— Bine, să-i dăm drumul, atunci! Parcă aş fi din nou la liceul Castle Cove, cu o gașcă de colegi în mașină. Sper doar că nu e niciunul fumat și nu vi se face foame pe drum.

Îl văd în oglinda retrovizoare pe Neil ridicând, timid, mâna.

—Eu sunt, puțin. Și mi-e cam foame, așa că nu m-ar deranja să oprim pe drum ca să-mi iau ceva de...

—Mănâncă plăcinta! strigă Raf.

Îi întâlnesc privirea lui Spike în oglindă. Tandrețea pe care i-o citesc în ochi mă face să vreau să plâng, așa că îi evit privirea și mă uit în față, la drum.

—Mergi repede! spun apoi.

—Merg cât de repede pot, dar a început să plouă, dacă n-ai observat, și nu vreau să murim, îmi răspunde Raf.

—Deci Westmacott? murmură Zora. Nu m-am gândit la asta, trebuie să recunosc. De ce nu ne-am gândit măcar la iubitele antrenorului?

—Nu știu, chiar nu știu, îi răspund. Poate că nu suntem chiar atât de buni la dezlegat mistere.

—Eu zic că ne-am descurcat de minune, spune Neil, cu gura plină.

—Stai! intervin eu.

E greu să vezi ceva. Ștergătoarele abia fac față la viteza cu care ploaia izbește parbrizul.

— Ce e acolo? Un accident de mașină?

În fața noastră, pe marginea drumului, e o mașină cu botul zdrobit de trunchiul unui copac și portiera șoferului deschisă. Pe jos zac niște trupuri și...

— Ăla e un cal? întreabă Neil. Sau sunt eu praf de-a binelea?

— Sunați la 911! spune Raf, încetinind. Spuneți că a avut loc un accident pe Ridgeview, în County 6! Rămâneți înăuntru!

Oprește mașina pe marginea drumului și coboară iute.

Neil sună la 911, dar nimeni nu-l ascultă pe Raf, pentru că sărim cu toții afară. Rolele le alunecă celorlalți sub picioare de cum ating pământul și ploaia ne face learcă instantaneu.

Pe jos e întins un trup, în timp ce o altă persoană e ghemuită și udă, cu părul blond și lucios lipit de geacă. În arbuștii din preajmă, calul începe să necheze.

Alice!

Mă las în genunchi lângă ea. Se leagănă de colo-colo. În apropiere, Westmacott începe să se agite pe loc. E legată la mâini și are un căluș în gură.

— Ea a fost, spune Alice cu voce pierită. Ea a fost. Am dovezi. Am tot. Pe telefon. Ia-l!

Și îi întinde telefonul lui Raf, cu o mână tremurătoare.

— Mi-a mărturisit totul. La grajduri. Apoi... am crezut că o să mă omoare. A încercat literalmente să mă omoare.

Dâre de sânge i se preling prin păr, diluate de ploaie, și îi pătează gluga de la hanorac.

—Dar am reușit, Iris. Nu m-am dat bătută. Știi, am vrut să fac ceva corect, măcar o dată în viață.

—Știu, îi răspund, mângâindu-i părul cu blândețe. Și ai reușit.

—Am mințit, Iris. Sunt o mincinoasă.

—Nu, îi răspund.

—Ba da, sunt. Vara trecută? Am vrut să plec. N-a fost doar un impuls de moment. Am spart vaza aia stupidă. Mi-am lăsat intenționat telefonul și toate lucrurile acasă. Tu râzi de mine, de faza mea cu Agatha Christie, dar ăsta a fost singurul lucru care m-a ajutat să merg mai departe în vara aia. M-a ajutat să trec peste toate. Știai că și-a planificat propria dispariție? Ca să i-o plătească soțului ei. El o înșela, așa că ea a plecat, și-a distrus mașina și s-a cazat la un hotel sub numele amantei lui. Asta am făcut și eu. Și știi ceva? A fost bine. Ridică vocea.

— Cred că ar trebui să știi asta despre mine. Ai bănuțit, de fapt, de la bun început că am făcut totul deliberat. De ciudă. Dar ar trebui să știi că mi-a plăcut să știu că toți își fac griji.

Se ridică, împleticindu-se, în picioare. O susțin de cot. Din păr i se preling stropi de ploaie.

— Oamenii îmi duceau, în sfârșit, dorul. Și am crezut că lucrurile se vor schimba, continuă ea. Că mama avea să stea mai mult pe acasă. Că tata va suna mai des. Că Steve se va întoarce la mine. Dar nu s-a schimbat nimic. Pe nimeni nu interesa unde am fost. Și de ce-am plecat. În afară de el.

Îi zâmbește lui Raf.

—Nu vă gândiți la prostii! le spune Zorei și lui Neil, care se uită cu subînțeleș unul la altul. Nu e nimic din tot ce vă imaginați. Am lovit mașina. Și nu aveam telefonul la mine...

—Eram în drum spre cabana părinților mei, intervine Raf. Și am dat de ea pe marginea drumului. Ce era să fac, s-o ignor și să merg mai departe?

—L-am convins să lăsăm mașina unde era. M-a luat cu el la cabană. Am jucat Clue timp de cinci zile, am mâncat Cheetos și ne-am uitat la seriale pe casete video, la *Murder, She Wrote*³¹, povestește Alice. Mi-a spus să uit de Steve. Să uit de părinții mei. Și să merg mai departe. Pentru că, într-o bună zi, se va întâmpla ceva – ceva ce va da un scop existenței mele. A fost cea mai frumoasă perioadă din viața mea. Până astăzi. Până la povestea de acum.

Mă privește îndelung.

³¹ Verdict crimă, serial american de televiziune difuzat între 1984 și 1996, cu Angela Lansbury în rolul principal.

— Am reușit, murmură apoi. Am reușit împreună. Și mă înghiontește ușor în braț.

— Se aud niște sirene, spune Spike. Vin ajutoare.

În depărtare, prin perdeaua de ploaie, se ivesc o ambulanță și mașini de poliție.

— Sunt foarte obosită, spune Alice, oftând adânc.

Îi scrutează din cap până în picioare pe Neil, pe Zora și pe Spike, clipind de câteva ori.

— Aveți..., murmură apoi, cu glas istovit. Aveți role în picioare?

Epilog

IRIS

DETECTIVUL THOMPSON NU PARE ÎN LARGUL LUI, dar încearcă din greu să n-o arate. Are în față o grămadă de microfoane și de camere de luat vederi.

„Mă aflu în seara asta în fața dumneavoastră ca să vă anunț că am arestat persoana responsabilă pentru moartea lui Brooke Donovan. A fost o investigație complicată încă de la bun început. În această după-amiază, Carol Westmacott, consilieră la liceul Castle Cove, a ajuns în arestul poliției. Doamna Westmacott și-a recunoscut fapta. Deși nu vă pot împărtăși toate detaliile în momentul de față, vor fi date publicității. Matthew Donovan a fost eliberat și nu mai este considerat suspect

În acest caz. Vă rugăm să aveți răbdare până la finalizarea anchetei, dar pot să vă spun că avem dovezi solide împotriva domnișoarei Westmacott. Principalele capete de acuzare în cazul morții lui Brooke Donovan sunt atragerea în cursă și ucidere din culpă. Vor fi formulate și alte capete de acuzare împotriva domnișoarei Westmacott în legătură cu un alt aspect al cazului, printre care tentativă de omor, atac și agresiune, urmărire...”

Camera video se mută de la Thompson la Tessa Hopkins, în studioul de la KWB.

„Domnul detectiv Thompson ne-a adus ultimele vești legate de cazul Brooke Donovan, caz ce a luat, de-a lungul timpului, mai multe turnuri neașteptate. Dacă, inițial, acuzat de crimă a fost Steve Anderson, acesta și-a schimbat ulterior pledoaria de la nevinovat la vinovat, drept urmare a unei presupuse mituiri din partea familiei Bradford. Vă voi ține la curent cu desfășurarea anchetei, dar aș vrea să vă spun acum că piste în cazul morții lui Brooke Donovan nu reprezintă doar acțiunea Departamentului de Poliție din Castle Cove. Unele dintre ele mi-au parvenit prin intermediul liniei destinate informațiilor confidențiale din partea unor membri preocupați de acest caz din comunitatea noastră. Deși nu vă pot dezvălui sursele, vreau să le mulțumesc pentru implicarea lor.” Alice închide televizorul.

Spike ia niște păături și lada frigorifică, Neil adună cutiile cu pizza și ieșim cu toții afară, străbătând poteca spre plajă, unde Raf a aprins un foc de tabără. Cum e frig afară, căldura focului e binevenită. În depărtare, iahturile se leagănă pe apă. Mâine are loc balul regatelor de la Clubul de Iahting. Muncitorii instalează luminițe. Seamănă cu niște mici aștri de pe cer.

Alice întinde o pătură și se așază, chicotind de încântare:

—Mă bucur că cineva a pomenit rolul nostru, chiar dacă sub protecția anonimatului.

—Și eu, îi răspund, așezându-mă pe pătura mea. Până la urmă, ai primit o oarecare recunoaștere pentru strădania ta.

Ricky Randall scoate un mormăit când se așază pe nisip și deschide lada frigorifică. Își desface apoi o bere.

— Hai, mâncați pizzele, copii! Doar nu le-am luat ca să le arunc.

Înclină sticla de bere spre mine.

—Noroc, micuță Iris! Și ție, Saci cu bani! Felicitări pentru dezlegarea misterului!

—Să fim serioși! intervine Zora, trăgându-și pe urechi căciula tricotată. Au avut nevoie de ajutor. Puteam să facem o tonă de lucruri și să rezolvăm cazul mult mai repede. Au trimis în spatele gratiilor un om nevinovat, apoi au aruncat vina pe Cole Fielding! Țsta e doar un armăsar, nu un asasin.

—Mulți oameni nevinovați ajung la închisoare, îi răspunde Ricky. Mai mulți decât îți imaginezi.

—Încă nu înțeleg, intervine Neil, de vizavi, înfășurat într-o pătură de lână. Încă nu mi-e clar cum a procedat Westmacott și de ce.

—Să vedem dacă pot să te luminez, Neil, îi răspunde Alice, oftând. Brooke s-a certat cu Steve și a fugit. Iris s-a luat

după ea, dar n-a mai găsit-o, pentru că Brooke s-a adâncit în pădure. Iris s-a întors acasă. Dar...

—Westmacott a trecut pe acolo ceva mai târziu, intervine Zora, și, văzând-o pe Brooke, oprește mașina. Era frig, așa că ia geaca de piele a lui Cole Fielding...

—Geacă pe care Cole o lăsase în mașină după ce l-a condus acasă, continuă Raf, stând rezemat în coate pe nisip, cu chipul luminat de flăcări. A ajutat-o, de asemenea, să care o cutie cu adidași, DVD-uri, trofee și alte lucruri aparținând antrenorului. Voia să i le returneze acestuia, apoi s-a hotărât să le arunce de pe stâncile de la punctul de belvedere. Atunci a văzut-o pe Brooke peste drum. Pentru că purta niște pantofi eleganți, și-a pus o pereche de adidași de-ai antrenorului, niște Nike Zoom, cum are și Steve. I-a oferit geaca lui Brooke ca să-i țină de cald...

—Încerca să fie drăguță, bănuiesc, spune Alice. Apoi însă s-au luat la ceartă, pentru că Brooke era beată și nu putea s-o sufere pe Westmacott. I-a spus că nu-i va deveni niciodată mamă vitregă, iar antrenorul n-o va lua niciodată de soție...

—Brooke a luat-o apoi la fugă pe Autostrada 1, intervin eu, spre partea cu stânci, unde se afla mașina lui Westmacott, iar aceasta s-a luat după ea. A urmat o altă ceartă. Westmacott ia un trofeu din cutia de pe jos și o lovește cu putere. Brooke alunecă și rămâne agățată de stânci.

—E rândul meu acum, spune Ricky. În loc s-o ajute, Westmacott o calcă pe mâini până i le desprinde de pe stânci și Brooke cade în hău.

— Pentru că e nebună de legat, spune Spike. Nu cred că și-a conceput un plan de la bun început, dar a profitat de ocazie și a mers până la capăt.

Raf ia o felie de pizza dintr-o cutie.

—Adidașii cu care Westmacott a călcat-o pe mâini au fost găsiți în biroul antrenorului, unde i-a plasat cu bunăștiință, la fel cum s-a hotărât să-i returneze și lucrurile după moartea lui Brooke, pentru ca trofeul să fie găsit la el acasă.

—Cum rămâne cu Steve? întreabă Neil.

—Steve s-a dus într-adevăr în pădure ca s-o caute pe Brooke, îi răspund. Dar a leșinat. Iar adidasul găsit de Dotty în cafenea... ei bine, acesta a ajuns la poliție, iar poliștii l-au plasat în pădure, deoarece...

—Aparent, intervine Ricky, când familia antrenorului, clanul Bradford, a aflat ce s-a întâmplat, a tras niște sfori ca să distragă atenția publicului de la antrenor, care s-a mai aflat o dată în vizorul autorităților după dispariția primei soții. Spun aparent, deoarece ancheta e încă în desfășurare.

— Ancheta..., murmură Neil, iar Zora mormăie în barbă.

— Totul s-a rezolvat cu bine în cele din urmă, spun eu. Deși mă simt ușor vinovată din cauza antrenorului. Pe de

altă parte, care sunt șansele ca două dintre femeile din familia lui să aibă parte de o soartă atât de stranie? Ce vină am eu? Ceva e în neregulă cu tipu' ăsta.

— Nici nu știu ce să spun, intervine Raf, râzând. Sunt de-a dreptul năucit, ca să fiu sincer. Nu mi-aș fi imaginat-o vreodată pe Alice Ogilvie alergând călare să prindă o criminală ca apoi s-o imobilizeze în mijlocul drumului. E realmente incredibil.

Alice își înclină capul într-o parte și îi răspunde cu glas tărăgănat:

— Sunt realmente uluitoare.

Spike se ridică în picioare și se așază lângă mine pe pătură.

—N-ai primit niciun ban, murmură el. Ca recompensă. Ce-ai fi făcut, până la urmă, cu ei?

—Tehnic vorbind, ea e cea care a rezolvat cazul, spune Zora. Dar chiar credeai că doamna Levy îi va da banii? Doar l-a trimis după gratii pe ginerele ei.

Simt privirea lui Alice ațintită asupra mea. Știu că regretă cuvintele pe care mi le-a aruncat când ne-am certat, cele referitoare la faptul că Lilian nu-mi va da banii de recompensă. A spus-o doar ca să mă rănească. Iar Zora nu știe ce știm noi două despre Lilian și despre sentimentele pe care le nutrește față de antrenor.

Dar am un secret și e ascuns între copertele frumoase și scumpe ale unei ilustrate aflate în buzunarul hainei.

Dragă Iris,

Prin ce vârtoare ai trecut! Dar știam că vei ajunge cu bine la liman. Am aflat multe despre tine în ultimele zile. Despre viața ta. Știu că în sufletul tău arde un foc mocnit. L-am simțit arzând. La fel ca în cazul lui Alice, deși te rog să nu-i spui că am zis asta! E deja suficient de plină de ea. Ai făcut o treabă de milioane. Repet ce ți-am spus și în seara în care ne-am cunoscut

— nu se poate face dreptate unei vieți răpite. Alinarea e o himeră. Dar sunt convinsă că vinovatul se află acum în spatele gratiilor. Îți sunt datoare, așadar, pe veci. Te rog să accepți mulțumirile mele eterne. Aștept cu nerăbdare să ne revedem. Am sentimentul că ne va fi dat să ne întâlnim din nou.

Cu drag, Lilian Levy

O să le spun. Jur că o s-o fac. La urma urmei, n-am rezolvat singură cazul. Suntem cinci și fiecare își va primi partea care i se cuvine.

Acum însă mă bucur în tihnă de sentimentul pe care mi-l oferă cecul de 50 000 de dolari. Pentru că cine știe când îmi va mai fi dat să trăiesc o experiență atât de uluitoare?

— Sutura ți se vindecă frumos, Alice, spune Raf. Probabil că vei rămâne doar cu o mică cicatrice.

Alice își atinge fruntea cu blândețe.

—Mama o să mă oblige, probabil, să consult vreun chirurg plastician.

—Las-o așa! spune Zora. Îți conferă caracter.

—Fără îndoială, intervine și Ricky Randall. Va trebui să ai o înfățișare cât mai dură pentru următorul caz la care veți lucra voi două.

—Ce caz? întreb eu. Nu, mulțumesc. Nu mai lucrăm la niciun caz. Am prea multe pe cap acum. Teste, examene, înscrieri la facultate.

—Și eu am agenda plină, spune Alice, cu glas ferm. Manichiură, balul de absolvire, de vreme ce pierd balul regatelor, lecții... Mda, învățatul e ceva nou pentru mine. Și n-aș mai vrea să dau piept din nou cu cineva dornic să mă omoare.

—Mie mi-a plăcut să sar pe trambulină, spun apoi, încet. Adică, privind lucrurile retrospectiv, a fost fain.

Alice îmi zâmbește.

—Ar mai fi cazul Remy Jackson, murmură Zora. A rămas nerezolvat. Și cel al Monei Moody, starleta care și-a găsit sfârșitul la Castelul Levy, dacă ar fi să căutăm strălucire și opulență.

—Să căutăm? Noi? Care noi? spune Alice.

—Am senzația că talentele noastre n-au fost folosite la capacitatea lor de această dată, Alice. Sunt dornică să lucrez mai mult cu voi, îi răspunde Zora.

—Deocamdată, hai să mâncăm pizza, bine? spune Raf, luând altă felie.

—Hmm, murmură Alice. Remy Jackson. Și o starletă de cinema care cade de pe o terasă.

Își scoate telefonul și începe să caute pe Google, cu chipul scăldat în lumina ecranului.

—Alice! spune Raf.

—Raf! îi răspunde ea.

Nu mă pot abține. Mă aplec și mă uit în telefonul lui Alice. O fată de 14 ani, descoperită moartă în orașul de pe coastă; anchetatorii n-au găsit nicio pistă... Misterioasa și fermecătoarea Mona Moody...

Îmi desprind privirea din telefon. Și scrutez marea. Respiră adânc!

— Hai, Iris! îmi spune apoi. Ce zici?

Ricky îmi zâmbeste. Și prin minte îmi răsună cuvintele pe care mi le-a spus la bar – Nu-ți scăpa niciodată partenerul din ochi!

Îmi bâzâie telefonul. Îl verific.

Te iert pentru că m-ai considerat suspect de crimă dacă accepți să ne dăm împreună cu rolele, Adams.

O, Doamne! Simt că amețesc. Cole Fielding. Ce se petrece oare cu viața mea? De ce nu poate să meargă pe un făgaș normal?

Poate că e adevărat ce mi-a spus detectivul Thompson. Poate că necazurile mă pândesc la tot pasul. Cu siguranță nu o ocolesc pe Alice Ogilvie.

Poate n-ar fi rău să stârnim niște valuri împreună.

Mulțumiri

LIZ: Bună, Kathleen! Cum te simți astăzi?

KATHLEEN: Bună, Liz! Nu-mi vine să cred că romanul nostru a văzut lumina tiparului! Iar pentru asta avem o listă lungă de mulțumiri.

LIZ: Categorie! În primul și-n primul rând, vrem să-i mulțumim Kristei Marino, editorul nostru de excepție. Când i-am prezentat Kristei proiectul nostru, l-a îmbrățișat cu entuziasm, făcându-l și mai incitant. Krista, fără vigilența cu care descoperi lacunele unei intrigi și motivația pe care o conferi personajelor, cartea noastră n-ar fi fost nici pe jumătate atât de bună. Ne bucurăm că le iubești pe Iris și pe Alice la fel de mult ca noi.

KATHLEEN: Krista este o persoană de milioane, care ne-a salvat de multe ori. Editura Delacorte se bucură de o echipă realmente uluitoare, care a muncit pe brânci ca să dea viață acestei povești despre două detectivă adolescente. Vrem să le

mulțumim din tot sufletul Lydiei Gregovic, lui Beverly Horowitz, Barbarei Marcus, lui Alison Impey, Tamar Schwartz, Colleen Fellingham, Kathy Dunn, Kelly McGauley și lui Jenn Inzetta. Nu putem să le uităm nici pe impresarele noastre, Andrea Morrison și Julie Stevenson. Le-am oferit doar o schiță și o foaie de calcul și am început să scriem în secret (ups!), dezvăluindu-le proiectul nostru numai în momentul în care am fost sigure că e incitant și fascinant, iar susținerea lor și - surpriză! - încurajările lor s-au dovedit inestimabile. Îmi amintesc că i-am arătat Juliei manuscrisul numai după ce l-am conceput aproape în întregime, iar reacția ei a fost: „Kathleen, potolește-te!” Întotdeauna îmi spui să mă potolesc. Avem un parteneriat cam de genul celui dintre Alice și Iris...

LIZ: O, Kathleen! Trebuie să-ți fac și eu o mărturisire. I-am dezvăluit Andreei proiectul nostru încă dinainte de a începe

să-l așternem pe hârtie. ȘI ASTA PENTRU CĂ NICI EU NU

STAU BINE LA CAPITOLUL RĂBDARE. Dar sunt de acord că avem niște impresare de milioane, care ne-au fost de foarte mare ajutor de-a lungul întregului proces. Vrem să le mulțumim, de asemenea, impresarelor noastre din lumea cinematografică, Hilary Zaitz Michael și Olivia Burgher de la WME, pentru entuziasmul manifestat față de acest proiect; este o plăcere să lucrăm cu voi două!

KATHLEEN: Nerăbdarea ta și convingerea că putem face imposibilul ne transformă pe amândouă în personajele cărții - tu în rolul lui Alice, iar eu în rolul lui Iris. Așa că vreau să-ți mulțumesc pentru mesajele pe care mi le-ai trimis în fiecare zi de-a lungul unei veri pandemice, în care m-am simțit mult prea izolată și deprimată ca să vorbesc despre proiecte literare. Ne-am împărtășit, în schimb, pasiunea reciprocă pentru mistere și crime, lucru care a culminat cu mesaje de genul: „Dacă aș scrie o poveste polițistă, aș face ASTA”/„Iar eu aș face ASTA”, ca, în final, să spunem amândouă: „Ce-ar fi să facem ASTA și să purtăm intriga ÎNTR-ACOLO?” Și așa au luat naștere o schiță, o foaie de calcul și cele două personaje de pe coastele opuse din Castle Cove...

KATHLEEN: Trebuie să-i mulțumesc fiului meu, care a fost extrem de încântat de ideea cărții și ne-a atras atenția că numele orașului nostru este exact numele orașului unde trăiesc personajele din serialul de animație Scooby-Doo.

LIZ: DA! O informație extrem de prețioasă, pentru care îi mulțumesc din tot sufletul. Și eu aș vrea să-ți mulțumesc, Kathleen... (vă atragem atenția, oameni buni, că o să devenim cam „siropoase” aici)... pentru că ai acceptat să scriem împreună această carte. O fată din bucăți a fost una dintre primele cărți pe care le-am citit când am început să scriu literatură Young Adult și m-a impresionat în numeroase moduri; iar când am aflat că avem același editor, era cât pe ce să mor de încântare. Iar

acum am scris o carte împreună!!! Încă nu-mi vine să cred! Așa că-ți mulțumesc. Iar cititorilor cu aspirații literare vreau să le spun să-și urmeze visurile, oricât de fanteziste ar părea, căci, într-o bună zi, s-ar putea împlini. (Gata cu momentele siropoase!)

KATHLEEN: Stai! Te-ai oprit cumva ca să postezi ceva pe Twitter? Liz! Entuziasmul debordant pe care l-ai manifestat pentru fiecare aspect al proiectului nostru (manuscrise, editare, corecturi, ajustări, marketing) m-a lăsat fără grai! Așa că ÎȚI MULȚUMESC din nou. Ți-am spus, încă de la prima întâlnire, că, după ce-am citit The Lucky Ones (care mi-a plăcut foarte mult), am descoperit că avem multe în comun și acest lucru s-a dovedit de bun augur când am început acest proiect.

KATHLEEN: Hai să vorbim puțin despre colaborarea noastră realizată din locuri diferite cu fusuri orare diferite. Îți mulțumesc că mi-ai scris în fiecare dimineață ca să mă trezești și să-mi scriu capitolele.

LIZ: Kathleen, sunt „dependentă” de rețelele de socializare. Asta e! Dar sunt încântată să vorbesc despre colaborarea noastră. Mulți oameni m-au întrebat cum a decurs această colaborare de la distanță și le-am răspuns că a decurs frumos. După cum ai aflat deja, nu sunt o pasăre de noapte, așa că fusul orar s-a dovedit un lucru pozitiv până la urmă.

KATHLEEN: Ca nu cumva oamenii să creadă că totul a mers ca pe roate, Liz, să nu uităm că au fost și momente tensionate de creație când mi-ai aruncat cu telefonul în cap.

LIZ: Totul în favoarea INTRIGII, desigur. Și, dacă tot vorbim de intrigă, ar trebui să mulțumim câtorva experți, care ne-au ajutat să descriem în mod corect „hățișurile” sistemului legislativ. Amy Salley s-a dovedit, în mod deosebit, o sursă inestimabilă de informații (precum și o persoană extrem de dragă), care ne-a tolerat cu răbdare în timp ce am bombardat-o cu întrebări legate de sistemul legislativ și de modul în care funcționează în realitate. K.J. Brower ne-a fost, de asemenea, de un ajutor imens, dornic mereu să ne răspundă chiar și la cele mai ciudate întrebări.

KATHLEEN: Aș vrea să le mulțumesc realizatorilor documentarului Forensic Files și poveștilor polițiste care m-au inspirat să-i trimit mesaje lui Liz de genul: „Liz, mi-a venit o idee...” cu vreo patru zile înainte să trimitem un manuscris editorilor noștri. Ați cam avut de furcă cu mine. Trebuie să-i mulțumesc, de asemenea, domnului doctor Justin Cetas pentru răspunsurile oferite privind procesul de descompunere a cadavrelor în apa mării.

LIZ: Și, dacă tot suntem la capitolul mulțumiri, aș da dovadă de neglijență dacă nu i-aș mulțumi Annei Elisa Mackowiak, al cărei ajutor privind limba franceză m-a ajutat să scriu capitolul unde Alice și

prietenii ei păcălesc un agent de pariuri (copii, nu încercați asta acasă!). Aș vrea, de asemenea, să le mulțumesc prietenilor mei: Jeff Bishop (ești cel mai bun; Jeff, îți mulțumesc pentru tot; sper că știi că voi continua să-ți trimit cel puțin 20 de filmulețe video pe TikTok până îmi voi da ultima suflare), Suzanne Park, Alex Richards, Rocky Callen, Kyrie McCauley, Nora Carpenter, Mike Lasagna, Eva V. Gibson, Jenny Howe, Jessica Goodman, Hannah Sawyer și toți oamenii minunați pe care i-am cunoscut de la debutul meu literar. Vă mulțumesc tuturor pentru că mi-ați tolerat, la un moment dat, dramoletele inspirate de actul artistic. Îi mulțumesc, în mod deosebit, lui Dante Medema. Ești un nemesis pe care toate fetele visează să-l găsească într-o bună zi.

LIZ: Vreau, de asemenea, să le mulțumesc prietenilor mei din Los Angeles, de care mi-e foarte dor. Îi sunt recunoscătoare în mod deosebit Brendei del Cid pentru că m-a inspirat să-i confer numele ei personajului din carte. Îți ducem dorul în fiecare zi!

KATHLEEN: Sper că Jeff Bishop apreciază „osanele” pe care i le aduc în această carte. Activitatea scriitoricească te condamnă adesea la singurătate (deși nu în totalitate, de această dată, deoarece contribuția mea a fost doar de cincizeci la sută; luați-vă un colaborator, oameni buni!) și, când ieși afară să iei aer, oamenii te readuc la realitate în cele mai frumoase moduri. Vreau să adresez mulțumirile mele lui Janet McNally, Karen McManus, Lygiei Day Penaflor, Shannon Parker, Beth Wankel,

Jeff Giles, Holly Vanderhaar, Elizabeth Noll, Julie Schumacher și poștașului meu, care mă întreabă neconținut: „Lucrați la vreo carte incitantă astăzi?” Încurajările primite zilnic m-au ajutat să mă întorc mereu la biroul de scris, astfel că, într-o bună zi, am reușit să spun: „DA”.

LIZ: Vreau să le mulțumesc din toată inima membrilor familiei mele. Părinților, care mi-au încurajat mereu pasiunea pentru scris; vă mulțumesc pentru că m-ați împins să merg mai departe când singurul lucru pe care mi-l doream era să renunț. Lui **Tori și Nick**, care locuiesc acum doar la o azvârlitură de băț de mine - e minunat să stăm atât de aproape de voi și de copiii voștri și mă bucur că am reușit, în sfârșit, să facem asta (singurul lucru pozitiv din toată nebunia pandemiei). Lui **Joel, Kate și familiei lor** - vă mulțumesc pentru că ați cumpărat aproape cincisprezece exemplare din **The Lucky Ones**, cât și pentru susținerea dăruită de-a lungul anilor. Le mulțumesc, de asemenea, socrilor mei, pentru sprijinul acordat cărții mele de debut, pentru că ați promovat-o tuturor cunoscuților și pentru că sunteți niște oameni minunați - am fost norocoasă să pătrund în familia voastră.

KATHLEEN: Am nevoie urgent ca **Joel și Kate** să ridice miza și să cumpere cel puțin cincizeci de exemplare din **Agathe**, **Liz**. Fă o magie!

KATHLEEN: **Liz**, te-ai întors iar la filmulețele de pe **TikTok**? Cred că ar trebui să încheiem capitolul.

LIZ: Joel și Kate au trecut la acțiune. Iar TikTokul e viața mea, Kathleen. N-am ce face. În concluzie și nu în ultimul rând, vreau să le mulțumesc soțului și fiului meu, the Kowit Boys, care sunt sufletul meu. Vă iubesc pe amândoi la nebunie.

KATHLEEN: Le mulțumesc copiilor mei, care au trecut de la „Ai terminat?” la „E timpul să termini, mami!” Sunteți viața mea.

LIZ & KATHLEEN: Vrem să adresăm toate mulțumirile noastre fiecărui cititor care contribuie la împlinirea visului unui scriitor. Nu încetați niciodată să citiți! Nu renunțați niciodată la visurile voastre!

KATHLEEN: Trebuie să încheiem. Căci s-ar putea să mă apuce plânsul și trebuie să-mi iau copilul de la ședința de echitație. Ultimele cuvinte, Liz?

LIZ: Aș vrea să închei cu un citat din Agatha Christie: „Dacă micile celule cenușii nu sunt puse la treabă, ruginesc”.³² Nu uitați să vă puneți la treabă micile celule cenușii, prieteni! Și sperăm să le iubiți pe Alice și pe Iris la fel de mult ca noi.

³² Ucigașul ABC, traducere de Manuela Zipiși, editura RAO, 2006 (n. t.).

Table of Contents

<u>Capitolul 1</u>
<u>Capitolul 2</u>
<u>Capitolul 3</u>
<u>Capitolul 4</u>
<u>Capitolul 5</u>
<u>Capitolul 6</u>
<u>Capitolul 7</u>
<u>Capitolul 8</u>
<u>Capitolul 9</u>
<u>Capitolul 10</u>
<u>Capitolul 11</u>
<u>Capitolul 12</u>
<u>Capitolul 14</u>
<u>Capitolul 15</u>
<u>Capitolul 16</u>
<u>Capitolul 17</u>
<u>Capitolul 18</u>
<u>Capitolul 19</u>
<u>Capitolul 20</u>
<u>Capitolul 21</u>
<u>Capitolul 22</u>
<u>Capitolul 23</u>
<u>Capitolul 24</u>
<u>Capitolul 25</u>
<u>Capitolul 26</u>
<u>Capitolul 27</u>
<u>Capitolul 28</u>
<u>Capitolul 29</u>
<u>Capitolul 30</u>
<u>Capitolul 31</u>
<u>Capitolul 32</u>
<u>Capitolul 33</u>

Capitolul 34

Capitolul 35

Capitolul 36

Capitolul 37

Capitolul 38

Capitolul 39

Capitolul 40

Capitolul 41

Capitolul 42

Capitolul 43

Capitolul 44

Capitolul 45

Capitolul 46

Epilog

Mulțumiri